

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAXYM M. MARTINEAU

HOUSE
OF
BLIGHT

A NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

βãX¥N. βfiRTINEãß

HAR PE R Voyaq er
HarperCollirisPidfiso'nun Bir İmgesi

Adanmışlık

*Başkaları adına sürekli fedakarlık yapanlar için, önce kendinizi kurtarmanızda
bir sakınca yoktur*

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Önsöz
Bir
İki Üç
Dört
Beş Altı
Yedi
Sekiz
Dokuz
On On
bir On
iki
On Üç On
Dört On Beş
On Altı On
Yedi On
Sekiz On
Dokuz Yirmi
Yirmi Bir

Yirmi İki Yirmi
Üç Yirmi
Yirmi Yirmi
DörtBeşAltı
Yirmi Yedi: Rorik
Yirmi Sekiz

*Teşekkür Yazar
Hakkında
Ayrıca Maxym M. Martineau
tarafından Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında*

Önsöz

Yıldızlar gençken ve güneş yeni **doğmuşken**, büyük bir güce ve güçlü bir akla sahip bir kadın dört yol ağzında Ölüm'le karşılaştı. Öğle vakti olmasına rağmen gölgelere bürünmüş olan Ölüm, kendisine doğru yolu bulanları karşıladı ve onlara her zaman aynı fırsatı : kendi seçtikleri bir yol.

"Doğru yolu seçmeyi başarırsanız, size ve akrabalarınıza sırtımı dönerek geçmenize izin vereceğim. Yanlış yolu seçin ve benimle birlikte sonuna kadar yürüyün," dedi.

Kadın keskin gözlerle Ölüm'ü inceledi. Korkmuyordu ama kelimelerde sihir olduğunu biliyordu. Yaptığı seçim hafife alınacak bir seçim değildi.

"Bu yollar neyi temsil ediyor?" diye sordu.

Ölüm kemikli parmaklarıyla solunu işaret etti: "Gençliğinde kaçırdığın bir yol ayrımı." Sonra, tam önünde: "Çoğu kişinin tahmin ettiği gibi değişmeyen yol." Sağında: "Vahşi ve görünmeyen bir gelecek." Ölüm onun ötesine, yürüdüğü yola baktı: "Ve kaçamayacağın bir geçmiş."

Kadın seçeneklerini düşündü. Bu yolda Ölüm'le karşılaşan ilk kişi olmadığını biliyordu ve tüm yolların daha önce seçildiğini tahmin ediyordu. Sol tarafına baktı. *Bir yanlış düzeltmek ya da bir pişmanlıktan kaçınmak ve yeniden başlamak...*

Gözlerini kısmıştı. *Ölümle daha erken karşılaşmak için.*

Ölüm'ün yanından geçip önündeki yola baktı. *Beni Ölüm'e götüren değişmemiş yola; gerçekleşmesi garanti olan tek kehanete.*

Başını salladı ve sağ tarafa baktı. *Vahşi ve görünmez. Trajik ve hızlı. Yüzünü buruşturarak arkasındaki patikaya baktı ve şimdi geri dönerse ayaklarının onu yine buraya, kaçamayacağı patikaya götüreceğini biliyordu.*

"Her yol beni sana götürüyor," dedi. Ölüm gülümsedi. "Evet."

"Anlıyorum. O zaman yarın dönerim." Ve kadın, arkasında şaşkın bir Ölüm bırakarak geldiği yoldan ayrıldı. Güneş doğduğunda kadın geri dönmüş. Ölüm'e aynı soruyu sordu, aynı yanıtı aldı ve bir kez daha geldiği yoldan ayrıldı.

Bu, Ölüm'ün sabrı kadar on yıl boyunca devam etti. "Zamanın doldu." Pelerininin kıvrımlarından, gecenin derinliklerinden daha karanlık, hayattan ve renkten yoksun bir kılıç çıkardı. Kadın kıpırdamadan silahı inceledi ama sert bakışlarında Ölüm'ün bile fark edemediği garip bir parıltı vardı. Silahı daha sıkı kavradı ve "Ölüm hepimiz için geliyor" dedi.

"Sen de dahil misin?" diye sordu, sonunda bakışlarını Ölüm'e çevirerek.

Böyle bir şeyi soran ilk kişi değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Ölüm bir kez daha kılıcını pelerininin içine sakladı. "Benim için henüz ölüm var ama sen o değilsin. Ne o güce ne de o silaha sahipsin. Benimle burada karşılaşmak senin kaderin ve yeterince zamanımı boşa harcadın."

Başını salladı. "Anlıyorum. Bana veda etmem için son bir şans verin ve ben de her zaman bildiğim hayattan ayrılayım."

Tavrında bir değişiklik olduğunu hisseden Ölüm ona bu nezaketi gösterdi. Ertesi sabah geri döndüğünde, Ölüm bir kez daha yolları işaret etti. "Seç."

Kadın hiç tereddüt etmeden ileri atıldı ve Ölüm'ün kendi silahının ikizi olan hançeri kınından çıkardı ve karnının derinliklerine sapladı. "Seni tanıyorum Ölüm. Annemin rahminden çıktığımda onun hayatını çaldığında dünyaya senin gölgeyle gizlenmiş olarak geldim. Güçsüz olduğumu mu sanıyorsun? Hiç de bile. Yıllardır seni izliyordum, saldırmam mantıklı olana kadar zamanımı bekledim. Beni de alamayacaksın. Seçtiğim yol senindir."

Onun ifşası karşısında afallayan ve ağır yaralanan Ölüm'ün kabul etmekten başka seçeneği yoktu. "Benim canımı bağışla, ben de seninkini bağışlayayım," dedi. Kadın bekledi, eli kılıcının kabzasını sıkıca kavramıştı. "Hangi yoldan istersen yürü. Sonsuza dek yaşayacaksın." Kadının kılıcını kendi etine daha fazla çekmemek için yavaşça pelerininin kıvrımlarına uzandı ve saf ay ışığından pürüzsüz bir taş çıkardı. "Gölgelerin olmadığı yerde yürüyemem. Onun ışığının içinde kalırsan beni bir daha asla göremezsin."

"Peki ya akrabalarım için?" Bıçağını daha derine çevirirken teklif edilen mücevheri aldı. Bıçaktan yakut kanı yerine obsidyen damlalar sızıyordu.

Ölüm tısladı. "Bölün. Daha fazlasını arayın. Bu nitelikteki tüm mücevherler artık bu söze bağlı, sana yemin ederim."

"Güzel." Kadın kılıcını çıkardı ve taşı gülümseyerek cebine koyarken, Ölüm'ün görmediği bir yoldan ilerlemeye devam etti. Ve Ölüm kavşakta iki büklüm yatarken, kendini acı ve aldatılmış hissederken, kadının ve akrabalarının bir süreliğine güvende hissetmelerine izin vermeye karar verdi - herkesin pazarlığının gücünü ve dışarıda bıraktığı her şeyi unutmasına kadar uzun bir süre.

Bir

Mezarlıkları hep biraz tuhaf bulmuştumdur; ölüleri barındırırlardı ama ölülerin onlara ihtiyacı yoktu. Ölülerin hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Mezarların, tabutların varlığı yaşayan bir bilmece gibiydi. Ölenler için yapılan ama yaşayanları rahatlatan şey neydi? İpek kaplı bir kutu. Kulağa Ever'lerden birinin söyleyeceği bir şey gibi geliyordu ve onlara bulaşmak istemesem de sözlerinin ardındaki güce saygı duymamak zordu.

Ya da belki de bol miktarda pelin otu olduğu için sessiz mezarlara çekilmiştim. Bu çok daha olası görünüyordu.

En yakındaki kırık dökük mezar taşının önüne çömelip parmaklarımı yumuşak toprağa soktum ve yapraklarını kaplayan minik beyaz tüylere dikkat ederek adaçayı yeşili bitkiyi kökünden söktüm. Onu kalçamdan sarkan çuvalın içine soktum ve ellerimi dar pantolonumun kumaşında gezdirerek ayağa kalktım. Evlilik çağına gelmiş çoğu kadın saten etekleri, düşük yakaları, görkemli fırfırları ve zarif dantel süslemeleri tercih ederdi. Belki benim konumum farklı olsaydı, ben de öyle yapardım. Balina kemiği ve kurdelenin sanatsal yapısına karşı değildim ama insan benim kadar sık toprağı eşelediğinde, prezantabl kalabilmek için sık sık etek değiştirmek yorucuydu.

Ayrıca, o hanımların aileleri ve paraları vardı ve bu sayede tembel öğleden sonraları çaylarını yudumlayıp dedikodu yapabiliyorlardı, oysa benim yoktu. Muhtemelen son günlerime kadar toprağı eşeleyecektim ve muhtemelen o mezarı da kazacaktım. Yine de bu kader diğerine tercih edilebilir görünüyordu: Beni işimden "kurtaracak" bir evlilik şansı için Willowfell'in elitleriyle vakit geçirmek.

Başkasının "uygun" versiyonu olmak için çalışmaktansa kendim için çalışmayı tercih ederim.

Mezarlığı çevreleyen yosun kaplı taş duvara tırmanan huş ağaçlarının gölgesinde bir süre daha oyalandıktan sonra çiçeklerle bezeli çayıra doğru ilerledim. Kasaba halkı bulutsuz gökyüzünden faydalanmak için nemli çarşafları ve giysileri asarken bahar havası taze çarşaf kokusuyla doluydu. İkinci güneşine doğru bir bakış attım. Kardeşlerimin yakındaki madenlerden dönmesine sadece birkaç saat kalmıştı ve onlar mutfağa el koymadan önce yarınki pazar için birkaç tonik hazırlamaya hevesliydim.

Küçük bir tepenin etrafından sağa saparak Willowfell'in sınırını belirleyen ilk evlerle karşılaştım. Kasabanın dış mahallelerini çevreleyen şirin evler büyük ölçüde aynı görünüyordu - inci renkli tuğlalar en yakın dağımızın eteklerinde bulunan taştan yapılmıştı ve kırma çatılar çevredeki yaprak örtüsüne uyacak şekilde koyu bir sarmaşık tonundaydı. Ancak Willowfell'in belki de en eşsiz geleneği kapılarının yapımıydı. Ailelerin kapıları uygun gördükleri şekilde dekore etmeleri bir gelenektir. Shatterlends'ların kapısı romantik bir kucaklaşmayı tasvir eden mozaik bir şaheserdi. Lazlo ve kocası, zengin ahşabın içine oyulmuş yarım ay pencereci dairesel bir giriş tercih etmişti. Hafter'larınki demir kulplarla kaplıydı.

Yine de en sevdiğim kapı bizimkiydi. Dış cephesi basitti ama etrafındaki çerçeve bambaşka bir şeydi. Şimdi bile, komşularımızın evlerinin önünden geçerken ve kendimi babamın el emeğinin önünde bulduğumda, karmaşık ayrıntılara hayret etmekten kendimi alamıyordum. Yakındaki bir dişbudak ağacından düşen bir dalı almış ve birbirine bağlı güller ve sarmaşıklardan oluşan bir kemer oymuştu. En küçük özellikleri bile yakalayabilmek için çiçekleri haftalarca incelemişti. Yapraklardaki ince damarlar. Taç yapraklarındaki düzensiz kırışıklıklar. Tomurcuklar açıyor. Tomurcuklar kapalı. Çeşitli boyutlarda ama tam olarak keskin dikenler. Hepsini mükemmel bir şekilde cilalamıştı ama lekelemeyi reddetmişti. Ona göre ahşabın tanelerindeki nüansların anlattığı hikayeden daha güzel bir şey yoktu.

Eve her döndüğümde onu selamlama şeklim olan bronz sapın yanındaki bir yaprağı hafifçe parmaklarken kalbim burkuldu. Annemi her zaman yanımda taşırdım. İçgüdüsel olarak elim pantolonumun ön cebine gitti, orada işlemeli bir deri parçasının dış hatlarını hissedebiliyordum. Annem

İğne ile mükemmeldi, genellikle giysilerimize tasarımlar diker ve artık kumaşlarla bizim için küçük oyuncaklar hazırlardı.

Ölümlerinin üzerinden yıllar geçmişti ama yine de onları o kadar çok özliyordum ki acıyordu.

Mutfağa girdiğimde çantamı yıpranmış ahşap masanın üzerine bıraktım ve alt dolaptan ağır bir tencere çıkardım. İçine su doldurduktan sonra dökme demir ocağı yaktım. Isı, uykulu bir kabarcık halinde dışarıya doğru yayıldı ve birkaç dakika içinde her yeri pişirdi. Kuzguni siyah saçlarımı, telleri boynuma yapışmasın diye başımın üstünde topuz yaptım.

Becerikli parmaklarımla çantamı açtım ve elim durduğunda bitkileri ayıklamaya başladım. Sessiz yeşiller ve kahverengiler arasında altın rengi bir şey parladı. İlk başta yiyecek ararken bir madeni para bulduğumu sandım ama bizim paramızdan daha küçüktü ve metalik parlaklığıyla daha da ışıltılıydı. Kaşlarımı çatarak kendimi yaklaştırdım ve nesne -böcek- hareket etti.

Böcek. Parmak eklemlerimin üzerinden geçerken dudaklarım kıvrıldı. Dış kabuğunun kenarları şeffaftı ve bana bakarken iki yumuşak anteni seğiriyordu. Yaratığı itip kakmamaya dikkat ederek açık pencereye doğru ilerledim ve üzerine sürünmesine izin verdim. Uçmaya hazırlanıyormuş gibi kanatlarını gerdi, sonra durdu.

"değil," diye mırıldandım. "Acele etme."

Tam o sırada ön kapıdan tereddütlü bir ses duyuldu. "Bayan Brillwyn? Evde misin?"

Bayan mı? Bir kıkırdamayı geri çektim. Çocuklardan biriydi o zaman, bir parça saygının bana yarayacağını umuyordum. Daha yirmi beş yaşındaydım ve unvanları hiçbir zaman önemsememiştim. Bu sadece yaşlıların -ya da sessiz toplumumuzun zirvesi olmayı umanların- önemseddiği bir şeydi. Çok saçma. Ellerimin tozunu aldım ve mutfaktan küçük antreye geçtim, yatak odalarına doğru kıvrılan yıpranmış merdivenlerden sıyrıldım. Kapıyı açtığımda kırmızı çerçeveli gözleri olan bir çocuk bana baktı. Ayrılmış, çatlamış dudaklarından ağır ağır nefes alıyor, bir eliyle burnunu siper ederken keskin nefes almamaya dikkat ediyordu.

İç çekerek kapıyı daha geniş açtım ve çerçeveye yaslandım. "Toman, neden şaşırmadım?" Glaes'te onun kadar kendini yaralayan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım ve ülkemiz oldukça büyüktü.

"Merhaba, Bayan Brillwyn." Tıkanmış sesi, azarlanmaktan kurtulmayı uman bir çocuğun kısık mırıltısıyla titriyordu.

"Sadece Edira. Bunu biliyorsun." Sakladığı yarayı görebilmek için başımı eğdim. "Ne oldu?"

"Surata dirsek," diye mırıldandı. Başının üstünden bakınca bahçemin kenarında onu bekleyen atılmış, pis bir top gördüm. Kardeşleriyle sert oynadığından ve annesinden azar işitme riskini göze almak yerine buraya geldiğinden şüphe yoktu.

Kenara çekilerek mutfğa doğru işaret ettim. "Gel o zaman." "Teşekkürler," dedi masama doğru kolayca ilerlerken ve sağlam sandalyelerden birine oturdu. Bu noktada, onu kendisininmiş gibi sahiplenebilirdi. Ona ve kardeşlerine sayamayacağım kadar çok kez yardım etmişim, hepsi de bedavaydı. Muhtemelen kendilerini sürekli burada bulmalarının *gerçek* nedeni de buydu. Bayan Marlow kurnaz değilse bir hiçti. Aslında oğullarını tamamen reddetmeliydim ama züppeliği yüzünden çocuklarını sorumlu tutma fikrinden nefret ediyordum. En azından kendileri bunun belirtilerini gösterene kadar, sonra onların gösterişli yorumlarını da görmezden gelirdim.

Karşımdaki sandalyelerden birini döşeme tahtalarının üzerinden sürükleyerek Toman'ın tam karşısına oturdum. "Bir bakayım."

Tereddüt etti, karamel rengi gözleri acıyla doluydu ve sonra elini yavaşça çekerek burun deliklerinin etrafına kurumuş kan bulaşmış şekilsiz bir burnu ortaya çıkardı. Kaşlarım saç çizgime doğru yükseldi.

"Annen biliyor mu?"

Yüzü beyazlaştı. "Ona söyleyecek misin?"

"Öyle ya da böyle öğrenecek." Hafif parmaklarımla kirli yüzünün iki yanını kavradım ve yarayı inceledim. Garip aç, taze, ağır morarma ve nefes darlığı yeterli göstergelerdi. Kırık. Göğsümden dışarıya doğru yayılan ve parmaklarıma doğru süzülen bir karıncalanma hissettim ve damarlarıma dolan gizli büyü dalgasına karşı kendimi çelikleştirmek için çenemi sıktım.

Ve birdenbire birkaç yıl önce Nohr'un ezilmiş bacağına ellerimle tuttuğum anı hatırladım. Noam onu kurtarana kadar gevşek moloz onu toprağa sıkıştırdıktan sonra kalça kemiği kırılmış olarak madenden geri dönmüştü. Noam onu sürükleyerek evimize getirdiğinde ve antrede benim için çığlık attığında Nohr çoktan bayılmıştı.

O zamanlar iplik onarımı söz konusu bile değildi. Onu iyileştirmeseydim Nohr bir daha asla çalışamazdı. Ölebilirdi. Gücümü nefes almak kadar sorunsuz bir şekilde kullanmışım ve onun yaşam ipliklerinin

bacağı olan yıkıcı yaraya bağı parçalanmış lifleri bulana kadar aradım.

Ve sonra her şeyimi onları tekrar bir araya getirmek için harcadım.

Elbette bunun bir bedeli vardı. Söz konusu büyüm olduğunda her zaman bir bedeli vardı. İyileştirdiğim her hastalık için, yeniden bir araya getirdiğim her yaşam ipliği için, kendimden birkaç ipliği feda eder ve yaşam süremi kısaltırdım. Bunun yanı , biraz daha az bir dereceye kadar, yaralanma veya hastalığın fiziksel sonuçlarına katlanıyordum.

Nohr'un kıymık kıymık acısı bir anda benim acıma dönüştü ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken sol bacağımdaki kemikten ateşler fişkırdı. Isı tenimi kızarttı ve beni çığ bıraktı. Her nefes alışım canımı yakan keskin bir soluktu ve sonunda işimi bitirip kardeşimin yanına yığılana kadar ince bir ter tabakasıyla kaplı, titreyen bir karmaşaydım.

Nohr'un bacağına kurtarmak için hayatımın ne kadarını feda ettiğimi tam olarak bilmenin bir yolu yoktu. İplikçiler kendi ipliklerini göremezlerdi. Nedenini bilmiyordum. Benim gibi bir iplikçi olan teyzem de bilmiyordu. Ama maliyetin ölçülü olduğunu tahmin ediyordu. Küçük hastalıklar ve önemsiz kırıklar mı?

Muhtemelen birkaç hafta. Nohr'un bacağı gibi büyük kırıklar? En az birkaç ay.

Annemin ciğerlerinde çok uzun süre kalan bir kış hastalığını iyileştirmek için hayatının ne kadarını feda ettiğini düşündüğünü sormaya asla cesaret edemedim. Kasaba halkının ne pahasına olursa olsun ailemden uzak durmasına neden olan, ancak birimizi gördüklerinde başsağlığı diledikleri bir hastalık. Bu olay olduğunda çok küçüktüm ama bize doğrudan bakmayı nasıl reddettiklerini hala hatırlıyorum. Sanki gözlerini kaçırmaları acımızı kabul etmelerini bir şekilde engelleyecekmiş gibi.

Ama Toman'ın burnu için ... Kendimi şimdiki zamana, elimdeki hafif rahatsızlığa geri dönmeye zorladım. Ona iplik takmayacaktım. Buna değmezdi. Yine de gücüm Toman'ın ihtiyacını fark etti ve aynı şekilde gelişerek beni neredeyse dayanılmaz bir karıncalanma sıcaklığıyla ağzına kadar doldurdu. Neyse ki Toman'ın böyle bir büyüye sahip olduğumdan haberi yoktu. Ve öyle kalmasını sağlamalıydım.

"Tamir edebilir misin?" diye mırıldandı.

"Onu olduğu gibi bırakıp sana bir ders vermek istiyorum." Ellerimi bıraktım ve onun yerine bir lavanta dalıyla oynayarak kendime büyümün rahatsız edici çekimini bastırma şansı verdim. "Çok çekici olduğunu duyduğum o çapkın cazibenin bir kısmını kazanacağından bahsetmiyorum bile."

"Edira," diye mızızlandı, ismimi uzatarak. Bir an yüzümü inceledi, bakışları başka bir yere kaymadan önce saçlarımda oyalandı. Nefesim göğsümde sıkıştı ve yanağımı çevreleyen siyah tutamı parmaklama isteğime direndim. Daha bir hafta önce boyatmışım. İçimde bir endişe dalgası dolaştı ama bunu kabul etmeyi reddettim. Güvendeydim. Kasabada kimse bilmiyordu.

"Evet, tamir edebilirim."

"Acıyacak mı?" Ses tellerini bir korku sızısı kemiriyordu. Bu küçük miyavlama sesi, uymak zorunda olduğum bir kraliyet doktrini gibiydi ve iç çektim. Eğer hizmetlerimi bedavaya sunmaya devam edersem, özdenetim eksikliğim ceplerimin ölümü olacaktı.

Elbette bu, iplik tamirine başvurarak bir ayağımı mezara sokmaktan daha iyiydi. Elimi esneterek parmak uçlarımda hâlâ devam eden karıncalanmayla savaştım. Tamamen geçmemişti -ve Toman'ın yarası iyileşene ya da o benim yanımdan uzaklaşana kadar da geçmeyecekti- ama odaklanmamı sağlayacak kadar hafiflemişti.

"Sadece birazcık. Söz veriyorum." Bunun üzerine ayağa kalktım ve mutfagımın duvarlarını kaplayan açık raflardan birine doğru ilerledim. Kendi el yazımla işaretlediğim kavanozlar ve şişeler, parmaklarım aralarında manevra yaparken sessiz bir merhaba sesi çıkarıyordu. Bir dakika aradıktan sonra, mantar kapaklı küçük bir kap ve süt beyazı sıvı içeren bir şişe buldum: iyileştirici merhem ve uyuşturucu serum.

Toman utanıp kaçamadan başını arkaya yatırdım ve serumu burun deliklerine damlatmak için bir damlalık kullandım. Uyuşturucu madde çabucak etki etti ve acı ifadesinden uzaklaşırken yüzü gevşedi. Dudaklarında rahatlamış bir gülümseme belirdi.

"Şimdi onu ayarlamak için." Sandalyeme geri yaslandım. "Hazır mısın?" "Evet," dedi Toman, dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

"Pekala. Gözlerini kapat."

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim ve günün tüm düşüncelerini bir kenara bıraktım: sesler, kokular, sırtımda pişen dökme demir ocaktan gelen yapışkan ısı hissi. Sadece Toman'ın şekilsiz burnuna baktım. Yine gücüm beni çağırıyordu. Hayatının ipliklerini incelemem, onarılması gereken yıpranmış kenarları bulup birbirine dikmem için yalvardı ama ben bu dürtüyü ittim ve bunun yerine pratik tıp sanatına odaklandım.

Ellerimi yüzüne götürdüm, başparmaklarımı burnunun iki yanına bastırdım ve kırığa doğru ittim. Toman acı dolu bir homurtu çıkardı.

Serumu kullanmamış olsaydım olacağı kadar kötüydü - kemiği yeniden hizaladım ve sonra bitti.

"İşte."

Toman dikkatli parmaklarıyla yeni şekillenen burnunu test etti. "Nasıl görünüyor?"

Sıcak bir gülümseme yaydım. "Kendi yaşımdaki taliplerden hoşlansam da, bence oldukça şık görünüyorsun."

Yüzüne çocuksu bir çekicilik yayıldı. "Teşekkürler, Edira. Sen en iyisisin."

"Biliyorum. Al bakalım." Ona iyileştirici merhemi uzattım ve ağır krem karışımını incelemek için kapağı açmasını izledim. "İyileşme sürecini hızlandırmak ve kalıcı ağrıyı ortadan kaldırmak için her gece uygulayın. Birkaç gün içinde iyi olacaksınız ama bu süre zarfında sakın ol. Anlaşıldı mı?"

"Yapacağım!" Kapıya doğru hızla ilerlerken geniş bir sırıtışı vardı. El sallamak için döndüğünde çoktan yürüyordu ve ben de ona karşılık verirken iç . Yüzündeki kanı temizleme zahmetine bile girmemişti.

Bu kadar kaygısız olmak. Başımı salladım ve saçlarım yanağıma döküldü. Tanıdık bir huzursuzluk midemde dolaştı ve bu sefer gevşek saç telini parmaklamama izin verdim. Hâlâ siyahtı. Saç tutamını işaret parmağımla başparmağım arasında ovuşturdum ve tenime bulaşmaya başlayan koyu renkli tabakayı görünce kaşlarımı çattım. Ay ışığıyla aydınlanan saçlarımı gizlemek için bir parti daha boya yapmam gerekiyordu. Eğer gücümle ilgili bir söylenti bile kasabaya yayılırsa, Ever'ler kapıma dayanır ve ben de tıpkı Fernglove'lar tarafından neyi tedavi edeceğini tanrıların bildiği bir yere götürülen ve muhtemelen kendi ipliğini harcamaktan ölene kadar ortadan kaybolan teyzem gibi kaybolurdum.

Kalın bir şekilde yutkunarak mutfağa geçtim ve çalışmaya başladım, odağımı ilaçlarım ve boya için hazırladığım karışım arasında paylaştırdım. Yaprakları koparıken, sapları öğütürken ve ocağımızın fokurdayan sıcaklığında tentürleri demlerken öğleden sonra hızla akşama doğru kayıyordu. Bir ara duvara asılı kandillerden birini yakmak için durakladım ve yanık-turuncu ışık soğumakta olan kömür boyasının çamura benzeyen yüzeyinden . Odamda üzerime mürekkep siyahı lekeler sıçramış ince bir gecelik giydim ve mutfağa döndüm.

Dökmemeye dikkat ederek başımı devasa tencerenin üzerine eğdim ve saçımı yapışkan sıvının içinde boğdum. Şanslıydım ki saçımda hala boyanın bir saat içinde çıkmasını sağlayacak kadar temel renk vardı. Tamamen solmasını beklemekten ve gün boyunca inzivaya çekilmek zorunda kalmaktan daha iyiydi.

Kasaba halkı beni iş üstünde yakalayamazdı. Bu, teyzemin kendi kendine yaptığı ve gücümü gizli tutmama yardımcı olması için bana erkenden öğrettiği bir alıştırmaydı. Ailemdeki herkes iplik tamir etme gücüyle doğmamıştı ama yeterince kişi kutsanmıştı - aslında lanetlenmişti - öyle ki yıllar boyunca bir avuç en iyi uygulama aktarılmıştı.

En hafif tabiriyle korkunç bir sıkıntı ama gerekli bir önlem. Kömür kaplı kilitlere sahip olmak ölmekten iyidir. Tanrılara şükürler olsun ki, bazı kibirli komşularım kadar kibirli .

Saçıma yapışan kalın çamur tabakasından memnun kalarak saçlarımı sıkı bir topuz haline getirdim. Boya hızla sertleşerek en kötü türden kekimsi, rahatsız edici bir başlık oluşturdu ve ben de ilaçlarıma döndüm. Şişeleri ve ayırdığım bitkileri sayarken sinirli bir inilti çıkardım. Bir hafta yetecek kadar un ve taze et satın almak istiyorsam, en az bir düzine tentür daha üretip satmam gerekiyordu. Aksi takdirde, geçinebilmek için kurutulmuş geyik eti rezervlerimize dalmak zorunda kalacaktık. Yeni bir tentür hazırlamaya başlayamadan, akşamın sessiz havasında ağır bir çan sesi duyuldu. Madencilerin vardiyası sona ermişti.

Etrafımda yığılı duran ve sayıları giderek artan saksılardan başımı kaldırıp açık pencereden baktım. Serbest bıraktığım altın böcek ortalıkta yoktu ve ilk yıldızlar bana göz kırpyordu. Yakında Noam ve Nohr eve dönecek ve akşam yemeği hazırlamak için mutfağı isteyeceklerdi. Bana ocaktan uzakta zaman kazandırmak için kendi istekleriyle yemek pişirmeye başlamışlardı.

Pencereden dışarı bakarken parmaklarım ahşap tezgahın üzerine vuruyor, evimize giden yolda ilerleyip ilerlemediklerini kontrol ediyordum. Henüz bir şey yok. İçimi çektim ve bulabildiğim bulaşıkları temizlemeye başladım. Willowfell'in dağa yaslanmış iki madeni vardı; biri safir, diğeri lal taşı içindi. Büyük mirasları ya da eğitimleri olmayanlar bu madenlerin serin derinliklerinde çalışmaya zorlanırdı, yani kardeşlerimin başka bir şey olma şansı hiç olmadı. Vücutları bir kazmanın ağırlığını taşıyabildiği andan beri sadece hayatta kalmamıza yardımcı olmak için çalışıyorlardı. Bu iş kolay değildi. Ya da güvenli.

Elbette, bir mücevheri ortaya çıkaracak kadar şanslı olsalardı, tüm bunlar değişirdi.

Gürültülü bir homurtu duyuldu ardından kapı çılgınca açılıp duvara çarptı. Gözlerimi devirmiştim. Babamız kapı yerine süslü bir kemer yaratacak kadar ileri görüşlü olmalıydı.

"Bugün hiç everjewel var mı?" Onlara doğru bakmadan seslendim. Noam ve Nohr işten her aynı selamlamayı yapıyordum; her seferinde sessizlik ya da hayal kırıklığı iniltileriyle karşılaşıyordum.

Taşlar nadirdi ve Evers tarafından çok seviliyordu. Hayatımda iki işçi bir mücevher bulacak kadar şanslıydı. Her ikisinde de Fernglove'lardan biri, kasabamızın sınırında yaşayan ve madenlerin sahibi olan Ever'ler, işçiyi cömertçe ödüllendirmek için malikanelerini terk etmişlerdi. Glaes boyunca uzanan her önemli şehir ya da kasabada, toprakları yöneten en az bir Ever ailesi vardı. Fernglove'lar Willowfell'e nadiren gelirlerdi, ama geldiklerinde herkes onların ölümsüz ayakları önünde diz çökmeye koşardı.

Ben hariç. Keşfedilme riskini göze alamazdım. Teyzemin kaybolmasından uzun süredir sorumlu olduğundan şüphelendiğim insanlar tarafından değil. Son yıllarda ortadan kaybolan tek iplik ustası o değildi. Dedikodular, ülkemizi dolaşan ve hem mal hem de dedikodu ticareti yapan gezgin tüccarlar sayesinde Glaes'in her yerine yayılmaya başlamıştı. Kasaba halkının çoğu bunu bir tuhaflık olarak geçiştirdi, ama kabul etmeyi reddettikleri şeyi gördüm: iplikçiler sadece Evers'in hüküm sürdüğü kayboluyordu.

"Edira!" Nohr dikkatimi çekerek bağırıyordu. Döndüğümde kardeşlerimin girişte tökezleyerek yürüdüklerini gördüm, gevşek bir elbise ipi gibi aralarında gelişigüzel dizilmiş topal bir beden. Nazik hareketlerle genç bir adamı yıpranmış kanepemize yatırdılar.

"Ne oldu?" Onlara doğru hızla ilerledim, ellerimi geceliğime silerek işimden arta kalan kalıntıları temizledim.

Noam ve Nohr birbirlerine sessizce baktılar. Tik ağacından bakışları en küçük nüanslara kadar birbirlerini yansıtıyordu. Erkek olmanın eşliğindeki çocukların aynı ince yapısını paylaşıyorlardı, madenlerdeki emekleri onları çok hızlı bir şekilde yetişkinliğe taşımakla tehdit ediyordu. On yedi yaşındaydılar ve şimdiden çok fazla şeye katlanmışlardı.

"Bu Alec mi?"

Nohr elini arkadan öne doğru kırpılmış kahverengi saçlarında gezdirdi. Başının üzerindeki boşluğu bir toz bulutu kapladı. "Evet."

"Birden yere yığıldı," diye mırıldandı Noam.

Daha yakından baktım. Üstüne yapışmış kir ve isin altında Alec zar zor tanınabiliyordu. Saç çizgisi boyunca terli parlaklık oluşmuş, cildindeki kir nemli bir çamura dönüşmüştü. Boğuk bir iniltiyle koltukta huzursuzca kıpırdandı. Titreyen yüzünü incelerken kaşlarım birbirine çarptı.

Çerçeve. Bir şeyler ters gidiyordu ve büyümün etkisi hemen canlandı. Sıcaklık uzuvlarımdan dışarıya doğru dalgalandı ama yine de hiçbir şey görmedim.

Görünür bir yarası, kırık kemiği ya da kanayan bir yarası yoktu. Mutfaktaki tencereye koştum ve kalan suyla bir bezi ıslattım, yüzüne yapışan pislik tabakasını silmek için hızla geri döndüm.

Sonunda tenine bir göz attığım an, bezi bıraktım. "Onu *buraya* mı getirdin? Aklından ne geçiyordu?" Kendimi tutamadım.

Alec'in solgun yanaklarından gözlerini ayıramıyordu. Yayılan kabarcıklar çenesinden alnına doğru tırmanıyordu ve birkaçı çoktan patlayarak siyah küf ve fokurdayan sarı köpükten oluşan mide bulandırıcı bir görüntü ortaya çıkarmıştı. Her bir lezyonun kenarları, kış mevsiminde solan yapraklar gibi çürümüş ve kahverengileşmişti. Midem sıkıca kapandı. Derisinden çürüyen etin ve ekşi malçların iğrenç kokusu yayılıyordu ve öğürmemek için kalın kalın yutkundum.

Nohr'un yüzü soldu. "Biz ... Ben yapmadım .."

Koltuktan kalkarak kardeşlerimi bir araya topladım ve kıpırdamadan duran formlarının her santimini inceledim. İş pantolonlarının dayanıklı kumaşı hâlâ sağlamdı ve deri botlarının içine özenle sokulmuştu. Uzun kollu gömlekleri pamuktan çok kir içindeydi ama neyse ki yırtık yoktu. Ellerini yukarı doğru çekerek eldivenlerini inceledim. Yıpranmışlardı ve bir kez daha hava koşullarına dayanıklı hale getirilmeleri gerekiyordu ama yine de sağlamdılar. Göğsümde yükselen endişe yavaşladı.

Hastalıklı topraklar madenleri çevreleyen alanları istila etmeye başlamıştı ama bu hava yoluyla bulaşan bir hastalık değildi. Bakışlarım tekrar Alec'e kaydı ve boğazıyla çenesinin birleştiği yerde küçük bir çentik gördüm. Tıraş olmanın riski nadiren bıçaktı. Kana doğru yanıklık fısıltısı tek gereken şeydi.

"Blight olduğunu bilmiyorduk. Sadece bir şekilde kendine zarar düşündük," dedi Noam sonunda. Ağır gözyaşları yüzündeki kiri yararak yol açıyordu ve ben başka tarafa baktım.

"Ona yardım edemem," diye mırıldandım usulca ama Noam sanki kulak zarını patlatacak kadar yüksek sesle bağırmışım gibi irkildi.

"Deneyebilirsiniz."

Burnumu sıktım. "Yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu hastalığı tedavi edebilecek hiçbir ilaç yok."

"Tıp değil ama belki başka bir şey." Noam bana bakmayı reddetti. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti süzüldü, parmak uçlarımdan yayılan çiçek açan tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Hayır." Bakışlarım açık pencerelere kaydı. Dışarıdaki tarlalarda oynayan çocukların kahkahaları esintiyle içeri doluyordu. Kasaba halkı hâlâ dışarıdaydı. Beni görürlerse ...

Nohr bakışlarımı takip etti ve hemen harekete geçerek pencereleri hızla kapatıp perdeleri sıkıca çekti. Sanki tek sorun birinin gücüne tanık olma ihtimalini ortadan kaldırmakmış gibi. Elbette fark edilmek istemiyordum çünkü bu, dalkavuk bir komşunun -muhtemelen Evrendekilerin gözüne daha fazla girmeyi uman bir ihtiyarın- Fernglove'ları varlığımdan haberdar edeceği anlamına geliyordu.

İçimi bir öfke dalgası sardı. Kardeşlerim büyümün bedelini biliyorlardı. Ama yine de denememi istediler. Yarını göremeyecek biri için hayatımın birkaç yılını feda etmemi.

"Bu sadece görünmekle ilgili değil. Bunu biliyorsun," diye tısladım.

Alec aniden koltukta doğruldu, bakışları uzaktaki bir şeye kilitlenmişti. Ve sonra güldü. Normal bir kahkaha değildi - göğsünün derinliklerinden gelen sıcaklığın hoş, gürleyen sesi de değildi. Ama bulanık bir zihnin derinliklerinden fişkıran manyakça bir kahkaha. Hastalıkla dolu bir kahkaha. Gözleri doğru yuvarlandı, dünyaya beyazı gösterdi ve dişleri birbirine çarptı. Dilini delen köpek dişinin yumuşak fişkırması tüylerimi diken diken etti.

Noam'ın keskin nefesi üzerine Nohr, "Elena," dedi, "lütfen. O bizim arkadaşımız." "Ve ben de senin *kız kardeşinim*." Alec'e bakarken boğazım düğümlendi. "Ben sadece kendime zarar verme riskini alıyorum."

Kardeşlerimin bakışları hep birlikte yere düştü. Ben bir nefes daha alamadan Alec acı dolu bir çığlık attı ve vücudu kontrolsüzce titremeye başladı. Elleri kollarına gitti, parmakları gömleğinin sert kumaşını tırmıklıyordu.

"Alec, buradayız." Noam onun yanında diz çöktü, ona dokunmamaya dikkat ediyordu ama yine de yakınında duruyordu.

Alec Noam'a döndü, odaklanmamış gözleri onu dünyamıza bağlayacak bir şey arıyordu. Beni görene kadar boynunu ileri geri çevirmeye, imkansız yönlerle çevirmeye devam etti. Dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirince sustu. "Onu görüyorum. Onu gerçekten görebiliyorum. Orada duruyor ve hayatımda gördüğüm en büyük sırtışı sahip. Annabelle."

"Kız kardeşi. Geçen yıl öldü." Nohr yüzünü buruşturdu.

"Başka bir ailesi yok," diye ekledi Noam, sesi son derece yumuşaktı.

Alec bundan sağ çıkamazdı. Tekrar çekilmiş perdelere baktım. Dış dünyadan gizlenmiştik ve Alec'in hiç akrabası kalmadığı için kardeşlerim dışında onu zleyecek ya da yokluğunu sorgulayacak kimse yoktu. Zorla derin bir nefes aldım. Yavaşça kanepenin yanına geldim. Alec'in bakışları hiç kesilmedi. Noam'ın yanına melene kadar her adımıımı takip etti.

"Merhaba, Alec."

"Parmak uçlarından ateş fişkırıyor. Bunu nasıl başardın? Yanıyormuş gibi görünmüyorsun. Daha yakına gelebilir misin?" Sesi daha da yükseldi, gerçekliğe olan tutumu tamamen kaybolurken kelimeler çatırdadı. "Bu buzulun içinde sıkışıp kaldım ve sıcak bana yardımcı olur."

Bir an için ellerimi alnında gezdirdim, ter ve kir tabakasını sildim. Onu yana itip kalça kemiklerimi onunkilerle aynı hizaya getirerek kanepeye uzandığımda inledi. Kardeşlerimin aksine, Alec'in hastalığına yakalanma konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Beni öldürebilecek tek şey kendimdi.

"Eira?" Noam'ın yumuşak yakarışı doğrudan kalbime yöneltilmiş bir silah gibiydi ve kararlılığım sarsıldı. Daha önce hiçbir iplikçi yanıklığı iyileştirememişti.

Ben de dahil. Alec'in hastalığını damarlarıma tamamen davet ederek ömrümü büyük ölçüde kısaltma riskine girmezdim - kazanılacak hiçbir şey yokken değil.

Alec'in bakışları benimkilere kilitlendi. "Kemiklerimin atırdadığını duyuyorum. Bunlar derime saplanmış dev kıymıklar ve onları ıkarmalıyım."

Göğsüm kabardı. Bu senaryonun aynısını ailemle de yaşamıştım ve sonunda ne olacağını bilsem de onu görmezden gelemezdim. "lmn kolaylaştıracadığım. Yapabileceğim tek şey bu."

Muhtemelen bana birkaç ipliğe mal ama gözlerindeki bakışa dayanamadım. Ya da kardeşlerimin yalvarışlarının ağırlığı.

Sonunda gücümün yzeyeye çıkmasına izin verdiğimde enerji içimde uğuldu. Yatıştırıcı sıcaklık tenime yayıldı ve gözlerimi göremesem de normalde güvercin grisi olan irislerimin dolunay kadar parlak fildişi bir ışıkla ışlandığını biliyordum. Etrafımdaki dünya donuklaştı, benim dışımda herkes tarafından görülemeyen hayatının iplikleri onun etrafında açılmaya başladı.

Enerji ve canlılık dolu, göz kamaştırıcı, parlayan bir yeşil olmalıydılar. Bunun yerine, yüzlerce kopmuş iplik aurasında gevşekçe sürükleniyor, her biri siyah katranla damlıyordu. Çamur bir ipliği kapladığında

bütünüyle, daha çok çürümüş bir dal gibi görünecek şekilde değişti ve sonra sadece toz haline geldi. Tek hissedebildiğim acıydı. Korku. Gerçek Alec bu histeri ve umutsuzluk girdabının altında bir yerlerde gömülüydü ve onu rahatlatabilecek tek kişi bendim.

Kalın bir şekilde yutkunarak, sihrimin dışarı doğru akmasını istedim. Ay ışığı ellerimi, parmaklarımı sardı. Ve Alec'in ölmekte olan ipliklerine yapışan katranı gücümle yıkadım, ama kalıntıları silemedim ya da yıpranan uçları onaramadım. Yine de, Alec iç çekti. Yatıştırıcı enerjim vücuduna doldu ve uzuvlarını sarsan titremeyi yatıştırdı.

Gözlerimin içine bakarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Threadmender." Kulaklarımda sessiz bir cınlama başladı. "Evet."

"Hiç bilmiyordum," dedi. Bakışları tavana kayarken usulca mırıldandı. Birkaç dakika içinde ölecek olması önemli değildi; sırrımı biliyor olması hâlâ nabzımın hızlanmasına neden oluyordu. Gözlerim yayılan kabarcıkları takip etti, şimdi hastalık etini ve kemiklerini pişirirken buharlaşıyordu. En azından artık acı hissetmiyordu. Bunun bedelini daha sonra ödeyecektim ama kardeşlerimin yalvarışları ve Alec'in titreyen formu arasında, onun acı içinde ölmesine izin veremezdim. Son bir güç dalgalanmasıyla, vücuduna olabildiğince çok enerji aktardım. Parlak ay ışığı formunu ciddi bir şekilde örttü ve gözleri kapandı. Üç titrek nefes daha aldıktan sonra, iplikleri aniden durdu ve küle dönüştü.

Gücümü sınırlayarak onu bıraktım ve dünya ayaklarımın altında sallanırken yavaşça ayağa kalktım. Vefatını kolaylaştırmanın geri tepmesi sert ve hızlı oldu. Onun hastalığını iyileştirmeye çalışmamıştım bile ama yine de Alec'in hastalığına yakın olmuş, hastalığın yüzeyini kazımış ve gücümü onu rahatlatmak için kullanmıştım. Ve şimdi acı çekecektim. Dilimin arkasına acı bir madde doldu ve tökezleyerek ön kapıdan çıkıp sabah çiçeklerinin yatağına kustum. Her şey *acıyordu*. Kemiklerim sanki defalarca parçalanmış gibi hissediyordum ve göz kapaklarım mutfakta sakladığım teneke ovucu gibi . İğneler derime battı ve parmaklarımı yumuşak toprağa . İçim inanılmaz derecede ısındı, sanki biri karnımın çukurunda bir ateşi körüklüyordu.

Tüm bunlar sadece yardım etmek için. Eğer onu gerçekten bu beladan kurtarmaya çalışsaydım . . .

Bir süre sonra Nohr kollarını titreyen bedenime doladı ve beni içeri taşıdı. Odamı çoktan hazırlamış, çarşafı soymuş ve beni yatağa yatırmadan önce tuhaf demir yatağa yatırmıştı.

Görüşümde siyah noktalar belirirken "Nohr," diye mırıldanmayı başardım. Önümde çömeldi, alnında endişe çizgileri belirdi. "Sormamalıydık. Özür dilerim."

Başımı sallamaya çalıştım ama bu zayıf bir seğirme olarak kaldı. "Ona dokunma."

Gözlerini yere indirerek başını salladı. "Tamam, Edira. Sadece biraz dinlen." Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

İki

Gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde kalp atışlarımla birlikte başım da zonkluyordu. Gece boyunca bir santim bile hareket etmemiştim ve bu sadece kaslarımdaki ağrıyı daha da artırmış görünüyordu. Kardeşlerimden birine uyumadan önce iyileştirici bir tentür hazırlaması için koçluk yapmalıydım, ama beynim şimdi bulanıksa, daha önce sadece sıvıydı.

En son Nohr'un bacağına iplik geçirmiştim. Ondan önce de ailemin. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. İkisi de aynı anda hastalanmış ve bir saat içinde vefat etmişlerdi. Daha on üç yaşıdaydım. Onları kurtarmak için her şeyi denedim, ama güçlerimi hiç ciddi bir şekilde kullanmamıştım, bu yüzden öldüklerinde sadece başlarını kucağıma alabildim. İçim çalkalandı ve o anıyı bir kenara ittim. O korkunç deneyimi yeniden yaşamamanın kimseye faydası yoktu.

İnleyerek yatakta yer değiştirdim ve çarşafları çektim. Kollarım protesto çığlıkları ama acıya dayanamayıp tavana doğru uzandım. Kafa derimde sert bir çatırtı dalgalandı ve parmaklarım saçlarıma gitti. Boyayı hiç çıkarmamıştım ve yastığıma hızlıca bir göz attığımda çarşafları sonsuza dek mahvettiğimi gördüm. En azından renk oturmuştu. Elimden geldiğince çabuk durulayacak ve lekeli sıvıyı görünmeyen bir yere atacaktım. Sonra da banyo. Banyo yapmayı bir türlü beceremiyordum. Ayak parmaklarım serin döşeme tahtalarını sıyırdı ve ayağa kalkarken nefesimi içime çektim. Oda sadece bir an için döndü - midemin düğümlenmesine yetecek kadar uzun, ama planladığım market gezisini iptal etmeme yetecek kadar uzun değil.

Yavaş ve ölçülü adımlarla odamdan çıktım ve Noam ile Nohr'u çoktan ocakla meşgul bulduğum mutfığa indim. Bitkilerim toplanmış, bağlanmış ve ilaç koleksiyonumun yanındaki uzak duvar boyunca dizi ahşap dübele asılmıştı. Bıraktığım dağınıklık gitmişti,

yerini açık pencerenin önünde kuruyan pırıl pırıl temiz bulaşıklara bıraktı. Tavada pişen yumurtalar ve masanın ortasındaki sürahide duran kahve -taze kahve-.

Kardeşlerimi hiç bu kadar sevmemiştim. Tam bunu söylemek üzereydim ki, zihnimin arkasını karıncalandıran bir farkındalık kollarımın üzerinde tüylerimi diken diken etti. Kanepeye doğru döndüğümde, minderlerin üzerinde beni bekleyen çürümüş bir beden bulmayı umuyordum.

Öyle bir şey bulamadım.

"Sana ona dokunmamanı söylemiştim," dedim, kelimelerim sessiz ama keskindi.

İkisi de sadece kendilerinin anlayabileceği türden, kendilerine özgü bakışlarından birini paylaşırken kaskatı kesildiler. Nohr, "Eldivenlerimizi giydik ve onu battaniyelere sardık," diye cevap verdi.

"Dikkatliydik. Sadece sana bir mola vermek istedik," diye ekledi Noam bir nefes sonra.

Bakışlarım sıkılmış çenelerinde ve çekilmiş kaşlarında gezindi. Acının, kaybın hayaleti hâlâ şiş gözlerindeydi ve iç çektim. Zaten yeterince şey yaşamışlardı. Haysiyetsiz bir düşünüşle sandalyelerden birine çöktüm ve kahveye uzandım. Nohr saniyeler içinde oradaydı ve hayat veren gıdayı seramik bir bardağa dolduruyordu.

"Kanepeyi fırlatmalıyız," diye mırıldandım.

Nohr'un gözleri düştü, sesi gerginleşti. "Bunu karşılayamayız."

"İkinizin de yanık hastalığına yakalanmasını göze alamayız." İyice yıpranmış çerçeveye baktım. Bu mobilya parçası hayatım boyunca ve muhtemelen ondan önceki yıllar boyunca tam olarak bu noktada durmuştu.

Yeni bir kanepe alabilirdik ama Nohr haklıydı. Para sıkıntımız vardı.

"Minderleri şimdilik dışarı taşıyacağım ve her şeyi yeniden döşetmek için ne yapabileceğime bakacağım." İçkimin buharını üfledim ve baş döndürücü bir yudum aldım.

Noam ocağa dönmeden önce önüme bir tabak yumurta koydu. "Bayan Marlow bazı ilaçlarınız için hizmetlerini takas etmeye istekli olabilir."

Çatalımla kahvaltımı mızrakladım ve yavaşça çiğnedim, Nohr su dolu büyük bir tencereyi sürükleyip dökme demir ocağın üzerine yerleştirirken ona baktım. "Dün Toman'ın burnunu tamir ettim. Bana borcu var."

Daha sonra Nohr ve Noam masada bana katıldılar ve yumurtaların geri kalanını doğrudan tavadan yediler. Çatallarının dişlerinin tavaya sürtünme sesi mutfağımızı dolduruyordu. Hiçbirimiz konuşmadık. Fazla bir şey yoktu.

Söylenecek bir şey yok, pek sayılmaz. Alec gitmişti. Yapılabilecek başka bir şey yoktu.

"Banyo için su ısıttık," dedi Noam, çatalını tencereye doğru çevirerek. Yemek yerken başını eğmişti ve şimdi kirpiklerinin üstünden bana bakıyordu. Şüphesiz cesetten kurtulmak için bir barış teklifi. İşe yaradı. "Hazırsanız lavaboyu getireyim."

"Teşekkür ." Ayağa kalkarken nefesimi dışarı verdim. "Biriniz saçım için su getirebilir mi?"

Nohr ben daha gözümü kırpmadan ön kapıdan çıkıp bahçeye girmişti. Evimizin küçük ayak izinden arka kapıya doğru ilerledim. Perdelerin arasından kaçamak bir bakış bana güvenli olduğunu söyledi ve dışarı çıktım. Evimiz yakındaki ormana sırtını dayadığı için minnettardım, bu gibi anlar için bize bir nebze mahremiyet sunuyordu. Saç boyamak tam olarak tabu sayılmazdı ama soru işaretlerine yol açıyordu. Sorular istediğim son şeydi.

Nohr bana içinde taze su olan küçük bir kova verdikten sonra içeri çekildi. Soğuğa hazırlanmak için dişlerimi sıkarak başımı sıvıya daldırdım ve bir zamanlar berrak olan içeriğin üzerinde siyah mürekkebin dönmesini izledim. Daha sonra, zamanım elverdiğinde, mat saçlarıma yeniden parlaklık kazandırmak için başka bir maske takacaktım.

Saçlarım sırtımdan aşağı damlarken mutfağa döndüğümde Noam ve Nohr'un teneke bir leğen getirip ocağın önüne koyduklarını gördüm. Isıtılmış suyu aktardıktan sonra leğene ağrıları dindirmek için hazırlanmış tuzları ve zihnimi yatıştırmaya yardımcı olması için birkaç damla yağ serptim. Noam beni tek koluyla kucakladı ve başımın tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Dikkatli ol," diye mırıldandım.

"Ben de 'sen de' derdim ama bunun pazar için geçerli olduğundan emin değilim," dedi Noam gönülsüz bir gülümsemeyle. Deniyordu. Dün gece olanları unutmaya çalışıyordu. İlerlemeye çalışıyordu çünkü devam etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Kalbim burkuldu ve ona daha sıkı sarıldım. Sonra Nohr'a katılması için işaret ettim, ta ki ikisi de kollarıma sarılana kadar.

Kardeşlerim için her şeyi yapardım. Kederlerini omuzlar ve sırf onların mutluluğu yakalayabilmeleri için var gücümle çalışırdım. Elimde kalan tek şey onlardı ve benim onlara ihtiyacım olduğu kadar onların da bana ihtiyacı vardı.

Nohr, "Bu akşam görüşürüz," dedi.

Onları son bir kez sıktım ve sonra bıraktım. Kısa sürede yok oldular ve hızla soyunurken bir iç çektim. Derimi kavurmasını umursamadan kaynar suya girdim. Parmaklarımdaki yanıklığın anısını, saçlarımdaki küf ve çürüme kokusunu ve tırnaklarımdaki altındaki kir kalıntılarını yakıp yok etmek istiyordum. İnledim ve suyun derinliklerine battım. Saatlerce banyoda kalabilirdim ama pazarı kaçırmayı göze alamazdım. Kaslarımdaki zonklayan ağrı nihayet hafif bir rahatsızlığa dönüştüğünde, küvetten çıktım ve gün için giyinmek üzere odama döndüm.

Bir yanımda benim yerime Noam ve Nohr'un şehre gitmesini diledi. Herkes onları severdi. Cömert ve sıcaktılar ve kahkahaları saatlerce havada kalan türden bir sestti. Güzel, davetkâr bir şeydi. İnsanlar benden özellikle hoşlanıyor ya da hoşlanmıyor değildi; ben sadece dahil olamıyordum. Olmazdı. Annem ve babam öldüğünde ve kardeşlerimin bakıcısı rolünü üstlenmek zorunda kaldığımda arkadaşlıklarım azaldı ve onları yeniden canlandırmak için hiç zahmet etmedim. Yıllar önce kasabanın yaşlılarının Fernglove'ları teyzemin gücü hakkında bilgilendirdiğini gördüğümde değil. Hemen ertesi gün bizden çalındı. Tüm bunlar Noam'ın arkadaşlarından biri olan bir çocuğun, evde olup olmadığına bakmak için penceremizden içeri bakması yüzünden oldu.

Onun yerine, teyzemin annemin sürekli öksürüğünü iyileştirmesini izlemişti.

Çocuğu suçlamadım. Ailesine gördüğü ilginç ve heyecan verici bir şeyi anlatmıştı. Teyzemizin elimizden alınmasının aileme ne yapacağını düşünmeden açgözlülükle tepki veren büyükleri suçladım.

Tabii ki kasaba halkı bir Ever tarafından istihdam edilmenin "kötü" bir şey olduğunu düşünmüyordu. Teyzem "kutsanmıştı."

Kendi kendime homurdanarak, samur saçlarımı yüzümden uzakta ördüm ve odamda sakladığım bebek nefesinden birkaç minik beyaz çiçek ördüm. Kirpiklerimin üstünde sürme, dudaklarımda leylak rengi boya, da allık; pazar için yeterince iyiydi. Hızla bir kombinezon ve pamuklu çorap giydim, basit jartiyer kurdeleleriyle yerlerine sabitledim. Annemin korsesi neyse ki hâlâ üzerime oturuyordu ve sırtımdaki danteli sıkmadan önce öndeki bağlantıları sabitledim. Ardından yumuşak bir etek ve inciler ve işlemeli abanoz çiçekleriyle süslenmiş bordo bir korse giydim. Bu takım ölmeden önce anneme aitti. Kendimi bildim bileli ona hayrandım ama artık ona sahip olduğum için tenimde hissetmek hem rahatlatıyor hem de hüzünlendiriyordu.

Başımı sallayarak deri hurçumu eteğin gizli ceplerinden birine soktum ve aşağı inmeden önce botlarımı bağladım. Kanepeye bakmak için sadece bir an durakladım. Pazardan sonra minderlerle ilgilenecektim ama Alec'in kumaşa bastırılmış uzun bedeninin izi hâlâ duruyordu, bir zamanlar var olan kişinin dış hatları. Onu iyi tanıımıyordum ve bu küçük nimet için yıldızlara şükrettim.

Çenemi sıkarak mutfağa doğru yürüdüm. İki deri seyahat çantasını ilaçlarla doldurmam uzun sürmedi. Tüm standartları taşıyordum: uyku yardımcıları, topikal rahatsızlıklar için serumlar ve balsamlar, sindirim için tentürler, stresi azaltmak için yağlar ve en popüler isteklerimden biri olan performictum - yiyecek veya içeceğe eklenen ve tüketildiğinde ... yatak odası canlılığına neden olan tatsız bir toz. Daha zor bulunan bazı karışımları da çantanın arkasındaki gizli bölmede saklıyordum ama bunlara nadiren ihtiyacım oluyordu. Bazıları bunlara zehir diyordu. Ben onlara intikam ilaçları diyordum. İyi huylu ama unutulmaz.

Pirinç tokaları yerine taktıktan sonra yıpranmış kulpları tuttum ve kapıya yöneldim. Şehrin kıyısında oturuyorduk, bu da pazara yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olduğumuz anlamına geliyordu ve zil çalmadan önce sadece otuz dakikam vardı. En iyi yerler muhtemelen çoktan kapılmıştı. At arabası sahibi olacak kadar şanslı değildik ve kasabanın kendisi de biraz küçük olduğu için pek kimse at arabası sahibi değildi. Elbette büyüklerin pelüş minderlerle kaplı yaldızlı arabaları ve atları sürecektir görevlileri vardı. Ancak onlar bile bu tür abartılı seyahat araçlarını komşu kasabalara yapılacak uzun geziler için saklıyorlardı.

Beni daha önce uyandırmalıydılar. Noam ve Nohr iyi niyetliydi ama işleri benim tedavilerim kadar para getirmiyordu ve devam edebilmemiz için bana . Çantalarımı daha da sıkı kavrayıp Willowfell'in merkez üssüne giden arnavut kaldırımlı ana yola koyulduğumda deri avuçlarımda gıcırdadı. Çizmeli topuklarımdan ve yüklü çantalarımın izin verdiği kadar hızlı yürüdüm, çoktan pazara doğru çok daha yavaş bir tempoda yürüyen diğer kasaba halkının yanından geçtim. Kasabanın merkezine yaklaştıkça evler daha yoğun bir şekilde dolmaya başladı. Dükkanlara ve belki de daha çekici olan kemere daha yakın olmak için açık arazileri ve tarlaları takas ederek birbirlerine doluşuyorlardı.

Bükülmüş yapı meydandaki herhangi bir dükkândan daha uzun, ancak sadece çift kapılı bir giriş kadar genişti. Soluk, pürüzsüz kabuklu çorak ağaç dalları topraktan fişkırmış ve birbirine düğümlenmişti. En yüksek noktadaki birkaç kol boynuz gibi dışa doğru kıvrılmıştı ve çeşitli kümes hayvanları sık sık oraya tünüyordu

ama asla yuva yapmadı. Sadece Ever'lerin kullanabildiği budaklı bir seyahat geçidiydi. Çünkü büyüye sahip olduğunuzda, neden arabayla gelmeye zahmet edersiniz ki?

Yol, pazarın bulunduğu dairesel avluya doğru genişçe açıldığında, kemere geniş bir alan bırakarak ortasından geçtim ve bir yer kapmak için zorlu bir göreve başladım. Diğer satıcılarla en iyi yeri kapmak için mücadele etmektense bir günümü daha otları karıştırarak geçirmeyi tercih ederdim, özellikle de bu satıcıların çoğu zaten meydanı dükkânlara sahipken. Masalar Willowfell'in liderleri tarafından kemerin etrafına daireler şeklinde yerleştirilmişti ve binalara yaslanmak için mükemmel sıralar halinde dışarı doğru dalgalanıyordu.

En iyi yerler, kemere en yakın olanlar çoktan tutulmuştu. Ahşap tenteleri ve cam kapılarıyla Milton's Apothecary'ye kaşlarımı çatarak ve arka sıradaki boş bir masayı istemeye istemeye aldım. Milton'ın kendisi kemerin hemen önüne bir sergi kurmuştu ve yarım yamalak ilaçlarını daha da yaygınlaştırmak için pazarın dört bir yanına dağılmış bir avuç masaya da el atmayı ihmal etmemişti.

Eğer iplik tamirciliği hizmetlerimi satmaya razı olsaydım, bir günde onu geçebilirdim. Ben de ölmüş olurdum ama bu dışında.

Yine de, yaptığım işe yemin eden ve daha iyi içkiler için daha yüksek fiyatlara aldırmayan birkaç kişi vardı - paralarını harcamadan önce üç sıra derine inebildiklerini varsayarsak. Geriye kalan tek masa Lysa's Confectionary'nin hemen sağındaki masaydı ve taze pişmiş lezzetlerin zengin kokusunun insanları tezgahıma çekmeye yeteceğini umuyordum. İçimi çekerek kutularımı yavaşça ahşap masanın güneşten kavrulmuş yüzeyine kaldırdım ve tokalarını açtım. Kapaklar yayın serbest bırakılmasıyla açıldı ve sıra sıra merhemler ve özler katmanlı çekmecelerde dışarı çıktı. Daha popüler olan kürleri en üstte tutuyor, el yazısıyla yazılmış etiketlerinin kolayca görülebilmesini sağlıyordum.

Şişelerden birini ayarlamaya gittiğimde, aniden durmadan önce kulaklarıma hafif bir uğultu geldi. Bir tutam saç örgümden kurtulmuş ve yanağıma doğru fısıldıyordu; onu tekrar yerine yerleştirmeye gittiğimde durakladım. Altın bir böcek, koyu renk buklelerime sarılmış bebek nefesini inceliyordu.

"Tekrar merhaba," diye mırıldandım işaret parmağımı nazikçe uzatarak. "Sen dünkü ufaklık mısın?"

Kanatlarını ayarlarken parmağıma baktı.

"Belki bana şans getirirsin. Bir altın paradan daha güzelsin," dedim.

Sonra kasaba çanı gong sesiyle çaldı ve böcek havalandı. Sanki derin çınlama yön duygusunu bozmuş gibi bir an dönüp durduktan sonra Lysa'nın dükkânının duvarına iştirilmiş kafesin üzerine kondu. Kanatlarını sinirli bir şekilde çırparak, yaprakların altında gölgelenmek için tırmanan sarmaşık boyunca ilerledi.

Pazarın ilk bir saati bulanık geçti. Mallarımı özellikle arayan olağan alıcılar vardı ve ben kasabadaki son dedikodularla ilgileniyormuş yaparken dostça sohbet ettik. Yaşım ve maddi güvencemin olmayışı ve muhtemelen bu yüzden beni istemek için sıraya giren talipler olmadığı hakkında çok da ince olmayan birkaç yorum vardı. Geleceğimi etkileyecek şeyler hakkında konuşmalarına izin verirken dişlerimi sıktım.

Sonra Bayan Marlow, Toman'ın burnu için teşekkür etmek üzere uğradı ve iki şartla kanepemizi ücretsiz olarak döşemeyi kabul etti: Birincisi, hastalıkla temas ettiği için minderlerin ve iskeletin iki hafta boyunca açık havada havalanmasına izin verecektim - Alec'e ne olduğunu açıkladığımda sadece gönülsüzce kaşlarını çattı ve zayıf bir "Bu korkunç" dedi - ve ikincisi, yeni kumaşın geçen yılın seçkisinden olması ve şu anda moda olmaması gerekiyordu. Bunun üzerine dilimi sertçe ısırdım ve küçümsememi iyi çalışılmış bir gülümsemeyle gizledim. Kasabanın ileri gelenlerinden birinin karısı olarak terzilik yapmak, kendi deyimiyle, hoşuna giden ama ihtiyacı olmayan bir çılgınlıktı. Sırf gösteriş olsun diye arabasıyla kasabada geçit töreni yapmaması şaşılacak bir şeydi.

Bayan Marlow kat kat eteklerini toplayıp bir sonraki masaya geçtiğinde saat öğlene yaklaşıyordu ve sabah koşuşturmam -belki de tek koşuşturmam- bitmişti.

"Tabii ki eksikim var," diye mırıldandım yaptığım işlemlerden biriktirdiğim gümüş parçaları sayarken. Çünkü neden hiçbir şey plana uygun gitmezdi ki? İnleyerek başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. Eczacı olmak tuhaf bir meslekti. Kimsenin kötülüğünü istemezdim ama masamdaki yemeğin parasını ödeyenler hasta insanlardı ve bırakın kasaptaki taze eti, son unumuzu bile günler önce bitirmiştik.

Bir ya da iki hasta insan iyi olacaktır.

"Edira!" Lysa elinde buzlu şekerlemelerle dolu gümüş bir tepsiyle dükkânından çıktı. Kiraz lekeli dudakları içten bir gülümsemeyle aralandı ve şekerleme tabağını bana doğru uzatırken deniz mavisi gözleri parladı. "Bugün yanında yemek getirmediğini fark ettim. Birkaç tane al."

Onun sözleriyle midemde çarpık bir acı homurdandı. Bir yer kapmak için o kadar acele etmişim ki, yanıma yiyecek almayı unutmuşum.

"Teşekkürler Lysa. İşler nasıl?"

Şekerli bir tartı ağzıma atarken beni izlerken gülümsedi. "Bu iyi bir şey. İnsanlar tatlıları sever." Ya da onu seviyorlardı. Lysa mıknaş gibiymiş. Kasaba halkı ateşe yaklaşan pervaneler gibi ona akın etti, ancak çok yaklaştıklarında kanatlarını yerine, o sadece herkesi sıcak tuttu.

Ya da belki de sorun o değil, babasının kasabanın ileri gelenlerinden biri olması ve Fernglove'larla iyi ilişkiler içinde olmasıydı. Kimse Lysa'nın ailesine karşı gelemeydi.

"Ailen nasıl?" Bir ikram daha kaptım ve itiraz etmedi. "Nasıl olduğunu bilirsin. Kasabanın yaşlılarına rahat yok." Kalabalığı tararken kıvrılmış bal rengi saçlarını omzuna doğru savurdu. "Onlar daha çok
"Dükkan işletmektense evlenmeyi tercih ederim."

Bu, onun için büyüleyici dükkânını satın almalarını engellemedi. Tüm yaşlılar madenlerin kârından pay alıyordu ve bu da belli oluyordu. Lysa'nın nasırsız ellerinden tertemiz kıyafetlerine kadar her şeyiyle mükemmellik ve zenginlik timsaliydi.

"Hediye için minnettarım." Mallarıma dönmeden önce dudaklarımdaki kırıntıların tozunu aldım. Şişeleri sayarken parmaklarım mantar tıplarının üzerinde gezindi.

"Çocuklar nasıl? Noam?"

Noam'dan ismen bahsetmediğini fark ettim. Belki de Noam ilgisini çekmediği için evlenmemişti. Haftanın bir günü hariç her gün madendeyken bunu yapmak zordu. Ve tabii ki Lysa'nın ailesi onun sıradan bir madenciyle evlenmesine karşı çıkacaktı. Hatta onu servetlerinden mahrum bırakıp dükkânlarını geri alabilirlerdi. Kapının üzerindeki bakır levhada Lysa'nın adı yazıyordu ama kesinlikle onların. O zaman o ve Noam geçimlerini sağlamanın bir yolunu bulana kadar evimde doyurmam gereken bir boğaz daha olacaktı.

Noam'ın tatlılardan hoşlanmaması muhtemelen en iyisiydi. "Onlar iyi. Sadece-"

Cümlemi asla bitiremedim. Aç alevlerin altında yarılan bir kütük gibi keskin bir çatırtı havayı yararak geçti. Herkes dönüp kemere bakarken kalabalık sessizliğe gömüldü. Geyik boynuzlarından yere kadar uzanan sihirli bir tül, hafif bir esintide kuruyan çarşaf gibi dalgalanıyordu. Yarı saydam, ışıltılı yüzey güneşi yakaladı ve birden meydan heyecanlı mırıltılarla doldu. Bir Ever geliyordu.

"İşte başlıyoruz." Gözlerimi kısarken masamın kenarını kavradım.

"Sence ne için buradalar?" Lysa tepsisini kavradı ve heyecanlı izleyicilerin arasına katılmaktan sadece bir parmak uzakta, daha da yaklaştı.

"Erken koleksiyonlar mı?" Alt dudağımı çiğnedim. Harikulade maden baronlarımız genellikle sadece ay sonlarında dağlarımızın derinliklerinden çıkarılanları gözden geçirmek için Willowfell'i ziyaret ederdi. Ortaya çıkıp büyük bir gösteri yaparlar, yerel dükkânları gezerler ve benim bir yılda kazandığımdan daha fazla serveti bir saat içinde harcarlardı. Yaşlılar şanslıysa, Fernglove'lar bir toplantı ve biraz çay için kalırlardı. Ne konuştuklarını anlayamazdım. Pek de umurumda değildi.

"Belki." Lysa'nın gözleri heyecanla parlıyordu. "Ya bu bir Waterstone ise? Ya da bir Starglen?"

Durumun böyle olduğundan şüpheliydim. Waterstone'lar ve Stargen'lar, her biri arabayla üç günlük mesafede, zıt yönlerde bulunan iki komşu kasabaya başkanlık eden Ever aileleriydi. Onlardan birinin en son ne zaman Willowfell'i ziyaret etmeye tenezzül ettiğini hatırlayamıyordum.

"Ya onlardan biri eş arıyorsa?" diye sordu nefes nefese bir umut telaşıyla.

Burnum kırıştı. Görünüşe göre Lysa'nın Evers'a duyduğu hayranlık kasabanın geri kalanıyla aynıydı. Bunu anlamamıştım. Gördükleri her şeye nasıl güvenebiliyorlardı? Evers *her zaman* göz alıcı giyinirdi. Milton'ın ilaçlarından daha sahteydiler ve Evers'in gerçekte neye benzediğine dair sadece fısıltılar vardı. Bazen, kasaba halkını büyülemek için küçük sihirler göstererek kasabada geçit töreni yaptıklarında, hayvani bir özelliğe (pullar, kanatlar, boynuzlar) nadiren göz atardık. Ama bir Ever'ın gücünün gerçek ölçeği? Tamamen gizem. Fernglove'ların yeri titrettiği ve çiçekleri açtırdığı biliniyordu ama büyülerinin tam kapsamının bu olduğundan şüpheliydim.

Daha da kötüsü, Evers'ın kelimelerle arası iyiydi. En ufak bir düşünceyle bağlayıcı sözleşmeleri dile getirebilirlerdi ve bu büyülü yeminler bozulduğunda korkunç sonuçlar doğururdu. Ferngloves'un eski başkanına sahte vaatlerde bulunan gezgin bir satıcı hakkında Willowfell'de anlatılan bir hikâyeye vardı. Şarlatan, sahte mücevherleri gerçek taşlar olarak yutturmaya çalıştığı anda dilini kaybetmişti. Görünürde bıçak yokken, cümlenin ortasında kesilip atılmış.

Kasaba halkı tüm bu gücü çekici bulurken, benim için düpedüz dehşet vericiydi.

Sanki iplerle çekilmiş gibi, örtü perde gibi aralandı ve bir Ever meydanımıza adım attı. Ceset ve masa kalabalığından onları göremedim,

Ama büyüünün parıltısı kaybolduğu ve satıcılar anormal yüksek desibelde mallarını satmaya başladıkları anda geldiklerini anladım. Bir Ever'ın dikkatini çekmek için her şeyi yaparlar.

Yavaşça hareket eden bir ürperti uzuvlarımı taradı ve parmaklarım içgüdüsel olarak saçlarıma gitti. Hâlâ gece gibi siyah. Güvendeydim. Ama Ever'ler ölümsüzdü ve uzun yaşamlarını dünyamızın büyüünü nasıl kullanacaklarını öğrenmeye adanmışlardı. Kılık değiştirdiğimi görebilecek biri varsa o da onlardı.

İstediğimin tam tersiydi.

Üç

İlk çantamı saniyeler içinde hazırladım. Gitme vakti gelmişti. Öğleden sonraki satışları kaçıracaktım ama tüm kasaba alışveriş yapamayacak kadar dalgındı. Tek bir tentür bile satma olasılığım o peçe görüldüğü anda düştü. Beni sadece sihrim için gören bir Ever'la uğraşmamak için birkaç parça gümüş kaybetmeye razıyım.

Fernglove'un Rowena Teyze'yi ziyarete geldiği günü hâlâ hatırlıyorum. Sadece beş yaşındaydım ve konuştukları kelimeleri hatırlayamıyordum ama yüzündeki ifadeyi hiç unutmadım. Kasaba halkının geri kalanı gibi neşe ya da heyecan dolu değildi. Korku doluydu. Gergin bir vedayla kapıyı Ever'in yüzüne kapatmış, sonra yere diz çöküp omuzlarımı sıkıca kavrarken titrek bir gülümseme sunmuştu.

Saçını boyamaya devam et. Kimseyi iyileştiremezsin.

Sözleriyle boğuşacak zamanım bile olmamıştı. Annemi daha bir gün önce iyileştirmişti ve bu, teyzemin gücünün geçerli bir kullanımı gibi görünüyordu. Bir gün oradaydı, ertesi gün gitmişti. Annem o sabah beni teyzemin evine götürdüğünde evi tamamen sessiz bulmuştu. Rowena'nın adını söyleyerek odalara koşturdu ama teyzem hiç cevap vermedi. Annem çekmeceleri karıştırdı ve oturma odasındaki küçük bir kitaplığın önünde durana kadar çılgınca bir enerjiyle ipucu aradı. Parmakları teyzemin şiir dergisinin cildini sıyırdığında nasıl hareketsiz kaldığını asla unutmam. Sanki okunmak için yalvarıyormuş gibi, diğer kitaplarından yarım santim daha uzağa çekilmişti.

Annem kitabı çevirip açtı ve sayfaların arasından küçük bir not düştü.

Seni ve aileni seviyorum, Faye. Bu senin hatan değil. Benim için geri geldiler, ama her Şey yoluna girecek. Eira'yı güvende tut.

Annem yere çöktü ve gazeteyi göğsüne bastırdı, hıçkırarak hıçkırarak ağlarken gözyaşları yüzünden akıyordu. Yanına koşup kucağına tırmandım ve bir saat boyunca hiç hareket etmedik. Ama kederiyle, suçluluk duygusuyla boęuŐtuktan sonra duygularını büzülmüş dudaklarının ardına sakladı ve notu yırtarak parçalara ayırdı.

O günden bir daha hiç bahsetmedik.

Olsaydı bile, annem büyüklere gidip intikam talep etseydi, hiçbir Şey . Belki bir an için ona acırlardı, ama bu duygu çabucak daha pohpohlayıcı bir Şeye dönüŐürdü.

Ever onu seçtiği için Őanslıydık. Ailen için ne büyük Şans.

Kendi isteğiyle gitmediğini nereden biliyorsun?

Ve yaşlılar bu olaydaki rollerini ya da onun ortadan kaybolmasından nasıl kazançlı çıktıklarını asla kabul etmeyecekti. Ben de kanıtlayamadım ama biliyordum. İçten içe biliyordum.

İlk deri çantamı paketledikten sonra ikincisine geçtim.

"Gidiyor musun?" Lysa sordu, dikkati ayrılan kalabalık arasında bölünmüŐtü.

"Benim ilaçlarım Evers'in pek ilgisini çekmiyor. Ayrıca, bugün zaten yeterince sattım." *Yalan.* evresel görüşümde, bir sarmaşık yaprağının altından bir altın parıltısı göz kırptı. Böcek birkaç santim ileri süründü ve antenleri seğirdi.

Bu kadar Şans yeter.

Bakışlarımı kaçırarak çantamın çekmecelerini karıŐtırmaya başladım ki uzun, ince parmakları cilalı yüzüklerle süslü bir el bileğime dokundu. Bu hareket nabzımı kontrol etmek kadar nazikti ama yine de irkilmekten kendimi alamadım.

Yavaşça çenemi kaldırdım. Güzeldi -tüm Ever'ler ama dikkat isteyen bir asalet duygusu yayıyordu. Hayır, hayranlık. Zahmetsizce dalgalanan meşe kahverengisi saçları omuzlarına düşüyor ve kare çenesiyle dalga geçiyordu. Kalın kirpiklerin ervelediği keskin yeşil gözler beni dikkatle izledi. Her zamanki gibi

Eğer güneş çillerin onun gibi biri için fazla sıradan olduğuna karar vermişse, teni altın beneklerle dolmuş gibiydi.

Birinin *böyle* görünmesi kesinlikle haksızlıktı. Ama yine de . Belki de tüm o büyüünün altında bir ayak parmağı gibi görünüyordu.

Ama *kıyafetler*. Annem kendini kaybederdi. Altın dikişlerle süslenmiş zümrüt rengi bir yeleğin içine sokulmuş şal desenli ipek bir kravat giymişti. Eğrelti otu rengindeki ceketinin kolları kıvrılmış ve dirseklerinin üzerinde kelepçelenmişti, bu da bu kadar kışkırtıcı olmaması gereken kordonlu ön kolları ortaya çıkarıyordu.

Başını eğdi ve saçları omzunun arkasına düşerek boynu boyunca uzanan karmaşık bir kılıç dövmesini ortaya çıkardı. Başyapıt griyle çalkalanmış ve koyu siyahla kaplanmıştı; kabzası tek bir yakut mücevherle süslenmiş ve gri yapraklı kemik beyazı çiçeklerle çerçevelenmişti. Kılıcın kendisi kesilmişti ve sivri kenarı köprücük kemiğine doğru iniyordu. Kırık metalin etrafında her türden böcek dönüyordu. Kelebekler. Güveler. Arılar. Böcekler. Diğer her şeyin grafitle mürekkeplendiği yerde, böcekler canlı renklerle patlayan bir sanatçı paletiydi.

Fernglove. Ve herhangi bir Fernglove değil, Orin Fernglove. Mülkünün başı ve madenlerimizin kârlarının denetleyicisi.

Yıllar önce teyzem için gelen Ever'la aynı kişi.

"Burada ne varmış?" diye mırıldandı, parmaklarını bileğimden çekerek bir şişeyi kaptı ve gökyüzüne kaldırdı. İçindeki kirli beyaz toz, kum kolaylığıyla yer değiştirdi.

"Performictum. Evers'in yatak odasında yardıma ihtiyacı olduğunu bilmiyordum, ama istersen alabilirsin."

Gözlerinden şiddetli bir şey fırladı ve gülümsemesi sertleşti. "Sizi temin ederim ki buna ihtiyacım yok." Keskin parmaklarıyla şişeyi tekrar yerine yerleştirdi.

Kanım dondu. "Kırmak istememiştim."

Yaptım, ama benimkinden çok onun iyiliği için. Onun gözüne girmek için aşırı hevesli olan diğer kasaba sakinleri gibi olmadığımı bilmesini istedim. Ona baktığımda tek gördüğüm kardeşlerimin kir ve isle kayganlaşmış yüzleriydi. Boğumlu ellerini, yırtık pırtık bedenlerini gördüm. İki yakalarını bir araya getirmeye yetecek kadar kırıntı için durmadan çalıştıklarını gördüm.

En çok da teyzemin paniğe kapılmış gözlerini gördüm. Orin yıllar önce varlığını umursamamış olabilirdi ama şimdi kesinlikle dikkatini çekmiştim.

Dilimi tutmalı, başımı eğmeli ya da daha iyisi kaçmalıydım. Ama yapamadım.

Masanın yanında Lysa alt dudağını ağzına götürürken bakışları ondan bana doğru kayıyordu. Hafifçe eğilmem gözden kaçmamıştı. Kulak misafiri olmak için yakınlarda toplananların hepsi sustu. Sözlerim yüzünden bir şey almadan pazardan ayrılırsa, bunun sonunu asla duyamazdım. Bunu umursadığımdan değil. Onların suç ortaklığı bana teyzeme mal oldu. Onlara bir avuç paraya mal olduysam ne olmuş yani?

Sonra bir anda Orin'in midesinden bir kahkaha yükseldi ve gerginlik buharlaştı. Ses satıcıları serbest bıraktı ve sonunda dikkatini kendilerine çevireceği umuduyla mallarını satmaya geri döndüler. Lysa bile dükkânına döndü ve göz ucuyla, tabağını süslemek için daha sanatsal eserlerinden bazılarını seçtiğini gördüm.

"Alınmadım," dedi Orin, sesi şurup kadar yumuşaktı. Gevşek saçlarını kulaklarının arkasına topladı ve bir dizi piercing güneşte göz kırptı.

"Toplanıyor musun? Bakalım başka neler sunacaksın?"

"Özel bir şeye ihtiyacınız var mı?" Yüzünün pürüzsüz hatlarını inceledim, kırışıklık ya da yara izi yoktu. Gözlerinin altında torbalar yoktu, omuzlarında sarkma ya da nefesinde aksama yoktu. Tüm Evers'ler gibi o da tamamen sağlıklıydı. Can sıkıcı bir şekilde öyleydi.

"Bunu önerdiğinden emin değilim." Parmakları ilaçlarımın üzerinde geziniyordu ama bakışları yüzüme kilitlenmişti. "Belki de bu özel olarak konuşabileceğimiz bir şeydir."

Göz kırptım. "Özel mi?"

"Evet." Bakışları dudaklarımda gezindi. "Willowfell'e birçok kez geldim ama seninle daha önce hiç karşılaşmadım. Neden peki?"

Benimle daha önce tanışmıştı, sadece hatırlamıyordu. Rowena Teyze'yi çağırma geldiğinde odaya bakmaya cesaret edip edemediğini hep merak etmişimdir. Kanepeden sessizce izlediğimiz annemin kollarına sarılmış halimi fark edip etmediğini. Gizli güçlerimi ima edebilecekken varlığını hatırlamasını pek istemezdim ama ağzıma bakmaya devam etmesinde kelimeleri bulmayı zorlaştıran bir şey vardı.

"Sık sık giderim." Çantalarımı işaret ettim ve yavaş hareket eden bakışları sonunda şişelerime kaydı. "Kendi otlarımı topluyorum ve bunları kendim demliyorum."

"Ne yetenek ama." Sesinin alçak bir şekilde pazarın seslerini bastırdı. Bir kez daha ilaçlarıma uzandı, ancak bu sefer parmakları elimin hemen üzerinde geziniyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Edira," dedim. Bunu saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Eğer saklamazsam kasabadan biri ona söyleyecekti. "Neye ihtiyacın vardı?"

Hareket etmeden yavaşça gözlerimin içine baktı. "Dediğim gibi, belki de bunu özel olarak konuşmak daha iyi olur. Çay içerken?"

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Benimle çay içmek ister misin?"

"Neden olmasın?" Dudaklarının köşeleri yumuşakça kıvrıldı, bu hareket o kadar zahmetsiz ve sıcaktı ki neredeyse yaklaşan korkularımı kovuyordu. "dökülecek başka nokteleri duymak isterim. *Performictum*." Kahkahası alçak ve baş döndürücüydü. Sonra saçlarıma bakarken alt dudağını hafifçe ağzına götürdü.

İçimi tanıdık bir huzursuzluk kapladı. Daha yeni boyamıştım. Ben iyiydim. O bilmiyordu. Yine de, sözlerinin ağırlığı tenime yerleştikçe "şakalarımı" besleyen öfke azaldı. Onun gibilerle yalnız kalmayı reddediyordum.

"Ne yazık ki zamanım yok. Tentürler ya da iyileştirici yardımcılar konusunda eminim Row- *iplikçiniz* benden iyi yardımcı olacaktır." Dilimi dişlerimle mızrakladım, görünüşe göre çok ilgilendiği dudaklarımı nötr tutmaya ve sözlerimin geri kalanını uzak tutmaya çalıştım. Teyzeme ismiyle hitap etmek sadece onun merakını artıracak ve kendimi tehlikeye atacaktı.

Yüz hatlarında geçici bir şok ifadesi belirdi ve sonra uzun bir iç geçirdi. "Rowena benim çok sevdiğim bir arkadaşımdı. Çığır açan bazı çalışmalarda bana yardım ediyordu, hatta kendisi öldükten sonra da büyüsunün başkalarına yardım etmeye devam etmesi umuduyla yeteneklerinin kapsamını belgeliyordu. Birkaç yıl önce öldü, işte tam da bu yüzden kendimi sizin tezgahınızın önünde buluyorum."

Göğsümde derin bir sızı kök saldı ve gözlerimin arkasına bir sıcaklık yayıldı. Nefesimi dengede tutmak, gözyaşlarımı uzak tutmak için mücadele ettim. Her ne kadar bu kadarını bekliyor olsam da, onun gittiğini bilmek yine de canımı yakıyordu. Her zaman bir şekilde onu tekrar göreceğimi. Özellikle ailemin ölümünü takip eden yıllarda buna sıkı sıkıya sarılmıştım ama Orin'in sözlerinin beni ne kadar etkilediğini görmesine izin veremezdim. Onun kaderini yaşamamı istemezdi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm, ama buradaki hiçbir şey size uymuyorsa, o zaman size yardımcı olamam." Deri çantayı onun ulaşamayacağı bir yere koydum ve tokalarını bağladım.

"Anlıyorum." Bakışlarımı çok uzun süre tuttu. Gözlerinden kederli, neredeyse *insani* bir şey geçti. "İhtiyaçlarıma daha uygun bir çözüm bulacağım, yine de yollarımızın tekrar kesişmesini umuyorum."

"Evet, gitsem iyi olacak." Her iki tutamağı da sabitleyerek çantaları kaldırdım ve elimden gelen en ufak nezaket gösterisiyle çenemi eğdim. "İyi günler."

Doğruldu, ellerini ısıltılı kumaşın üzerinde gezdirmeden önce yeleğinin eteklerini çekiştirdi. Bir süre daha beni izledikten sonra sanki ben yokmuşum gibi odağını arkamdaki kafese çevirdi. "Kesinlikle öyle olacağını umuyorum." Başını sadece hafifçe hareket ettirerek kendi kendine bir kez başını salladı.

Cevap vermeye cesaret edemedim. Bunun yerine topuklarımın üzerinde döndüm ve koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde pazarın kenarına doğru ilerledim. Ama onunla arama ne kadar mesafe koyarsam koyayım, tenimi kasıp kavuran ürpertiden kurtulamıyordum. Ya da daha kötüsü, ayrılık sözlerinin - o kadar yumuşak ve yine de söylenmemiş bir tehditle dolu - aslında bana yönelik olmadığı gibi tehlikeli bir düşünce.

Dört

Batan güneş evimizle aynı hizadaki sessiz bahçelerin üzerine yayılıyordu ve ben sırtımı serin taş işçiliğine yaslayıp bacaklarımı önüme doğru . Nemli otlar giysilerimin kumaşını ıslatmıştı ama aldırmadım.

Eczacı çantalarımı içeriye bıraktıktan sonra hemen buraya, annemin bahçesine gelir, çiğdemler, nergisler ve zengin bordo laleler arasında sinirlerimi yatıştırırdım. Arılar tembelce tomurcuktan tomurcuğa vızıldıyordu ve biri göğsümdeki işlemeli çiçeğin polenle olgunlaşıp olgunlaşmadığını araştırırken irkilmedim. Çok geçmeden yoluna devam etti ve ben de yorgun bir iç geçirdim.

Rowena Teyze gitmişti. Bu bilgi göğsümde hiç beklemediğim bir boşluk yarattı ve köprücük kemiğimin altındaki boşluğu ovuşturdum. En azından istediğini yapmıştım. Kendimi saklamıştım. Eğer onu bir daha göremezsem, en azından benden istediği hayatı yaşayabilirdim. Bu, kocakarı olana kadar ot aramak anlamına gelse bile.

Gelecek haftaki pazara kadar yetecek yiyeceğimiz vardı ama bu kadardı. İlaçlarımı yenilemek için sabah ilk iş ormana geri dönecektim. Belki kasabın kızıyla takas etmek için kullanabileceğim birkaç kuzugöbeği mantarı çıkarırdım. Birbirimizin arkadaşlığından birkaç kez zevk almıştık ve onun zevkleri hakkında bir iki şey öğrenmiştim.

Yine de, herhangi bir kalıcı bağlantı kurmayı reddettim. Kasaba halkına kimliğimle ilgili gerçekler konusunda güvenilemezdi.

Düşüncelere dalmışken, madencilerin vardiyasının bittiğini duyuran kasaba çanını bile fark etmedim. Noam ve Nohr'un ağır aksak kapımıza doğru yürüdüklerini fark ettiğimde, alacakaranlık gökyüzünün geceye dönüşmesine az kaldığını ve arıların uğultusunun çoktan kesildiğini anladım.

cırcır böceklerinin sorgulayıcı cıvıltılarıyla yer değiştirdi. Kasabaya giden arnavut kaldırımly yol boyunca yağlı lamba direkleri yanıyordu ve kardeşlerimin arkasına uzun gölgeler düşürüyorlardı. Kaskatı kesilmiş bedenimle onları karşılamak için ayağa kalktım.

"Bugün hiç mücevher var mı?" Evimize yaklaşırken sordum. Nohr başını salladı. "Belki bir dahaki sefere."

"Ve belki de ot ararken bir yığın kayıp para bulurum." Kapıyı iterek açtım ve fuayeye geçtim, çocukların botlarını çıkarmalarını izledim.

"Bir rüya var." Noam eldivenlerini çıkardı ve pantolonunun arka cebine soktu.

İçimi çektim. "En azından yarın izinlisiniz." Bakışlarım kirli kıyafetlerinde ve tenlerine yapışmış kalın kir tabakasında gezindi. Keder hâlâ gözlerini bulanıklaştırıyor ve dudaklarını çekiştiriyordu. Arkadaşlarının yasını tutmaya pek fırsat bulamamışlardı. "Hadi, en azından şu pisliğin birazını temizleyin. Ben de banyolarınız için su kaynatayım."

Merdivenlerden ortak yatak odalarına doğru ağır ağır çıkarken sözsüz bir şekilde başlarını salladılar ve zor bir günün ardından çökmüş çerçevelerine alışkın olsam da, omuzlarına baskı yapan ağırlığın mücevher madenciliğiyle ilgisi olmadığını biliyordum.

Ocağı yaktım ve bana su ısıtmak için kullandıkları tencereleri buldum. İçlerini doldurup ocağa koyduktan sonra mutfak tezgâhına yaslanıp açık pencereye baktım. Tanıdık bir rahatlıkla cebimden annemin deri parçasını çıkardım ve parmaklarımın arasında ovuşturdum. Rowena kaçırıldıktan sonra Fernglove'lardan hiç bahsetmedik. Sanki annem onları bir kez daha kapımıza çağırma ihtimaline karşı onlardan bahsetmekten bile korkuyordu.

Ben güvendeyim. Onlar bilmiyorlar. Deriye hafif bir öpücük kondururken gözlerimi sıkıca kapattım. Esnek, dokulu yüzey dudaklarıma karşı yumuşaktı ve onu cebime geri koyup gözlerimi açmadan önce tanıdık, toprak kokusunu içime çektim.

Suyu kontrol etmeye gittiğimde kardeşlerimin çığlıkları evimizin içinde yankılandı. Nohr merdivenlerden koşarak inerken olduğum yerde döndüm, Noam da hemen arkasından yuvarlanıyordu. Noam garip bir şekilde dengesizdi, yürüyüşü sallantılıydı, vücudu omurgasızdı, serbest eli dizinin yanında gevşekçe sallanıyordu. Başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve sonunda uzaklara dalan bakışlarını gördüğümde donup kaldım.

İkisi de yıkanmaya hazırlandıkları için gömleksizdi, bu da tenlerindeki pisliğin yamalı desenini görmeyi kolaylaştırıyordu. Ve Noam'ın bel kuşağının hemen üzerindeki ince kırmızı çizgi.

Bir kesik. Tam da madende çalışırken gömleğinin pantolonundan ayrılmış olabileceği yerde.

Yarasının kıvrılan kenarları çoktan solgun bir kahverengiye dönüşmeye başlamıştı.

"Hayır." Aralıksız bir çınlama kulaklarımı doldururken tek yapabildiğim buydu. Dünya ayaklarımın altından kayarken iğneler tenime batıyordu. Bu çok fazlaydı. Olamazdı. Bir siyah sürüsü çevresel görüşümü tüketerek odağımı ona daralttı. O feci kesiğe.

Yanıklığa.

Sonra Nohr düşerken dizleri döşeme tahtalarına çarptı ve bunun az önce benim de yaşadığım aynı farkındalığa bir tepki olduğunu düşündüm. Ancak pazılarında küf ve sarı sporlarla çiçek açan uzun, buruşuk bir kırmızı dilim gördüm.

O kadar yüksek sesle, o kadar şiddetli çığlık attım ki başım acıdan çatladı. Evimizin önünden geçtiğimi bile hatırlamıyordum. Bir an mutfaktaydım, bir an sonra yerdeydim, dudaklarından saçma sapan gevezelikler akarken onları kucağıma almıştım. Gözyaşları ağır akıntılar halinde yanaklarımı ikiye böldü ve onları daha da yakınlaştırdım. Hıçkırıklar göğsümü parçaladı ve sahip olduğum her şeyi damarlarımda dolaşan uyuyan güce odakladım.

Lütfen. Beni alın. Yaşamalarına izin ver. Tüm bedenim ay ışığıyla ıslandı ve hayatlarının ipleri gözlerimin önünde çözüldü. Yıpranmış. İğrenç çamura bulandılar. Taşlaşıp toza dönüştüler. Bir balta kalbimi parçaladı ve onları toplayabildiğim kadar büyüyle yıkadım.

İplikler değişken şeylerdir. Onları sihrinizle kaplayamazsanız, tekrar bir araya getiremezsiniz.

Teyzemin sessiz sözleri zihnimi doldurdu. Avuçlarını annemin titreyen göğsünün üzerinde genişçe açarken onları çok yumuşak, neredeyse korkuyla fısıldamıştı. Islak, düzensiz hışırtıları asla unutamayacağım bir sestti, ama teyzem onları kovmuştu. Gücünü çağırmış, parmaklarını ay ışığında ıslatmış ve ustalıkla annemin göğüs kafesinin üzerinde gezdirerek kırılan yerleri dikmişti.

Panik boğazıma tırmanırken teyzemin sessiz dersine sarıldım. Her nefes alışımında gücümü merkeze aldım ve diledim. Güçlenmesini.

Ve her nefes verişimde kardeşlerimin iplerine daha fazla enerji, daha fazla büyü aktarmaya odaklandım. Onları sıkıca kavrayabilmek ve yıpranmış uçları tekrar bir araya getirebilmek için lekeyi kovalamam gerekiyordu. Eğer lanet olası siyah çamurun küçük bir kısmını bile temizleyebilirim, o zaman bir şansım olabilirdi. Onları kurtarabilirdim.

İşe yaramadı.

Noam tik ağacından bakışlarını bana doğru çevirerek, "Eira," demeyi başardı. Gözleri aynıydı; hem renk tonu hem de ölmeden önce tanık olduğum aynı bulutlu pus. İçim düğümlendi ve keşke bunu onların ipliklerine de yapabilseydim. Onları birbirine dikmeye, asla çözülmeyecek şekilde bağlamaya ihtiyacım vardı.

"Sorun değil," diye ekledi Nohr, eli uyluğuma karşı zayıftı.

"Hayır, değil," diye hıçkırdım. Onları madenlerden uzak tutmak için daha çok çalışabilirdim, nadiren su yüzüne çıkan zor mücevherler için uğraşabilirdim. Daha fazlasını *yapabilirdim*. Suçluluk duygusu içimde dalgalandı ve bizi çevreleyen beyaz ışıktaki bir akım gibi dalgalandı. Yalnız kalmak istemiyordum. Kasabadaki hiç kimse benim hakkımdaki gerçeği bilmiyordu. Kimsenin yanında asla kendim olamıyordum, gerçekten. Onlar olmadan ne yapabilirdim ki? Hayatta kalmak için onlara ihtiyacım vardı, böylece varlığımın sırlar ve ölümün ötesinde bir amacı olacaktı. Gülümsemelerine, şakalarına, sürekli sıcaklıklarına ihtiyacım vardı. Eğer gideceklerse . . .

Hayatlarını mahveden katrana kendimi boyamak ve onlarla birlikte yumuşak balçığa dönüşmek istedim. Kendi ailemi koruyamadıktan sonra iplikçi olmanın ne anlamı vardı? Titreyen bedenlerine akılsızca daha sıkı bastırırken parmaklarım ağrıyordu. Yanıklık her yerdedi, her ipliğin üzerinde sürünüyordu ve büyüm ilerlemesini durdurmak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu.

Gözlerimi sıkıca kapatırken göğsümden bir feryat daha çıktı.

Acı uzuvlarımda çiçek açmaya başlamıştı ve iplik onarmanın yan etkileri kemiklerime yerleştikçe görüşüm tamamen yeni nedenlerle bulanıklaştı. Isı tenimi kızarttı ve dilimin üzerinde iğrenç, acı bir madde dolaştı. Eğer bu güç akışını sürdürürsem, solmam uzun . Kalbim kıpırdadı. Bu dünyayı sonsuza dek terk edişlerini izlemektense onlarla birlikte kaçmayı tercih ederdim.

Kendimi sihrimin daha fazlasını yüzeye çıkarmaya hazırlarken, ön kapı çarparak açıldı. Ses dikkatimi çekti ve bakışlarım fuayenin loş ışığında duran adama -Ever'e- kaydı. Orin odayı bir nefeste inceledi ve dondu kaldı.

"Sen bir iplikçisin."

Yerdeki yerimden ona ters ters baktım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Çaya vaktiniz için sizi tatlıya ya da bir gezintiye ikna etmeyi umuyordum..." Kaşları keskin bir şekilde birbirine yaklaşıırken boğazı düğümlendi. "Yanıklık var."

Kesinlikle mantıksız. Onunla bir akşam yürüyüşü yapma fikrinin gülünçlüğüne neredeyse gülecektim ama bunun yerine kardeşlerime daha sıkı sarıldım. Yanlışlıkla kollarını kaplayan sporlardan bazılarını kopardığımda etrafımızı sarı bir bulut kapladı. Acı derimi tırmaladı ve yeni bir mide bulantısı dalgası içimi kasıp kavurdu. Zaman benim tarafımda değildi. Ya da onların.

"Gitmelisin."

Sertleşmiş bakışlarında bir şey parladı. "İlerlemeyi yavaşlatabilecek büyülerim var ama iyileştiremem."

"Biliyorum." Kardeşlerimin yüzlerini incelemek için başka tarafa baktım. Gözleri başlarının arkasına kaymış ve ter saç çizgilerini ıslatmıştı. Dirseklerinin kıvrımlarında, karınlarının çizgilerinde kabarcıklı siyah küf lekeleri oluşmuştu. İçten dışa doğru çürüyorlardı.

"Fernglove'da benim için çalış, ben de bu belayı defedeyim." Orin kardeşlerime değil bana baktı. Bakışlarında sessiz bir hüznle birlikte başka bir şey daha vardı. Endişe mi? Merhamet mi? Ailem her kayıp yaşadığında komşularım bile başsağlığı dilemekte zorlanırken bana çok yabancı geliyordu. Orin için ben bir hiçtim, peki neden?

Boğazımda yükselen kederle boğuşurken kalın kalın yutkundum.

"Yanıklığı tedavi edemem. Kaderlerini uzatmanın kimseye faydası yok."

"Ama belki uygun talimatlarla yapabilirsin," dedi yaklaşarak. "Burada ölmek zorunda değilsin. Gücünü kullanmana yardım edebilirim."

Ensemde bir tedirginlik belirdi. Büyümün ışığı dalgalanıyordu. Yıldızsız bir geceye doğru ilerleyen küçülen bir ay gibiydim ve gücümün her zerresini tüketmesem bile, sadece bu çaba yüzünden bile kendimi baygın bulabilirdim.

"Rowena'ya yıllar önce söz verdiğin şey bu muydu?"

Yüz ifadesinden bir anlık şaşkınlık geçti ve gözleri büyüdü. Bakışlarında anlayış belirdi. "Seni hatırlıyorum. Daha önce de söylediğim gibi, o benim *arkadaşımdı*." Bakışlarını indirirken sesi bir oktav . "Evimdeki herkes tarafından sevilirdi. Ona yıllardır iplikçilerle birlikte çalışarak dünyayı bu illetten kurtarmaya çalıştığımızı söyledim"

Korkunç bir hastalık, yardım etmeye karar verdi. Onun sayesinde cevapları bulmaya çok yaklaştık."

Boğazımda bir yumru oluştu ve yanağımı Noam'ın başının tepesine bastırdım. Rowena annemi ölümden kurtarmak için hayatının büyük bir kısmından vazgeçmişti. Kardeşlerim için her şeyi riske atmasaydım ben kim olurum?

Orin vücudumu çevreleyen kaymaktaşı ışıltısına doğru başını salladı. "Kendini sebepsiz yere harcama. Enerjini, yaşam iplerini sakla." Sözleri çok yumuşak, bakışları çok kederliydi. Yavaşça bakışlarını bana çevirdi. Yalvarıyordu. Yalvarıyordu. Neden yalvarıyordu? "Benimle çalışır mısın? Onun yaptığı gibi mi?"

Saçını boyamaya devam et. Kimseyi iyileştiremezsin.

Teyzemin uyarısını hatırladıkça kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Hayatımın -kardeşlerimin hayatlarının- bu noktaya geleceğini bilemezdi. Yine de Orin'in kısık dudaklarına ve ciddi gözlerine rağmen ona tam olarak güvenemiyordum. Rowena ne yapardı?

Bir altın parıltısı odağımı çekti ve daha önce gördüğüm böceğin tavanımın ahşap kirişlerinde gezinmesini izledim. Her şeye rağmen, karnımın çukurunda çarpışan, savaşılan, kaynayan duygulara rağmen, o küçük parıltı bir umut kıvılcımı gibiydi. Zihnimin yarıklarına doğru ilerledi ve ailemin son parçası olan kardeşlerimi tüketen salgın hastalıkla aynı açgözlü iştahla filizlendi.

Orin yaklaştığında, Noam ve Nohr'u tutuşum gevşedi. "Onları iyileştirebileceğinize söz veremem ama denemeden ölmelerine izin vermeyin. Onları hemen şimdi büyüyle kaplayacağım, sana yemin ederim. Yanıklığın yayılmasını kontrol altına alacak, böylece kendi gücünün gitmesine izin verebilirsin. Sadece benimle çalışacağını söyle."

Bir şeyleri kaçıırıyordum. Öyle olmalıydı. Ever'ler söz ustasıydı ve nadiren anlaşmanın kötü tarafını görürlerdi. Sonumun o dilsiz gezgin tüccar gibi olmasını istemiyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? Yeterince güçlü olmadığımı biliyordum. Şimdiden uzuvlarım titremeye başlamıştı ve ter bluzumun yakasını ıslatmıştı. Devam edebilirdim. Kendi ipliklerimi boş yere feda etmeye devam edebilirdim ya da ...

"Lütfen, Edira," dedi Orin. Bana doğru uzandı ama aslında hiç temas etmedi. Parmakları yumuşak bir şekilde ona doğru işaret ederken, elinin avuç içi tavana bakacak şekilde orada asılı kalmasına izin verdi. "Sana yardım etmeme izin ver."

Saniyeler içinde sonsuzluk geçti. Sonunda kelimelerimi buldum. Kararlılığımı. "Kardeşlerim benimle kalsın."

Yüzünü saf bir rahatlama ifadesi kapladı. "Elbette." "O zaman katılıyorum."

Yanıklıktan ayrı bir ağırlık kemiklerime yerleşirken ani bir ürperti tenimi tahrip etti. Yerine kayan bir kilidin yumuşak şingirtısı zihnimi doldururken havada güç titreşiyordu. Büyü. Orin'in sözlerine, sözleşmesine bağlıydım ve artık kaçış yoktu.

Yemin etrafımızda katılaştığı anda -görünmez ama bir şekilde elle tutulur, bir zincirin metal halkaları gibi- Orin kollarını iki yana açtı. Vücudundan binlerce küçük yeşil parçacık dalgalar halinde dökülürken yer titredi.

Toprağın kokusu, yeni açmış çiçeklerin, çam ağaçlarının ve toprağın zengin aroması odayı doldurdu. Sonra bileklerine bir fiske vurdu ve parçacıklar boşlukta uçarak kardeşlerimi sihirle koza içine aldı.

Güç, baş döndürücü ve derin, odanın içinde yuvarlandı. Orin sözünü tutmuştu, çünkü büyü Noam ve Nohr'un üzerine çöktüğünde, şeffaf bir tabut şeklinde katılaştı ve onları havaya kaldırdı.

Derin bir uykuya daldıklarında kardeşlerimin yüzlerindeki acı kayboldu ve vücutlarında sürünen hastalık tamamen durdu.

Güvenli. Dudaklarımdan bir nefes kaçarken aynı anda kendi sihrimi de kapattım. Noam ve Nohr hayattaydı. Şimdilik. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve omuzlarımdan öne doğru yuvarlandığını hissettim. Onları kurtarabilirdim. Kurtarabilirdim.

Hastalıklarını en ufak bir derecede bile olsa iyileştirmeye çalışmanın sonuçları sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Zifiri karanlık çevresel görüşümü doldurmaya başlarken, kırmızı-sıcak acı kemiklerime işledi. Uyumak. Uyumam gerekiyordu.

"Kardeşlerin için endişelenme." Orin önümde çömeldi ve ellerini birbirine kenetledi. "Onları derhal Fernglove'a götüreceğim ve büyüünün bozulmadan kalmasını sağlayacağım. Ben eve dönmeyince aile üyelerimden birkaçı kasabaya geldi." Omzunun üzerinden açık kapıya baktı, sonra dikkatini tekrar bana verdi. Endişeyle kaşlarını çattı ve bana doğru yaklaştı. "Edira?"

Dünya kendi ekseninde döndü ve ben yana doğru devrildim. Yere çarpmadan önce Orin . Eliyle başımı kavradı ve beni nazikçe aşağı indirdi. Hafif parmakları alnıma yapışan terden saçlarımı süpürdü.

"Dinlen. Geri kalan her şeyle biz ilgileneceğiz." Uyku duyularımı çekiştirirken sözleri boğuk ve çarpıktı. Fernglove Malikânesi'nde beni nelerin beklediğini ama uyandığımda beni neyin beklediğini bilmek için dua ettim.

Yeni rolümde hayatta kalma ve beni ailemden -ve geleceğimden- mahrum bırakan bu hastalığı ortadan kaldırma gücü.

Başım sert bir şeye çarptı ve yüksek bir gümbürtü beynimdeki sisi delip geçti. Ağrılar teker teker belirmeye başladı ve gözlerimi açmadan hisleri katalogladım. Nemli bir cilt. Alnımın arkasında derin bir çarpıntı. İliklerime kadar işleyen bir zonklama ve vücudumu sarsan bir başka tuhaf şişlikle daha da kötüleşen bir ağrı. Düşüncelerim yavaşça geri çekildi ve güçlü bir nefes vererek midemin bulantısına karşı koydum. Bir Ever ile anlaşma yapmıştım. Herhangi bir Ever'la değil, Orin Fernglove'la.

Kardeşlerim. Bir fısıltıydı, bir anının yankısıydı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ama kendimi oturma odamın konforu yerine, iki genç kızın karşısında oturan püsküllü bir arabanın sınırları içinde buldum.

Daha fazla Evers. Koyu ela gözleri, yonca yeşili benekleriyle göz alıcı bir ceviz rengindeydi ve tenlerinin bej tonunu mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Birinin gevşek sarı bukleleri dalga dalga beline kadar inerken, diğerinin saçları koyu kahverengiydi ve köprücük kemiğinde bitiyordu. İkisi de aynı sert çıkık çeneyi ve dolgun dudakları paylaşıyordu ve ikisi de konuşmuyordu. Evers yirmili yaşlarının ortalarında yaşlanmayı bırakıyordu ama bu ikisi on altı, muhtemelen on yedi yaşından fazla olamazdı.

"Kardeşlerim mi?" Kelimelerim boğazımda düğümlendi ve kuru bir şekilde yutkundum.

"Hâlâ hayattalar," dedi sarışın başını öne eğerek. "Ben Amalyss Fernglove. Bu da Tasia."

"Aynı zamanda bir Fernglove," diye ekledi akrabasının ardından bir solukta. Giyim tarzlarına kadar kesinlikle birbirlerine benziyorlardı. Yağın yansıtıcı parlaklığına sahip dar samur pantolonlar uzun bacaklarını örtüyordu ve her ikisi de gümüş dikişlerle işlenmiş kolsuz bluzlar giyiyordu -Amalyss'inki kobalt mavisi, Tasia'nınki zengin bir patlıcan.

"Neredeler?"

"Zaten malikânede," diye yanıtladı Tasia. "Daha önce hiç ailesini getiren bir iplikçimiz olmamıştı. Eğlenceli olacak." Tasia'nın sırtışı acımasızdı, köşeleri keskin bir yukarı doğru kalkarak köpek dişlerinin ince noktalara kadar bilendiği çok parlak dişleri ortaya çıkardı.

Amalyss'in sırtışı Tasia'nınkiyle eşleşti. "Doğru, kardeşlerin de oldukça yakışıklı. Belki onları alabiliriz."

Noam'ı Lysa ile vakit geçirmesi için cesaretlendirmeliydim. Ailesi, karşımda oturan ve anlamak istemediğim karanlık, özel bir mizahı paylaşırken kıkırdayan kurt çiftinden çok daha az tehlikeliydi. Aileleri tarafından işe alınmış olabilirdim ama beni korkutmalarına izin veremezdim. En azından gözle görülür bir şekilde.

"Kardeşlerim oyuncak değil. Aklınızdan ne geçiyorsa onları karıştırmayın." Göğsümde yükselen sinire karşı savaşıırken onlara ters ters baktım.

Amalyss ve Tasia'nın gülümsemeleri kulaklarına doğru daha da genişledi. Amalyss öne eğilerek bir dirseğini dizine bastırdı ve eliyle çenesini kavradı. "Sen de eğlenceli olacaksın."

Yolda bir tümseğe daha çarptık ve bir acı dalgası uzuvlarımda alevlendi, odağımı bir anlığına onların yırtıcı sözlerinden uzaklaştırdı. Malikânelerine yakın olduğumuz için dua ettim. Fernglove'a hiç gitmemiştim ama birkaç şanslı yaşlıdan at arabasıyla birkaç saat uzaklıkta olduğunu duymuştum. Bir banyoya ve biraz merheme ihtiyacım vardı. Omuzlarım çöktü.

"Eşyalarımı toplamaya fırsat bulamadım."

Tasia'nın çınlayan kahkahası da sırtışı kadar tedirgin ediciydi. "İhtiyacınız olabilir diye ilaçlarınızı aldık."

"Ama başka bir şey yok," diye ekledi Amalyss. "Karanlığı evimize davet etmeye gerek yok."

Evimdeki herhangi bir yanık izinin kardeşlerimin taşıdıklarından daha büyük bir tehdit oluşturacağını düşünemiyordum ama Orin'in onları yanımda getirme fikrine karşı çıkmamasına şükrediyordum. Aksi takdirde Noam ve Nohr'un güvende olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu.

Ya da canlı.

Midemden bir gurultu yükseldi ve hem Amalyss hem de Tasia kaşlarını küçümseyerek kaldırdı. Elimi sıkıca karnıma bastırarak sesi bastırmaya çalıştım ama elbette bu, kıyafetlerimin değiştirildiği gerçeğini bana hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı. Parmaklarımda bir hayal kırıklığı ve öfke duygusu belirdi. Bu Ever'biri beni soymuştu.

"Kıyafetlerim mi?" Ben sordum.

"Söylediğimiz gibi," diye mırıldandı Tasia, sesi ipeksi ve tehdit doluydu, "evde fazladan bir yanıklığa ihtiyacımız yoktu."

"Aralarından seçim yapabileceğin eğlenceli giysilerin olduğundan değil." Amalyss'in dudakları çocuksu bir surat ifadesiyle birbirine yapıştı. Sonra gülümsedi. "Belki sana bir şeyler yapmamıza izin verir."

daha prezentabl."

İstedğim en son şey, beni oyuncak bebek gibi giydirsinler, saçımı kıvırsınlar, yüzümü boyasınlar diye bu ikisiyle bir odada kilitli kalmaktı - Ever'lerin kendilerini güzelleştirmek için ne yaptıklarını bile bilmiyordum. Normal görünümünün ötesinde herhangi bir şey pek gerekli görünmüyordu. Ciltleri kusursuz, saçları parlak ve besleyiciydi. Hiçbir Ever'ın hasta gibi göründüğünü bile görmemiştim. Kendilerine özgü sihirleri ve ellerinin altında bir iplik bükücüsü bulundurma ısrarları sayesinde sonsuza dek zamansız kaldılar.

Dalgınca elimi pantolonuma götürüp annemin deri hurçunu aradım ve donup kaldım. "Bluzumu ve eteğimi ne yaptın?"

Tasia kayıtsızca pencereye yaslandı ve geçip giden ağaçlara baktı. "Yanıklığın yayılmasını önlemek için onları yaktık."

Kayıtsızlığı kemiklerime ateş düşürdü ve çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kabinin öbür ucuna atılmak ve yüzündeki sıkılmış ifadeyi silip atmak istedim. Her şeyim elimden alınmıştı. Ailemden. Evimden. Kardeşlerim yavaş ve korkunç bir şekilde ölüyordu. Muhtemelen Willowfell'i ya da kapımızın etrafına oyulmuş karmaşık çiçekli kemeri bir daha asla göremeyecektim. Bu şeylerin hatırasıyla ölmek umurumda değildi, çünkü onlara sonsuza dek tutunamayacağımı biliyordum. Ama annemi sonuna kadar yanımda taşımak istiyordum. Ta ki sihrim tükenene ve ölüme yenik iplikçi olarak yaşadığım kısa, lanetli hayata veda edene kadar.

Ve şimdi o da benden koparılmıştı.

"Bak, onu üzdük." Amalyss yüzümü inceledi. Sonra da güldü. "Çok kolay yaralanıyorsun."

Tasia odağını tekrar bana çevirdi. "Kardeşlerini de yakmak zorunda kaldığımızda nasıl tepki vereceğini bir düşünün."

Bunun üzerine patladım. Yapmamalıydım ama kendime engel olamadım. Ona doğru hamle yaptım ve avucumu yanağının yumuşak derisine vurdum. Lekesiz cildinde kızgın kırmızı bir yara oluştu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, tepki vermeden önce üç nefes boyunca bana baktı. Sonra çullandı, beni püsküllü bankın üzerine yatırdı ve sivri tırnaklarını vahşi bir kedinin hiddetiyle boynumun ve kollarımın açıkta kalan derisine geçirdi. Amalyss sözsüzce çığlık attı, birbirimizi pençelerken tıslayan uzuv ve diş karmaşasına katıldı. Neyi başarmak istediğimi bilmiyordum, sadece her şeyi unutmak istiyordum - Noam ve Nohr'un dokunuşlarının altında yok oluşunu, Orin'le yaptığım anlaşmayı, evimin kaybını - Ve öfkeye teslim olmak mutluluğa benzer bir şeydi. Beni parçaladılar.

derimizi yüzdü, tokatladı, ısırđı, tekmeledi, yumrukladı, ki kapıya doğru yuvarlanana ve kapı açılıp bizi engebeli bir zemine bırakana kadar.

Araba durduğunda çarpmanın şiddetiyle birbirimizden ayrıldık ve sırtüstü uzanıp alacakaranlıktaki gökyüzüne baktım. Omuzlarımla altındaki zemin engebeli ve nemliydi ve ıslak toprak kokusu burnuma doldu. Ama daha başka bir şey dşnemeden Amalyss ve Tasia beni olduğum yere mıhladılar. Dizlerini omuzlarıma sıkıştırdılar ve gözlerim yaşarıken keskin bir çığlık boğazımı tırmaladı.

Tasia yüzünü benimkine yaklaştırdı, sivri dişleri kamaşmış ve parlıyordu. "Kimin için çalıştığını unutma."

"Gücü olan tek kişi Orin değil," dedi Amalyss. Yeryüzünün kendisinden bedenlerine doğru bir büyü dalgası akıyor gibiydi ve gözleri vahşi hayvanların gece parlaklığıyla parlıyordu. Yüz hatlarıyla ilgili her şey keskinleşti. Sinek kuşlarınınkine benzeyen parlak tüyler, elmacık kemiklerini ve şakaklarını hizalamak için derilerini itti ve Amalyss hızla uzayan dişlerine fazladan yer açmak için dudaklarını ayırdı. Üzerimde çatırdayan bir elektrik hissi dalgalanırken boynumdaki tüyler diken diken oldu.

"Bana ihtiyaın var," diye dudak büktüm, kollarımdan yayılan acıyı ve içimdeki korkuyu görmezden gelerek.

"Yanılıyorsun." Tasia'nın gülümsemesi bir uyarıydı. "Senin gibi bir başkasını bulabiliriz."

Ben daha esprili bir yanıt veremeden, iki güçlü el bluzlarının yakalarına yapıştı. Bir hamlede çekilip alındılar ve boş bir çuval kolaylığıyla kenara fırlatıldılar. Yine de Amalyss ve Tasia sırtları toprağa çarpar çarpmaz ayağa kalktılar ve başımda dikilen adama doğru döndüler.

"Sadece oynuyorduk," diye mızımızlandı Amalyss. Sesindeki ani çocuksu ton şaşırttı, sanki tüm bunlar bir tokattan fazlasını hak etmeyen küçük bir yanış anlaşılmaymış gibi. Vcutlarından yayılan baş döndürücü büyü, hamile, boğucu parazit dalgasıyla birlikte dağıldı.

"Ayrıca, bunu o başlattı," diye ekledi Tasia.

"Ve bitiriyorum. Arabayı ahırlara geri götür, şimdi," dedi. Bana doğru bakma girmede ama bu bakışlarımı ondan uzaklaştırabileceğim anlamına gelmiyordu.

Tanrı aşkına. Dokulu, kızıl renkli saçları alnına düşüyor, aynı renkteki kalın, köşeli kaşlarının üst kısımlarını okşuyordu. Sol kaşının üzerinde iki tane bulunan oniks deri piercingleri teninde göze çarpıyordu. Geniş bir burnu ve köşeleri hafifçe aşağı doğru kıvrılmış geniş, dolgun dudakları vardı ve gülümsediğinde nasıl göründüklerini merak etmekten kendimi alamadım. Gözlerinin kehribar rengi altına yakındı ama ifadesinde sıcak şey yoktu. Aksine, sıkılmış görünüyordu.

"Neden? Bizi götürürken iyi iş çıkarıyordun." Tasia ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Adam ona doğru bir adım attı ve kadın korktu. "Çünkü ikiniz de durak görevine yeni geldiniz."

Tasia'nın ağzı açık kaldı. "Rorik, bu hiç adil değil!"

"Ahırları asla temizlemeyiz. Bunun için ırgatlarımız var," diye adeta yalvardı Amalyss.

"Şimdi," diye homurdanarak arabayı işaret etti. Elinin yanından geçip parlak siyah kabinin, sarmaşık yüklü boynuzları, parlayan soluk gözleri ve çiçeklerle bezeli yosunlu kürkleri olan iki geyik tarafından çekildiğini görmek için baktım. Kuvvetli bir şekilde nefes verdiler ve ıslak burun deliklerinden yukarı doğru sis kıvrıldı.

Amalyss ve Tasia topuklarının üzerinde döndü, yürüyüşleri şiddetli ve sertti. Kapıyı çarparak kapattıklarında ve sürücü koltuğuna yerleşmek için birlikte tırmandıklarında araba titredi. Tasia dizginleri kavradığında, Rorik dişlerini yumuşak bir sesle emerek geyikleri yeniden harekete geçirdi.

"Kalkacak mısın?" Elini uzatmadı, bunun yerine sonunda bana bakarken kollarını göğsünde kavuşturmayı tercih etti. Bu hareket, arduvaz grisi gömleğini bedenine doğru çekti ve ben de kordonlu boynunun çizgisini sıkılı çenesine kadar takip ettim.

"Evet." Kendimi ayağa kaldırdım ve toprak yolda bir dönemeci takip ederek geri çekilen arabaya baktım. "Bunun için teşekkürler."

"Onlardan uzak dursan iyi edersin." Takip edip etmeyeceğimi beklemeden arkasını döndü ve patikadan doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Ona ayak uydurmak için acele ettim, onun uzun adımlarının her biri benim iki adımımla aynı mesafeyi kat ediyordu.

"Bunun mümkün olduğundan şüpheliyim," diye mırıldandım. Akşam gökyüzü hızla leylak renginden çivit rengine dönüyordu ve uzun çam ve ladin ağaçlarının uzun gölgeleri yeryüzünü gölgelemek için birbirine karışmaya başlamıştı bile. Serin bir esinti çalılıkları ve dökülmüş yaprakları hissettirirken, ellerimi kollarıma sürterek ısınmaya çalıştım.

"Öyle bile olsa," dedi Rorik, arabanın geçtiği virajı takip ederken dikkatimi tekrar ona vererek, "mümkünse bu aileden herkesten uzak dur." Boynunda bir kas gerildi ama sesini ve bakışlarını aynı seviyede tuttu.

Alay etmekten kendimi alamadım. "Neden burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Durdu ve bana erimiş bakışlarının tüm ağırlığını verdi. Sonra yüzünü buruşturdu. "Buraya yanıklığı iyileştirmekte başarısız olup ölmek için geldin. Bunun ne kadar süreceğini sadece tanrılar bilir."

Sözleri karşısında donakalmış bir halde tökezleyerek durdum. Uzun bir süre bana baktı, bir şey arıyordu -bir zayıflık- ve sonra dudaklarını büzdü. Sırtını dikleştirerek başparmağını aşınmış yola doğru salladı.

"Buradayız."

Geniş gövdesinin etrafını görebilmek için yer değiştirdiğimde nefesim kesildi. Ufka doğru uzanan dönümlerce tepeler ve sık ağaçlardan oluşan bir ormanla çerçevelenmiş devasa bir açıklık. Fernglove Malikânesi her şeyin merkeziydi ve arazinin düzleştirilmiş bir bölümünde gururla oturuyordu. Bakımlı çimler, ustaca kesilmiş çitler ve bir dizi çiçek tarhıyla birlikte ilk binadan durduğum yere kadar uzanıyordu. Hemen en az üç yapı saydım, ancak ana konut tüm dikkatimi çekti.

Ormandan çıkıp malikânenin önünden geçen, şırıl şırıl akan bir nehir ve iki arabanın yan yana geçebileceği genişlikte, toz yeşili taştan yapılmış tek başına bir köprü, yolu açık bir avluya bağlıyordu. Malikânenin ön cephesinde sivri bir kemer bulunuyordu ve eğimli çatı kirli beyaz ahşapla süslenmişti. Köprününkinden bir ton daha açık kireçtaşı, genişleyen tesisin tuğla duvarlarını oluşturuyordu ve gökyüzü karardıkça aydınlanan kavisli pencerelerin sayısını unuttum.

İhtişamıyla nefes kesici ama yalnızlığıyla dehşet vericiydi. Büyüklüğüne rağmen, arazide dolaşan tek bir ruh bulmakta zorlandım. Geceyi karşılayan böceklerin yumuşak dışında her şey ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Damarlarımda huzursuzluk dolaşıyordu. Suçu saatin geç olmasına atmak istedim ama başka bir şey olduğunu biliyordum. Kaderimin değiştirilemeyecek bir ölüme doğru hızla ilerlediğini bildiğim gibi bunu da biliyordum.

Akşam esintisiyle havada süzülen hastalık fısıltıları iliklerime kadar üşütüyordu. Şimdiye kadar karşılaştığım tüm Fernglove'lar sağlıklı ve canlıydı; bu durum, neredeyse sessiz olan arazide çiçek açmış gibi görünen yanlıştın boğucu varlığıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Ölüm'ü göremiyordum ama

onu hissedebiliyordum. Burada kopuk ipler vardı ve büyüm bunu fark ederek mırıldandı.

"Buraya daha önce kaç iplikçi geldi?" Sessizce sordum, bakışlarım yükselmekte olan konağa kilitlenmişti.

"Çok fazla." Bakışları sertleşirken Rorik'in dudakları seğirdi.

Ve hepsi gitmişti. Öfke içimi kemirdi ve ellerimi iki yanımda birleştirdim. "Elbette. Tanrılar en küçük bir rahatsızlıkla bile tek başına yüzleşmeni yasaklıyor."

Bunun üzerine güldü. "Sanki küçük rahatsızlıklar bizi rahatsız edebilirmiş gibi." Bir süre beni dikkatle izledi ve sonra uzaklaştı. Arkasına bakmadan omzunun üzerinden konuştu. "Fenglove'a hoş geldin Edira. Umarım başka şeyler göreceğ kadar yaşarsın."

Beş

Fernglove Malikânesi'nin çift kapısından içeri girmek bambaşka bir âleme adım atmak gibiydi. Ortak salon devasa boyutlardaydı ve cilalı çift merdiveni ince bir kavisle yukarı doğru çıkıyordu. Koyu renkli parke zeminler tüm salonu kaplıyordu ve kalaylı kristallerle süslü ferforje avizeler inanılmaz yükseklikteki tavanlardan zincirlerle sarkıyordu. Meşe panelli duvarlar ya zengin yağlı boya tablolarla ya da vitray pencerelerle süslüydü ve sırf bu sanatsal şaheserlerden hangi renklerin taşacağını görmek için sabah ışığını dört gözle beklerken buldum kendimi.

Tüm Ever'lerin, özellikle de Willowfell'in madenleri üzerindeki mülkiyetleriyle Fernlov'ların zarif mülkleri olduğunu sanıyordum. Ama bu hiç tahmin edemeyeceğim kadar zengindi ve yine de ... Bakışlarım sıra sıra dizilmiş kapalı kapılara kaydı. Sessizlik. Rorik yanımdan geçip gitti, çizmeli ayakları yere sertçe vuruyordu. Ses koridorda sonsuza dek yankılandı ve ben yine her şeyin sessiz boşluğuna vuruldum. Hiç konuşmadan onu takip ettim, pastel mor, tozlu gül ve fildişi saksı sümbülleriyle dolu bankoların yanından geçtim. Derin derin içime çekerek, hoş bir koku patlamasının üzerime çökmesini bekledim. Bunun yerine, bayat hava ve tozdan başka bir şeyle karşılaşmadım. Kaşlarım sertçe birbirine çarptı. Sümbüller baharın özü, mevsimin parfümüydü. Tüm zemin onların kokusuyla dolup taşmalıydı.

"Burada," dedi Rorik, açık çift kapıdan geçerken sert adımlarla yürüyordu.

En az on iki kişilik büyük bir meşe masayla tamamlanmış resmi bir yemek odasına taşındık. Krem rengi dantel bir runner süslenmişti.

Orman yeşili yapraklar ve kan kırmızısı güller bir uçtan bir uca uzanıyordu. Robin'in altın saçaklı yumurta mavisi tabakları masayı çevreliyordu ve ortada bir yığın yemek dokunulmadan bekliyordu. Rorik bir sandalyenin önünde durdu ve oturmam için eliyle işaret etti. Eşikte tereddüt ettim ve havada uçuşan otlu tavuk kokusunu duymamak için elimden geleni yaptım.

Bu Ever'lerin sahip olduğu gücü, teyzemin nasıl kaçırıldığını ya da seyyar satıcının dilini nasıl kaybettiğini düşünmeden edemiyordum. Orin'le kendi isteğimle bir sözleşme imzalamıştım ama bu onun ya da ailesinin beni daha itaatkâr yapmasını engeller miydi? İtaatkâr mı? Sorgusuz sualsiz itaat etmemi sağlamak için yemeğimi büyüleyebilirler miydi? Belki de küçük çekirdeklerden oluşan canlı sarı bir meyve olan gossenberries beni büyülere karşı duyarlı hale getirecekti. Şarap da muhtemelen en az onun kadar tehlikeliydi.

Korku omurgamdan aşağı süzüldü. "Kardeşlerimi görmek istiyorum."

"Yemekten sonra." Rorik ellerini yüksek arkalıklı sandalyeye dayadı. "Onları *şimdi* görmek istiyorum."

Kaşlarından biri saç çizgisine doğru kalktı. "Eğer onları bulma umuduyla arazide amaçsızca dolaşmak istiyorsanız, buyurun."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Beni onları görmeye götürmeyecek misin?"

"Yemeğinizi yedikten *sonra* biri size eşlik edecek." Ayrılmış dudaklarından sıkıcı bir iç çekiş çıktı ama sözlerinde belirgin bir keskinlik vardı. "Diğerleri de birazdan bize katılacak. Onlar gelmeden tabağınızı doldurmanızı öneririm."

"Güvenli olduğunu nereden bileceğim?" Yaklaştım. Açlıktan karnım ağrıyordu ama beni savunmasız bırakacak bir şeyi tüketme riskini göze alamazdım.

"Ne çok soru. Her zaman bu kadar çekilmez misin?" diye mırıldandı. Cevap vermeyince burnunun kenarını sıktı. "Güvenli."

Omuzlarımın arasında bir gerginlik oluştu ve önce ona, sonra da yemeğe ters ters baktım. "Senin için mi güvenli, benim için mi? Bana bir gerçek söyle, ben de yiyeyim."

"Yiyeceklerin güvenli olduğuna dair yemin etmemi mi istiyorsunuz? Bu sözü sihirle desteklememi mi?" Başını bana doğru eğdi ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kalkarak sırıttı. "Şüpheli küçük tamirci. Belki de her şeye rağmen hayatta kalacaksın."

Bana doğru yürümek için sandalyeyi bıraktı ve altın rengi gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. İçimdeki her şey kaçmak için çılgık atıyordu ama kendimi tuttum.

ve çenemi sıktım. Önümde durakladığında ellerini siyah pantolonunun ceplerine soktu ve başını benimkine yaklaştırdı.

"Yiyecekler tüketmek için güvenli ve zehirsiz." Sözlerine yosun ve kirin topraksı kokusu eşlik ederken, tenimde akıcı bir serinlik hissettim. Hiç büyü. Bu güçle ilgili bir şey kadim hissettiriyordu, sanki büyüü toprağın kendisinden doğmuştu ve kemikleri toprağa gömülse bile kalacaktı. Ben nefesimi tutarken aramızda bir gerilim oluştu ve o da doğrulmadan önce bir süre daha beni inceledi. "Eee? Bu yeterli olacak mı? Güvenli olduğuna dair söz verdim. Eğer sözlerim yalan olsaydı, sonuçlarına senin yerine ben katlanırdım."

Bunun üzerine gözümü kırptım. Yeminlerin ölümlüleri olumsuz etkilediğini daha önce hiç duymamıştım. Eğer durum böyleyse... "Kazara gıda zehirlenmesi için dua etmek yanlış mı?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Aklını topla. Şimdi, ye."

Birkaç dakika içinde tabağım ve kadehim dolu olarak oturmuştum. "En azından kardeşlerimin iyi olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Rorik yemeği tamamen görmezden geldi ve kristal kadehini ağzına kadar koyu kırmızı bir şarapla doldurdu. "Onlara yanıklık bulaşmış. İyi olmadıklarını söylemek yanlış olmaz ama hâlâ hayattalar." İçkisinden uzun bir yudum aldı. "Bunun için Orin'e teşekkür edebilirsin."

Sanki adı onu çağırması gibi, Orin geniş bir gülümsemeyle açık kapıdan içeri girdi. Kahverengi saçları yeni yıkanmış gibi nemliydi, bronzlaşmış teni parlaktı. Sarmaşık rengi gözlerini neşe dolduruyordu ve sanki arkadaşları arasında bir parti veriyormuş gibi odaya daldı.

"Edira, uyandığın için çok heyecanlıyım. Seni herkesle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum." Yine gösterişli zümrütler giymişti ve masanın başındaki koltuğa otururken yeleğindeki altın düğmeler bana göz kırptı. Mütevazı kahverengi kıyafetler giymiş bir görevli uşak kapısından odaya girdi ve hemen tabağını doldurmaya başladı. Ona yüklü miktarda şarap doldurduktan sonra ortadan kayboldu.

"Burada kaç kişi yaşıyorsunuz?" Kucağıma keten bir peçete örttüm ve ellerimi birbirine kenetledim. Bu küstah ölümsüzlerin neyin patlak vermesine neden olacağını sadece Tanrılar biliyordu ve Fernglove Malikânesi'nin yeni sakini olarak işlediğim suçların ilkinin görgü kurallarına aykırı olmasına izin verecek değildim. Midem bekleyebilirdi.

"Kardeşim Rorik ve küçük kuzenlerimiz Amalyss Tasia ile tanıştın." Rahat sırtışı samimiydi ve omuzlarımın arasındaki gerginlik bir nebze olsun gevşedi. "Bizim dışımızda dört aile üyesi ve bir avuç hizmetli daha bu mülkte yaşıyor."

Kardeşi konuşurken Rorik hiçbir şey söylemedi ama uzun bir bacağına sandalyesinin koluna attı ve kayıtsızca arkasındaki ahşap basamaklara yaslandı. Kayıtsız gözlerle tavanı çevreleyen kirişleri inceledi. Yine de onun kayıtsız duruşu kardeşinin coşkusu pek etkilemedi ve Orin sözünü kesmeden devam etti.

"Topraklarımız diğer iki Ever ailesinin topraklarına komşu olduğu için de şanslıyız: Waterstone'lar ve Starglens'ler. Onların çocukları burada benim rehberliğimde Amalyss ve Tasia ile birlikte derslere katılıyor."

Bunun üzerine Rorik homurdandı. "ilginç bir kelime seçimi."

Orin onu elinin tersiyle itti. "Geçmişte farklılıklarımız oldu ama gençlerin bizden daha iyi olabilmeleri için birlikte eğitilmeleri şart."

Rorik dikkatini tavandan ayırıp kardeşini bir bakış ve sırtışıyla yakaladı. "Bunu iki hafta önce Flix seni elinden bıçakladığında da söylemiş miydin? O dersi kaçırmış olmalıyım."

Orin'in cevap gülümsemesi sertti. "Çok ders kaçırdın kardeşim."

Koridordan gelen sert ayak sesleri Orin ve Rorik'in sözlerini noktaladı ve bir kadın hızla odaya girdi. "Siz ikiniz yine mi yapıyorsunuz? Gerçekten." Üzerime doğru eğildi, sarı saçlarını geriye itme zahmetine girmeden yüzüme çarpmasına izin verdi. Uzun, narin parmaklarıyla şarap sürahisini kaptı ve kendine bir bardak doldurdu. Ancak o zaman saçlarını düzeltti ve buz yeşili gözlerini bana doğru çevirdi. Dilinin hızlı bir hareketiyle dudaklarını ıslattı. "Merhaba canım."

Onu içime çekerken uzuvlarımda bir karıncalanma hissettim ve bunun korkudan mı yoksa özlemenden mi kaynaklandığından emin değildim. Bu Ever boğucuydu ve bunu biliyor gibiydi. Sanki ölümcül bir verimlilikle kullandığı bir silah gibiydi.

Rorik masayı tamamen görmezden gelmeye devam ederken, Orin ayağa kalktı ve kollarını iki yana açtı. "Seville, sevgili kardeşim."

Ona doğru yürüdü, sağındaki sandalyeye oturmadan önce iki yanağına da hızlı birer öpücük kondurdu. Onunla ilgili her şey keskindi: burnunun ucu, çenesinin kenarı, kulaklarının uçları. Elmaslardan yontulmuş gibiydi ve soluk teni gizli bir ışıkla adeta parlıyordu. Tüm Ever'lerin cazibe takındığını bilsem de, o bu konuda mutlak mükemmellikte ustalaşmıştı.

Beni düşünürken, kadehindeki şarapla aynı renkte olan uzun kollu pardösüsünün etekleriyle oynadı.

Birden saçlarımın donuk, sahte renginin ve buruşuk bluzumun farkına vardım. Elbette mükemmelliğin vücut bulmuş haliyle tanışacaktım ve bu sırada arabaya rahatça binmek yerine araba beni malikâneye sürüklemiş gibi görünecektim.

"Yeni iplikçimiz bu mu?" Sorusu daha çok bir mırıltı gibiydi ve ben koltuğumda büzülme dürtüsüyle savaştım. Yine bir görevli belirdi ve Seville için bir tabak hazırlamak üzere sergilenen yiyecek dizisinden ustalıkla bir şeyler seçti. "Daha genç birini bulmalıydık."

"Evet, bu Edira," dedi Orin sandalyesine dönerken. "Ve ikimiz de biliyoruz ki yaşının yetenekleriyle hiçbir ilgisi yok."

Seville başka bir şey ekleyemeden, Amalyss ve Tasia odaya daldı, hemen arkalarından da şüphesiz ebeveynleri olan iki Ever daha geliyordu. Kadının bal sarısı saçları ustaca bir topuzla sıkıca toplanmıştı ve kızlarıyla aynı sert çeneyi vurguluyordu. Ama teni açık tenliydi ve çillerle bezeliydi; mücevherlerle süslü mavi-yeşil bakışları keskindi. Adam inanılmaz derecede genişti, dolgun dudakları ve sonbahar yaprakları gibi sıcak, yumuşak kahverengi bir teni vardı. Gözleri zengin bir kahverengiydi ve kızlarınınkinden koyu bir tonu vardı. Odadaki başka kimseyle selamlaşmadan arka arkaya oturdular ve yemeklerinin hazırlanmasını beklediler.

"Teyzemiz Lydia ve onun kalbi Clesian," diye devam etti Orin.

Bakışlarım Clesian'a ve onun sessiz varlığına takıldı. *Gönül bağı*. Orin bu kelimeyi yumuşak bir saygıyla telaffuz etmişti ve Willowfell'de büyürken bu terimin fısıltılarını duymuş olsam da, sesindeki alt tonun neden mucizeler için ayrılmış bir tür huşu ve merakı ima ettiğini anlayamamıştım. Belki de Ever'ler yavaş evleniyordu ve eş fikri hem yabancı hem de değer verilen bir şeydi.

"Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, Mavis, büyükannemiz."

Masanın geri kalanı -hatta Rorik bile- ayağa kalkarken Orin ellerini önünde kavuşturdu. Ben de aynısını yaptım ve yemek odasının girişinde bekleyen kadınla yüzleşmek için dokunulmamış tabağımdan uzaklaştım.

Böylesine genç görünümlü bir kadının büyükanneleri olarak kabul edildiğini görmek sarsıcıydı. Tek bir kırışıklık bile Mavis'in gül rengi açık kahverengi tenini bozmaya cesaret edememişti. Yuvarlak, doe benzeri gözleri pırıl pırıldı, saçları buğday rengindeydi. Saçları, gövdesinin etrafından dalgalar gibi akarak saçlarının tepesini öpüyordu.

Belini. Yere kadar uzanan elbisesi her şeyi örtüyordu ama yakasının kenarını okşayan bir dövmenin, bir kılıç kabzasının gördüm.

Hemen Orin'e, boynunda büyükannesininkiyle aynı kabzaya sahip kırık kılıca baktım. Mavis'in elini tutmak ve onu yanımdaki koltuğa oturtmak için masanın etrafından dolaştı. Söğüt gibi gövdesi, bir dala tutunmuş ölmekte olan yapraklar gibi titreyerek koltuğa oturdu. Diğerleri, sanki zayıflamış bedeninin durumunu tam olarak kabul etmek istemiyorlarmış gibi, doğrudan ona bakmadan ona doğru baktılar. Boş bir tabağın önünde gevşek bir şekilde oturuyordu ve hiçbir görevli onu doldurmak için görünmüyordu.

O oturur oturmaz aile de onu takip etti ve yemeğe başladı. Yavaşça Mavis'in yanındaki yerimi aldım ve çatalımla küçük bir porsiyon tavuğu mızrakladım. Sanki Mavis ve benim etrafıma bir duvar örülmüştü. Kimse bizimle konuşmuyordu. Kimse bize bakmadı. Amalyss ve Tasia'nın ahırları temizlemekten yakınması gibi ev meselelerini tartıştıklarında, bunu bir tür mağrur üstünlük ve el altından kötü niyetle yapıyorlardı ve bu da beni konuşmanın bir parçası olmadığıma şükrettiriyordu.

"Haddini aştin, Rorik. Kızlarımdan böyle önemsiz işler yapmaları beklenemez." Lydia Rorik'e ters ters bakarken üst dudağı hırıltıyla kıvrıldı.

Ona doğru küçümseyici bir el salladı, bu sadece zaten uğursuz bakışlarında bir ateşin tutuşmasına neden oldu. "Evet, tabii ki, kötü davranışları kınamaya nasıl cüret edebilirim. Tanrılar biliyor ki ebeveynleri öyle değil."

Clesian alçak sesle bir uyarı homurdandı ve yumruk yaptığı metal çatal parmaklarının baskısıyla eğildi. "Ebeveyn olmanın ne demek olduğunu biliyormuş gibi davranma."

"Ne kadar medeni." Seville harap olmuş gümüş takımlara bakarak içini çekti. Sonra kadehini boşalttı ve görevliye biraz daha şarap getirmesini işaret etti.

Lydia, "Sanki tavırlarınız alınacak bir şeymiş gibi," diye tükürdü. Onun yanında, Amalyss ve Tasia bakışlarını yere indirip sözlerini kendilerine sakladılar. Akıllıca.

Seville'in gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı. "Oh, benim görgü kurallarım senin endişelerinin en küçüğü."

Bunun üzerine Orin avuçlarını sert bir gümbürtüyle masaya koydu ve tüm gözler ona çevrildi. "Bir kez olsun yemek yiyemez miyiz? Lydia, kızlar bir hafta boyunca ahır görevi yapacaklar." Lydia itiraz etmek için ağzını açtığında, Orin ona sert bir

Dudaklarının ince bir çizgi oluşturmasına neden olan bir bakış. "Daha fazla olmadığına şükret. Seville, kışkırtmayı bırak."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı şimdi dolu olan bardağına.

Masa gergin bir sessizliğe gömüldü, havada sadece çatal dişlerinin sıyrıkları dolaşıyordu. Yemeği bitirmeden önce Orin dışında kimseden nezaket bekleyemeyeceğini biliyordum. Ve muhtemelen benimle aynı statüye düşürölmüş olan aile reisinden de. Yemek boyunca neredeyse hiç hareket etmedi ama gözlerinde beni duraksatan bir şey vardı. Ne olduğunu çıkaramıyor, beni tedirgin eden mesafeli bakışlarının ne olduğunu tam olarak çözemiyordum. Ailenin yemek zamanı kavgalarına dahil olmamış olabilirdi, ancak kalın cazibe kaplamasının arkasında bir şeyler oluyordu.

"Kızlar," dedi Lydia emir verircesine ve kızları aniden ebeveynleriyle aynı hızda ayağa kalktı. "Biz odalarımızda olacağız. Bizi rahatsız etmeyin."

Orin kadehini onaylarcasına kaldırdı ve arkalarına bile bakmadan ayrıldılar. Havadaki yoğun gerilim, rahatsız edici bir karıncalanmaya dönüştü ve çatalımı temizlenmiş tabağıma bıraktım.

"Onlara aldırma," dedi Seville, sesi ağabeyininki kadar şurupluydu. "Yıllardır bize karşı kin besliyorlar. Babamız öldükten sonra Orin'in mülkün başına geçmesinin adil olmadığını düşünüyorlardı."

"Anlıyorum." Toparlayabildiğimin en iyisi buydu. İsteyeceğim son şey onların onlarca yıllık dramının ortasına düşmektir.

"Evet, büyükannemin isteklerini yerine getirmek için elimden geleni yapacağım." Orin Mavis'e baktı.

Boğazıma tırmanan tedirginliği yuttum. "Onun nesi var?"

"Senin bir iplikçi olduğunu sanıyordum. Bunu musun?" Seville'in üst dudağı küçümseyerek kıvrıldı.

"Büyümü etkinleştirebilir ve gereksiz yere ipleri feda etmeden bakabilirim." Bakışlarını tuttum. "Ama zaten biliyorsan, neden bana söylemiyorsun?"

"Belki de sadece tembelsindir," Seville.

Kaşların çatıldı. "Pek sayılmaz."

"Seville." Orin iç geçirmeden önce bir süre kız kardeşine baktı. Gözleri düştü ve bardağının kenarıyla oynadı. "Mavis hasta."

"Blight ile mi?" Onlar ölümsüzdü ve yine de Orin dünyayı bu ölümcül hastalıktan kurtarmak için iplik bükücüleri aramaya önem . Eğer onlar da benim gibi gerçekten bağışık olsalardı, neden bu zahmete girsinlerdi ki?

Sorduğum soruyu rahatsız edici, hamile bir duraklama izledi ve sonunda başını salladı.

Şaşırmış bir şekilde homurdanmama engel olamadım. "Gerçekten mi? Her zaman bağışıklığın olduğunu düşünmüştüm." Tekrar Mavis'e baktım. "Ne zamandır hasta?"

"Yıllar." Orin kalın kalın yutkundu. "Bu hastalığa nasıl yakalandığını ya da ne kadar zamanı kaldığını hâlâ bilmiyoruz. En iyi ihtimalle aylar."

Dudaklarımı bükerek başımı ona doğru eğdim. Beni hiç onaylamadı. "Bizi duyabiliyor mu? Konuşabiliyor mu?"

"Onun konuştuğunu hiç duymadım..." Dudakları sessizce sayar gibi ayırık kalırken bakışları yukarı doğru kalktı ve sonunda odağını bana çevirdi. "Çok uzun zaman oldu. Kendi başına hareket bile etmiyor, muhtemelen kalan enerjisini korumak için."

İçim daraldı. "Bunu nasıl tedavi edeceğimi bilmediğimi biliyorsun."

"Henüz değil." Parmaklarını birbirine ördü. "Ama umarım zamanla öğrenirsin. Geniş kaynaklarımız emrinde olacak."

"Bu kaynaklardan herhangi biri hayatıma daha fazla yıl eklemeyi içeriyor mu?" Alaycılığın sözlerime sızmasını engelleyemeyerek mırıldandım. Eğer bu dünyada yanıklığı yok etmenin bir yolu olsaydı, birileri bunu çoktan bulmuş olurdu. Bana bu dünyada daha fazla zaman, bu hastalık hakkında daha fazla bilgi edinme çabalarımda feda edebileceğim daha fazla iplik vermenin bir yolu yoksa, kaynaklarının hiçbir anlamı yoktu.

"Kardeşlerini unutma." Seville'in gözleri bana bakarken adeta parlıyordu. "Sizin de en az bizim kadar yanıklığı iyileştirmenin bir yoluna ihtiyacınız var."

Kulaklarımda hafif bir çınlama duydum. Elbette haklıydı. Ve eğer yanıklığı tedavi etmenin bir yolunu bulursam, Orin daha kardeşlerimin yanına varmadan işim gereği büyükannesine iplik geçirmemi emredebilirdi. Hayır diyecek gücüm olmazdı. Şu anda bile sözleşmesinin ağırlığını hissedebiliyordum, sanki yaptığı pazarlık beni ona ve bu yere zincirlemişti.

Anlayış soğuk bir sakinlikle üzerime çöktü. Başından beri oyun buydu. Yanıklığa bir çare bulacağımı biliyordum elbette ama hastalığı *yıllarca* içinde barındıran bir Ever'ı iyileştireceğimi bilmiyordum. Bu kadar inatçı bir şeyi iyileştirmek bana ne yapabilirdi ki? Böyle bir şeyi ve kardeşlerimi onarmaya dayanabilir miydim? Emin değildim. Ama

Öğrenene kadar göz önünde saklanabilirdim. Kimse iplik onarmanın neye bilmiyordu. Hayatın ipliklerini görme gücüne sadece ben sahiptim. İzleyenler sadece ben çalışırken vücudumdan yayılan ay ışığını görebilirdi, bu da başarının tek kanıtının iyileşen hastalıklar olduğu anlamına geliyordu.

Bir maske takabilir, gülümsemeler takınabilir, Fernglove'un içinde hareket edebilir ve yüzümü hiç bozmadan rolümü oynayabilirdim. Ağırbaşlı olabilirdim. Cesur olabilirdim. Zeki ya da zayıf, kibirli ya da korkak olabilirdim. Her şey olabilirdim. *Her şey* olabilirdim. İhtiyacım olan rolü kemiklerimden dikişlerle dikerdim ve hiç kimse, Fernglove'dan ya da başka bir yerden tek bir Ever bile gerçek beni göremezdi. Zamanımı bekleyecek, öğrenebileceklerimi öğrenecek ve sonra kardeşlerimi kurtarmanın bir yolunu bulacaktım.

Nefes alarak kendimi toparladım ve dikkatimi Mavis'e çevirdim. "Gözle görülür bir yanıklık belirtisi göstermiyor. Glamour, sanıyorum?"

"En kalını." Rorik ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Orin ona ters ters baktı. "Zayıf görünmemesi için ona bu saygınlığı sağlıyoruz."

Mavis'le ilgili her şey zayıf görünüyordu. Göğsünün anlık iniş çıkışlarına odaklanarak, cazibesindeki çatlağı, hareketlerindeki ince değişimleri bulmaya çalıştım. Belki o zaman perdeyi aralayabilir ve altında yatana bakabilirdim. Ama maskesi güçlüydü ve başardığım tek şey gözlerimin arkasında bir sızı uyandırmak oldu.

"Gerçeği göremezsem iyileşmem zor olur," dedim ve dikkatimi Orin'e yönelttim.

Uzun bir süre beni inceledi. "Hazır olduğunuzda, büyüsünü kaldırmayı tartışabiliriz. O zamana kadar durumunu gizli tutmanın en iyisi olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca, sihrimiz onun hastalığını uzak tutmak için bir bandaj görevi görüyor ve başka kimsenin hastalanmasını gereksiz yere riske atmak istemiyoruz." Ellerini arkasında kavuşturmuş, sessizce duvarda nöbet tutan görevlilerden birini işaret etti. Mavis'in hastalık haberine şaşırdıysa da bunu belli etmedi.

Rorik, "Tanrılar onun itibarını lekelememizi yasaklıyor," diye mırıldandı.

"Ses tonuna dikkat et, Rorik," diye tersledi Seville. Sivri dişlerini bir tıslamayla parlattı. Rorik omuz silketti, sonra boş kadehini masanın üzerine koydu.

"Pekâlâ, siz ikiniz. Seville, büyükanneyi yatağa götür." Orin ayağa kalktı ve ellerini yeleşinin üzerinde gezdirdi. "Rorik, ne yaparsan yap ama

burada."

Rorik sandalyesinde kaskatı kesildi, altın rengi gözleri tarihle dolu gibi görünen bir yoğunlukla parlıyordu. "Eira kardeşlerini görmek istedi. Ona eşlik edecektim."

"Ben hallederim." Orin sandalyeme gelip dirseğini uzatmadan önce küstah bir el hareketiyle onu başından savdı. "Gel. Sana yolu göstereyim."

İçimdeki her şey teklif ettiği jesti görmezden gelmemi haykırıyordu ama yemek yemeyi beklememle aynı nedenden dolayı elimi koluna doladım: korku. Görünüşte zararsız olan bu iyilik hareketine güvenebileceğimden emin değildim. Mavis'i kurtarmak için bana ihtiyaçları olduğu kadar benim de kardeşlerimi hayatta tutmak için onlara ihtiyacım olsa da, şu anda bir canavarlar yaşadığımı unutmama izin veremezdim. Onlar için çalışmam için beni kandırmışlardı ve bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapabilirlerdi.

Hayır, burada hiç iyilik yoktu. Mavis'i ne kadar çabuk iyileştirirsem ya da denerken ölürsem o kadar iyiydi.

Yemek odasından çıkarken Orin sessizce, "Özür dilerim," dedi. "Ne için?"

"*Bu.*" Omzunun üzerinden gevşekçe bir hareket yaptı, yenilgi bedenini sarmış ve onu neredeyse savunmasız göstermişti. Göğsümdeki öfke köreldi ve o devam ederken ağır bir nefes verdim. "Ve sana Mavis'in hastalığından hemen bahsetmediğim için."

"Her şey yolunda." Öyle miydi? Yanıklığın tedavisine yardım etmek için işe alındığımı biliyordum ama hastalığa yakalananların bazı görevliler olduğunu sanmıştım. Bir *Ever* değil. Fuayeye doğru ilerlerken ve merdivenleri çıkarken yere baktım. Birkaç basamak ağırlığımızın altında inledi ve sessiz gıcırtilar havada süzüldü ve neredeyse sessiz olan koridorlarda yankılandıkça daha da yükseliyor gibiydi. Eşyalarla dolu bir ev için inanılmaz derecede boştu.

Orin'in bakışları sanki boş sesi takip ediyormuş gibi etrafta gezindi ve içini çekti. "Ailem böyle akşam yemekleri hiç olmazdı. O zamanlar her şey çok daha kolaydı."

Kalbimin derinliklerinde tanıdık bir acı kaynadı. "Şu anda evin reisi sensen, senden önce baban mı vardı? Ya da annen?"

Gülümsemesi hüznüydü. "Babam. İnanılmaz bir insandı. Eğer onun yarısı kadar bir adam olursam, mutlu olacağım."

"olmadığı için üzgünüm," dedim, ama nedenini tam olarak bilmiyordum. Muhtemelen Orin'in sesi küçük, acı veren bir titreme taşıyordu.

çok iyi biliyordum. Beni çağırdı ve kemiklerimde hala devam eden korkunun bir kısmını yumuşattı.

Orin'in gülümsemesi hüzünlüydü. "Ben de senin kaybın için üzgünüm." Rowena'yı kastediyor olmalıydı ama kalbim bir an için durakladı. Ailemin ölümünü onunla paylaşmaya hazır değildim. Bu konuyu kimseyle konuşmamıştım.

Kim gerçekten anlayabilirdi? İyileştirme gücüne sahip olup da en çok ihtiyaç duydukları anda bu kadar çaresiz ve aciz olmanın suçluluğunu, ıstırabını kim anlayabilirdi? Orin koridorun sonuna ulaşana kadar beni dikkatle izledi. Bir çift kapının önünde durakladı. "Odanız bu tarafta." Pirinç kapı kollarına doğru başıyla işaret etti. "Her akşam ailece yemek yiyoruz. Senin de katılman bekleniyor. Diğer öğünlerinizi nasıl isterseniz öyle yiyebilirsiniz. Elbette, birlikte yemek yiyecek birini istersen, istediğin zaman sana katılabilirim."

"Eğer tatlıya ya da gezintiye ihtiyacım olursa kime soracağımı biliyorum." Daha önceki teklifini tekrarlarken kaşlarımı kaldırdım ve o da sırtıttı.

"Teklifim hâlâ ." Bakışları gezindi, kıyafetlerimde bir an durdu. Gözlerinde çiğ ve tehlikeli bir şey titreşti. "Eşyalarınızdan birkaçını getirmeyi başardık, ancak görevlilerimiz gardırobunuzu ek giysilerle doldurma cüretini gösterdiler."

Yavaşça hareket eden bir sıcaklık boynumun kenarlarından yukarı tırmandı. "Ölçülerimi nasıl tespit ettiğinizi sormalı mıyım?"

Dudaklarının kıvrılması düpedüz kışkırtıcıydı. "Referans olarak bazı kıyafetlerinizi verdim. Ne yazık ki daha uygulamalı bir değerlendirme olmadı."

Eğlenceli bir kıvılcım bakışlarını aydınlattı ve yanaklarımdaki sıcaklık artarken kelimeler ağzımdan kaçtı. Evers ve sözleri. Bu şüphesiz beni tedirgin etmek, emirlerine daha uygun hale getirmek için bir oyundu. Yine de bakışlarındaki entrika dudağımı ısırmama neden oldu.

Sonunda güldü. Doğrulurken kolunu kolumdan çekerek bedenime ve zihnime sözlerini anlamam için alan açtı. "İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmak ve iş programınızı gözden geçirmek için sabah birisi yanınıza gelecek."

"Kardeşlerim mi?"

Sağ tarafındaki başka bir kapalı kapıya doğru döndü. "Burası normalde bir görevlinin odası ama onları buraya yerleştirdik. Boş vaktiniz olduğunda ziyaret edebilirsiniz."

Durduğumda elim çoktan kapı kolundaydı. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim, Edira." Nazik parmaklarıyla yanağımdaya duran bir tutam saç yakaladı. Saç tellerini birbirine sürttü ve başparmağı ile işaret parmağına belli belirsiz siyah bir tabaka yayıldı. Gözlerinde hüznün parladı. "Bunca yıl bizim yüzümüzden saklandığını hayal edebiliyorum. Evers hakkında size ne söylendiğini ya da ne beklemeniz gerektiğini bilmiyorum ama ..." Kelimelerle boğuşuyor gibiydi, devam etmeden önce iki kez yutkundü. "En azından artık saklanmak zorunda değilsin."

Tenimde bir ürperti belirdi ve bakışları boynumdaki tüyleri takip etti. Başka bir şey söylemeden döndü ve merdivenlere doğru yürüdü. Koridorda gereğinden fazla oyalanmadım. Orin aşağı inmeye başladığı anda kardeşlerimin odasına daldım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Malikânenin geri kalanıyla kıyaslandığında mekânın süslülüğü hafif kalıyordu ama küçük bir ocak, cilalı bir gardırop ve basit çerçeveli çift kişilik bir yatakla rahattı. Diğer ayrıntılara hayret edecek kadar önemsemiyordum. Kardeşlerim oradaydı, parıldayan tabutlara konmuş ve kirli beyaz çarşafların birkaç santim üzerinde havada asılı duruyorlardı. Soluk yeşil sis vücutlarını kaplamış, sadece boyunlarını ve solgun yüzlerini açıkta bırakmıştı. Nefes alıyorlardı -yavaş yavaş- ve kesinlikle hayattaydılar. Gözleri kapalı kapakların ardında huzursuzca hareket ediyordu ve ağızlarının köşelerinde ilk yanıklık ipuçları -iltihaplı siyah küf- dolaşıyordu. Ama derilerini yiyip bitirmiyordu. Sarı kabarcıklar çiçek açıp patlıyordu, ama durgun yüzlerine yayılmak yerine, dumanlar havaya karışıyor ve sis onları bastırıyordu.

Elimi yavaşça Noam'ın tabutunun büyüğü bariyerine bastırdım. Tabut gibi hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Oh, Noam." Duygular boğazımda düğümlendi ve gözlerimden yaşlar süzülürken zorlukla yutkundum. Diğer elimi Nohr'un çantasına koymak için yatağın ayak ucuna doğru ilerledim. "Nohr. Çok özür dilerim."

Ve hepsi bu kadar sürdü. Bir an ayaktaydım, kardeşlerimin bulunduğu tabutları avuçlarken kollarım titriyordu ve bir an sonra yerde yığılıp kalmıştım. Hıçkırıklar sert dalgalar halinde göğsümü parçalıyor, kaburgalarıma çarpıyor ve nefesimi işe yaramaz hale getiriyordu. Bir noktada, içgüdüsel olarak annemin derisine uzandım, ancak elim boş kaldı ve başka bir düzensiz hıçkırık sarmalına düştüm. Tamamen yalnızdım. Kardeşlerim dışında evimle hiçbir bağım yoktu. Onlar buradaydı ama gerçekte *burada* değillerdi. Ve onları kurtaracak kadar güçlü olduğuma inanmıyordum. Dizlerimi çekerek

İçe doğru, yere kıvrıldım ve kendimi bir topa sardım. Ocaktaki sönmekte olan ateş ve yanağıma değen pelüş halı yeterliydi.

Onların yanından ayrılmadım. Odamı hiç görmedim. Yataklarının uyuyakaldım ve rüyamda deri işlemeli yaprakları olan oyma ahşap güller gördüm, bir şekilde yanıklık istilasına uğramış ve altın böcekler damlıyordu. Evim, kalbim de enfekte olmuştu.

Altı

Kesik kesik vuruşlar beni uykumdan uyandırdı ve gözlerim kamaşmış **bir** şekilde kapıya baktım. Bir an için nerede olduğumu ya da oraya nasıl geldiğimi hatırlayamadım. Dünden bu yana onlarca yıl geçmişti. Sert zeminde uyumaktan dolayı kaslarımda oluşan sert ağrı, boynumdaki dayanılmaz kasılmayla birleşince kendime geldim ve tam kapı içeri doğru sallanırken kendimi oturur pozisyona getirdim.

Yumuşak kıvrımları ve sıkıca örülmüş kestane rengi bukleleri olan bir kadın odaya girdi. İnce dudakları, pürüzsüz, yuvarlak yanakları ve ceviz rengi gözlerinin köşelerini kaplayan yumuşak kırışıklıkları vardı. Kahverengi kadife elbisesinin kıvrımları hareket ettikçe yere sürtünüyordu ve beni gördüğünde ellerini beyaz önlüğünün ceplerine sokmak için durakladı.

"İşte " Dilini şaklattı ve bir annenin alıştırılmış küçümsemesiyle bana bir kez daha baktı. "Berbat durumdasın. Gel hadi."

Aniden topuklarının üzerinde döndü ve beni peşinden koşturmak zorunda bıraktı. Kapıyı kapatmadan önce kardeşlerime bir bakış atacak ve nefesimin altında bir veda fısıldayacak kadar durakladım.

Boş zamanınız olduğunda ziyaret edebilirsiniz.

Orin'in sözleri zihnimden süzüldü. Geri dönecektim. Burada onlarla birlikte olduğumu bilmeseler bile onları yalnız bırakmayacaktım.

Neyse ki görevli fazla uzaklaşmamıştı. Odamın çift kapısını itti ve arkamızdan kapanmasına izin vermeden önce benim girmemi bekledi. Sıra sıra dizilmiş vitray pencereler geniş alanı gökkuşağı renklerine boyuyor, fildişi vurguları şeftali, lavanta ve çivit rengine boyuyordu. Görevli beni şeffaf bir tente ile tamamlanmış süslü bir yatağın yanından geçirerek beyaz meşe bir makyaj masasının önüne oturttu. Gözlerimi ona diktim.

aynanın yansıması. Becerikli parmaklarını düğümlemiş saçlarımda dudaklarını sıkıca büzdü.

"Yatak hoşuna gitmedi mi?" diye sordu, kömür lekeli parmaklarını incelemek için ellerini çekerken.

"Sadece kardeşlerimin yanında olmak istedim."

Kaşlarını çattı. "Bir oda ötedesiniz. Onların yanında uyumakta ısrar ediyorsanız, bir karyola getirilmesini sağlayabilirim."

Başımı salladım. "Hayır, böyle iyi. Teşekkür ederim."

Bir kapıyı açmak için kamaramdan geçti. Kolunu abartılı bir şekilde sallayarak bitişikteki odayı işaret etti. "Umutsuzca bir banyoya ihtiyacın var."

"Kendim yıkanabilirim." Ayağa kalktım, vücudum bu hareketi protesto etmeye başlamıştı bile. İplik onarımı kemiklerimde kalıcı bir ağrı bırakmıştı ve yerde uyumak da yardımcı olmamıştı. Gözlerim ecza kutularına takılana kadar odaya göz gezdirdim. Tuzlar yardımcı olabilirdi. Sertçe onlara doğru ilerledim ve içindekileri karıştırdım.

"Bu doğru olabilir, ama lordum bana her ihtiyacınla ilgilenmemi emretti." Kolumu kavradı ve ben bir ilaç alamadan beni banyoya doğru çekti. "Her zaman yapılan ilaç suyun içinde olacak.

İnsan eliyle yapılmış her şeyden daha etkili olduğunu göreceksiniz." Durdu, gözleri dikkatle parmaklarıma kaydı. "Belki *her şeyden* daha iyi değil ama kesinlikle bundan daha iyi."

Geliştirilmesinde söz sahibi olmadığım bir yetenek için hem imrenilmek hem de nefret edilmek tuhaftı ama bu kadın parmaklarıma tam da böyle bakıyordu. Banyoya doğru yürüdü ve duvara asılı fenerler kendiliğinden yandı. Bakır lavabo -iki kişiyi rahatça alabilecek kadar büyük- dolmaya başladı. Buharlaştıran süt gibi su, küvetin ağzına ulaşana kadar girdaplar oluşturdu ve sonra bir anda durgunlaştı. Odanın ona verdiği tepkiyi izlerken çenem yere ama o bunu fark etmedi bile.

Sihirli. Pençe ayaklı küvetin kenarında durakladım. "Nasıl?" "Bu evdeki her şey Fernglove'ların büyüüne uyum sağlamış durumda.

Yapar

ve benim de." Cüppesinin kolunu kıvrarak ailenin armasının başlangıcını ortaya çıkardı. "Hizmetçiler de bu işareti taşıyor."

Bu aynı zamanda yanımda onlardan birinin varlığı olmadan bu alanda neredeyse hiç işlev göremeyeceğim anlamına geliyordu. Birdenbire Orin'in kontratının görünmez zincirleri bedenimi sardı. "Güvenli mi?"

"Bu cevabı ne kadar ayrıntılı istersiniz? Bu malikanede hiçbir şey güvenli değildir, iplikçi. Ama sizi temin ederim ki size zarar verecek kişi asla ben olmayacağım."

Not edildi. Bakır leğene doğru ilerledim ama bileğimi parmaklarının arasına aldı. Beni yana çekip birkaç adım ötedeki küçük ahşap tabureye oturmaya zorlarken tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. Su dolu teneke kovalar ayakların yanında bekliyordu.

"Önce saç, sonra banyo." Saçlarımı incelemek için arkama geçti, sonra da onaylamaz bir tavırla alay etti. "*Bunun* banyo suyuna cildini lekelemesini istemezsin."

Saçımı ıslatırken ve boyayı çıkarmak için zorlu bir sürece başlarken sessizce oturdum. Yıllarca bu boyayı kullanmış, bir kez bile tamamen solmasına ve buklelerimi ele geçiren fildişi rengini ortaya çıkarmasına izin vermemiştim. Tanıdık bir panik duygusu boğazımı sardı.

Görünmemeliyim. Kafa derime değen her soğuk suyla kaslarım içgüdüsel olarak gerildi. En değerli zırhım üzerimden sıyrılıp hiç düşünülmeden bir kenara atılırken siyah lekeler zemini kapladı.

En azından artık saklanmak zorunda değilsin. Orin'in sözleri zihnimde .

Tek yapmak istediğim saklanmaktı.

Görevli yüzüncü kez saçlarımı sıktıktan sonra beni soyundurdu ve küvete doğru itti. Hızla küvete girdim, vücudumu suyun süt gibi yüzeyinin altına saklamaya hevesliydim.

"Bu inanılmaz bir his," diye inledim.

Görevli elinde bir ibrikle yanıma geldi ve başımı arkaya yatırarak temizlenmiş saçlarıma taze, ılık su döktü. Banyonun ipeksi kaslarımı gevşetti ve kadın beni süngerle temizlerken ve cildime yağ sürerken mücadele etmedim. Beni acele ettirdi, kalın bir bornoza sardı ve makyaj masasının önüne geri koymadan önce saçlarımı havluyla sildi. Küçük bir tabak yemek zaten beni bekliyordu ve o nemli saçlarımı tararken ben de tost ve yumurtalarımı kemirdim.

O çalışırken yansıyama bakmaktan kendimi alamıyordum. Saçımı, gerçek saçımı en son gördüğümde çocuktum. Ay ışığıyla parıldayan saç tellerimin parlaklığını, neredeyse ruhani ışıltısını zar zor hatırlıyordum.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Vora." Çevik parmakları saçlarımı ustaca örerken başını kaldırıp bakmadı.

"Ne zamandır Ferngloves için çalışıyorsun?"

"Yıllardır lordum için çalışıyorum."

"mi?" Bir homurtuyu geri çektim. Malikânede en az otuz, hatta daha fazla görevli çalışıyor olmalıydı. Fernglove'un her isteğini yerine getiriyorlardı, peki ne için? Sadece sosyetenin en iyilerinin huzurunda olmak için mi?

Bana ters ters baktı ve ellerini elbisesinin üzerinde gezdirmeden önce saçlarımı son bir kez çekiştirdi. "Herkesin buraya kendi isteğiyle geldiğini göreceksiniz."

"Bu tartışılır," diye .

"Seçme şansın vardı ve bunu hatırlasan iyi edersin." Çenesini yukarı kaldırarak burnunun ucuyla bana baktı. "Tereddüt mü ediyorsun? Çünkü öğle yemeğine kadar buradan elini kolunu sallayarak çıkacaksan sabahımı seni hazırlamakla harcamayacağım."

"Sanki yapabilirmişim gibi," diye mırıldandım. Ayrılmak kardeşlerimi ölüme mahkûm etmek anlamına geliyordu. Orin'in teklifini kabul etmek benim seçimim olabilirdi ama yine de bu bir tuzaktı. "Lütfen devam edin."

Şifonyere doğru başıyla işaret etti. "Üst çekmecedeki çeşitli iç çamaşırları var. İsteddiğini seç." Sonra gardıroptan gül goncaları işlemeli krem rengi bir elbise çıkardı ve yatağın üzerine koydu. Etek ucundaki yeşil dantele ve ince omuz askılarına baktım. Elbiseyi ters çevirip iplerini gevşetti ve iç çamaşırlarımı giymeyi bitirmemi bekledi. Kumaş havuzuna girdim ve korse korsesini sıkıca bağlamadan önce askıları omuzlarımdan üzerinden çekti.

Ellerimi kollarımda, boynumun ve göğsümün üst kısmının pürüzsüz genişliğinde gezdirdim. İçimden harika bir heyecan geçti. Son zamanlarda hiç böyle bir elbise giymemiştim. "Bütün kıyafetlerim bu kadar süslü mü?"

"Süslü mü?" Vora elbiseyi incelerken kollarını göğsünde kavuşturdu, sonra kıkırdadı. "Ailenin bunu uysal bulacağını tahmin ediyorum ama ben oldukça beğendim. Şimdi gel bakalım. Orin seni bekliyor."

Omuzlarım sertleşti. "Şimdiden işe başlamamı mı istiyorsun?"

"Daha azını mı bekliyordun?" Başını sallamadan önce bir süre bekledi. "Orin bana sadece bilmemi istediği şeyleri söyler. Sanırım şimdilik sadece seni kontrol etmek istiyor."

"Bugün kardeşlerimle biraz vakit geçirmeyi umuyordum."

"Bu beklemek zorunda."

"Çok güzel," dedim zoraki bir nefes vererek. "Pekâlâ, hadi şu bitirelim."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu ve sessiz hayal kırıklığını anlamış gibi yüzündeki ekşi ifadeyi inceledi. "Acı hissetmediklerini bilerek teselli bul. Ve eğer başarılı olursan ..." Omuz silkti. "O zaman basitçe uyanacaklar ve fiziksel olarak yanlarında ne kadar zaman geçirdiğin konusunda endişelenmeyecekler."

Gerginlik boynumun dibinde sıkıca kıvrıldı. "İnsan sadece umut edebilir."

"Gerçekten de öyle." Keskin bakışlarında bir şey titreşti. "En iyisi Orin bekliyor."

"Teşekkür , Vora." Ellerimi birbirine kenetledim. Sanırım ben onun ilgilendiği ilk iplikçi değildim ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktım. En azından hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum şeyler konusunda ona güvenebilirmişim gibi görünüyordu. Bu evde en fazla bunu umabilirdim.

Uzun bir süre beni inceledi, kaşlarının arasında derinleşen bir kırışıklık oluştu. Sonra kapıya doğru yöneldi. "Burada kime güvendiğine dikkat et Edira."

Sessiz uyarısı, kendisinin ve diğerlerinin burada özgürce çalışıp çalışmadığını sorduğumda bana gösterdiği tiksintili kaşlarla tam bir tezat oluşturuyordu. Mideme ağır, huzursuz bir his yerleşti ve çenemi sıktım.

Kolları kavradı ve kapıları açtı. "Hadi gidelim."

Ayaklarım çevredeki ormanın ulu ağaçları gibi yere kök salmak istedi ama kendimi ona katılmaya zorladım ve korkularımı yüzeyin derinliklerine gömmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Vora beni Orin'in çalışma odasının dışında bırakıp gitti ve ben de devasa maun kapıları tek başıma çalmak zorunda kaldım. Kapılar kendiliğinden içeri doğru açıldı ve yüksek tavanlı, cilalı kirişleri olan dairesel bir oda ortaya çıktı. Kavisli kitap rafları arka duvarda sıralanmıştı ve altın varak kakmalı ağır bir masa, ışıksız bir avizenin altında duruyordu. Güneş ışığı büyük bir pencereden içeri süzülüyordu ve ben de malikânenin bir ucundan diğerine uzanan yemyeşil çimenleri seyrediyordum. Sık ağaçlar açıklığın kenarlarına tırmanarak Ferngloves ile dünyanın geri kalanı arasında etkileyici bir bariyer oluşturuyordu. Orin pencere kenarındaki bankta oturduğu yerden her şeyi seyrediyordu. Sırtını bir dizi yastığa yaslamış, açık bir kitabı dizine dayamıştı. Bakışları bahçeden bana doğru kayarken parmaklarıyla yerini tutuyordu.

Dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi. "Edira."

Uzuvlarımda yabancı bir ürperti ve bunun huşu mu yoksa korku mu olduğundan emin değildim ama onun ne kadar güzel olduğunu inkâr etmek imkânsızdı.

Belki de güneşin bronz tenine vurup onu sağlıklı bir bronz boyamasından kaynaklanıyordu. Belki de dudaklarındaki çocuksu kıvrım ya da rahat, davetkâr duruşuydu ama gözleri tam olarak çıkaramadığım meraklı bir ışıltıyla parlıyordu. Entrika mı? Yaramazlık mı? İyi ya da kötü, bilemiyordum.

Hızlı bir yutkunmadan sonra sesimi buldum. "Günaydın. Vora beni görmek istediğini söyledi."

"Gel. Otur." Dik oturdu ve yanındaki püsküllü yastığı . "Kardeşlerini gördükten sonra daha iyi hissettiğine inanıyorum."

Daha iyisi ilginç bir kelimeydi ama işaret ettiği yere inerken başımı sallamakla yetindim. "Bu şekilde ne kadar hayatta kalabilirler?"

"Emin değilim. Eğer Evers olsalardı, on yıl kadar derdim. İnsanlar . . . " Kitabı yanına koyduktan sonra dizlerini bana doğru çevirdi. "Siz bizden çok daha kırılgansınız."

"O zaman hızlı çalışacağım."

Ellerini benimkilerin üzerinde kenetledi. "Güzel. Şimdi, bunu resmileştirme meselesi var."

"Resmi mi?" Kaşlarımı çattım. Kardeşlerimi yüzen tabutlara kapatmıştı, büyü olmadan ölümlerine dakikalar kalmıştı ve bundan daha somut bir şey mi istiyordu? Onları asla terk etmem. Bırakıp gitmektense onları kurtarmaya çalışırken ölmeyi tercih ederim.

Ellerimi kavrayışı bileğime doğru kaydı ve sıkı parmaklarıyla beni olduğum yerde zincirledi. "Fenglove'un her üyesi bu işareti takar. Bu bir gelenektir. Ayrıca, en azından senin durumunda, bir uyarı görevi görecektir."

Buna sinirlendim. "Uyarıya pek ihtiyacım yok."

Orin gözlerini kırptırdı, kaşlarında gerçek bir şok vardı. "Senin için değil. Tanrılar, hayır. Bu komşu Ever ailelerine bir uyarı. Zayıf bir barış sağlamış olsak da, onlar için çalışmaya hazır olduğun fikrine kapılmalarını istemem."

"Sanırım beni sığır gibi damgalamak mesajı bir yolu." Kaşlarımı çattım ama ona karşı koymadım. Kardeşlerimi kurtaracaksa dövmeyle de yaşayabilirdim.

"Bu senin güvenliğin için. Seni bir mülk olarak işaretlemek için değil," dedi Orin bileğimi hafifçe okşarken. Bakışları yere düştü. "Tereddütlerini anlıyorum ama yine de ısrar etmek zorundayım."

"Kalıcı mı?"

"Evet."

Kolumun iç kısmındaki soluk deriyi ortaya çıkarmak için bileğimi kolaylıkla bük-tü.

Yumuşak parmaklarını dirseğimin kıvrımından kalkık avucuma doğru sürükledi. Geleceğimin çizgileri üzerinde dans ettiler ve kadere kazınmış bu anı görüp göremediğini merak ettim. Bir nefes aldıktan sonra elini tekrar kolumun iç kısmına götürdü ve tenime dayadı.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesi alçaktı.

"Başka bir seçeneğim olduğundan tam olarak emin değilim."

Gülümsemesi çekingendi. Yumuşak. "Gerekli olmasaydı bunu yapmazdım."

Bir nefes için tereddüt ettim. Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyorduk. Yine de kardeşlerimi kurtarmıştı. Öylece çekip gidebilirdi. Ama yapmadı. Noam ve Nohr'u Fernglove'a götürmek istediğimde tereddüt bile etmedi. Orin endişelerimi dinlemiş ve kabul etmişti. Ben de aynısını yapabilirdim, en azından bu seferlik.

"Yap şunu." Acıya hazırlanmak için alt dudağımı dişlerimle mızrakladım ve anında ödüllendirildim. Dokunuşundan yayılan ısı kolumu yaktı ve havayı yanık et kokusuyla doldurdu. Gözlerimi kapatırken bedenim ve sonra bir anda her şey bitti. Eli gitmişti, havanın serinliği çiğ tenimi sarsıyordu. Yavaşça gözlerimi açtım ve koluma baktım.

Ve işte oradaydı. Fernglove dövmesi. Bir dizi gri ve siyahla detaylandırılmış kırık bir kılıç, canlı, renkli böceklerden oluşan bir kalabalık tarafından çerçevelenmişti. Korkunçtu. Çok güzeldi. Asla kaçamayacağım bir damgaydı. Ama bu dünyadaki zamanımın belki de bu malikâne-deki Ever'lerinkinden daha sınırlı olduğunu düşünürsek, onu şikâyet etmeden takabilirdim. Ölüm aileleri ya da armaları umursamazdı, herkes için aynı şekilde gelirdi.

"kadar da kötü değil, değil mi?" Orin bir parmağını hafifçe iz üzerinde gezdirdi ve acının son kalıntıları da kaybıldı.

Taze mürekkebe baktım, dokunuşundan kaynaklanan farklı, daha ince bir sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım ama başaramadım. "Bakması kesinlikle korkunç değil."

Yavaşça, metodik bir şekilde, sanki vücudumdaki her sinir ucunun farkındaymış gibi, kolumu dudaklarına doğru kaldırdı, sonra bıçağa en nazik öpücüklerini kondurdu. Uzunlarımda heyecandan bir titreme oldu ve tenime gülümsedi.

"İşte," diye fısıldadı. "Son dokunuş."

"Ne demek istiyorsun?" İçimdeki her şey elimi kendimi onun garip bir şekilde çekici kavrayışından kurtarmak için çığlık atıyordu ama yapamadım. Bir karıncalanma

Sihir tenime ince bir şifon tabakası gibi yerleştı ve bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı.

"Artık sihrimden bir parça taşıyorsun." Dudaklarını ıslatırken göz bebekleri inanılmaz derecede büyümüş görünüyordu. *Bu* bakıştan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. "Sanırım Vora bu malikânenin nasıl çalıştığından bahsetmiştir?" Kayıtsızca yukarıdaki avizeye el salladı ve ışıklar kendiliğinden canlandı. Ya da belki de onunkiler.

Cevap verecek kelimeyi zar zor buldum. "Evet."

"Gücümüzü kullanamazsın ama bu işarete onun bir izi var. Eğer ışık dilersen, gelir. Banyon için su istersen, gelir. Elbette hizmetçilerimiz yine emrinizde olacak ama bazen mahremiyete ihtiyaç duyduğunuzu fark ettim."

Zorla yutkundum. "Ne kadar düşüncelisin."

"Ben cömert bir ev sahibiyim." Gülümsedi, dokunuşu kolumdaki damgaya karşı şefkatliydi. Sonunda doğruldu ve üzerimdeki tuhaf etkisi azaldı. Büyük ölçüde, herhangi bir Ever'ın cömert olduğuna inanmayı zor bulduğum için, özellikle de iki madene sahip olan ama muhtemelen ikisine de hiç ayak basmamış bir aile için. Kardeşlerimin isle kaplı yüzlerinin görüntüleri zihnimi doldurdu.

"Eğer durum böyle olsaydı, Willowfell halkının daha iyi durumda olacağını hayal ediyorum. Özellikle de bu yaşam tarzını sürdürmenizi bu kadar kolaylaştıran madenciler."

Orin şaşkın görünüyordu. "Kasaba halkı Yeterince iş yok mu? Yoksa ücretlerini mi alamıyorlar? İtiraf etmeliyim ki, konuşmalarımın çoğunu sadece yaşlılarla yapıyorum ve onlar hiçbir zaman bir şeylerin ters gittiğini söylemediler."

"Bu hiç de şaşırtıcı değil. Tek umursadıkları yaldızlı arabaları ve lüks evleri. Evers de olabilirler." Kendimi durduramadan laf dudaklarımdan çıktı ve sustum.

Ancak Orin benim hakaretime aldırıyor gibiydi. Onun yerine bakışları hüzne dönüştü. "Anladığım kadarıyla madenlerden gelen para uygun bir şekilde aktarılmıyor. Kasaba liderleriyle konuşacağım ve gerekirse payımızı ayarlayacağım."

Yaşadığım şoku bastıracak gücüm yoktu. Ağzım açık kaldı ve cevap verecek kelimeleri bulmam birkaç denememi aldı. "Öylece mi? Ama neden?"

"Çok açık olan fikrinizin aksine, tüm Ever'ler canavar değil." Ellerini birbirine kenetlemek için kolumu bıraktı. "Ayıracak paramız var."

Elbette biliyorlardı. "Bu yüzden mi birisi bir mücevher bulmayı başardığında bu kadar büyük ödüller veriyorsunuz? Onlar sizin için ne ifade ediyor?"

Bunun üzerine Orin gerildi. Sanki kayıp bir anıyı hatırlıyormuş gibi gözlerini duvarda gelişigüzel bir noktaya çevirdi. "Sonsuz mücevherler insanlar için işe yaramaz olsa da benim türüm için özeldir. Bizi biz olarak tutmaya yardımcı olurlar. Ama bu ne burada ne de orada. Ne olursa olsun, sözüme sadık kalacağım ve madenlerin kârına ne olduğunu değerlendireceğim."

Bu benim için yeni bir haberdi. Ever'lerin mücevherler için neden bu kadar yüksek meblağlar ödediğine dair bize hiçbir açıklama yapılmamıştı. Ben daha fazla kurcalamadan Orin ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Şimdi, kısa bir süre sonra burada başlayacak öncelikli bir işim var, ancak size küçük bir tur attırmak için yeterli zamanım . Eğer isterseniz."

Bu büyüklükte bir arazide kaybolma ihtimalim olduğunu düşünürsek, teklifini geri çeviremezdim. Ayrıca, onunla birkaç dakika daha geçirme fikrinden tamamen nefret etmiyordum. Hele ki kasabam için yapmaya söz verdiği şeylerden sonra. "Teşekkür ederim."

"Umarım bana güvenecek cesareti kendinde bulursun. Buraya gelmeye niyetiniz olmadığını biliyorum ama belki de kader araya girdi."

Yavaşça elimi onunkinin içine koydum. "Gerçekten."

"Ben, adıma, birlikte geçireceğimiz zamanı dört gözle bekliyorum." Sesi alçak ve hoştu ve göğsümdeki o kızgın kıvılcım yeniden alevlendi.

"Yanıklığı araştırıyorum tabii ki."

Yeşil gözlerini muziplik doldurdu. "Tabii ki."

Çalışma odasından çıkarken, kendimin küçük bir parçasını geride bırakmışım gibi hissetmekten kendimi alamadım. Odadan odaya geçerken iç bileğim zonkluyordu, mekânlarla ilgili açıklamaları kulaklarımdaki çınlamadan zar zor duyuluyordu. Orin fazlasıyla ikna ediciydi. Eski Edira olsa elini çeker ve kibarlığı karşısında gözlerini devirirdi. O bir *Ever*'dı. Rowena için gelen Ever'la aynı Ever.

Aynı Ever ona *sevgili arkadaşım* demişti.

Yürürken göğsüm sıkıştı. Yüzü açıldı, gülümsemesi genişti. Onunla ilgili her şey davetkârdı. Teyzemin kendi çekinceleri onun varlığında yumuşamış mıydı? Emin değildim ama öğrenmek istiyordum. Çünkü bana baktığında çocuksu bir çekicilik ve umuttan başka bir şey görmüyordum. Teyzemin kendini adadığı işi bitirecek kişinin ben olacağıma dair bir umut. Umudun tehlikeli bir şey olduğunu bilsem de, özellikle de söz konusu yanıklık olduğunda, beni evine götürürken dudaklarımda beliren ürkek gülümsemeye engel olamadım.

Yedi

Aralarında yarın buluşup çalışmalarımıza başlayacağımız kütüphanenin de bulunduğu imkansız labirent gibi odalarda bana rehberlik ettikten sonra Erin bizi fuayede durdurdu. Yine çiçek açan sümbüllerin kokusunun eksikliği dikkatimi çekti. Sahte miydiler? Bir tanesine yaklaştım ve kadifemsi taç yapraklarını hafifçe sıyırdım. Dokusu gerçek gibiydi ve yapraklarında her sağlıklı bitkide olduğu gibi doğal bir canlılık ve bahar vardı ama yine de koku yoktu. Parmaklarımı burnumun ucuna götürdüğümde aldığım tek şey hafif bir küf fısıltısıydı.

"Çok , değil mi?" Orin yanıma sokuldu ve gülümsedi. "Onları mevsime göre değiştiriyoruz."

"kapalı." Taşan sergiye başımı salladım.

Ensesini ovuştururken kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Belki de bozulmuşlardır. Bir görevliye kontrol ettireceğim."

Kötü mü? Parlak yapraklara tekrar baktım, karanlık bir nokta ya da çürümüş bir yaprak bile bulamadım. Tam ben de aynı şeyi söyleyecektim ki bir kadın kapıyı çalma zahmetine girmeden ön kapıdan içeri daldı. Parlak saçları bir perde gibi arkasında dalgalanıyordu ve *rengi*. Işığa vuran lacivert ve lacivertin çeşitli tonlarıyla bir okyanusun derinlikleri gibi göz alıcıydı. Mücevherlerle süslü yakut kırmızısı gözleri, bakışları Orin'e takılana kadar etrafı hızla taradı. Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. Girdap gibi akan mürekkep her iki pazusunu da çalkantılı akıntılar gibi sarmış, kollarını kavuştururken parmakları koyulaşmış kobalt çizgiler üzerinde gezinmişti. Genç bir kadın ve bir oğlan ona eşlik etti ve aynı otorite ve mağrur sırtışıyla alana girdiler.

"Ossanna," dedi Orin, tam boyuna doğru doğrulurken. "Erkencisin."

"Bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim." Kurnaz bakışları doğrudan bana kaydı. "Ayrıca, başka bir iplikçi bulmayı başardığına dair bir söylenti duymuştum. Kendim görmek istedim."

"Haber çabuk yayılır." Nefesini dışarı üfledi.

"Kesinlikle öyle." Ossanna başını solundaki genç kadına doğru eğmeden önce bir elini beline doğru kaydırды. "Bu bir yana, Issa uzunca bir süredir bugünü iple çekiyordu. Onu zor zapt ettim."

Issa benden birkaç yaş küçük olamazdı. Kırmızımsı pembe gözleri -sütle solmuş kan ve mavi-siyah saçları açık teninde göze çarpıyordu ama boğazını saran kızgın akım dövmesi kadar rahatsız edici değildi. Pençe gibi tırnaklarını boyalı dudaklarına sürüyor, Orin'i incelerken gülümsüyordu. Kalçasından tembelce sarkan kemer titriyordu.

Hayır. Kemer değil. Kuyruk.

Sanki bir fareyi yakalamaya hazırlanan bir kedi gibi arkasından çözüldü ve seğirdi. Kurnaz bakışları bana kaydı ve sessiz bir kıkırdama çıkarmadan önce beni yavaşça tepeden tırnağa değerlendirdi. Boğazıma tırmanan korku kabarmasını görmezden gelerek gözlerimi kısıtım.

"İplik ustanız ikramlar için bize katılacak mı?" Issa sordu. "Edira. Benim adım Edira." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı ve tüm gözler üzerime çevrilmişti. Kızgın bir sıcaklık kaynıyordu damarlarımda. "Fengloves tarafından işe alınmış olabilirim ama onun değilim." Issa'nın gülümsemesi bir bıçaktan daha keskindi. "Ah, biliyorum."

"Eira, bunlar Waterstone'lar. Bizim gibi onlar da Evers."

Belli oluyor. Daha önce hiç kuyruğu olan bir insan görmemişim. Orin'e bir bakış attım. Yüz ifadesi okunamıyordu, sadece dudak kıvrımları tamamen bana yönelmiş gibiydi. Waterstone'ların dikkatini daha fazla çekmeden bana yaklaşmak için hafifçe kıpırdandı. Sözlerim Orin'i gücendirmiş gibi görünmüyordu, ama gücendirmiş olsalar bile ... Dün geceki yemek sırasında görgü kurallarımı dikkatle incelememe neden olan korku, beni armasıyla damgaladığı anda buharlaşmıştı. Teknik olarak Fenglove' tarafından sahiplenilmişim ama bu bir malmışım gibi nesneleştirilmekten hoşlandığımı anlamına gelmiyordu. En azından Orin aynı fikirde görünüyordu.

Genç Waterstone delikanlısı iki kadının arasından sıyrılıp kaşlarını çatarak bana baktı. Ossanna ile aynı saçları ve yakut kırmızısı gözleri paylaşıyordu ve parmaklarının her birinin etrafında dönen dövmeler vardı. İkiz boynuzlar,

Sanki yeni büyümeğe başlamışlar gibi küçük ve yuvarlak olan saçları, alnından saç çizgisinin altına doğru çıkıntı yapıyordu.

"Eğlenceli birine benziyor." Sakin gülümsemesi sert ve arsız karakterini vurguluyordu ve bana Amalyss ile Tasia'nın arabada beni nasıl vahşice incelediklerini hatırlattı. Bu Ever'ler düşüncesizdi. Küstah. Hepsi sadece kendi meraklarını tatmin etmek için mi böylesine vahşi, öngörülemez kaprislere boyun eğiyordu? Bir anlık zevk için mi? Ya da belki de bu büyülerinin, daha hayvani özellikleri ve güçleri benimsemelerinin bir yan etkisiydi.

"Sıkıcı birine benziyor," dedi Issa.

"Issa, Flix, bu kadar yeter," dedi Ossanna ama sesinde hiçbir güç yoktu. Odak noktası Orin'e döndü. "mi?"

Orin gülümsedi. "Tabii ki. Amalyss? Tasia?" Waterstones'a dönmeden omzunun üzerinden iki parmağıyla işaret etti. Gözlerimi, Amalyss ve Tasia'nın tamamen hareketsiz durdukları ve bakışlarını bize diktikleri dolambaçlı merdivene çevirdim. Yaklaştıklarını duymamıştım ama Orin bir şekilde odayı incelemeyden bile orada olduklarını biliyordu.

"Evet?" Amalyss cevap verdi.

"Rorik Edira'yı bekliyor. Onu bulmasını sağlayın."

"Elbette," dedi Tasia. Merdivenleri sakın indiler, sadece ön kapıda onlara katılmamı beklemek için durakladılar.

Gözlerimi kırptım. "Rorik? Neden?"

"Ondan seni eğitmesine yardım etmesini istedim." Orin'in yüz hatları bana baktığında yumuşadı ve sonra çenesini hafıfçe eğerek selam verdi. "Özür dilerim. Size kendim eşlik etmeyi planlamıştım ama Waterstone'larla ilgilenmem gereken bazı meseleler var."

"Her şey yolunda. Tur için teşekkür ederim." Amalyss ve Tasia'yı dışarı kadar takip ederken omzumun üzerinden kaçamak bir bakış atmama izin verdim. Orin'in soğukkanlılığı mükemmeldi; Ossanna'yla dostane bir şekilde konuşurken sessiz bir neşe ve sıcak bir karşılama şaheseri idi. Tek kelime etmeden Amalyss ve Tasia'nın yanında hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Kendi aralarında sohbet edip Issa ve Flix hakkında dedikodu yaparken beni açık bir avluya götürdüler. Kendimi sadece konuşmalarının parçalarını toplamaya verebiliyordum. Zihnim hâlâ kolumdaki taze damgayı ve Orin'le az önce tanık olduğum her şeyi işliyordu.

Düzgünce kesilmiş çitlerin mermerden oyulmuş süslü heykelleri çevrelediği resmi bahçelerin yanından geçtik. Hatta küçük bir

Mavi-yeşil derinliklerin ortasından fışkıran yüksek bir fiskiyeeye sahip gölet. Zambaklar dalgalanan yüzeyde tembel tembel yüzüyor ve renk cümbüşü içindeki balıklar yüzeyin altında sürükleniyordu. Tüm bunların güzelliğine, göleti çevreleyen açelyalara ve sanatsal yürüyüş yollarına bakmaktan kendimi alamadım.

Keşke Noam ve Nohr da bunu görebilseydi. Hastalıklarını iyileştirmek normal şartlar altında imkânsız bir görevdi. Bir de Mavis meselesi vardı. Dudağımın içini çiğnedim ve keskin bir kan tadı dilimin üzerine fışkırdı. İrkildim. Mesele şu ki, *bir* varlığı yanıklıktan iyileştirmeyi başarsam bile, bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktım. Bu açıdan, kırık bir bacağı onarmaktan ya da soğuk algnlığını iyileştirmekten farklı değildi. Kendi iplerim kopana kadar, yanıklık da dahil olmak üzere, iyileştirdiğim her hastalığın yan etkilerini daha az derecede yaşırdım. Her eylem ömrümü tüketiyordu ve Mavis *ile* kardeşlerimi kurtarmak için yeterli yılım olduğundan emin değildim.

Ve ilk kimi kurtarmamın beklendiğini biliyordum.

"görünüyorsun," dedi Amalyss ve beni hayallerimden kopardı. "O kadar korkutucu muyuz?"

Neredeyse ona ilk karşılaşmamızda kız kardeşiyle birlikte bana saldırdıklarını hatırlatacaktım. "Hayır. Sadece sindirmesi gereken çok şey var."

"Waterstones bir şey değil." Tasia kaşlarını çattı. "Gelirler, dururlar, giderler. Orin her zaman onlarla ilgilenir."

"Yıldızglens de öyle," diye düşündü Amalyss. Ufukta belli belirsiz bir noktayı işaret etti, sanki onun ettiği şeyi görmek için gerekli büyüye bir şekilde sahipmişim gibi. "Onlar bizim en yakın komşularımız. Orin, Flix'in yanında oğulları Briar'a öğretmenlik yapıyor."

"Ya siz ikiniz?" Ben sordum.

Tasia omuzlarını silkti. "Konuya bağlı olarak bazen katılıyoruz. Bu işi Flix ve Briar'dan daha uzun süredir yapıyoruz."

"Ne tür şeyler öğreniyorsun?" Buraya yanıklığı incelemek ve ortadan kaldırmak için geldiğimi bilsem de, içimde alevlenen merak duygusunu inkâr edemezdim. Evers yüzyıllardır buralardaydı, hatta kasabamızdan bile önce. Sahip oldukları bilgi hazinesini ancak hayal edebilirdim. Ve ölümsüzleri alt edebilecek güce sahip bir hastalığın nasıl tedavi edileceğini anlamamak onlar için ne kadar sinir bozucu olmalıydı.

"Bir sürü şey." Amalyss düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Tüm tarih, büyüünün farklı çeşitleri, kadim dilimiz.

kavrayışınız."

"Tipik," diye mırıldandım. "Rorik nerede?"

"Her zaman olduğu yerde," dedi Tasia.

"Benimle ne yapmak niyetinde?"

"Çok fazla soru soruyorsun." Amalyss elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Ama sanırım senden hepimizle aynı tündengelim mantığına sahip olmanı bekleyemeyiz."

öfke titreyerek canlandı ve onun bakışlarıyla yüz yüze geldim, ancak ikisinin de dudaklarında hain kıvrımlarla beni izlediklerini fark ettim. Bekliyorlardı. Kışkırtıyorlardı. Daha büyük bir insan muhtemelen dilini tutardı. Benim böyle bir eğilimim yoktu.

"Merak ediyorum, bu kibirli üstünlük bir Ever özelliği mi? Yoksa kışınıza soktuğunuz sopalar yüzünden mi o saçma sapan cazibenizden onları göremiyorum?"

İkisi de tökezledi ve ağızları bir nefes için açık kaldı. Sonra bakışları keskinleşti, gözlerindeki ışıltının bir kısmı elmacık kemikleri boyunca parıldayan yanardöner tüyleri ortaya çıkarmak için kayboldu.

Tasia gülümsedi ama sözleri . "İplik bükücüler kendilerini iyileştiremezler, değil mi?"

Kulaklarımda bir uyarı zili çaldı ama bakışlarımı ufka kilitlemeye devam ettim. "Bu bir tehdit mi?"

"Buna sen karar vereceksin." Amalyss karanlık bir şekilde kıkırdadı ve sessizliğe gömülerek beni onların aç bakışları ve benim dönüp duran düşüncelerimden başka bir şeyle baş başa bıraktı. Bahçelerden çıkıp geniş, bakımlı çimenliklere doğru ilerlediğimizde cazibeleri normale döndü. Kır çiçekleri yumuşak toprağın arasından süzülerek yemyeşil denize turuncu, eflatun ve çivit mavisinin canlı renklerini katıyordu. Tembel bir esinti çimenleri karıştırıyordu. Böceklerin sessiz, tutarsız cıvıltıları dışında güzel ve bir o kadar da sessizdi. Ağaç sınırına doğru ilerliyorduk ve yosun kaplı taşlarla işaretlenmiş tek bir toprak yol dikkatimi çekti. Tamamen gölgede kaybolmadan önce ormanın derinliklerine doğru kıvrılıyordu.

Kaçabilirim. Kaçabilirdim ama bu Orin'e ettiğim yemini bozmak olurdu. Ve kardeşlerim olmadan asla kaçamazdım, bu da bir şekilde Fernglove'dan görünmeden iki yüzen tabutu gizlice çıkarmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bir de tabutların kendileriyle ilgili bariz bir sorun vardı.

Benimle çalış. Orin'in sözleri beynimde çınladı ve ağır bir yük bileklerimi, ayaklarımı çekti. Görünmez zincirler beni her şeyin efendisine bağlıyordu.

Bu mülk. Kardeşlerimi hayatta tutan büyüyü sürdürmek için tam olarak ne yapması gerekiyordu? Yakınlarda mı kalmaları ? Eğer onları alırsam, hayat kurtaran mezarları yok mu olacaktı?

Hayır, koşamazdım. Plana sadık kalacaktım. Öğrenecektim. Ve eğer - yanıklığı tedavi etmenin bir yolunu bulduğumda- sonuçları saklayacak ve gücümü Noam ve Nohr için saklayacaktım. Mavis yeterince uzun yaşamıştı.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Kimse beni ya da sihrimi kendi çıkarları için kullanamazdı.

Şimdilik, ben olsam onları kullanırdım.

"Geldik," dedi Amalyss kız kardeşiyle birlikte durduklarında. Diğerlerinden biraz ayrı duran tek bir ağacı işaret etti ve ben de sustum. Gövdesi yumrulu ve düzensizdi, kabuğu beyazlar, kahverengiler ve siyahlardan oluşuyordu ve çevresindeki tüm ağaçlardan çok daha büyüktü. Ama dikkatimi en çok çeken şey, en yüksek dallarında açan yüzlerce narin kemik beyazı çiçektir.

"Daha önce hiç böyle bir ağaç görmemiştim," diye mırıldandım, bakışlarım ağaç kabuğundaki garip renk karışımına takılmıştı. Hâlâ kısa bir mesafedeydim, bükülmüş gövdenin tuhaf çıkıntılarını ve garip açılarını inceleyecek kadar yakın değildim ama Rorik'altında durduğunu, sırtı bize dönük bir şekilde çiçeklere baktığını görebiliyordum.

Tasia ve Amalyss sessizdi. Hatta kasvetliydiler. Sessiz bir dua eder gibi bir an için gözlerini kapattılar ama bana tekrar baktıklarında yüzlerindeki tüm hüznün izleri silinmişti. Birbirinin aynısı olan bakışlarında karanlık bir merak titreşti ve Tasia parmaklarını yanağımda gezdirmek için öne doğru uzandı. Bir ürperti ensemenden aşağı süzülürken göğsüm gerildi.

"Umarım seni çok hırpalamaz."

Amalyss kıkırdadı. "Ama eğer öyleyse, seni süslememiz için bir neden daha var demektir."

Alay ettim. "Yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?" "Hem de hiç yok." Tasia'nın sırtışı derinleşti.

Amalyss kız kardeşinin omzunun üzerinden baktı, sonra gözlerini bana kilitledi. "İşin bitince gel bizimle oyna." Sözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir sıcaklık ve esintiyle birlikte gelip giden taze, çiçeksi bir aroma vardı. Yakındaki, rüzgârda tembelce dans eden kır çiçeklerine bir bakış attım.

"Elbette." Onları pek planlamamıştım, ama fantezilerini şımartacağımı düşünmelerine izin vermekten memnundum. Bu fantezinin içine

Göğüslerinde yeşeren her türlü umudu boğmaya yetecek kadar alaycı bir kelime.

Topuklarının üzerinde döndüler, etraflarında tiz, gıcırtılı kahkahalar fokurduyordu. Tedirginlik kollarımda ve omurgamda diken diken oldu ama Rorik'le aramdaki mesafeyi kapatmadan önce hızlı bir nefes alarak kendimi çelikleştirdim. Terlikli ayaklarım yere basıyor, havada yankılanan yumuşak gümbürtülerle gelişimi haber veriyordu. Rorik başını eğdi ve omuzları dikleşti ama beni selamlamak için dönmedi. Onun yerine, ben yanında durana kadar bekledi.

"Ne düşünüyorsun?"

Bakışlarını yukarıdaki narin çiçeklere doğru takip ettim. Dumanlı gri yapraklar ipek gibi taç yapraklarını sarıyordu ve kelimelerim boğazıma takıldığında güzellikleri hakkında yorum yapmak için ağzımı açtım. Ağacın dallarından kopan tuhaf eklemli dalları incelerken gözlerim kısıldı. Garip, boğumlu eklemli ve kırıksıklık halkaları olan dallar, kabuğa katılmış deri gibiydi. O narin çiçekler tırnak yataklarından açmış gibiydi, sanki yayvan dallar aslında uzamış ellerden filizlenen parmaklardı.

Gözlerimi tekrar gövdenin dibine, yıpranmış kahverengilerin ve soluk bejlerin garip kıvrımlarına çevirdim. Dilim doldu taşı. Farklı tonlardaki bacaklar, bükülmüş dizler ve toprağa kök salan çıplak ayaklarla kalın bir taban oluşturmak için düğümlenmiş ve iç içe geçmişti. Kafalar yoktu, sadece birbirine bastırılmış bedenler vardı ve o kadar çok bacak, kol ve el vardı ki tüm uzuvları birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordum.

Korku içime çöktü ve istemsizce bir adım geri attım. Ölü bedenler. Baktığım şey buydu. Bir ölüm tapınağı. Ve bu tanıma ile birlikte büyü özümden fişkırdı ve parmak uçlarıma aktı. Gücümün su yüzüne çıkmasını engellemek için tüm kontrolümü kullandım.

Bir şeyler çok ama çok yanlış. Rüzgârda hafif bir çürüme kokusu yakaladım. Bu insanlar gitmişlerdi, iplikleri çoktan küle dönüşmüştü ama ağaçtan yayılan mide bulandırıcı aurada yaşamlarının kalıntılarını hissedebiliyordum. Baş döndürücü bir çınlama kulaklarımı doldurdu ve dünyanın ayaklarımın altından kaydığını hissettim. Rorik'in elini ne zaman sırtımın küçük kısmına koyduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim her şeyin hissizleştiği, dünyanın gri ve siyahtan oluşan bir tünele dönüştüğü ve sonra her şey yavaşça yön değiştirirken, elinin sıcaklığının beni diğer duyularımı sakinleştirecek kadar toprakladığıydı.

"Bunlar atalarımızdan kalanlar. Biz mezar taşı ya da mezar kullanmayız. Akrobalarımızı köklerine gömeriz ve onların bir parçası bu şekilde yaşamaya devam eder." Sözler dudaklarından çıkar çıkmaz kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu

Elinin ağırlığının aniden yok olması beni tuhaf bir şekilde rahatsız etti ama ağaca bir kez daha bakmaya cesaret ederken bunu bir kenara ittim.

"İnsanlar öldüğünde, aslında filizlenmeyiz, sadece toprağa geri döneriz. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Dünya her nefes alışında duruldu ve gücüm yavaşça azaldı. Onlar çoktan gitmişti. Onarılacak bir şey yoktu. Ve yine de o koku, o inkar edilemez tedavi çekimi *bir şey . . .* Bir türlü kurtulamadım.

"Evet, ama biz insan değiliz." Ağaca sırtını dönerek nihayet bana doğru baktı. Bakışları başımın ucundan başlayıp ayak parmaklarıma kadar uzanan yavaş ve irdileyici bir taramaydı. Gözlerini devirdi. "Bir dahaki karşılaşmamızda düzgün giyindiğinden emin ol."

Küçümseyici sözleri duyularımın alay eden son ürkütücü ürpertiye de kovmaya yetti ve kaşlarımı çattım. "Kıyafetimin sana uymadığı için özür dilerim. Bu konuda kesinlikle başka seçeneğim olmadığını bilmek sizi memnun edecektir."

"Bu gereksiz bilgi her ne kadar büyüleyici olsa da, yine de elbise giyerek antrenman yapmanıza yardımcı olamayacağım gerçeğini değiştirmiyor."

"Etek giyerken seni bıçaklayamayacağımı düşünüyorsan, fena halde yanılıyorsun." Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Çenemi sıkarak, dilimin ucunda demlenmeye devam eden yanıtın geri kalanını yuttum. Bu Ever'dan işe yarar bir şeyler öğrenmem gerekiyordu ve ben daha ilk dersimize başlamadan kendimi ısıırıyordum.

Fesatlık gözlerini doldurdu. Bir adım daha yaklaştığında dudakları şeytani bir sırıtışa dönüştü. "Kombinezonunun içinde bıçak mı saklıyorsun?"

Damarlarımda dolaşan sıcaklık kızgın öfkeden çok daha bir şeye . Arzu gibi bir şeye. Bundan nefret ettim. "Hayır."

"Yazık." Burnu benimkinden sadece bir santim uzaktaydı, nefesi tenime karşı serin bir fısıltı gibiydi. Sonra havlayan bir kahkahayla geri çekildi, üzerimdeki hakimiyetini kırdı ve yere yığıldı. Bacakları önünde yayılmıştı, dirseklerine yaslandı ve bana baktı. "Otur.

O zaman nefes alma üzerinde çalışacağız."

"Gayet iyi nefes alabiliyorum." Yine

de oturdum. "Bunu göreceğiz."

İlk birkaç dakika boyunca Rorik sessizce otururken beni izledi. Baş döndürücü bakışları göğsümün inip kalkmasına kilitlenmişti ve mantıklı bir şekilde onun aslında göğüslerime bakmadığını da, bu düşünceyle boynuma tırmanan sıcaklığa engel olamadım.

Bu da daha düzensiz nefes alıp vermeme neden oldu. Yanağımın içini çiğneyerek rahatsız bir şekilde yer değiştirdim.

Kaşlarını kaldırdı ve ikiz deri piercingleri ışığa takıldı. "Kıpırdanıyorsun. Hem de çok."

"Tam göğsüme bakıyorsun. Ne bekliyordun ki?" Ben de karşılık verdim. Gözlerinde ısı parladı. "Yani seni rahatsız mı ediyorum?"

Kollarımı göğsümde kavuştururken "Bunu bir iltifat olarak algılama," dedim. "Herkes bu şekilde tepki verirdi."

"Nasıl istersem öyle alırım. Seni kıvrandırdığımı bilmek çok hoş."

"Aklına gelen her şeyi , değil mi?" Ona kaşlarını çatarak ve sözleriyle canlanan garip sıcaklığı görmezden geldim.

Bakışları yüzümde gezindi, derin bir sırtıma çoktan yerleşmişti ve karanlık bir şekilde kıkırdadı. Sonra kollarıma doğru başını salladı. "Sakin ol. Neyle çalıştığımı bilmezsem sana yardım edemem. Bu sadece bilgi edinmek için, eğer daha fazla şeyle ilgileniyorsan bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Sadece sessiz ol," diye homurdandım ama ellerimin yanlarıma düşmesine izin verdim.

Rorik kollarının üzerine yaslanmaya devam etti, kısmen açılmış gömleği gövdesini sımsıkı sarmış, kışkırtıcı bir deri parçasını ortaya çıkarmıştı. Bakışlarının göğsüme kilitlendiği birkaç acı dolu dakikadan sonra hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Bu kadar uzun süre hayatta kalman gerçekten bir mucize." Ayağa kalktı ve etrafımda bir daire çizerek yürüdü. Yavaşça.

"Bana gerçekten ne istediğini söyleseydin belki de bu saçma egzersizde daha başarılı olurum." Rorik tehlikeliydi, bu çok açıktı. Bu, ince bir bıçak gibi bilenmiş ve kullanılmaya hazır vücudunun yağsız kesimi bile değildi; bu onun sözleriydi. Uğursuz dili. Gözlerindeki parıltı. Yine de, belki kolumdaki Fernglove armasından ya da ailesine yardım etmek için burada olduğum gerçeğinden kaynaklanıyordu ama Rorik'ten korkmuyordum. Sadece sinirlenmişim.

"Özellikle seni kastetmemiştim. Tüm insanları kastettim." Yanıma çömelip bir elini sırtımın küçük kısmına, diğerini de göğüs kafesine koydu. Dokunuşunun altında sarsılarak neredeyse ayağa fırlayacaktım ama eli sıkıydı. "Çok uçarı."

"Küçük bir uyarı seni öldürmezdi," diye öfkelen dim.

"Bu kadar eğlenceli olmazdı." Kıkırdadı, sonra sırtımı düzeltmem için ikna etti. "Yaşlı bir kocakarı gibi oturuyorsun. Omurganı uzat. Omuzlarını gevşet. Karnından nefes al."

"Bütün amacı ne?" Kalbim hızla çarpıyordu ve avucuna çarpan her asi vuruşu hissedebileceği gibi mide bulandırıcı bir hisse kapıldım.

Ellerini bıraktı ve ayağa kalkarak etrafımdaki yavaş, dairesel yoluna devam etti. "Sahip olduğun güç seni zayıflatıyor. Her iyileştiğinde seni hayattan koparıyor."

"Farkındayım," diye mırıldandım.

"Nefes almak içgüdüsel olduğu için," diye devam etti yorumumu dikkate almadan, "çoğu kişi bunu bir kez bile düşünmez. Ancak nefes alış verişinizi optimize edebilirsiniz, büyünye daha fazla güç aktarabilir ve doğuştan gelen yeteneklerinizi daha iyi kullanabilirsiniz."

"Bütün Ever'ler bunu yapar mı?"

Küçümsedi. "Buna pek ihtiyacımız yok."

"Elbette, çünkü neden yapasın ki?" Sinirimi, kurduğum ritmi bozan derin bir nefes vererek yatıştırdım. Ben nefes alamadan Rorik hareket etti. Bir an tembel tembel etrafımda dolanıyordu, tıpkı gözüne kestirdiği avın o kadar üzerindeydi ki gizlilikle uğraşmasına gerek kalmıyordu ve bir sonraki adımda önümde çömelmişti. Hızlı bir hareketle iki parmağını karnımın ortasına soktu.

Göğsümde kalan az miktardaki hava da dışarı çıkarken kaburgalarım çöktü. Yana doğru eğildim ve kollarımı karnıma sarıp ciğerlerimin şişmesi için yalvarmaya başladım. Sonunda vücudum titreyene ve soluk alışlarım hava ile ödüllendirilene kadar gözyaşlarım gözlerime diken diken oldu.

"Ne oluyor lan?" Kelimelerim zayıf ama keskindi. Rorik umursamıyor gibiydi. Yaptığı tek hareket ellerini dizlerinin üzerine koymaktı. Tek bir kaşını kaldırarak ve dudaklarını sinsice bükerek bana baktı.

"Akciğer kapasiteniz üzerinde çalışmanız gerekiyor. Beden eğitimi bu konuda yardımcı olacaktır." Aniden ayağa kalktı ve elleriyle başının arkasını kavradı. "Bunu başarabileceğimiz birkaç yol var. Koşu, dövüş eğitimi ya da belki de bir yatak odasının sınırları içinde egzersiz yapmayı tercih edersiniz?"

Onunla burun buruna geldiğimde dişlerim birbirine çarptı. Duygularım üzerinde ne kadar az kontrolüm kaldıysa, benden çaldığı nefesle birlikte uçup gitti ve yüzüne bir tokat atma arzusuyla dolup taşım.

"Seninle asla yatmam."

"Daha büyük bir gücün yolunu açsa bile mi?" Daha yakına eğildi, sözleri tenime bir fısıltı gibi ulaştı.

"Asla."

Gözlerinde bir şey parladı ve şeytani sırıtışı dudaklarını tekrar yerine oturtmadan önce bir anlığına duraksadı. "Merak etme. Hislerimiz tamamen karşılıklı."

"Kesinlikle iğrençsin."

"Biliyorum." Köpek dişleri bir şekilde keskinleşti ve nefesim boğazımda düğümlendi. Sonra parmaklarını karnımın aynı yumuşak noktasına hafifçe bastırdı. Vücudum bir kez daha düzensiz bir nefes alma düzeni sergilediğim için sert bir karşılık bekleyerek gerildi. Ama keskin bir yumruk yerine nazik bir baskı uyguladı. Yeterince hatırlatıcıydı ve vahşi nefesimi kontrol altına aldıktan sonra elini çekti. "Ne baş belası ama. Nefes almanı hatırlatmak için bütün gün peşinde dolaşamam."

Başını ağacın yapraklarına doğru eğdi ve sessiz, alçak bir ısıklık çaldı. İlk başta bunun hayal kırıklığının bir başka ifadesi olduğunu düşündüm ama sonra belli belirsiz bir hareket gözüme çarptı. Avuç içi büyüklüğünde, pembe ve sarı tüyleri olan güve benzeri bir yaratık dallardan aşağıya doğru kanat çırparak Rorik'in omzuna kondu. Cam gibi mavi gözleri ve antenlerinin hemen üzerindeki spiral boynuzlarıyla daha önce gördüğüm hiçbir böceğe benzemiyordu. Rorik yere eğilip bir tutam ot kopardı ve güveye doğru uzattı. Güve yumuşak bir cıvıltıyla onun teklifini kabul etti.

"Bu Ywena." Rorik bana bakmadı. Dikkati sadece omzunda dinlenen yaratığa odaklanmıştı ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez daha nazik bir şeyin parıltısını gördüm. İfadesindeki bitmek bilmeyen muziplik yoktu, dudaklarındaki kıvrım daha yumuşak, daha rahattı. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar küçümseme, hayal kırıklığı ya da öfke değil, neşeydi.

"Güve mi?" Yaklaştım.

Homurdandı ve Ywena kanatlarını çırpı. "Ever'ler insanlardan ne kadar farklıysa o da güvelerden o kadar farklı ama sanırım birbirlerine benziyorlar. Şimdilik senin yoldaşın ."

Bunun üzerine Ywena uçuşa geçti ve boynumun kıvrımına tünemeden önce başımın tepesinde düzensiz bir şekilde daire çizdi. Dokunuşu tenimde ipek gibiydi ve cüssesi olmasa, narin tutuşunu köprücük kemiğimi okşayan bir tutam saç sanabilirdim.

"Neden?"

"Nefes almana yardımcı olacak." Rorik'in bakışları onun üzerindeydi, aynı sıcak ifade hâlâ bütünüyle değişmemişti. Başka bir varlığa bu şekilde bakmaya cüret ederse, ister insan olsun ister olmasın, onun her isteğine boyun eğeceklerinden hiç şüphem yoktu.

Üzerimde olan ama olmayan bakışlarının ağırlığıyla nabzım daha da yükseldi ve nefesim hızlandı.

Sonra küçük bir şok beni sarstı ve yırladım. Ywena'nın sahiplendiği boşluktan çıkıp parmak uçlarıma doğru hızla ilerleyerek ortaya çıktığı kadar hızlı bir kayboldu. Rorik'in kıkırdamasıyla gözlerim büyüdü.

"Az önce beni şok mu etti?" diye sordum.

Bu sefer bakışlarımı karşıladı. Sıcaklık yoktu. Sadece yaramazlık ve açlık.

"Evet.

Kalp atışlarındaki, nefes alış verişlerinizdeki, duygularınızdaki en küçük dalgalanmaları bile algılayabilir. Tabii sana dokunduğu sürece. Ve ben seni kendi başına nefes alabilecek kadar yetenekli görene kadar, her zaman seninle olacak. Anlaşıldı mı?"

Çenemi aşağı doğru eğdim ve şimdi meraklı gözlerle beni inceleyen pitoresk yaratığa bir bakış attım. "Ya kazara onu ezersem? Onu incitmek istemiyorum."

Rorik uzun bir süre bana baktı. Yine bocalar gibi oldu, insan ile Ever, samimi ile sert arasında bir yerde kaldı ama başını sertçe sallayarak ve hoşnutsuz bir şekilde alay ederek kendini toparladı. "Endişelenmene gerek yok. O kendini koruyabilecek kapasitede ve kazara onu kırpmış olsan bile -ki kırpmayacaksın- o senin tahmin edebileceğinden çok daha güçlü.

"Ama"-Rorik'in ifadesi karardı, bakışları tehdit ve vaatle doluydu-"eğer ona kasten zarar verirsen, aynı seviyede acı çekmeni sağlarım. Daha fazla olmasa bile."

Nefes almaya nasıl devam ettiğimi, Ywena'nın uzuvlarıma nasıl elektrik akımı göndermediğini bilmiyordum. Onun kötülüğünün ağırlığı altında ezilmek istiyordum ama içten içe onu kasten incitecek bir şey yapmayacağımı biliyordum.

"Onu güvende tutacağım. Söz veriyorum."

Sanki ağzımdan çıkan kelimelerin doğru olup olmadığını inceliyormuş gibi dudaklarımın hareketini izledi ve sonra normal, küstah haline geri döndü. Omzunun üzerinden kayıtsızca bir el sallayarak bana sırtını döndü ve malikâneye doğru yürüdü. "Yarın pantolon giy."

Takip edip etmeyeceğimi bir kez bile kontrol etmedi. İlk başta ben de etmedim. Gerginliğin aniden boşalması beni aceleyle vurdu ve kadar güçlü bir şekilde nefes verdim ki Ywena'nın vücuduma küçük bir şok dalgası göndermekten başka seçeneği yoktu.

Bu da tabii ki nefes alış verişlerimi ters yöne doğru hızlandırdı ve bu da benim bir dizi ileri geri şoklar yaşamama neden oldu.

Sonunda kendimi toparlayana kadar yeni güve arkadaşımı düşündüm. Ancak hem duygularımı hem de nefesimi kontrol altında tutabildiğimden emin olduğumda malikâneye doğru ilerlemeye cesaret edebildim. Akşamın ne getireceğinden emin değildim ama Ywena'nın *hatırlatmalarıyla* dolu bir geceye şimdiden hazırlanıyordum.

Sekiz

Karıncalanma, malikânenin kapısından içeri girdiğim anda başladı. İlk başta daha çok parmak uçlarımın altında titreşen bir farkındalık karıncalanması gibiydi. Bunu Ywena'nın gücünün doruğa ve nefesim kesilirse boşalmaya hazırlanması olarak geçiştirdim. Ancak sonraki birkaç saati kardeşlerimin odasında, yataklarının ayak ucunda oturarak ve sanki beni gerçekten duyabiliyorlarmış gibi onlara günümü anlatarak geçirdiğimde, bu his rahatsız edici bir rahatsızlığa dönüştü. Boynumdan aşağıya, kollarıma ve sırtımın küçük kısmına doğru süzülüyordu. Kaşıyamadığım bir kaşıntıydı ve Ferngloves'ların çoktan oturup beklediği akşam yemeğine indiğimde derimi yüzecek hale gelmiştim.

"Edira," dedi Orin, dikkatimi el değmemiş yemek tabağımdan çekerek, "hoşuna gitmeyen bir şey mi var? Başka bir yemek ayarlayabiliriz." Sessiz görevli ben daha cevap veremeden onun yanına gelmişti, bakışları bana kilitlenmişti ve talimat bekliyordu.

"Hayır, değil." Çatalımı tabağa dayamadan önce kavrulmuş etten yetersiz bir ısırık aldım. "Sadece çok yorgunum."

Orin temkinli gözlerle hareketlerimi takip etti. "Emin misin?"

"Evet." Ellerimi kalçalarımın altına indirdim, parmaklarımın çiğ tenimi deşmesini engellemek için elbisemin kumaşını yumrukladım. Tüm ailenin önünde bir şeylerin yanlış olduğunu kabul etmek bir tuzak gibi hissettiriyordu. Seville'in alayını şimdiden duyabiliyor ve zayıflığımı ima etsem bile Lydia'nın kuşkulu bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Ama belki de ... Orin'e hızlıca bir göz attım. Hâlâ bana bakıyordu, kaşları yavaşça birbirine yaklaşıyordu. Yaşadığım şeyi onunla yalnız konuşursam, her şey yoluna girebilirdi. En azından sağlıklı olmamı istiyordu. Güvende.

"Onu çok zorladın Rorik," diye söylendi Seville, sonra kadehinden uzun bir yudum aldı. "Peki saçına dolanmış o korkunç yaratık da neyin nesi?"

Rorik bıçağını işaret parmağı ile başparmağı arasında döndürdü. "Bu onun eğitimi için gerekli."

"Onu gereksiz yere tüketmediği sürece," dedi Orin, sesinde sert bir uyarı vardı. "Vücudunun güçlenmesine yardımcı olacaksın, böylece blight'ı onarmanın olası yan etkilerine daha iyi dayanabilecek. Başka bir şey değil."

Rorik onun bakışlarına karşılık vermedi. "Bana zaten bildiğim şeyi tekrar söyle." "Rorik. . ." Orin'in gözleri öfkeyle parladı. "Ona zarar verme." "Aklımın ucundan bile geçmez," diye düşündü Rorik.

Bundan oldukça şüpheliydim. Belki de bu acı veren, giderek artan rahatsızlık Ywena'nın gücünün bir yan ürünüydü. Akşam boyunca beni birkaç kez şok etmişti zaten. Belki de vücudum sadece yorgun düşmüştü. Ya da belki de bunun Ywena'nın büyüyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey önümde oturan Ever ile ilgiliydi. Rorik eğitimiyle bir tür tepkiyi mi tetiklemişti? Elim karnıma, parmaklarını soktuğu ve nefesimi kestiği yere gitti. Beni büyüleyebilirdi. Derslerini kabul etmeden önce onu bir yeminle bağlamalıyım.

"Eğitimin tam olarak neyi gerektiriyordu?" Tasia dirseklerini masaya dayadı. Gözleri garip bir hevesle parladı ve beni dikkatle izlerken sırtı genişledi.

"Belki de özel olmamalıydı." Amalyss dudaklarını yaladı. Bakışları, görünmez karıncalanmanın tam gelişmiş bir orman yangınına dönüşmesine neden olan bir yoğunlukla beni sıktı ve aniden ayağa kalktım. Ywena beni şok etmekte tereddüt etmedi, ama bu, uzuvlarımdan fıskıran öfkeli sıcaklığa karşı zar zor kaydedildi.

Rorik koyu bir kahkaha attı ama sesinde belirgin bir vardı. "Belli ki verdiği tepkiye bakılırsa, *özel* bir eğitim söz konusu değil."

Orin kardeşine ters ters bakarken elleri yumruk oldu. Rorik içini çekti ve özür diler gibi avuçlarını kaldırdı.

"Ona gerekenin ötesinde dokunmadım ve kesinlikle Amalyss'in ima ettiği şekilde dokunmadım."

Orin bir an Rorik'in sözlerini düşündükten sonra odağını bana çevirdi. Öfkenin tüm izleri kaybolmuş, yerini gözlerini dolduran sessiz bir endişe almıştı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, bir şey değil," diye nefes alıp verdim. "Özür dilerim. İzninizi isteyebilir miyim?"

"Sadece yeni çevresine alışmaya çalışıyor. Bırak gitsin." Lydia bırakın benimle konuşmayı, ilk kez benim hakkımda konuşuyordu. Kızlarının yanında sessizce oturuyordu ve bana alaycı bir gülümsemeyle bakarken bakışlarında benzer, delici bir merak vardı. Clesian sessizdi ama kalın bir elini Lydia'nınkinin üzerine koymuştu.

"Tabii ki." Orin beni izlemeye devam etti. "İyi geceler, Edira."

Odadan çıkmadan önce başımı eğerek selam verdim. Her adımda yanmam daha da şiddetleniyordu. Aceleyle kamarama girdim ve hemen bir banyo yaptım, suyun beni etkileyen garip rahatsızlığı kovacağını umuyordum. Eczacı kutularımdaki tuzlarla ve isiliklere iyi gelmesi için hazırladığım bir tentürle doldurdum. Arazideki herhangi bir şeye karşı alerjik bir reaksiyon gösterdiğimden şüpheliydim ama hakkında hiçbir şey bilmediğim garip bitki örtüsü ve hayvan türleri vardı. Belki de Ever ağacının beyaz çiçeklerinden gelen polenler cildimde olumsuz bir etkiye neden olmuştu. Elbisemi çıkardıktan sonra saçlarımı gevşek bir düğümle topladım ve leğene girdim. Ywena ben yerleşene kadar uçtu, sonra saçlarıma yuva yaptı ve nefesimi gözlemlemeye devam etti.

Suyun okşaması kaşıntıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Dişlerimi sıkıp banyodan bir şeyler yapmasını istediğimde -herhangi bir şey- acı veren yanma, kaslarımı döven daha derin bir sızıya dönüştü. Ywena'nın beni şok ettiği anda dudaklarımdan sözsüz bir inilti döküldü ve irkildim. Huzursuzluk tüm uzuvlarımı kapladı ve neredeyse girdiğim kadar hızlı bir şekilde küvetten çıktım. Bol giysiler giydim ve yatağımın ayak ucunda dar daireler çizerek volta attım. Orin birazdan yemeği bitirecekti. Ev sessizleşir sessizleşmez ona gidecektim.

Sözsüz bir öfkeyle pencerelerden birine yöneldim ve iterek açtım, ateşli tenime değen keskin esintiyi memnuniyetle karşıladım. Çevredeki ormandan gelen sürünen gölgeler çimenlerin üzerinde ilerliyordu ve şişmiş ay gece gökyüzünde hafiflerken bir baykuş tek bir ötüşle kendini belli ediyordu. Uzakta, Ever ağacını ve onun asi, budaklı kollarını gördüm. Kemik rengindeki çiçekler hafif rüzgârda titriyordu. Bedenleri duyarlı mıydı? Uzuvlar etraflarındaki dünyanın varlığını hissedebiliyor muydu? Düşen sıcaklık ve yaklaşan karanlıkla birlikte titriyorlar mıydı?

Yine alçak, dayanılmaz bir yanlışlık duygusu gecenin havasına karıştı ve gücüm yüzeye çıkma tehdidinde bulundu. Ama gözlerimi kıstığımda

O ağaca daha sert bakınca bir anıt değil, ölümün habercisiydi- uzuvlarımdaki sızı keskinleşti ve irkildim.

Kendimi iyileştirmem mümkün olsaydı, bunu yapardım. Her geçen dakika daha da kötüleşiyordum. Çekirdeğimin derinliklerine bir çapa yerleşmişti ve bağlı zincir, sanki kavrayışımın ötesinde bir noktaya bağlanmış gibi uzuvlarımdan gergin bir şekilde çekiliyordu. Gerilimi biraz olsun gevşetmem gerekiyordu.

Görünmez, güçlü bir çekiş içimde dalgalandı ve doğruldum. Bir şey merkezimi, çukurumdaki o çapayı çekti ve yatak odasının kapısına doğru döndüm. Bir adım attığım anda acı hafifledi. Gözlerimi kırıştırdım, bu tuhaf hissi düşünürken yanmanın azalmasının tadını çıkardım. Ama hareket etmedim ve geçen her saniye, kapıya doğru bir kez daha adım atana kadar yanmayı geri getirdi.

Çağrılıyorum. Bu düşünce beni öylesine etkiledi ki, öylesine tanıdım ki, bunun doğru olması gerektiğini anladım. Kaşlarımı çattım. Ama neden? Eğer biri beni görmek istiyorsa, neden kapımı çalmadı? Belki de bir şey istiyorlardı ama isteklerinin dikkat çekmesini istemiyorlardı. Ama kim? Zihnimde günün olaylarını gözden geçirdim ve bana kimin ihtiyacı olduğunu ve beni bu büyü tüzağa nasıl düşürdüklerini anlamaya çalıştım. Bir adım daha attım ve sonra durdum, semptomların yeniden canlanmasına karşı savaşıırken vücudum titriyordu. Gitmek *istemese*m bile, gitmek zorundaydım. Odamdan çıkıp ısrarlı çekişin geldiği yöne doğru ilerlerken içimi bir huzursuzluk kapladı. Orin güvende olacağıma söz vermişti. Söz vermemiş miydi?

Yürürken kürek kemiklerimin arasından görünmez bir bakış süzülüyordu ve bunun çağırıcım mı yoksa koridorlardaki başka biri mi olduğunu bilmiyordum. Topuklarımın üzerinde döndüm, ama tek gördüğüm, köşeden kaçan beyaz bir şeydi, gevşek bir keten veya çarşaf gibi.

Gözlerimi boşluğa dikmiş, içimi kemiren huzursuzluğu boş yere bastırmaya çalışıyordum. Hareketin parıltısı . . . Zihnim bana oyun oynuyordu. Bu çağrıyla çok uzun süre savaşımışım ve şimdi büyü görüşümle oynuyordu. Yine de sessiz koridoru tararken boğazım düğümlendi. Hayaletlere inanırdım. Hem de derinden. Hayatın iplerini görebilen birkaç kişiden biriyken nasıl inanmayabilirdim ki? İnsanlar öldüğünde varlıklarının kalıntılarını hissederken? Nohr öbür dünyaya olan sarsılmaz inancımdan dolayı bana gülerdi, sık sık kanıt ister ve tarif ettiğim "hisleri" elinin tersiyle iterdi. Doğru, aslında hiç hayalet görmemiştim, ama bu kadar eski bir mülkte . . .

İçimden öfkeli bir çekiş geldi ve istemsizce bir adım öne çıktım. Bu dürtü hareketlerimi yönlendirirken hiçbir şeye odaklanamıyordum. Hayalet ya da değil, kendimi bu daha acil büyüden kurtarmadığım sürece asla emin olamayacaktım. O zaman belki hafiyelik yapabilirdim.

Sanki hayalet avına çıkmak için bolca boş varmış gibi, bir kez daha koridorda ilerlemeye başlarken kendimle alay ettim.

Ben Ywena daha da huzursuzlaştı. Başımın tepesinden boynumun kıvrımına doğru kanat çırpıyordu ve yumuşak cıvıltıları aceleciydi. Yol arkadaşım olduğundan beri neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ama geri dönersem acının devam edeceğini biliyordum. Tek seçeneğim bu Ever'lerin koyduğu adaletsiz kurallara göre oynamaktı.

Ayaklarım beni malikânenin karşısındaki çift kapıya götürdüğünde, yaz yağmurunun sıcaklığıyla üzerime bir ferahlık çöktü. Acı bir anda yok oldu ve bedenim sarkarken, tahtaya hafifçe vurduğumda zihnim keskinleşti.

"Ben Edira," dedim. "Sen mi aradın?"

Kapılar telaşla içeri doğru açıldı ve Tasia'yı görünce sustum. Ona bakarken kulaklarımda uyarı zilleri çaldı. Zihnim onun odasına adım atma fikrine isyan ediyordu ama bedenim tepki vermiyordu. Kaslarıma harekete geçmeleri için ne kadar yalvarsam da, koridorda ters yöne doğru koşup kendimi odama kilitlesem de, ayaklarım kıpırdamayı reddediyordu.

Tasia bana gülümsedi. "Yeterince uzun sürdü. İçeri gel."

Bu sefer bedenim sorgusuz sualsiz hareket etti. Eşikten adımımı attım ve o da arkamdan kapıları kapattı. İki yatak karşılıklı duvarlara yaslanmıştı ve odanın ortasında devasa bir mermer ocak bulunuyordu. Amalyss kürk bir halının üzerinde uzanmış, parmaklarıyla tembel tembel bir kitabı karıştırıyordu. Sönmekte olan ateşin ışığında bana baktı ve sırıttı.

"Bu benim hatam," dedi. "Yeterince açık konuşmadım." Kitabını kapattı ve yanındaki boşluğu okşayarak doğrulup oturdu. "Otur."

İçimdeki çekim anında ortaya çıktı ve komutunu algılamaya bile vakit bulamadan yanına oturdum. Boynumda bir huzursuzluk hissettim. Ya da belki de Ywena'nın huzursuz bacakları boğazıma dokunuyordu. Tasia bize katıldı ve hem o hem de Amalyss bana dikkatli gözlerle baktılar.

"Belirli mi?" Ben sordum.

"İşin bittiğinde gelip oynamanı , değil mi?" Tasia yaklaştı.

Oynamaya mı geldin? Onları eğlendirmemi istediler ve ... Endişe içimi kemiriyordu. *Elbette* dedim. Alaycı bir şekilde. Alaycı bir şekilde. Sanki *bunu* kabul etmeyi hayal edebilmişim gibi. Yine de buradaydım, onların odasında tecrit edilmişim ve Fernglove'daki hiç kimsenin bundan haberi yoktu. Nefesim kesildi.

Ywena bir şokla oradaydı, ama önceki kadar ürkütücü değildi. Saçlarımı sıkıca kavrayana kadar boynum boyunca ilerledi ve başımın tepesine doğru sürünmeye başladı. Sonra uçmaya başladı. Amalyss ve Tasia, Ywena'nın kırılganlara doğru kanat çırpışını merak ve endişe karışımı bir duyguyla izlediler.

. . . ve sonra açık pencereden kaçtı.

Görünüşe göre Ywena bile şansını bu ikisiyle denemek istemiyordu.

Tasia, Amalyss'e bilmiş bir bakış atmadan önce onun gidişıyla yüzünü buruşturdu. Bu bana Noam ve Nohr arasında paylaşılan bakışları hatırlattı, sanki benim duymamı istemedikleri özel bir konuşma yapıyorlarmış gibi.

"Görünüşe göre oyun zamanımız sınırlı olacak," diye Tasia, bakışları hâlâ açık pencereye kilitlenmişti.

"Oyun zamanı mı?" Dilim damağım kurudu. "Burada ne işim var benim?"

Amalyss Fernglove dövmeme baktı. "Buradasın çünkü sana gelmeni söyledik ve sen de kabul ettin."

"Alaycılık senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?" Tükürdüm. "Ben bunu kabul etmedim." "Oh, ama kabul ." Tasia kıkırdadı. "Büyü niyete önem vermez-

sadece kelimenin kendisi."

"Beni kandırdığımı öğrendiğinde Orin'in nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?" Öfkeyle baktım.

"Muhtemelen bütün bunları onaylamayacaktır," diye mırıldandı Tasia aramızda gönülsüzce işaret ederken, "ama *gerçekten* ne yaptık? Hiçbir şey. Sadece ne kadar beceriksiz olduğunuzu kanıtladınız, bunun da kimseye faydası yok."

Kelimeler dilimde şekillendi ve öldü. Tek yapabildiğim ters ters bakmaktı. "Henüz hiçbir şey yapmadık." Amalyss'in sırtışı keskinleşti.

"Gerçi siz *oynamak* için buradasınız, yani ..."

Tasia'nın gözlerinde bir parıltı yandı. "Bize gücünü göster."

Sözleri sert ve hızlı bir şekilde kaslarıma çarpıyor, inkâr etme umudum olmayan bir büyü'nün kabarmasıyla kaslarımı iğneliyordu. Parmaklarımdaki kaşıntı artarken kalın bir şekilde yutkundum. Bedenim gücümü çağırarak istiyordu, zihnim ise

yapmadım. Ellerimi yumruk haline getirirken tırnaklarım avuç içlerimi ısıırıyordu. Bunların mantıklı değildi.

"Hayır. Bu bir oyun değıl."

"Belki senin için değıl." Tasia yaklaşırken sıırıttı. "Şimdi bize gücünü göster."

Tasia'nın sözlerindeki büyüün tadını şimdi alıyordum, taze, çiçeksi koku ağzımı kaplıyordu. Bu eşsiz, topraksı kokuyu Orin beni yeminiyle ilk bağladığında da almıştım. Amalyss çimenlerin üzerindeyken, bunu arazide dolaşan sııradan bir koku olarak geçıştirmıştım. Bunu kaçırdığım için aptalın tekiydim.

Zorla nefes verdim ve beyaz boğumlu tutuşumu bıraktım. "Neden? Bunun sana ne faydası var? Daha önce iplik bükücü büyüü görmüş olmalısın."

"Elbette," diye yanıtladı Amalyss. "Ama biz onu tekrar görmek istiyoruz."

Bakışlarımı tekrar Tasia'ya çevirmeden önce ona sert bir bakış attım. Parmaklarım çalışmaya başlamak, onun emrine cevap vermek için kaşınıırken uyluklarımı deldi. Şimdiden yanık kemiklerime yerleşmeye başlamıştı ve umutsuzca kendimi onun kontrolünden kurtarmak istiyordum.

"Başla," diye mırıldandı. Bu sözcük tenime çarpan bir güçle doluydu. Ne kadar direnmek istesem de yapamadım. Sadece sihrimi göstermek ömrümü tüketmiyordu, bu yüzden daha zorlu bir emre maruz kalma riskini almak yerine çenemi sııktım ve gözlerimi kapattım. Çağırdığım anda gücüm ileri doğru fırladı, parmak uçlarıma doğru aktı ve fildişı ışıktan bir örtü içinde varlığımın etrafında çiçek açtı.

Gözlerimi açıp Amalyss ve Tasia'ya baktığımda dudaklarım aralandı ve nefesim göğsümde sıkıştı. Hiçbir yaşam ipliği yoktu. Hem de hiç. *Bir şey* görmeliydim. Herhangi bir şey. Çerçeveslerinin etrafında hevesle dans eden, canlı, renk ve hayat dolu, kıvrım kıvrım ipliklerden oluşın bir çağlayan. Çünkü canlıydılar. Bana bakıyorlardı, gözleri kocaman ve ağızları açık, gücümü kavıyorlardı. Huşu ve merakın mükemmel resimleriydiler. Bakışlarımı daralttım. Yüz hatlarında daha önce olmayan bir yumuşaklık vardı, sanki vücutlarının üzerine incelikle bir şey serilmiş gibiydi. Ela gözleri silikleşmiş, bir zamanlar gür olan saçları şimdi bir şekilde solmuştu. Onlara doğru eğildiğimde kaşlarım çatıldı ve saçlarının arasında küçük, gümüşı iplikçikler gördüğüme yemin ettim.

Bir bilme duygusu üzerime sessizce yerleşti. Büyü. Büyü vücutlarına işlenmişti ve altında yatanları görmemi engelliyordu. Bu hem inanılmaz hem de dehşet vericiydi, çünkü etkileyici güçleri kusursuz bir görünüm sağlarken, aynı zamanda yaşam ipliklerinin güzelliğini de maskeliyordu. Gerçek, parıldayan özlerini.

"Büyün," diye mırıldandım, büyüsünde bir çatlak bulma umuduyla Amalyss'in her santimini inceliyordum. Hiçbir şey bulamadım. "Bir iplikçi burada hiç peçesiz birini gördü mü?"

"Mavis." Amalyss ay ışığıyla ıslanmış parmak uçlarıma hayretle bakarken başını yana eğdi. "Ama sadece onu iyileştirmeye çalıştıklarında. Bunun nasıl sonuçlandığını tahmin edebilirsin."

"Neden? Ne var ki?"

Amalyss hançer gibi gülümsedi. "Kim elinden gelse kusursuz olmak istemez ki? Bir kez cazibede ustalaştığınızda, nefes almak kadar kolay oluyor. Artık farkına bile varmıyoruz."

Ama ben fark ettim. Vücutlarını kaplayan garip sihirli kumaş. Daha da tuhafı, bazı yerlerde parçalanıyor gibi görünüyordu. Kollarının, bacaklarının, göğüslerinin orasında burasında küçük incelik havuzları vardı. Belki de onu bir arada tutma konusunda büyükleri kadar tecrübeli değillerdi.

Tasia bana doğru baktı. "Gücün çok güzel."

"Teşekkür ." samimiyet kemiklerimde kalan öfkeyi yumuşattı. Bedenimi kaplayan soluk ışık azaldı ve Tasia'nın eli dışarı fırlayıp kolumu kavradığında gücümü tam olarak kullanmak üzereydim. Gözlerinde bir korku parıltısı belirdi.

"Yapma." Sonra çenesini eğdi. "Henüz değil."

"Tasia," diye fısıldadı Amalyss. Kız kardeşinin omzunu hafifçe sıyırdı. "Her şey yolunda."

"Ben sadece ..." Kolunu, cazibesindeki ince noktalardan birini kaşıdı. "İplik onarmayı deneyimlemek istiyorum. Nasıl bir *his olduğunu* merak ediyorum." Tasia alt dudağını dişleriyle şişledi ve gözlerini yere indirdi. İçimdeki her şey durdu. O anda Amalyss ve Tasia Evers gibi görünmüyordu. İnsana benziyorlardı. Noam ve Nohr gibi, gözleri dolu ve dile getirilmemiş duygularla parlıyordu. Onları görmek beni iliklerime kadar ürpertti.

kime güvendiğimize dikkat edin. Vora'nın sözleri zihnimde canlandı.

"Ya"-dalgın bir şekilde kolunu karıştırdı-"Daha önce kendimi kestim. Büyü yaptığım için şimdi anlayamazsın, ama onu onarmanı istiyorum."

"Tasia," diye tısladı Amalyss. Gözleri Ywena'nın kaçtığı pencereye kaydı.

Kafamın içinde uyarı zilleri çaldı. Sanki pazarlığın gücünün sonuna yaklaşıyor muyum gibi, kızların daha önceki taleplerinin ısrarlı çekimi azalmaya başlamıştı. Gerçekten iyileşmeden biraz daha *oynayabilirsem*, belki Tasia'yı fikrini değiştirmeye ikna edebilirdim. Vücudumu güçlendirmek için Rorik'le çalışmaya daha yeni başlamıştım ve Orin'le çalışmaya daha başlamamıştım bile. Söğüttepesi'ndeki günlerimden daha iyi durumda değildim ve gerçek iş başlamadan önce gereksiz yere ipliklerimi feda etmek istemiyordum. Basit bir kesiği iyileştirmenin hayatımdan sadece birkaç saat, belki de bir gün bilsem de, bu almaya değer bir risk değildi. Kardeşlerimi iyileştirmek için sahip olduğum tüm günlere, saatlere ve dakikalara ihtiyacım olabilecekken değil.

"Evers kendi kendine iyileşmiyor mu?" Ben sordum.

"Öyle. Hem de insanlardan çok daha hızlı." Amalyss dikkatle kız kardeşine baktı ama Tasia ona doğru bakmayı reddetti. "Ve kesik gibi küçük şeyler için bile ilaçlarımız var. Tasia, buna değmez."

"İşte tam da bu yüzden onu görmek, hissetmek istiyorum. O kadar küçük ki, herhangi bir kargaşaya neden olması zor," diye karşılık verdi.

Kıpırdandım, onun kararlılığını aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. "Bunu önce Orin'le halletmeliyiz."

Umduğum gibi, bu Tasia'nın duraksamasına neden oldu. Ama sadece kısa bir an için yüz ifadesi sertleşmiş bir tiksinti ve öfkeye dönüştü. Sözcükleri neredeyse tükürürken dudakları kıvrıldı. "Orin'in kurallarına uymaktan bıktım. Bizi hiçbir yere götürmediler."

"Eğer onun bilgisi olmadan iplik geçirirsem-"

"Yap . Şimdi yap. Ve sonra *oyunumuz* bitecek." Tasia'nın sözleri büyüünün tınısıyla canımı yaktı ve bedenim ürperdi. Halıyı kavramak için tuttuğumda gücüm neredeyse boğazımdan dışarı çıktı.

"Senin cazibenle yapamam," diye hırıldadım. "İplikleri görmem gerek."

"Tasia, *yapmamalısın*." Amalyss'in sesi bir oktav yükseldi ve bana baktı. Aramızda. "Eğer Orin öğrenirse ..."

Tasia onu tamamen görmezden geldi. "Sadece ön kolumdaki büyüü kaldıracağım. Bu yeterli olacaktır."

Görünmez bir kumaş parçasını sıkıştırır gibi parmaklarını kolunun iç kısmında hafifçe gezdirdi ve sonra elini yana atarak kolunu bıraktı

maruz kaldı. Gözlerim, serbest bırakılmış deri parçasına ve soyulmakta olan sıg kesiğe takıldı. Onun emri ve yaranın görüntüsü arasında, gücüm tamamen doruğa ulaştı ve bununla birlikte Tasia'nın yaşam ipliklerinden birkaçı da ortaya çıktı. Yarasından çıkıp havada dans ettiler ve ben onların ihtişamı karşısında nefes nefese kaldım. Daha önce hiç bir Ever'ın enerjisini görmemiştim. İnsanların ipliklerinin canlı bir yeşil olduğu yerde, Tasia'nınki ışıltılı elmaslarla aşılınmış şaşırtıcı bir akuamarindi. İzlemesi neredeyse kör ediciydi ama birinin tabanında, tam yaradan çıktığı yerde koyulaşmış gri bir ton vardı.

"Büyün tamamen kaybolmamış," dedim daha yakından bakarak.

"Bu kadar küçük bir bölgeyi izole etmek zor," diye mırıldandı Tasia ve başımı kaldırıp baktığımda terin alnını ıslattığını gördüm. Ama bakışları kararlıydı ve kolunu öne doğru itti. "Beni onar. Şimdi."

Onu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Parmaklarıma olabildiğince çok enerji iplik onarma işlemine başladım. Ellerimi söz konusu yıpranmış ipliğin etrafına dolayarak onu büyüyle ıslatmaya başladım, böylece onu sıkıca kavrayabilir ve gücümle tekrar dikebilirdim.

Yırtık pırtık bir ucunu sıkıştırdım ve acı başladığında diğerine uzandım. Kolumdaki kesiğin olduğu yerde sadece rahatsız edici bir ısı titreşimi vardı. Ama bu sıcaklık hızla artarak boynumdan yüzüme doğru yayıldı. Ellerimde bir titreme başladı ve işaret parmağımla başparmağımın arasına saplanmış titreyen ipliğe baktım.

Bu bir kesikti. Daha fazlası değil. Küçük bir rahatsızlık hissetmeliydim, belki ardından iyileşen, karıncalanan bir kaşıntı ve gücümü harcadığım için hafif bir baş ağrısı. Ama bu? Vücudum gerildi. Damarlarımdaki sıcaklık yüzünden zar zor düşünebiliyordum.

"Bu kesiği nasıl yaptırdın yine?" Ben sordum.

Kocaman gözleri titreyen ellerimden ıslanmış saç çizgime kaydı. Amalyss kıpırdamadan durdu, ağzı hafifçe aralandı ve Tasia'nın iplerini de yanına alarak kız kardeşini çekip götürmeden önce yüzü soldu. Tüylerim diken diken olurken adrenalin beni serin bir telaşla terk etti.

Birkaç nefes boyunca gözlerinde korku parladı ve bakışları cevap arar gibi vücudumu tekrar tekrar . Bir zayıflık belirtisi mi? Hastalık mı?

"Beni neden durdurdun?" Onu iyileştirmemiştim ama yine de uzuvlarıma yayılan acının etkisinden kurtulamıyordum.

Tasia'nın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve içini çekti.

"Belli değil miydi?" Amalyss kız kardeşine bir bakış attı. "Hiç büyüümüz senin başa çıkamayacağıın kadar güçlüydü. Bir kesik seni bu kadar etkilememeliydi." Şakağımdan aşağı süzülen tek bir ter damlasına doğru sertçe başını salladı.

Kibirli ifadelerinin her santimini inceledim ama yüzlerindeki tüm endişe izleri silinmişti. Dehşet içime bir ağırlık gibi çöktü ve kıpırdamadan durdum. "Daha önce hiçbir iplikçi sizin için *bir şey* tedavi edemedi mi?"

Amalyss saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve kendini beğenmiş bir tıslama çıkardı. "Orin'in senden beklentileri çok yüksek görünüyordu, biz de farklı olacağını düşündük. Belli ki yanılmışız."

Panik kalbimi hızlandırdı. Bu Ever'ler için her şey bir oyundu. Niyetleri, gerçekler. Şimdi Ever ipliklerinin onarılmasının çok daha zor olduğunu mu düşünmem gerekiyordu? Sürecin insan iplikleri ile aynı olacağını düşünerek aceleci davranmışım. Ever büyüü *her şeyi* lekeliyordu.

Kendimi ayağa kaldırarak ellerimi iki yanımda birleştirdim ve kapıya doğru bir adım attım.

"Burada işimiz bitti," diye tükürdüm. Ama tam kolu kavrayacakken dünya kendi ekseninde kaymaya başladı ve tökezleyerek kendimi mumlarla dolu bir sehpaye zor attım. Onarmanın verdiği yorgunluk kaslarımın derinliklerine işlemişti ve bedenim şimdiden yatağa hasret kalmıştı. Orin'i bulup bu kendini beğenmiş pislikleri yaptıklarından dolayı asmayı ne kadar çok istediğimin bir önemi yoktu. Beklemek zorundaydım.

Belki de değildir.

Kapı içeri doğru sallandı ve kolum çarpmadan önce zar zor yoldan çekildim. Bu da tabii ki ayaklarımın üzerinde tökezlememe ve döşeme tahtalarına doğru yuvarlanmama neden oldu, ancak bir kol hızla belimin altından kaydı.

"Edira," dedi Orin, gözleri endişeyle dolmuştu. Bakışları vücudumda gezinirken hızla ayağa kalkmama yardım etti. "İyi misin?"

"Amalyss. Tasia. Burada neyimiz varmış?" Rorik açık kapı aralığında eğilmiş, omzunu çerçeveye dayamış, Ywena başının etrafında çırpınıyordu. Alaycı, gergin bir gülümsemeye kızlara bakarken sözlerini kötülük doldurdu ve tüm oda hareketsiz kaldı. İki kız da yalvaran bakışlarını Orin'e çevirdi.

"Orin, biz-"

"Lütfen, anlamalısın-"

"Sessizlik." Orin onların bakışlarıyla hiç karşılaşmadı, bunun yerine sadece bana baktı. Soğuk sesindeki sessiz öfke sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti gönderdi. "Rorik, onlarla ilgilen ve sonra Vora'yı çağır. Derhal."

"Benim için zevkti." Kehribar rengi gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. Orin bir elini sırtımın alt kısmına koyup beni odadan dışarı çıkarırken bize doğru bakma zahmetine girmedi. Koridorda ilerlerken hiç konuşmadık. Tutuşundan kurtulmak istedim ama dünya hafifçe sallanırken ve ayaklarım normalden daha ağırken, beni dik tutan tek şeyin onun sağlam dokunuşu olduğunu biliyordum.

Ve en son istediğim şey beni kaldırmasıydı. Tekrar.

O kapıma uzanıncaya kadar sesimi bulamadım. "Bundan sonrasını ben ."

Omuzları öne doğru yuvarlandı ama kolu bırakmadı. "Lütfen. Neler olduğunu senden duymak istiyorum, onlardan değil. Ben sadece Ywena'nın Rorik'le paylaştıklarını biliyorum."

"O zaman yeterince biliyorsun." Onu başından savmaya ve kapıyı kendim açmaya çalıştım ama bir baş dönmesi patlaması beni olduğum yerde dondurdu. En azından düşmedim.

"Edira." Elini yüzünde gezdirdi ve elini bıraktığında gözlerinde gördüğüm tek şey pişmanlıktı. "Lütfen, sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Son zamanlardaki iplik tamirinin ağırlığından mı, yoksa sönük bedenindeki hüzünden mi, yoksa her ikisinin bir kombinasyonundan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama karşı koyacak gücüm yoktu. Bu yüzden kapıyı açmasına izin verdim. Yatağımın çarşafı arasında kaymama yardım ederken, Vora elinde tahta bir tepsi ve tanımadığım kalın bir sıvıyla dolu bir bardakla odaya daldı. Bana bir kez ve nefesinin altından küfretti. Tepsiyi yanımdaki komodinin üzerine koyduktan sonra bardağı zorla ellerime tutuşturdu.

"İç."

"Ne oldu?" Bardağı yana doğru eğerek sordum. Kıvamlı sıvı, bardağın kapitone deseninin çıkıntıları üzerinde yavaşça hareket etti ve desende kırmızı yeşil lekeler bıraktı.

"İlaç. Şimdi, iç." Vora'nın büyüye ya da pazarlığa ihtiyacı yoktu. yerine elini uzatarak bardağın dibini kavradı ve ağzıma götürmeye zorladı. Dudaklarım anlaşılmaktan çok şokla aralandı ama bu kadarı yeterliydi. İğrenç derecede tatlı, tiksindirici sıvı dilimin üzerinde kaydı. Elma, karanfil ve ne olduğunu çıkaramadığım başka yabancı maddelerin tadındaydı ve midem

onaylamayarak sıktı. Tam elimi itecektim ki Vora'nın keskin bakışı elimi havada durdurdu.

"Zorla indir. Yardımı olacaktır." Sorgulamadan ekledi, "Söz veriyorum güvenli."

Tat alma duyularım aksini iddia edebilirdi, ama bana cevap verme fırsatı vermedi. Bunun yerine, ben sakinleşene kadar bardağı ağzıma dayadı. Büyük bir yudum yuttum ve sonra tadın sertliğini kesmek için nefes verdim. Boynumdan aşağı ve kollarıma doğru bir ürperti yayıldı ve dişlerimi sıktım. Vora bardağı komodinin üzerine koydu ve sonra ellerini önlüğünün üzerine .

"Bitirdiğinizden emin olun. Her damlasını," dedi.

Uzuvlarımda garip, hoş bir uyuşukluk hissettim ve kaslarımdaki yorgunluk azaldı. Şurup kıvamındaki karışıma bir bakış attım. Bunu nasıl yaptığını bilmek için neler vermezdim. Kasaba halkına bir servet karşılığında satabilirdim.

"Teşekkür ederim, Vora." Bir koltuğu yatağımın ayak ucuna çektikten sonra Orin bizi sessizce izlemişti, pişmanlık ve endişenin mükemmel bir resmiydi. Dirseklerini dizlerine dayamıştı ve saçları arayan gözlerinin üzerine dökülmüştü. "Hepsi bu kadar."

Başını sallayıp bakışlarımla buluşmadan önce dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Daha sonra tekrar kontrol edeceğim. İçeceğin içinde hafif bir yatıştırıcı var, kısa süre içinde etkisini gösterecek ve iyileşmeyi hızlandıracak. Dinlen." Odadan çıkarken etekleri dalgalandı ve kapı arkasından sıkıca kapandı.

Yalnızdım. Orin'le yatak odamda yalnızdım. Onun kasvetli bakışlarının ağırlığı altında rahatsızca kıpırdandım. Kalın bir şekilde yutkundum ve ben de boğazının kıvrımlarını takip etmekten kendimi alamadım.

"Bana ne olduğunu anlat." Bu bir soru değildi ama yine de sesi bir yalvarışla yumuşadı.

Başımı yatağın başucuna yaslayarak günün olaylarını anlattım: Tasia ve Amalyss ile yürüyüşümü, benden nasıl "oynamamı" istediklerini. Birkaç saat sonra başlayan doyumsuz çekişme ve sonunda beni nasıl kapılarına kadar götürdüğünü. Ve sonra ona Tasia'nın kesiğini anlattım. Bunun üzerine sertleşti, dudakları sert bir hoşnutsuzluk gösterisiyle kıvrıldı. Bu sadece bir an sürdü, sonra tekrar suçluluk duygusuna kapıldı ve derin bir iç çekti.

"Amalyss ve Tasia'nın sizi bir daha pazarlık konusunda kandırmayacağına dair söz veriyorum."

"Ya da bu korkunç yerde başka biri?" Cevabımın ısırik olmasını engelleyemedim.

Sönerken omuzları öne doğru yuvarlandı. "Tek istediğim mülkümüz içinde özgürce hareket edebilmen ve davranabilmen; yeminlere bağlı kalmaman."

Soruma cevap vermemesi gözümünden kaçmadı. Pek sayılmaz. "Evervows?"

"Biz onlara böyle diyoruz. Taraflardan birinin vazgeçmesi halinde korkunç sonuçları olan büyülü pazarlıklar."

En azından o talihsiz seyyar satıcı gibi dilimi kaybetmemiştim. "Seninle paylaştığımız gibi," dedim acı bir şekilde. Onunla evlenmeyi isteyerek kabul etmişim.

Ama beni ona bağlayan o , görünmez zincirlerin düşüncesi bile dişlerimi kenetledi. "Tasia ve Amalyss'e kızgınım ama daha çok kendime kızgınım. Burada güvende olacağıma inanmamam gerektiğini bilmeliydim."

"Edira," dedi Orin sandalyesini yaklaştırırken nefes vererek. "Böyle hissetmeni istemiyorum." Gözleri kolumdaki armaya kaydı ve yüzü öfke ile hayal kırıklığının karışımıyla buruştu. "Sen Fernglove'un bir parçasısın. Benim sözüme karşı geldiklerine inanamıyorum. Yaralanabilirdin."

"Söyledikleri doğru mu? Bir Ever'i iyileştiremeyecek kadar zayıf olduğum hakkında?"

Parmaklarını birbirine geçirdi. "Evet. Şimdilik. Bu yüzden yeteneklerini geliştirmene yardımcı olmak için seninle çalışmak istedim. Benim bilgim olmadan hiçbirimize bir daha iplik geçirmemelisin, anlıyor musun?"

Yüzündeki üzgün ifade göğsümde kabarın duygularla eşleşiyordu. Onunla çalışmayı kabul ettiğimde tüm hikâyeyi bilmiyordum. Onun *için*. İlerleyen günlerde, haftalarda kaç gizli gerçeği keşfedecektim?

"Beni yemin etmem için kandırmayı nasıl başardılar?" İçimi çektim.

"Yeminler iki tarafın da kabul etmesini gerektirir ve ne yazık ki büyü Niyeti anladım. Bana anlattığın kadarıyla, onların isteklerini kabul etmen yeterliydi." Sandalyesinde kaydı ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bir Ever'ın bir yemini çağırma çalışıp çalışmadığını büyüünün kabarmasından ve genellikle o Ever ailesine özgü bir kokudan anlayabilirsiniz. Bizim için bu topraksı, çiçeksi bir koku."

Bunu fark etmişim ama hiç önemsememişim. Çünkü elbette büyülerinin göstergesi, çevreleyen dünyanın gerçek kokusu olacaktı. Süper tanımlanabilir.

"Çok hoş," diye mırıldandım. "Bu evde yaptığım her konuşmayı sürekli yeniden gözden geçirirsem benden yapmamı istediğin işi yapamam."

"Buna kalmayacak," dedi hızla. "Bir saat içinde herkes Tasia ve Amalyss'in hatasını öğrenecek ve bir daha bir şeye kalkışmayacak. Söz veriyorum."

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca bakışlarını üzerimde tuttum, yüz ifadesindeki her nüansı inceleyerek bir aldatmaca aradım ama bulamadım. Öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı ve çenesini hafifçe eğdi. Umut. Dudaklarının aralanmasına ve nefesinin kesilmesine neden olan şey buydu. İşleri yoluna koymak istiyordu.

Bana bakış. Buna zor dayanabildim. Ellerime, düşüncelerime, başka bir şeye fırsat vererek bardağıma uzandım. Hızlı bir hareketle, iğrenç tonüğimin sonunu da boşalttım.

"Dinleyeceklerini nereden bileyim?"

Boynundaki damarlar bronzlaşmış tenine doğru gerildi ve burun delikleri genişledi. "Çünkü onları ben *yapacağım*." Çenesini sıktı ve gevşetti. "Kimse sana zarar vermeyecek Edira. Benimle ne kadar akraba oldukları umurumda değil." Yükselen duygularına karşılık verircesine etrafında büyü parladı ve birlikte işlenmiş toprak kokusu ve yaz ışınlarının sıcaklığı geldi.

Nefesim göğsümde sıkıştı. Bakışlarındaki şiddetli inanç inkâr edilemezdi ve korkum uçup gitti. Hayatımı Evers'ten saklanarak geçirdikten sonra kendimi bu kadar korunmuş hissetmek garipti. Ondan. Yavaşça başımı salladım. "Tamam. Sana inanıyorum."

Sözlerimle birlikte gücü azaldı ve küçük, rahatlamış bir gülümseme dudaklarını çekiştirmeye cesaret etti. "Teşekkür ederim."

Çarşafın arasında daha da aşağı kaydım. Orin'in uzun bakışları tenimi kızarttığı için değil, onun görmesini istemediğim için. Ama büyüün yokluğuyla birlikte bir ürperti geldiği ve kendimi ısıtmaya ihtiyacım olduğu için.

Tavana hızlı bir bakış fırlatırken boğazımı temizledim. "Dinlenmeliyim."

Orin bir nefes içinde ayağa kalktı. "Elbette. İyi geceler, Edira."

Ve böylece elime uzanıp parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu. Parmaklarımda yumuşak bir karıncalanma yayıldı ama uyku beni altına çekmeden önce bu hissin tadını tam olarak çıkarma şansım olmadı.

Dokuz

Kendimi bir kez daha Willowfell'in dışındaki mezarlıkta bulana kadar rüyalarım aralıklı ve kısa süreliydi. Öğle güneşi tepemdeki ağaçların arasından süzülüyordu ve ben annemle babamın mezarları arasında yerde yatıyordum. Çimler yumuşaktı, esinti huzur vericiydi ve kır çiçeklerinin kokusuyla doluydu. Bir elim annemin, diğeri babamın üzerindeydi ve her şey o kadar *sakindi* ki. Ölülerin arasındaydım ve onlar beni yargılamıyor, talep etmiyor ya da istediklerini elde etmek için beni manipüle etmiyorlardı. Ben sadece var oluyordum.

Ama parmaklarımın arasında otları yuvarladığımda, yapraklar lapaya dönüştü ve yer titredi. Toprak canlanırken, altın böcekler ve yumuşak sarı balçıkla yer değiştirip kıvranırken, yemyeşil manzara hızla griye dönüştü. Altımda bir mezar açıldı ve ben yanıklığın içine düştüm. Çürüyen uzuvlara ve çukur gözlere. Derimi kemiren bir hastalık fiçısının içine. Leş gibi kokan bir yeraltı mezarlığına, solan sarmaşıklar gibi çılgınca uzanan parçalanmış hayat ipliklerine. Bileklerimi ve bacaklarımı yakalayıp beni aşağıya sürüklediler. Çılgılık atarken ve ölümün kesinliğine yenik düşerken çürüyen toprak ağzımı doldurdu.

Keskin bir nefes alışla gözlerim açıldı ve bedenim kaskatı kesildi. Fernglove. Fernglove'daydım. Nabzım boğazıma dayandı ve en azından Ywena'nın beni şok etmek için yakınlarda olmadığına şükrettim. Bir ömür boyu yeterince Ever maskaralığıyla uğraşmıştım. Bedenim bir molaya hazırды.

İnce bir güneş ışığı perdeleri araladı ve çarşafı sıyırıp yataktan çıktım. Banyoya doğru ilerledim, giderken ecza kutularımı aldım. Teknik olarak, tentürlerime ihtiyacım yoktu.

Vora'nın karışımı ağrılarımı hafifletmek için harikalar yaratmıştı ama benim

ilaçlar beni rahatlattı. Bir nevi kontrol. Ben de banyo yaptım ve rahatlamak için en sevdiğim tuzları ekledim.

Havluyla kurulandıktan sonra önlük giyme zahmetine girmeden hızlıca giyindim.

Bunun yerine, hemen kardeşlerimi ziyaret etmeden önce pantolon ve bol bir bluz giymeyi tercih ettim. Onların değişmemiş halleri içimi rahatlattı. Hâlâ zamanım vardı.

Çok değil, ama umut uyandırmaya yetecek kadar.

Kapıdan gelen menteşelerin sessiz iniltisinden önce yumuşak bir vuruş duyuldu. "Edira?"

Döndüğümde Vora'nın açık çerçevede durduğunu ve kaşlarını endişeyle birbirine vurduğunu gördüm. Ellerimin Noam ve Nohr'dan uzaklaşmasına izin verdim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Güzel. O içkinin içinde ne vardı? O tarifi senden çalmam gerekebilir," dedim gülümseyerek.

"Belki sana öğretirim," dedi. "Ama şimdilik yemek yemelisin. Odana kahvaltı hazırladım."

Hiç şikâyet etmeden onu odama kadar takip ettim. Ben yumurta ve meyve yerken o saçlarını ördü, sadece lokmalar arasında kahve yudumlamak için durakladı. Makyaj masamın üzerindeki pencere açıktı ve uykulu çimenleri inceledim. Sabahın erken ışıkları yemyeşil tarlaları yumuşak bir parıltıyla yıkıyordu ve canlı bahçeler, kıvrımlı patikaları yöneten mermer heykeller dışında boştu. Havuzun ortasındaki fiskiyeden ince bir spreyci halinde su akıyor ve sayısız damlacık güneş ışınlarında düşen elmaslar gibi parlıyordu. Yine de bu büyüleyici manzara dikkatimi toplamama yetmedi. Bakışlarım o lanet ağaca geri döndü.

Boğazımı temizlerken omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. "Amalyss ve Tasia' ne oldu?"

Vora'nın elleri kafa derimde hareketsiz kaldı. "Yaptıkları için yeterince cezalandırılıyorlar. Bunu bir daha denemeyecekler."

"Ne tür bir ceza?" Ben sordum.

"Bu seni ilgilendirmez." Ellerini bıraktı ve sonra boş tabağımı sabitlemek için etrafıma uzandı. "birlikte, işler yoluna girene kadar aileden uzak durmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Neden?"

Vora içini çekti. "Lydia ve Clesian, Orin'in kızları uyarma kararından memnun değiller ..." Sözleri kesildi ve bana bu Tanrı'nın unuttuğu malikânenin bir yerlerinde pusuya yatmış tehlikeyi yorumlamam için bolca alan bıraktı. Amalyss ve Tasia'nın başına gelenler için beni suçladıklarına şüphe yoktu.

Orin'in eline dayanıyor. "Herkes seni rahat bırakmalarını emretti ama ailenin çoğu onun sözünden çıkmakta oldukça başarılı."

"Dün gecedan de anlaşılaçağı üzere," dedim göz devirerek. "Orin'den bahsetmişken, nerede olduğunu biliyor musun?"

Kapıya doğru ilerlerken, "Seni kütüphaneye götürmemi söyledi," dedi. "Gidelim mi?"

"Tabii iplik tamirciliğı dışında geçimimi sağlamanın başka bir yolunu bilmiyorsanız."

Vora homurdandı. "Beni takip edin."

Sessiz malikânede ilerleyerek yıpranmış kitaplarla dolu mağara gibi bir odaya ulaştık. Sayısız pencereyi çevreleyen tül perdeler açılmış, ışığın kırışları doldurmasına ve tavandan sarkan kristal avizeye vurmasına izin veriliyordu. Püsküllü bir kanepe, cilalı bir sehpanın ve aynı krem rengi kumaşa sahip iki koltuğun önüne yerleştirilmişti. Masanın üzerinde bir yığın boş kâğıt ve mürekkepli kalemle birlikte bir yığın ince kitap duruyordu.

"Bir randevusu bitmek üzere. Bunu bıraktıktan sonra hazır olduğunuzu haber ," dedi boş kahvaltı tabağıını elinde dengelerken. Koridoru geçtikten sonra sola dönerek hızla çıktı. O gözden kaybolurken derin bir nefes aldım ve yıpranmış derinin hafif kokusunun tadını çıkardım.

Toz zerrecikleri güneş ışığının huzmelerinde süzölüyordu ve ben boşluğa bakarken elimi havada salladım. Evde çok fazla kitabımız yoktu ama sahip olduğumuz birkaç romanı sayamayacağım kadar çok kez okumuştum. Masanın üzerindeki kitap yığınınına doğru ilerledim ve parmak uçlarımı ince sırtlarında gezdirdim. Romandan çok günlük gibiydiler ama yine de güzel hazırlanmışlardı. Yığından ilkinii kaldırdım, sarmaşık yeşili kapağına ve yaldızlı sayfalarına hayran kaldım. Görünürde hiçbir işaret yoktu ama yıpranmış günlüğü çevirip açtığımda, sayfanın üst kısmında düzgün bir el yazısıyla yazılmış tek bir isim gördüm.

Rowena.

İçime bir ağırlık çökerken parmaklarım onun tanıdık karalamasının üzerinde gezindi. Bu muhtemelen teyzemin bu dünyada kalan son parçasıydı. Eninde sonunda sayfayı çevirip Fernglove'da geçirdiğı zamanı öğrenmem gerekeceğini bilsem de, bir anlığına sadece ismine bakıp o hâlâ varmış gibi davranabilirdim - bir zamanlar Willowfell'de paylaştığımız hayat hâlâ devam ediyordu.

Sessiz ama ısrarlı bir öksürük beni başımı kaldırmaya zorlayana kadar kalbim saatlerce boğazıma düğümlendi. Orin elinde bir içecek tepsiysiyle birkaç santim ötemde duruyordu. Seramik üzerine soluk mavi çiçeklerle boyanmış ikiz kupalar çayla doluydu ve yanlarında küçük bir tabak küp şeker duruyordu. Kulaktan kulağa yayılan bir gülümsemeyle tepsiyi masaya bıraktı ve yanıma sokuldu.

"Görüyorum ki seninle gözden geçirmek istediğim şeyi bulmuşsun." Sonra bakışları Rowena'nın ismine kaydı ve ifadesi değişti. "Etkileyici bir iplik ustasıydı."

"Biliyorum." Kanepeye çökmeden önce kalın bir şekilde yutkundum. "Onu özlüyorum." Orin yanıma oturdu ve bana bir fincan çay ikram etti.

"Umarım onun günlüğü, Önceki iplik ustalarımızın günlükleriyle birlikte, yeteneklerinizi geliştirmenize yardımcı olacaktır. Yıllar içinde büyülerinin kapsamı hakkında pek çok şey öğrendiler."

İçeceği kabul ettim ve yavaşça bir yudum aldım, yasemin ve portakal çiçeklerinin hoş karışımı karşısında şaşırdım. Çayın sıcaklığı beni rahatlattı ve Rowena'nın günlüğünde bir parmağımı gezdirdim. "Teşekkür ederim. Bunlar çok değerli."

"Sanırım öyle." Orin kupasını dudaklarına bastırdı. "Uygulamaya zarar veren bir büyüye sahip olmayı aklım almıyor."

Kimseyi iyileştiremez. Teyzemin kendi sözleri. Bu uyarıyı onun kayıtlarında tekrar bulup bulamayacağımı merak ediyordum ama Orin haklıydı. İplikçilerin yeteneklerini geliştirme konusunda kadar az şey bilmelerinin bir nedeni de riskin çoğu zaman ödüle değmemesiydi. Bir nesilden diğerine aktarılan küçük öğrenimleri birbirimizle paylaşırdık. Ama hiçbir şey *bununla* kıyaslanamazdı. Göğsümde bir umut tohumu filizlenirken önümdeki yığına tekrar baktım. Bunu yapabiliyordum. Geliştirdikleri yöntemleri inceleyebilir ve başarısızlıklarından ders çıkarabilirdim. Burada tüm işlerini büyülerini mükemmelleştirmeye adanmışlardı. Bu onların hayatına mal olmuş olabilirdi ama belki benimkini kaybetmeme gerek yoktu.

Orin beni dikkatle izledi, çayı elinde unutmuştu. Bir süre sonra çayı tepsiye bıraktı ve bacağı benimkine hafifçe sürtünecek şekilde kaydı. "Bunların hepsini ben de okudum ama senin için farklı bir anlam ifade edeceklerini düşünüyorum. Tarif ettikleri gücü ancak hayal edebilirim." Sonra ellerime baktı, yüz ifadesini bir tür merak kaplamıştı.

Gücümü ateşlemek için duyduğum vahşi arzuyu görmezden gelmek için boşuna çabalarken kupayı daha sıkı kavradım, sırf onun yaptığı gibi parıltıma hayret edip etmeyeceğini görmek için

o gün evimde. "Önce kendim okusam daha iyi olur." "Elbette. İhtiyacın olan her konuda sana destek olmak için buradayım." Eğildi Yaklaştım ve başımı ona doğru eğdim. Bir nefeslik mesafeden daha uzakta değildi. Kokusundan bir parça yakalayabilmek umuduyla derin bir nefes aldım ama elim boş döndüm. Temiz hava ve kütüphanenin belli belirsiz kokusundan başka bir şey yoktu.

"Bunları bitirdikten sonra yardımınıza ihtiyacım olacağından eminim." Diğerlerine başımı sallamadan önce Rowena'nın günlüğünün cildini karıştırdım. "Türünüzün büyüsunü herhangi bir iplikçiden daha iyi biliyorsunuz."

Eli dalgınca kalçamın yan tarafını sıyırdı. "Beni açık bir kitap olarak düşün o zaman."

Hain kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu ve kısa bir süre için lanet olası şeyin sesini duyup duymadığını merak ettim. Umarım . Neden ona doğru ilerlediğimi, onun sıcaklığına yakın olmanın neden iyi hissettirdiğini bile tam olarak anlamıyordum.

"Bu arada, bunun için teşekkür ederim." Rowena'nın günlüğünü aramızda tutarak onun dikkatini etkili bir şekilde sayfalara çektim. "Bunca yıl onu düşündüm ve şimdi sanki onun günlerinin nasıl olduğunu görebiliyorum. Neler kaçırdığımı."

Orin elini benimkinin üzerine koydu. Günlüğe, ailemden bir parçaya doğru sıkıca bastırdı. Parmaklarımız neredeyse birbirine geçecekti. "Veda edemediğin için üzgünüm."

"Ben de."

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Orada oturduk, parmaklarımız her geçen nefesle daha da iç içe geçti ve sadece paylaşılan sessizliğin rahatlığının tadını çıkardık. Bana neden bu kadar dikkatle baktığını anlamıyordum. Neden her geçen dakika nabzım daha da hızlanıyordu. Boğazını temizleyene kadar çok fazla yaklaştığımı fark ettim ve yanaklarımı bir sıcaklık kapladığında doğruldum.

Orin tenimde gezinen kızarıklığı takip etti ve bakışlarında istek canlandı. Yine de gülümsemesi nazikti. "Acele etme. Şimdilik, bunları kesintisiz okuman için sana birkaç gün vereceğim. Rorik'le fiziksel eğitimine daha sonra devam edebilirsin ve ben de senin dikkatini daha fazla dağıtmayacağım."

Elimi onunkinden çektim ve günlüğün sayfalarını amaçsızca çevirerek parmaklarımı meşgul ettim. "Bir şeye ihtiyacım olursa sana haber veririm."

"Lütfen yap." Orin bir süre daha bana baktı ve üzerimde tamamen yayılmasına izin verdikten sonra ayağa kalkıp gömleğini düzeltti. O ayrıldı

Tek kelime daha etmeden minderlerin üzerine yığılmamak için kendimi zor tuttum.

Bu da neydi böyle? Göğsümden bir inilti yükseldi ve gözlerimi kapattım. Orin, Evers hakkında sahip olduğum tüm önyargılara meydan okuyordu. Her. Son. Her şeye. Bunun için ondan nefret ediyordum ama aynı zamanda etmiyordum da. Çünkü burada, ailemin geçmişinin varlığından bile haberdar olmadığım bir parçasını tutuyordum.

Gözlerimi açarak koltukta doğruldum ve Rowena'nın günlüğünü çevirerek ilk sayfasına kadar açtım.

İplikçilik yaptığı günlerden önce kasabanın şairler ödülünü kazanmıştı. Üretken ve güzel söz söyleyen biriydi ve artık kasabanın yaşlılarının malı olan rahat evi, onun düzgün el yazısıyla dolu kitaplar ve günlüklerle doluydu. Bizi terk ettiğinde, küçük anılarından birkaçını kendim için sakladım. Ama bu günlük onun kaleme aldığı son şeydi.

Kendimi kederimi yutmaya zorladım ve yavaşça onun tarihli kayıtlarını incelemeye başladım. Çalışmaları resmiydi, düzyazısı sertti. Ondan görmeye alışık olduğumdan çok farklıydı ve anladım ki, yanıklığa bir çare bulmaya yardım etmeyi kabul etmiş olsa da, bundan hiç zevk almıyordu. Yine de her kelimesini okudum. Evers'in ipliklerinin, hareketlerinin, güçlerinin ve dayanıklılıklarının her ayrıntılı açıklamasını. Daha önceki iplikçilerin günlüklerine dayanarak tamir yöntemlerini de geliştirmişti ve onları da okumayı planlarken, titiz talimatlarını takdir etmekten kendimi alamadım.

Ayrıntı içermeyen tek sayfa son girişti. Sadece tek bir kelime içeriyordu. *Mavis.*

Kulaklarıma donuk bir çınlama yerleşti.

"Rowena Teyze," diye mırıldandım kendi kendime, el yazısının izini sürerken. Sayfanın tarihi on beş yıl öncesine aitti. Orin onun birkaç yıl önce öldüğünü söylemişti ama *on beş* yıl mı? Kalbim burkuldu. Hayatı büyük ölçüde kısa kesilmişti. Mavis'i iyileştirmeye çalışmanın ölümüyle sonuçlanacağını biliyor muydu?

İsme bakarken gözlerimden yaşlar süzüldü. Bunu başaramamıştı. İçinde bulunduğum durum göz önüne alındığında bunu biliyordum, ama o girişi görmek ... o tek kelimeyi ...

Sayfayı hafifçe okşarken bir yumruk kalbimi sıktı. Ani, keskin bir acı işaret parmağımı kesti ve kitabı kucağıma bırakırken irkildim. Bir kan damlası derimin yüzeyine doğru düzgün bir şekilde aktı.

yarık. Açık dergiye bakarken, ortadaki ciltten fırlamış küçük, pürüzlü bir kâğıt parçası gördüm.

Kayıp bir sayfa mı? Yırtığın izi neredeyse fark edilmiyordu, sadece bir sayfanın orada olduğunu gösteren en ufak bir kırıntı vardı. Yüzeyine sıçramış herhangi bir mürekkep lekesi ya da not yoktu ve Rowena'nın iplik tamir teknikleriyle ilgili son yazısı ile Mavis'in adının yazılı olduğu son sayfanın arasına sıkıştığı için düşünce akışında herhangi bir kesinti olmamıştı. Eğer parmağımdaki kesik körelmeseydi, kayıp olduğunu asla bilemezdim.

Başka bir şeyin çıkarılıp çıkarılmadığını görmek için günlüğüne göz attım ama cildin geri kalanı sağlamdı. O mu yırtmıştı? Ya da başka biri? Hayalet gibi bir ürperti omurgamdan aşağı süzüldü. Sorabilirdim ama ne işe yarardı ki? Bana gerçeği söylerler miydi? Fark ettiler mi?

"Tuhaf," diye mırıldandım. Pantolonumdaki kan damlasını silerek kitabını yanıma koydum ve bir sonraki günlüğe uzandım. Göz atmam gereken dört günlük daha vardı, blight ya da Evers'in iplikleri hakkında ek bilgi toplamak için dört şansım daha. Ama önümüzdeki birkaç saati iplikçilerin anılarını gözden geçirerek geçirirken, Rowena'nın günlüğündeki kayıp sayfayı ve o tek, lanetleyici kelimeyi düşünmeden edemedim.

Mavis.

On

İki gün mutlu bir yalnızlık içinde geçti. Karşılaştığım tek Ever, ara sıra ilerleyişimi kontrol eden Orin'di ama ailenin geri kalanı onun uyarısını dikkate almış gibi görünüyordu. Mola verdiğimde ya da zihnimi boşaltmak için arazide gezindiğimde bile yanımdan sadece görevlerine devam eden hizmetliler geçiyordu. Aile yemeğine katılmam gerekmiyordu. Fernglove'ların ne yaptıklarını ya da nerede olduklarını bilmiyordum. Çok da umurunda değildi. Tüm dikkatim günlüklerdeydi.

Ne yazık ki, onları hızlıca gözden geçirdim. İplikçilerin malikânede geçirdikleri yıllara rağmen, günlükleri elli girişi geçmiyordu. Hepsi. Kendi kendime notlar almaya başladım, fikirleri ve ilk deneyeceğim yöntemleri not ettim. En eski iplik ustalarından biri kesmek yerine dikmek için bir fikir kaleme almıştı ve bu beni duraksattı.

Etkilenen yaşam ipliğini baskın olmayan elinizle izole edin. Ardından gücünüzü baskın elinizin avuç içine odaklayın. Bir bıçak veya neşter şeklini almasını sağlayın ve ardından keskin ucunu ipliğin tabanına doğrultun. Can ipliğinde daha düzgün uçlar oluşturmak ve gereksiz yıpranma olasılığını azaltmak için temiz bir kesim yapın.

İnsan olsun olmasın, birinin tellerini kesmeyi henüz test etmemiştim. Budama işe yarar mıydı yoksa zarar mı verirdi? Çoktan solmuş bir bitki gibi ölürler miydi, yoksa enfeksiyondan arınmış yeni bir büyüme filizlenir miydi? Belki de öyle olurdu ama bu, vücudun bir yerden kaynaklanıyor gibi görünen hastalığı ortadan kaldırmazdı. Budama, semptomları geçici olarak hafifletebilirdi ama geriye bir bilinmeyen kalıyordu: ben. Yaptıklarımı katlarırsam, özümden koparılan sağlıklı tellerden kurtulabilecek miydim? Yoksa kendimi ölüme doğru çok daha hızlı mı itecektim?

Eski threadmender detaylı bir açıklama yapmadı, ancak son yazısı yeterince aydınlatıcıydı: *Kesmeyin*.

Rowena'dan önceki bir başka iplik bükücü, büyüsünü kullanırken bir şekilde iplikleri sıkıştırma fikrine sahipti, ama ne amaçla, . Günlüğüne işaret parmağı ve başparmağıyla iğne gibi bir şey haline getirilmiş bir ipliği tutarken çizdiği bir taslak bırakmıştı. Bu onun son yazısıydı ve hayalet gibi bir ürperti tenimi kasıp kavurdu. Umarım bunu denerken ölmemiştir. Ama . . . Bu fikrin altını çizdim ve kağıtlarıma not aldım. Belki de.

İkinci sabah, onların günlüklerini bir kenara bırakıp çevredeki raflara baktım. İplik ustalarından birkaçı ilham almak için başka kitaplar okuduklarından bahsetmişlerdi, ancak metinlerin başlıkları dışında kendileri hakkında çok az not bırakmışlardı.

"Neredesin sen?" Kitaplığa doğru ilerlerken gözlerimi kısarak kitap sırtlarına bakarak mırıldandım. Yaldızlı deri ve yıpranmış ciltlere sahip tozlu, eski kitaplar raflarda düzgün bir şekilde paketlenmişti, birçoğunun belirsiz başlıkları vardı veya deşifre etme umudum olmayan eski mühürlerle damgalanmıştı. Ama sonunda, dergilerde bahsedilen üç kitabı buldum: *A Collection of Rare Flora*, *Sloan's Guide to Curses and Poisons* ve *Fable or Fact: A History of Evers*. döndüğümde, kitabın içeriğine hızlıca bir göz attıktan sonra en azından pasajların modern dilde yazılmış olduğunu görünce ikincisinden başladım.

İlk yazı, Ölüm ve sözleri sihirle dolu bir kadını içeren kısa bir efsaneydi. Kadın, Ölüm'ün pençesinden kurtulduktan sonra Ever olmuş ve hem ona hem de akrabalarına sonsuz yaşam bahşedilmişti. Görünüşe göre Blight, Ölüm'ün verdiği sözü umursamıyordu. Mavis, orijinal ölümsüz kadının soyundan gelmesine rağmen hâlâ ölüyordu.

Kitabın sonuna gelene kadar bölümler arasında gezindim ve neleri tekrar ziyaret edeceğime dair notlar aldım. Kitabın son kısmı, Ever ailelerinin isimleri ve konumlarıyla birlikte birkaç sayfaya yayılan geniş bir soyağacı çizelgesine ayrılmıştı.

Çok fazla. Atalarının sayısını unuttum, çizelgedeki yüzlerce dalın hepsi bir şekilde yüzyıllar önce ilk Ever'e kadar uzanıyordu.

Kökenleri çok eskilere dayanıyordu. Bazı dallar çok uzak görünüyordu ve ailelerin çoğunun isimlerinin üzerinde bir arma yoktu. Ancak olanlar, aileye daha fazla ağırlık kazandırmak istercesine daha cesur, daha büyük bir yazı tipiyle kaleme alınmıştı. Önem. Güç.

Glaes sınırları içinde sadece dört aile bu şekilde mürekkeplenmişti: Ferngloves, Waterstone', Starglens ve adını duymadığım dördüncü bir aile. Embergraves. İsme kaşlarımı çatarak, orada bulunan ailelerden herhangi biri hakkında ayrıntı bulma umuduyla sayfaları çevirdim ama hiçbir şey bulamadım. Kendi kendime sessizce mırıldandım, Orin'e sormak için aklıma bir not aldım, her şeyden çok meraktan, bakışlarım takıldığım pasaja sürüklendiğinde.

Türümüzün İlki ateşin doğasını anlamak için onlarca yıl harcadı, hatta derisi artık kömürleşmeye ve güç damarlarında kök salana kadar alevlerin içinde yıkanacak kadar ileri gitti. Orada, ısıyı içinden nasıl çıkaracağını ve parmaklarından kıvılcımları nasıl tutuşturacağını öğrendi. Güçlerini güçlendirmek için dünyada orijinal taşınkine benzer büyüye sahip nadir yaratıklar aradı ve büyük ölçüde ödüllendirildi. Kadim canavarların parçalarını varlığına yerleştirdi ve karşılığında ek güç ve kuvvet kazandı. Bu nedenle Ever'ler kendilerine has fantastik özelliklerle doğarlar. Ve sihrimiz orijinal Ever'den türemiş olsa da, her aile dalı için farklı şekilde tezahür eder, bazıları diğerlerinden daha güçlüdür.

Belki de bu yüzden Fernglove'lar kalın harflerle yazılmış ve bir armayla işaretlenmiştir. Basitçe daha güçlüydüler. İpliklerinin bu kadar dayanıklı olmasının nedeni de buydu şüphesiz. Sayfaları karıştırırken köşelerden düzgünce katlanmış olduğunu fark edince durakladım. kadar sıkı kırışmıştı ki, metinle tamamen aynı hizadaydı, neredeyse gözden geçiriyordum. Kaşlarımı çatarak sayfayı taradım.

Kalp bağları, iki Ever kendi içsel sihirlerini birbirleriyle paylaşmayı kabul ettiklerinde oluşur. Bu gerçekleştiğinde, yalnızca söz konusu çift tarafından görülebilen bir sihir şeridi belirir ve kollarını sarar. Bir kez kabul edildiğinde, bu ikisi arasında kalıcı, görünmez bir bağ haline gelir. Bu durum tersine çevrilemez ve çiftlerden biri öldüğünde bile, eski partner kendi kullanımı için bu güç zenginliğine erişmeye devam eder. Bu nedenle, bu düzeyde bir güç paylaşımı ve bağlılığa saygı duyulur ve ancak dikkatli bir değerlendirmeden sonra üstlenilmelidir.

Anlatılanlara o kadar dalmıştım ki, birinin geldiğini haber veren ahşap döşemenin yumuşak duyduğumda hemen başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmedim. Orin daha fazla çayla gelseydi, memnuniyetle alırdım - ve ondan kalıp güçlerindeki nüanslar hakkında daha fazla açıklama yapmasını isterdim. Bir parmağımı yıpranmış sayfaya bastırarak kapı aralığına bakarken yerimde durdum. Ve sonra donup kaldım.

"Demek saklandığın yer burasıydı." Lydia'nın sesi soğuk, bakışları keskindi. Mavi-yeşil üstü örtülü bir öfke parlıyordu.

karşılaşmak isteyeceğim son kişi olduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu. Kitabımı sehpanın üzerine bırakırken kalbim göğsüme çarpıyordu.

"Merhaba, Lydia."

İleriye doğru bilinçli bir adım attı. "Çocuklarımın şu anda ne yaptığını biliyor musunuz?"

Kulaklarımda uyarı çanları çalmaya başladı. "Hayır."

Kanepenin kenarına uzandı. "Senin hatanın bedelini ödüyorlar." "Hata mı?"

Sesimde kızgınlık parladı. "Beni kandırdılar."

"Ve bu onların hakkı. Sen Fernglove'un malısın." Kanepenin kenarını kavradı ve tırnakları ahşap çerçeveye sürtündü. "Sevgili yeğenim onları serbest bırakmayı uygun görene kadar kızlarım kilit altında tutulurken senin burada oturup rahatça kitap okumanın kadar adil olduğunu açıkla bana."

Kanım dondu. "Bunu ben istemedim."

Yaklaştı, ben de ayağa kalktım ve kitap raflarından birine çarpana kadar ondan uzaklaştım. Kibirli kıkırdaması havada asılı kalmış gibiydi. O anda Vora koridorun köşesini döndü ve açık kütüphanenin tam karşısına geldi. Lydia'ya bir kez baktı ve elindeki servis tepsisini sıkıca kavradı. Topuklarının üzerinde dönerek yardım teklif etmeden oradan ayrıldı, etekleri arkasından dalgalanıyordu.

Harika.

"Artık Orin'in koruması altındasın ama kızlarımdan birine bir daha ufak bir rahatsızlık verersen" -aramızdaki mesafeyi kapattı, gergin bedeni kötülükle titreşiyordu- "sana zarar vermekte tereddüt etmem."

"Onların yaptıklarından ben sorumlu değilim," diye öfkelen dim. Ellerim yanlarımda yumruk oldu ve sırtım sertleşti. "Ve eğer beni bir daha zarar vermekle tehdit edersen, bunun acısını sadece kızların çekmeyecek."

"Bu ne cüret!" Tek parmağıyla çenemi yakaladı ve yukarı doğru çekti. Boyu benden uzun bile değildi. Hepsi bir gösteriydi, hepsi bir güç . Ve damarlarımda çalkalanan öfkenin daha da yükselmesine neden oldu. "Aptal ölümlü. Bana zarar vermekten tamamen acizsin."

Ellerim aksini kanıtlamak için kaşınıyordu ama hiç fırsatım olmadı.

"Dikkatli ol, Lydia Teyze. Orin'in senin bir süredir iplikçimizi rahatsız ediyor." Eğlenceli ses tonu odanın içinde süzüldü ve Seville kütüphaneye adım attı. Kanepenin etrafında dolandı ve sonra kalçasını kanepeye dayadı, ayak bileklerini çaprazladı ve bana alaycı bir şekilde gülümsedi

çıkılmaz. "Hem de Amalyss ve Tasia'yı ziyaret etmenize izin verdikten hemen sonra."

Lydia daha önce kızgınsa bile şimdi düpedüz öfkeliydi. Elini çekti ve yeğenine ters ters bakmak için olduğu yerde sertçe döndü. "Seville. Varlığın tamamen gereksiz. Her zamanki gibi."

Sevil soluk soluğa kaldı ve elini hafifçe ağzına götürdü. "Teyze, aman Tanrım. Gördüğüm yaşlılık lekesi mi? Bunu kontrol ettirmelisin canım."

Lydia'nın dişlerinin arasından keskin bir tıslama çıktı ve içgüdüsel olarak iki parmağını temiz görünen elmacık kemiğinin üzerine koydu.

"Bir gün sen ve kardeşlerin yerinizi öğreneceksiniz. Tabii burada kalmanıza izin verecek kadar nazik olduğumu varsayarsak."

Seville güldü. Kırılğan, duygusuz bir ses. "Şimdi git, teyze. Kalp bağına ve terbiyesiz çocuklarına dön."

Lydia cevap vermek için ağzını açtı, sonra da kapattı. Gözlerinde kötü niyetli bir şey parladı ve hışımla uzaklaşmadan önce Seville'in bakışlarını hararetli bir nefes için tuttu. Lydia'nın geri çekilen ayak sesleri kaybolduğunda Seville abartılı bir iç çekti.

"Kızlarının böyle davranmasına şaşmamalı." Koltuktan kalktı ve bir kolunu gevşekçe omuzlarına doladı. "Gel, gel. Orin bunu duymak isteyecektir."

Leydi Starglen'in en yeni elbisesinin korkunç rengi ve oğlunun tuhaf sessizliği, Waterstones'un fuayesinin korkunç tasarım seçimleri gibi açıkça katkıda bulunma yeteneğim olmayan şeyler hakkında amaçsızca gevezelik ederken beni koridorda yönlendirmesine izin verdim. Hiçbir şey hoş değildi. Seville'in kendisinden başka her şeyi güzel bulduğundan şüpheliydim.

Orin'in çalışma odasına vardığımızda kapıyı çalma zahmetine katlanmadı, sanki kardeşinin değil de kendi çalışma odasıymış gibi içeri daldı. Orin masasının arkasında oturmuş kâğıt yığınlarının üzerine eğilmiş, parmaklarının arasında bir kalemi hafifçe döndürüyordu. Başını kaldırıp bize baktı ve bakışları benimkilerle karşılaşınca sustu.

"Bir şey mi oldu?"

"Sadece Lydia kızlarına yapılan muameleyle ilgili endişelerini dile getiriyor." Seville beni bırakıp rafta duran bir şeker kavanozuna yöneldi. Yakut renkli bir lokma seçti ve ağzına attı. "Ben hallettim."

"Anlıyorum." Orin'in bakışları benimkileri hiç terk etmedi. "Seville, bize bir dakika izin verir misin?" "Elbette." Çıkışa yönelmeden önce bir şeker daha kaptı.

"Zaten Waterstones'da bekleniyordum."

"Lütfen döndüğünüzde beni görün."

Gözden kaybolurken omzunun üzerinden küstahça bir el salladı. Orin kalemini bir kenara bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Lydia sana zarar verdi mi?"

"O tam bir kabus, ama hayır." İçimi çektim. "Ben iyiyim."

Gerginlik omuzlarını terk etti ve masasının karşısındaki boş koltuğu işaret ederken kuru bir gülümseme sundu. "Teyzem en hafif tabirle zor biridir."

"Bunun yeterince açıklayıcı olduğundan emin değilim," diye mırıldandım.

Bunun üzerine güldü. "Hayır, haklısın. Düpedüz iğrenç biri ama onu fazla zorlamamaya çalışıyorum. Ailem vefat ettiğinde, mirasın ona kalmasını bekliyordu. Onun yerine miras bana kaldı ve o zamandan beri bu ilişkiyi yürütmek biraz çalkantılı oldu."

Koltuğa çökerek ellerimi kucağımda birleştirdim. "Nasıl öldüler?"

"Bu ..." Kalın kalın yutkundu, gözleri kısılmıştı. "Bunu tartışmakta hâlâ güçlük çekiyorum."

Bunu çok iyi anlayabiliyordum. Göğsümde hayalet bir acı titreşti ve içgüdüsel olarak annemin deri parçasını bulma umuduyla pantolonumun cebine uzandım. Tabii ki elim boş kaldı ve kalbimdeki sızı daha da derinleşti. "Anlıyorum."

"Yine de babam çok zekiydi. Gerçekten zeki bir iş adamıydı."

Kalemlerinin yanındaki minyatür altın kum saatine uzandı ve onu ters çevirdi. Boş tabanına ince kum damlamaya başladı. "Her zaman zamanın değerini ve kelimelerin önemini vurgulardı. Annemi görür görmez ona aşık oldu."

Genişleyen soyağacı tablosu zihnimde canlandı. "O insan mıydı? Yoksa farklı bir Ever ailesinden mi?"

"Ailesinde çok az büyü olmasına rağmen o bir Ever'dı. Mavis onun sadece gücümüz için annemin peşinde olduğunu düşünüyordu." Gözleri kararmış bir halde boş boş bakıyordu, ama bir nefes aldıktan sonra elini hafifçe sallayarak bunu savuşturdu. "Her neyse, annemin aile büyümüze olan hakimiyeti Lydia'nınkinden daha güçlüydü, bu yüzden o ölene kadar evin reisi oldu. Lydia onun başa geçeceğini düşündü ama annemle babam kalp ikizi oldukları için babam hâlâ annemin tüm yeteneklerine sahipti."

Onun sözlerine hayret ederken kumun düşüşünü izledim. "Hiç büyü büyüleyici değildir."

Sırıttı. "Böyle düşünmene sevindim. Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Lydia ile konuşacağım. Ona seni aramamasını söylemiştim ve o açıkça buna karşı çıktı."

Söz veriyorum." Orin sandalyesinde arkasına yaslandı ve elleriyle başının arkasını kavradı.

"Bunun için endişelenme," dedim. "O sadece kızları için endişeleniyordu. Cezalandırılıyorlar mı?"

"Amalyss ve Tasia otoriteme hiçbir zaman saygı duymadılar." İçini .
"Ama Lydia durumu olduğundan çok daha kötü gösteriyor. Kendi odalarından daha az lüksü olan bir odaya kapatıldılar ama hücrede falan değiller."

"Yazık," dedim.

Orin'in dudaklarının kenarları yukarı kalktı.

Dilinden başka ne gibi espriler döküldüğünü duymak isterim. Pazardaki sözleri zihnimi doldururken yanaklarımda sıcak bir kızarıklık oluştu. Merak ettiği sadece benim kıvrak zekam mıydı yoksa dilim diye düşünmeden edemedim. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi bakışları dudaklarıma kaydı.

"O bir yana," diye mırıldandı masanın etrafından dolaşıp köşeye .
Ayarlarını yaparken bacaklarından biri benimkine sürtündü. "Araştırmanızın nasıl gittiğini merak ediyorum."

"Zamanı geldiğinde denemek istediğim farklı yöntemler için birkaç not aldım ama ..." Zihnim teyzemin günlüğüne geri döndü. Kayıp sayfadan var mıydı? Ya hiçbir şey değilse? Son birkaç gündür benim yaptığım gibi not almak için kullanılan yırtık bir sayfa. Onun ya da bir başkasının günlüklerden bir şey aldığından şüpheliydim. Başarılı olmamı onlar da en az benim kadar istiyorlardı.

"Günlükler bilgilendirici," dedim sonunda. "Ama özellikle Mavis'in yanıklığıyla ilgili çalışmaları hakkında daha fazla ayrıntı umuyordum."

"Hepsinin şansı yoktu. Birkaçı bize katılmadan önce iplik tamir ediyordu, bu yüzden ömürleri çoktan kısalmıştı." Yumuşak bir sesle konuşmuştu ve gülümsemesi yorgun bir hal almıştı. Hüzünlü. "Ve bir ya da iki kişi Deneyimlerini belgelemelerini zorunlu kılmadım. Geriye dönüp baktığımda, gelecekteki iplikçilere çabalarında yardımcı olmayı anlaşılmamızın bir parçası haline getirmeliydim."

Kendime rağmen, sanki bu garip hastalık karşısında bir şekilde başarısız olmuş gibi yenilmiş görünmesinden nefret ediyordum. Nihayetinde, iplik üreticilerini muhtemelen hayatlarının son birkaç anını yeniden yaşamaya zorlamadığı için mutluydum. Değiştiremeyeceğimiz bir şeye takılıp kalmak yerine

ona alaycı bir gülümseme sundu. "Çalışma şartlarımızda bir değişiklik mi yapacaksın?"

"Hayır." Dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Bizimle çalıştıktan sonra gelecekte iplikçilere ihtiyaç kalmayacağına inanıyorum."

Birden kalbimin baş döndürücü atışının farkına vardım. Sözlerinin sessiz tonunun, vücudunun yakınlığının. Bir parmağıyla uzandı ve saçlarımı hafifçe sıyırdı. Sadece fısıltıyla bir dokunuştı ama yine de vücudum elektrikle doldu. Elimde olmadan yüzünün ve gözlerinin derinliklerini inceledim.

Devam etmeden önce iki nefes alarak kendimi dengeledim. "Bana olan inancın sarsılmaz."

"Bize yardım edebileceğinizden eminim."

"Bize mi?"

"Mavis ailemizin bir parçası." Eli yüzümden uzaklaşırken tek omzunu . "Onu iyileştirmek hepimize kesinlikle yardımcı olacaktır. Onu artık böyle görmek istemiyoruz."

Sesi yumuşaktı, gözleri kısıktı. Çok savunmasız görünüyordu. Gerçek gibiydi. Tüm hayatımı Fernglove'ların bencil Ever'lardan başka bir şey olmadığına kendimi ikna ederek geçirmişken onun duygularını nasıl sindireceğimi bilemiyordum.

"Mavis'in cazibesi," diyebildim sonunda. "Çıkarabilir misin?" "Yardıma olur mu?"

"Evet."

"I . . ." Nefesi kesilmişti ve yanakları kızarmıştı. Neden nefesi kesilmişti? Dudaklarını ıslattı ve biraz daha yaklaştı. "Hastalanmadan önce Mavis çok gururluydu. Zayıf görünmeyi sevmezdi ve cazibesini korumak çok yorucu olmaya başladığında, bunu onun için yapmayı seçtik." Hiçliğe bakarken parmaklarını dalgın dalgın bacağına vuruyordu, sanki hiç bilmediğim bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi. "Bu malikânedeki herkes o büyüyü kusursuz bir şekilde sürdürebilecek güce sahipken ondan bunu almak Bu konuda bir şeyler yanlış geliyor. Ona zarar vermek istemiyorum."

Yavaşça ona doğru eğildim. İçgüdüsel olduğu için değil. Sıcaklığını içime çekmek istediğimden değil. Ama ses tonundaki bir şey beni duraksattığı için. "Peki ya senin caziben?"

"Benim mi?" Bana göz kırptı.

"Evet. Buradaki herkesin söylemiştin. Bedenlerinizin kadim canavarların ilk Ever'ın içine gömülmesinin bir ürünü olduğunu okudum."

Orin'in kaşları şaşkınlıkla kalktı ama kesmedi.

"Bunun neye benzediğini merak ediyorum, eğer ipliklerinizin alışılmadık derecede zor olmasından bir şekilde bu büyü sorumluydu."

Birkaç nefes tereddüt etti, sonsuz bakışları doğrudan ruhuma bakıyordu.

Cevap vermeyince daha da yaklaştım. Bana güvenmesini *istiyordum*. Nedenini sorgulamaya cesaret edemedim. Yavaşça, "Senin de saklanmanın bir nedeni var mı?" diye sordum.

"Oh, saklanmıyorum." Gülümsemesi inanılmaz derecede genişledi ve vücudunu saran güç dalgası aramızdaki küçük boşluğu ısıttı. "Her zaman daha ağırbaşlı bir görünümün ölümlüler için daha kolay sindirilebilir olduğunu düşünmüşümdür."

Orin peçesini rüzgârda yavaşça yere düşen bir çarşaf gibi bıraktı. Dalgalandı ve kaybolana kadar dalgalandı ve sonra oradaydı.

Filtrelenmemiş, ham ve kelimenin tam anlamıyla kalp durdurucu.

Alnından dört kemik beyazı boynuz çıktı ve saçlarını bir taç gibi sardı. Tırnaklarının ve dişlerinin uçlarıyla birlikte kulakları da uzamıştı. Parıldayan zümrüt pullar şakaklarını kaplayıp saç çizgisinde kayboluyordu ve tuniğinin yakasının altından daha fazlasının görüldüğüne dair bir ipucu yakaladım. Bir ok ucuyla sonlanan ince bir kuyruk belinden açılıp baldırlarının arkasına düşüyordu.

"Orin." Tek yapabildiğim buydu.

Sırıtişi derinleşti. "Ne demek istediğimi anladın mı?" Hafif parmaklarıyla alnından çıkan ve evinin reisine yakışan tacı sıyırdı. "İlk Ever'ın nezaketi, değil mi?" İçimdeki dürtüyle savaşılarak boynuzlara baktım. uzanıp kemik benzeri yüzeylerine dokunmak için.

"Tarihimizi okumanıza bayıldım." Orin'in gözlerinde saf bir neşe parladı. "Başka ne biliyorsun?"

"Lydia kaba bir şekilde sözümü kesmeden önce sadece birkaç pasajı geçebildim."

"Yine de haklısınız. Bu orijinal modifikasyonlar onun yeteneklerini güçlendirmek içindi. Onun soyundan gelenler olarak, ailevi büyümüzü güçlendirmek için o kadim güçten parçalar alıyoruz. Ferngloves için ..." Parmaklarını dairesel bir şekilde döndürdü ve hava bir yaz güneşi tarafından öpülmüş gibi ısındı. Kır çiçeklerinin ve zengin toprağın kokusu çalışma odasını doldurdu ve avucunun üzerinde yeşil parçacıkların belli belirsiz parıltısı belirdi. "Toprak

bize ve yaratıklarına cevap verir. Ancak bu tür bir beceride ustalaşmak onlarca yıl alır."

Elinde biriken sihre hayretle baktım. "Peki ya diğer Ever'ler?"

"Güçlerimiz kan bağımıza bağlıdır. Ama aileler içinde bile, hepimiz farklı şekilde sunuluyor. Sevilla'nın çok güzel kanatları var, benim ise hiç yok. Bu sadece gücün bizi nasıl işaretlemeyi seçtiğiyle ilgili. Bazı Ever'ler eşsiz görünümüleriyle gösteriş yapmayı severler. Diğerleri ise ölümlülere tepeden bakmak yerine onlarla birlikte yürümeye daha meyillidir."

Seville ve Lydia'nın mükemmel cazibelerine rağmen insanları sonsuza dek "daha az" olarak göreceklerini düşünerek güldüm.

"İzin verir misiniz?" Ayağa kalktım ve saç çizgisinden çıkan zümrüt pul kümesine doğru uzandım. Bakışlarında hararetli bir şey parladı ama başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Kaygan yüzeylerini sıyırdım ve serin öpüşmeleriyle kollarımda tüylerim diken diken oldu. Ben bir özellikten diğerine geçip sessizce incelerken sessizliğe gömüldük. Varlığından dışarıya doğru titreşen kesin bir büyü tınısı vardı ve bu onun kolayca bir şey gibi görünmüyordu. İpliklerini de etkiliyor olmalıydı. Her şey çok yabancı ve büyüleyiciydi ve Orin'den baş döndürücü dalgalar halinde yayılan güç sarhoş ediciydi.

Orin tüm bu süre boyunca bana baktı, gözlerini şiddetli bir özlem boyuyordu. Dünya elimden kayıp gidiyormuş gibi görünürken kalbim göğüs kafesine çarpıyordu. Ortak nefesler ve söylenmemiş kelimelerden oluşan kendi özel baloncuğumuzdaydık ve bir şeyler oluyordu. Nasıl anlayacağımdan emin olmadığım ve kesinlikle kabul etmek istemediğim bir şey.

Parmaklarım dudaklarına değdi ve dokunuşumun altında sertleşti. "Bunların ne yapabileceğini merak ediyor musun?"

Göğsüne bakarken yanaklarımda bir sıcaklık belirdi. "Öğrenmeye karşı değilim."

Elleri yavaşça belime gitti. "Şaşırmamalıyım. Performictum'dan bahsedene sendin."

Bunun üzerine güldüm. "Muhtemelen bavullarımda biraz vardır." "Çok da gerekli değil." Sırtışı genişledi ve ben de güzelliğine hayran kaldım. O'ydu. Yüzünü inceledim, her benzersiz özelliğine ve Ever büyüsunün gösterisine dikkat kesildim. O kadar açıktı ki. Benden istediği her şeyi bilerek onu gördüğümde nefesimin kesilmesi garipti. Mavis'i kurtarmak pahasına benim ölümümü müjdelemekte nasıl da sakınca . Ve yine de, ben

anlaşıldı. Ailemi kurtarmak, kardeşlerime bakmak, hatırlayabildiğim kadarıyla yaptığım tek şeydi.

Birinin hayatının karardığını görmeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan gücümü bedenimin derinliklerinden çağırdım ve dışarıya doğru yönlendirdim. Orin'in bakışları parlayan parmak uçlarıma yöneldiğinde gözleri büyüdü ve bir anda büyüğü tekrar yerine oturdu. Büyüsünü engelleyen ani duvar güçlü ve soğuk bir acıya dönüştü ve ben de tam kapıya yüksek sesle vurulduğu sırada sarsıldım.

Elim Orin'in göğsünün üzerinde donup kaldı ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurmadan önce elimi sıkıca kavradı. "Özür dilerim. Birinin geldiğini hissettim ve düşünmeden tepki verdim."

Hepsi bu kadar mıydı? Kelimeleri bulmakta zorlandım ama gücümü sınırladım ve başımı salladım. Zihnimde yarım yamalak düşünceler uçuşuyor, hafif bir esinti gibi bir oluşup bir kayboluyordu.

"İçeri gel," diye seslendi Orin bakışlarımı ayırmadan.

Kapı çok büyük bir güçle içeri doğru sallandı ve Rorik odaya girdi. Birbirine kenetlenmiş ellerimize şöyle bir baktı ve gözlerini devirdi.

"Rorik. Bu zevki neye borçluyuz?" Orin sordu.

Hemen oradan ayrıldım. Rorik'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ama yapmacıktı ve gözleri soğuktu. Kapının pervazına yaslanışındaki rahatlık bile bir yapmacıklıktı, tam olarak doğru olmayan bir umursamazlık resmiydi. Ywena onun omzuna tünemişti ve antenleri seğirirken kanatları bir kez çırpındı.

"Ywena'yı Edira'ya geri götürmeye geldim," dedi. "Üç gün oldu. Görünüşe göre onun eğitime devam etmesi konusunda endişelenen tek kişi benim."

Orin doğruldu. "Biz sadece onun ihtiyaçlarını tartışıyorduk."

Bir kahkaha attı. "Bundan hiç şüphem yok."

"Starglens kabul etti mi?" Orin onun iğnelemesini tamamen görmezden gelerek sordu.

"Evet. Bu arada ben hâlâ bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorum." Masaya doğru yürüdü ve ellerini koltuğun arkasına dayadı. "En ufak bir şekilde bile güvenli değil."

"Not edildi." Orin başını bana doğru eğdi. "Edira, beni ve kardeşimi biraz yalnız bırakır mısın lütfen?"

"Elbette." Hızla Rorik'in etrafından dolaştım. Ben bunu yaparken Ywena havalandı ve boynumun kıvrımında kendine bir yuva buldu. Ayaklarının tanıdık sırtımdan aşağı tüylerimi diken diken etti.

"Yarın kaldığımız yerden devam ederiz." Rorik bakışlarıyla buluştuğunda sırtıttı. "Bilirsin, bireysel eğitimimizle. Pantolonunu unutma. Tekrar."

Orin sertleşirken yanaklarındaki sıcaklık pembeleşmekle tehdit ediyordu.

"Günün birinde Rorik, seni botlarımın altında yere yapıştıracağım, ve yüzüne tükürmeden önce en azından güzel bir şey görebilmek için etek giydiğime dua edeceksin." Topuğumun üzerinde döndüm ve kapıya yöneldim. "Yarın görüşürüz."

Dönüp Rorik'in ifadesini inceleme zahmetine girmedim, bunun yerine Orin'in sağlam kahkahası beni takip ederken kendi kendime gülümsedim.

On bir

Kütüphanedeki sessiz pencere kenarından Orin'in Ever çocukları için verdiği dersleri izliyordum. Battaniyeler avlunun tertemiz çimenlerine, zümrüt yaprakları ve tomurcuklanan pembe çiçekleri olan ince bir ağacın etrafında yarım daire şeklinde dizilmişti. Dalların arasından süzülen güneş ışığı Orin'in ağacın gövdesine yaslanıp elindeki kâğıtlara bakmasına neden oldu. Amalyss ve Tasia dokuma bir duvar halısını paylaşıyorlardı ve bakışları yere düşmüş, elleri sıkıca kenetlenmişti. Görünüşe göre artık "hücrelerine" hapsolmemişlardı.

Yanlarında iki Ever daha oturuyordu: Fuayedden tanıdığım Flix ve gözleri alacakaranlığın ilk saçaklarıyla aynı tonda olan genç bir çocuk. Mavi-siyah saçları gece gökyüzünden daha derindi. Boynunda çivit mavisi noktalar ve bir takımyıldızı şeklinde birbirine bağlanan ince çizgiler vardı: Starglens ailesinin arması. Pratik bir kolaylıkla, parmaklarının etrafında garip güzellikte desenlerle dans eden minik yıldızları ortaya çıkardı. Flix de aynısını yaptı ve avucunun içinde öfkeyle çalkalanan mürekkep siyahı bir su küresini çağırdı. Gerçek formunun bir parçasını göstermeye cesaret eden tek kişi oydu. Boynuzları gururla sergileniyor, bukleleri ustalıkla etraflarından ayrılıyordu.

Bu kadar küçük bir parçayı izole etmek zor.

Tasia'nın sözlerinin hayaleti tüylerimi diken diken etti. Büyüsünü bırakmaya o kadar isteksizdi ki Flix boynuzlarını gösterecek kadar kontrolü elinde tutuyordu. Onlardan daha mı güçlüydü? Yoksa başka bir şey mi? Bir nefesle kendimi merkezleyerek gücümü çağırdım. Büyü damarlarımda dolaştı ve vücudumdan yumuşak bir parıltı yayılmaya başladı. Gözlerimin

aynı ışıkla ıslanacak ve bana hayat iplerini görme yeteneği verecekti.

Normalde, her neyse. Ama Evers'ta her zaman cazibe vardı. Ve cazibe *her şeyi* gizlerdi.

Tıpkı Tasia ve Amalyss'te olduğu gibi, her Ever da vücutlarının hatlarını yumuşatan ince bir kumaşla kaplanmış gibiydi. Hemen Flix'in boynuzlarının büyüü delip geçtiği yere odaklandım. Berrak ve sihirden arınmışlardı, güçle zonkluyor gibi görünen parlak bir siyahtılar. Ve tam tabanda, sihirli örtünün katmanlaştığı yerde, bir şekilde sızmış olan asi bir ipliğe gözüm takıldı. Tasia'nınki kadar canlı olmalıydı ama yine de süzölmüş bir griydi.

Tasia'nın ipliklerinden birinin tabanı da böyle görünüyordu.

"Edira."

İrkildim ve hemen gücümü geri çağırdım. Ve Ywena'nın bir kez daha en sevdiği yere yerleşmesiyle, düzensiz nefesime eşlik edecek yeni bir elektrik sarsıntısı yaşadım. Başımı kütüphanenin girişine doğru salladığımda, Vora'nın açık kapı çerçevesinin içinde kaşlarını saç çizgisine doğru kaldırmış bir şekilde durduğunu gördüm. Nabzım yavaşladı ve bir nefes verdim.

"Vora. Bana ihtiyacın var mı?"

"Senin Rorik'le antrenman yapıyor olman gerekmiyor mu?" diye sordu Ywena'ya başıyla işaret ederek.

"Yardımcı olacağını biliyorum." Vora'nın onaylamayan bakışlarını görmezden gelerek ayağa kalkarken iç çektim. "Ama bana başka biri öğretemez mi?" Pencereden son bir bakış attım. Orin başını kaldırdı, sanki bakışlarım bir şekilde onu çağırmış gibiydi ve dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi. Midemde bir sıcaklık titreşimi belirdi. Odağını tekrar Flix'e çevirmeden önce çenesini hafifçe eğdi ve karnımdaki sıcaklık yanaklarıma doğru kayma tehlikesi geçirdi.

"Hayır," dedi Vora, sözleri . "Şimdi Rorik'i kızdırmadan git." "Tamam."

Topuklarımin üzerinde döndüm ve ön kapıya doğru ilerledim.

Bana eşlik edip etmeyeceğini sorma zahmetine girmedim. Eğitimimin yapıldığı kutsal ağaca doğru yürürken duygularım yatışmıştı. Öğleden sonranın çabuk geçmesi için hafif bir eziyet gibisi yoktu. Rorik'in iğneleyici sözlerini düşünerek ve günün birinde gerçekten onun karşısında durma şansını yakalayacağımı umarak boş boş baktım. En azından onun metodolojisinin ömrümü uzatmak için işe yaramasını umuyordum. Belki de sonunda ona haddini bildirecek kadar güçlü olurum.

Ben yaklaşırken Rorik döndü ve bakışları hemen pantolonuma ve botlarıma kaydı. Sırıttı. "Üzerime basmaya hazır mısınız?"

"Her zaman," dedim kollarımı göğsümde kavuştururken. "İster inan ister aslında tamir etme konusunda daha iyi olmak istiyorum. Bu seninle vakit geçirmek anlamına gelse bile." Durdum ve Ywena omzumun üzerinden sürünerek boynuma daha yakın bir şekilde sokuldu.

"Güzel, çünkü bedeniniz hazır değilse günlerinizi araştırma yaparak ya da Orin'in çalışma odasında geçirmeniz bir işe yaramaz."

"En azından bana yardım ediyor." Kaşlarımı çattım.

"Anlıyorum, yani zamanımı anlamsız buluyorsun." Gülümsemesi derinleşerek uğursuz bir hal aldı. "Sadece bir ders yaptığımızı düşünürsek, bu pek adil görünmüyor."

"Ywena, sen onu geri getirdiğinden beri beni sadece bir kez şok etti." Ellerimi kalçalarımaya koydum ve duruşuma yerleştim. "Sanırım biraz daha verimli bir konuya geçebiliriz."

Gözlerinde sıcaklık parladı. "Eğitimimizi ne zaman değiştirmemiz gerektiğini *bana* söyleyecek uygun bilgi ve beceri setine sahip olduğunu düşünmen ne kadar ilginç." Bana doğru bir adım attı ve vücudumdan birkaç santim ötede durdu. Nefesim kesilmedi. Bir kez bile. Bakışlarını göğsümün sürekli inip kalkmasından Ywena'ya ve son olarak da yüzüme çevirdi.

"Eee?" Hiçbir şey söylemeyince ben sordum. Yüzünü yaklaştıtırırken bana baktı, sanki yakınlığının nefesimin sabit temposu üzerindeki etkisini test . Nefes almaya, mümkün olan her ons havayı içime çekmeye ve ölçülü bir sakinlikle dışarı vermeye odaklandım.

"Eğer fiziksel bir şeye hazır olduğunu düşünüyorsan ..." Sesi çakıllı, sertti ve neredeyse mükemmel kontrolümü mahvediyordu. O da fark etmiş gibiydi ve yüz ifadesinde okunamayan bir şey belirdi. Sonra karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Koş."

"Ne?"

Rorik o anda vahşî bir yaratıktı ve bir nefesliğine de olsa büyüünün bozulduğuna yemin edebilirim. Yanardöner, uhrevi ve muhtemelen güzel bir şeyin parıltısı vardı ama yırtıcı gülümsemesi - keskin köpek dişleriyle tamamlanmıştı - odağımı tamamen çaldı. Nefesim kesilir kesilmez Ywena beni şok etti ve bu küçük sarsıntı beni harekete geçirdi. Hiç düşünmeden koştum. Rorik'in kahkahası havayı bir fırtına gibi doldururken arka çimenliklerin kenarını işaretleyen ağaçlara doğru koştum. Her yerde ve hiçbir yerdeydi - omzumun üzerinden baktığımda ortadan kaybolduğunu gördüm - ve nefesimi kontrol etmekte sefil bir şekilde başarısız oldum. Her nefes alışımda ve

Nefes verişime Ywena'dan gelen bir şok eşlik etti ve ne olduğunu anlamadan önce yanlarımda derin bir sızı başladı.

Tanrı aşkına. Ormanın derinliklerine doğru kıvrılan k patikayı bulduğumda nefes almaya çalıştım. Yosun tutmuş taçların üzerinden utum ve toprak patikadan aşağıya indim ama kökler yumuşak toprağı büzerek engellerle dolu bir yol oluşturmuştu. Botumun burnu bir tanesine takıldı ve öne doğru yuvarlandım. Ellerim yere çarptı, ağaç kabuklarının ve sivri taçların kaba sıyrıkları etimi kesti ve yan tarafıma yuvarlandım.

Gerçekten zarıf, Eira. Tek kelimeyle harika. Keskin bir irkilmeye, hırpalanmış ellerimi büktüm ve kendimi yavaşlamaya, sakinleşmeye zorladım. Zekice ayağa kalktım ve Ywena'nın aralıksız sarsıntılarının azalması için vahşi nefesimi kontrol altına almaya çalıştım.

"Bunu nasıl sağ salım atlattın?" Omzuma bakarken ona mırıldandım. Cevap olarak kanatlarını sadece bir kez ırttı.

Ormanın uzağında bir dal kırıldı ve başımı sese doğru salladım. Ağaçlardan oluşan sık çalılığı delmek imkânsızdı. Devler gibi tırmanıyorlardı, uzun kolları neredeyse tüm gün ışığını engelleyen yapraklarla kaplıydı. Zemin karanlık havuzlardan başka bir şey değildi ve görmek için zorlanırken gözlerimin arkasında hafıf bir ağrı kaynıyordu. Patika ıssızdı - sadece örtülü uçuruma doğru uzanan bir toprak ve taş şeridi. Ormanın derinliklerinde bir yerlerden ince bir sis yükselmiş ve ıslak bir nefes gibi toprağın üzerinde yuvarlanıyordu. ıngıraklı bir esintiyle bir ürperti geldi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Güneş neredeyse kaybolmuştu, sanki ayak bileklerimi yakalamak için zeminde ilerleyen karanlık, parmak gibi gölgelerden korkuyordu.

Orman yaşayan, nefes alan bir canavardı ve ben canavarın karnına adımı atmıştım. Tek duyabildiğim hırıltılı nefesim, kulaklarımda gümbürdeyen nabzım ve Ywena'nın gücünü tekrar tekrar aktive ederken çıkardığı yumuşak cıvıltılardı. Her iğnede irkiliyordum ama bu, yaklaşan paranoyayı kovmaya yetmiyordu.

Islak bir nefes kulağımın arkasındaki deriyi okşadı. "Yavaşsın."

O kadar yükseğe sıçradım ki başımın tepesi Rorik'in çenesine çarptı. Yaklaştığını bile duymamıştım. Ben yere yuvarlanırken küfretti ve bir adım geri çekildi. Ywena beni şoke etti -tabii ki- ve kendimi sırtüstü yere bıraktım, dallardan ve yapraklardan oluşan yamalı bir battaniyeye bakıyordum. Sürünen gölgeler paniğimle birlikte uzaklaştı ve boğucu karanlık

aniden kayboldu. Güneş ışığı hâlâ zayıftı ama eskisi güçsüz değildi ve öfkeli bir iç çektim. Zihnimin beni alt etmesine izin vermişim.

Ve Rorik.

"Siktirip gidebilirsin," dedim Rorik'e nefeslerimin arasında. Aptal çenesine vurmanın hazzını yaşamak istiyordum ama başım çarpmanın etkisiyle zonkluyordu, oysa o çoktan önümde çömelmiş, sanki hiçbir şey olmamış gibi sırtıyordu.

"Ne yazık ki yapamam." Sonra bakışları ellerime kaydı. Ben daha gözümü kırpamadan bir tanesini yakaladı ve parmağıyla kan damlacıklarını temizledi. "İnanılmaz derecede beceriksizsin." Sonra onu ağzına götürmesini izlerken zihnim tamamen durdu. Homurdandı. "Zayıfsın da."

"Sanki tadına bakabilirmişsin gibi," diye tükürdüm.

"Belki ," dedi günahkâr bir sırıtışla. Alay edip etmediğini anlayamadım. "Ywena seni şok etmeden arazinin etrafında üç kez koşabildiğinde, bir sonraki talime geçeceğiz."

"Üç kez mi?" Sonunda ayağa kalkarken kaşlarımı kaldırdım.

"Ne yazık ki kondisyona ihtiyacın var." Patikadan geri döndü ve bizi malikânenin dışındaki sessiz, güneşli çimenliklere doğru götürdü. "İyileştiğinde bayılmana izin veremeyiz. Bu da yakında olacak."

Tasia'nın küçük kesiğini onarmamı düşünen Orin'in gözlerindeki endişeyi hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Ben hazır olana kadar hiçbir şeyi iyileştirmeye çalışmamı istemiyor."

Rorik homurdandı. "Eminim kardeşimi benden daha iyi tanıyorsundur. Ne yani, onun cazibesinin altında küçük bir bakış attın ve birdenbire özel olduğunu mu düşündün?"

"En azından yapabileceğime inanıyor," dedim patikanın son dönerken. "Mavis'le mi başlayacağım?"

Rorik uzun bir hiçbir şey söylemedi, onun yerine karanlık ormanın eşliğini geçmemizi bekledi. "Hayır. Büyük ihtimalle bir hayvan. Bazı hayvanlarımız da enfekte oldu. İyi bir pratik olacaklar."

"Senin gibiler üzerinde çalışmaktansa onlar üzerinde çalışmak daha iyi," diye homurdandım.

Bunun üzerine güldü. "Benim üzerimde pratik yapmana asla izin vermem. En azından tamir etmene."

Dudaklarım küçümseyerek kıvrıldı. "Sanki başka bir şey düşünecekmişim gibi."

Gözlerini devirdi. "Ama Orin'le yapardın? Peçenin altında tüm Ever'lerin aynı olduğunun farkındasın değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Kibirli ve bencil, eminim farkındasınızdır." Pantolonundaki başıboş bir çam iğnesini fırçaladı ve biz geçerken Ever ağacına üstünkörü bir bakış attı. Muhtemelen her atası onun kadar , ama ölümler hakkında yüksek sesle konuşmak hoş değildi.

Bunun yerine gözlerimi devirdim. "Kibri tedavi etme umudumun olmaması çok kötü."

"Kimse mükemmel değildir," dedi omuz silkerek.

"Bir Ever olarak, sanırım bu görüşte en önde siz varsınız," dedim.

Rorik bana yan gözle baktı. "Bundan sonra benim türüme karşı ne gibi bir hakarete bulunacağını merakla bekliyorum."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Hepiniz ihtişama, herhangi bir kusur görüntüsünü gizlemeye çok takıntılısınız. Elbette bir Ever, bunu asla başaramama kavramını en iyi anlayan kişi olacaktır.

"Anlamadığım şey," diye devam ettim, tek yaptığı olunca, "neden? Seni eşsiz kılan özelliklerini neden saklıyorsun? Gücünüzü gösteren özellikleri?"

"Çünkü bunları sergilemek ama diğer her şeyi gizli tutmak acı verici."

"Sen ölümsüzsün. Yaşlanmayan bir şeyi neden saklayasın ki?" "Her büyü güzel değildir," diye karşılık verdi, sesi alçaktı.

Dümdüz önüne bakıyordu, kaşlarının arasında ince çizgiler vardı ve dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı. Cildinde ölümlülerin yara izleriyle kıyaslanabilecek tek bir leke olduğundan şüpheliydim ama ilk Ever'ın kemiklerine büyü aşılmasının ve bu özellikleri kendi türüne aktarmasının sonuçları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Başımı hafifçe eğdim, gücümü çağırmak ve peçesini delmenin bir yolu olup olmadığını görmek için can atıyordum. Altında ne yattığına göz atmak için. Beni izlerken yakaladı ve sırtıttı.

"Manzaranın tadını çıkarmak mı?"

"pek bir şey yok." *Yalan.* Ywena nabzımdaki sancıya şaşırdı ama yüz ifademi düzgün tutmak için mücadele ettim. Her nasılsa, Rorik'in hâlâ bildiğini hayal ettim. Gözlerinde arzuya benzer bir şey titreşiyordu.

"Tatbikat zamanı." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Güneş battığında bırakacağız."

Sözünün eri Rorik beni her biri bir öncekinden daha nefessiz bırakan bir dizi egzersizden geçirdi. Bir ayağımın üzerinde diğer dizimi göğsüme doğru kaldırarak dengede durmaktan, yere yatıp bacaklarımı çevirmeye kadar her şeyde beni zorladı. Ywena tüm bu süre boyunca beni şok etti. Nefesimin sabit olduğu tek bir an bile yoktu ve güneş ufka doğru yaklaştığında, titreyen uzuvlar ve terden bir karmaşa içindeydim.

Rorik başını akşam gökyüzüne doğru eğerken kıkırdadı. "Bu kadar yeter. Akşam yemeği yakında hazır olur. Gidelim mi?"

Homurdanarak cevap verecek enerjim bile yoktu. Malikâneye giden yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdük, yaklaştığımızı gösteren tek ses ayaklarımızın altındaki çimlerin çıtırtısıydı. Ancak salonun kapılarını açtığında, aceleyle söylenen hararetli sözlerle karşılaştık. Rorik hemen gerildi ve duruşundaki yumuşak rahatlık kayboldu. Kaşlarını çatarak ilerledi ve bizi ailenin geri kalanının boş tabakların ve dolu kadehlerin önünde oturduğu kalabalık yemek odasına götürdü.

"Nihayet. Artık yemek yiyebiliriz." Seville sandalyesine yaslandı ve elini omzunun üzerinden geçirdi. Bir görevli duvardan uzaklaştı ve masanın etrafında dolaştı, görev yerine dönmeden önce tabakları zahmetsizce doldurdu.

"Rorik. Endişelenmeye başlamıştık." Orin otururken aramıza baktı.

"Bundan hiç kuşku yok," dedi Rorik. Bardağını kaptı ve ağır bir yudum aldı.

Çek. "Bütün bu kargaşa da neydi?"

"Pervasız kardeşin az önce Starglens ve Waterstone'ları gümüş şenliğine davet etmeyi planladığını bildirdi," dedi Lydia, neredeyse tıslayarak. Orin yerine bana bakıyor olsaydı, hakaretinin ağırlığı altında büzüşebilirdim.

Gümüş şenliği. Eğitimimin verdiği yorgunluk geçti ve sandalyemde doğruldum. En çılgın rüyalarımın bile bunun yakınında olabileceğimi düşünemezdim. Fernglove'lar her yirmi beş yılda bir bu şenliğe ev sahipliği yapardı ve sadece Willowfell'in seçkin kasaba halkının katılmasına izin verilirdi. Şenliklerle dolu, birkaç günlük bir olaydı. Bir davetiye almak kişiyi Willowfell sosyetesinin üst kademelerine yükseltirdi ve pek çok kişi Ever'lerle iyi geçinme fırsatını kaçırmazdı. Orin'e baktım ama o çoktan Lydia'ya odaklanmıştı.

Yanında, Clesian onun elini sıkıca kavradı. "Henüz bize gerekçenizi ." Zengin, pürüzsüz sesi, sese rağmen hoş ve baş döndürücüydü.

gerginlik açıkça bedenini delik deşik ediyordu. , Amalyss ve Tasia bakışlarını tabaklarına sabitlemiş sessizce oturuyorlardı.

Orin iç çekti. "Hanelerimizi müttefik tutmamız gerekiyor." "Nedenini anlayamıyorum," diye tükürdü Lydia.

"Ne kadar da öngörüsüzsün," diye mırıldandı Seville.

"Yeter," dedi Orin, tam da Lydia aniden ayağa kalktığı sırada. Sandalyesi öfkeyle yere ve bir görevli sessizce yanına gelerek sandalyeyi yerine yerleştirdi. Lydia sandalyenin yerine yerleştirilip yerleştirilmediğini kontrol etme zahmetine bile katlanmadan yavaşça yerine oturdu. Bakışlarını tekrar Orin'e çevirdiğinde Orin uzun bir iç çekti. "Yeni bir büyü keşfedilmesi ihtimaline karşı diğer Ever'lerle birlikte çalışmaya devam etmemiz hayati önem taşıyor."

Lydia, "İplikçimizin başarısız olma ihtimaline karşı demek istiyorsun," dedi.

Sandalyemde hareketsiz kaldım. Hiçbiri bana bakmadı. Oradaydım ama değildim; uçuşan görevliler kadar önemliydim ama bir zamanlar bu evi yöneten aile reisi kadar sessizdim. Bakışlarım Mavis'e kaydı. Bazen onun var olduğunu bile hatırlamak zor oluyordu. O uzak bakışlar. Sanki konuşacakmış gibi dudaklarını aralık tutuşu.

Orin bardağına uzanırken yüzünü buruşturdu. "Edira'nın yanıklığı tedavi etmenin bir yolunu bulacağına inancım tam. Ama bir olarak, evet. Mavis'in ne kadar zamanı kaldığını bilmiyoruz. Waterstone'ların ya da Starglens'in onun hastalığını iyileştirmek için yeni bir yöntem bulduğunu ve bizim bundan haberimiz olmadığını düşünsenize."

Onun sözlerini sessizlik izledi, herkesin dikkati aile reisine çevrilmişti -Hayalet . Ağırlıklı bir dakikanın ardından Lydia konuşmaya cesaret etti.

"Yıldızglens'in katılmaya istekli olmasına şaşırdım. Briar'ın derslerinize katılmasına izin vermeleri bile şaşırtıcı."

"Geçmiş bu işe *kariştirmeyacağız*." Gürleyen öfke Orin'in sesini renklendirdi. Belki de büyüünden kaynaklanıyordu, çünkü kelimeler dudaklarından çıktığı anda yaz güneşi kadar yoğun, kurutucu bir sıcaklık havayı pişirdi ve yer titredi. Masadaki herkes kaskatı kesildi. Orin sanki büyüü bedenine geri çağırmaya çalışıyormuş gibi ellerini esnetti ve titremeler azaldı. Sonra iç çekti. Şakaklarını ovuşturarak teyzesinin bakışlarıyla buluştu. "Küçük çekişmeleri bir kenara bırakıp yanıklıkla birlikte başa çıkmanın bir yolunu bulmamızın zamanı geldi. Artık şenlik hakkında tartışmak yok. Tarih ve saat belirlendi."

Rorik sandalyesinde geriye yaslandı, böylece ön ayakları yerden kalktı. Başının arkasını kavradı ve dudak büktü ama bakışları sertleşti.

"Ne zaman?"

"Bir hafta ," dedi Seville çatalını tabağının üzerinde döndürürken. Metalin çıkardığı ses kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Herkesin" -Rorik'i sivri bir bakışla kıştırırken kelimeyi uzattı- "buna uygun giyinmesi bekleniyor."

Dudakları dengesiz, sert bir gülümsemeyle inceldi. "Giyim kuşam beni en az ilgilendiren şey. Peki ya Edira?"

Adımın duyulması beni sarstı ve Ywena bunun sonucunda kolumdan aşağı bir şok dalgası gönderdi. Fark eden olduysa bile bir şey söylemediler. Kardeşler arasında neredeyse gözle görülebilecek kadar sıkı bir şekilde dikilmiş olan hoşnutsuzluk ipliğine odaklanmışlardı.

"Ne olmuş ona?" Seville kadehinden küçük bir yudum aldı.

"Elbette katılacak," dedi Orin.

" kaçırılmışsın." Rorik kıkırdadı ve bu küçük hareket vücudundaki gerginliği hafıfletti. Bardağını kaptığı gibi sandalyenin ayaklarının yere düşmesine izin verdi. İçindekileri bir hamlede boşalttı. "İplikçimizi neden tehlikeye attın?"

"Kendi başımızın çaresine bakamayacağımızı mı ?" Orin sordu.

Rorik'in cevabı . "Bak birkaç gün önce senin gözetiminde neler oldu."

Amalyss ve Tasia sandalyelerinin içinde erimek ister gibi göründüler ve kirpiklerinin üstünden bana kısa bir için baktılar. Lydia masaya vurarak yemek takımlarını tıkırdatırken Clesian hırlamaya benzer bir ses çıkardı. Seville güldü, ama her kıkırtı daha çok bir tehdit gibiydi ve diğerlerinin patlamaları kadar korkutucuydu.

Orin gözleriyle kardeşini hançerledi. "Edira-"

"O bir insan, bir nesne değil ve kendi adına konuşabilir." Şarabıma uzandım ve göğsümde yükselen öfkeyi yatıştırmak için uzun bir yudum aldım. "Ben gidiyorum."

Sonunda bana baktılar. İncelemelerinin ağırlığı altında yerimi korudum, Orin'in bakışlarıyla karşılaştığımda sadece biraz yumuşadım. Sessizce nefes verdi

-rahatlamış, yatıştırıcı bir şey- ve dudakları minnettar bir

gülümsemeyle kalktı. "Anlaştık o zaman." Gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Pekâlâ..." Rorik boş kadehinin sapını çevirdi, sonra uzanıp Clesian'ın dokunulmamış bardağını kaptı. Fincanı kucakladı

ayağa kalkıp salona doğru ilerlerken parmaklarıyla işaret etti. "Yapacak daha ilginç işlerim var."

Rorik'in ayrılmasıyla hiç başlamayan akşam yemeği sona ererken Lydia, Clesian, Amalyss ve Tasia da onu takip etti. Seville, Mavis'in yanına gelip onu nazikçe odadan çıkarmadan önce biraz meyve yemeye zorlayacak kadar oyalandı. Bu da beni Orin'le yalnız bıraktı.

Yemeğine dokunmadı. "Bu kadar ... olacağını tahmin etmemiştim."

"Düşmanca mı?" Ben teklif ettim. Bir parça ekmeği kemirdim, birdenbire çok fazla

Kırıntıların dudaklarıma yapışmasını.

"Düşmanlık bizim varsayılan ayarımız sayılır." Vücudunu sertleştiren son gerginlik de dağılırken omuzları çöktü. "Yine de kabul edilebilir bir şey değil."

Ekmeği bir kenara bırakıp kaşığıma uzandım ve çorbama daldırıp suyunu karıştırdım. Orin konuşmadan izliyordu ama gözleri yeterince şey anlatıyordu. Hayal kırıklığına uğramış. Yenilmişti. Mavis'in onu hiç etkilememesi gereken bir hastalıktan ölme ihtimaliyle ailesini bir arada tutmak zor olmuş olmalıydı. Blight, tamamen hazırlıksız oldukları bir hastalıktı. Onu teselli etme ihtiyacı, dilimi daha fazla tutamayana kadar göğsümde kabardı.

"Bir keresinde, biz gençken, Noam tavşanlar yüzünden mahalleden bir çocukla tartışmıştı." Sahne zihnimde yeniden canlanırken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Bir anne ve birkaç yavrusu olan bir yuva vardı ve bu çocuk onları tuzağa düşürmek için dışarı çıkarmak istiyordu." Dönen et suyuna bakarken kaşığın kasesinin kenarına düşmesine izin verdim.

"Noam bunu kabul etmedi. Çocuğa gidip başka bir şey tuzaklamasını, aileyi rahat bırakmasını söyledi. Ve bu çocuk ona vurmaya başladı." Çenemi elime dayayıp iç geçirdim ve Orin'e baktım. "Noam hiç karşılık vermedi. Sadece orada oturdu ve dayak yedi."

Orin tamamen hareketsizleşmişti, gözleri bana kilitlenmişti. "Ne oldu?"

"Ben oldum." Kıkırdadım. "Genelde Nohr araya girerdi ama babama bir konuda yardım etmek için gitmişti ve ben de mutfak penceremizden her şeyi gördüm. Onları ayırmaya çalıştım. Belki de gerektiği kadar çabalamadım; sadece çok kızgın olduğumu hatırlıyorum. Noam'ın kanlı yüzünü gördüm ve başka bir şey düşünemedim.

"Çocuğu Noam'ın üzerinden çekmeyi başardım ama bunun son bulmasına izin vermek yerine peşinden gittim. Kardeşime bağırıldığı gibi ben de ona bağırdım, ta ki

parmak eklemlerim kızarmış ve ağrıyordu. İşte o zaman Nohr ve babam köşeyi dönüp bizi gördüler ve her şeye bir son verdiler."

"Onu yendin mi?" Orin'in kaşları şok içinde kalktı.

"Ben." Sandalyemde arkama yaslandım, hüzünlü bir gülümseme dudaklarımı okşadı. "Ben de tam olarak üzgün değildim. Noam'ı incitmişti ve bu benim için yeterliydi. Sanırım söylemeye çalıştığım şey bunu anladığım. Düşmanlığı yani. İşin içinde aile olunca böyle hissetmemek zor."

"Peki ya çocuk?" Orin bana veremediğim bir duyguyla bakıyordu. Hem korkutucu hem de heyecan vericiydi ve nabzım nefesimle birlikte hızlandı. Ywena tepki olarak beni sarstı ve ben de duygularımın kontrolünü yeniden kazanırken koltuğumda doğruldum.

"O iyiydi," dedim, sözlerimi renklendiren bir burukluk vardı. "Yine annem pek memnun olmadı. Ve iplik tamir etme yeteneklerimi fark edilmeden kullanamazdım, bu yüzden yaralarını iyileştiremedim. Yapacağımdan değil, o da benden bunu kesinlikle istemezdi. Ama bana kendisiyle birlikte bir merhem yaptırdı ve en sevdiğim yemeği pişirerek bana işkence etti - en harika portakal marmelatıyla rotisserie ördeği - ve tek bir ısırık almama bile izin vermedi. Bunun yerine ilacı ve yemeği çocuğa ve ailesine teslim etmek zorunda kaldım."

Orin güldü, kemiklerimde yankılanan ve doğrudan kalbime giden derin bir ses. "Suç cezaya değer miydi?"

"Eğer kardeşimi savunmak anlamına gelseydi bunu yine gözümü kırpmadan yapardım." Omuz silktim ve yemeğimden uzaklaştım. "Dünyada bir sürü ördek var, sadece bir tane Noam var."

Orin'in gözlerinin kenarları gülümsemesiyle birlikte kırıştı. "Sana sahip oldukları için çok şanslılar."

"Biliyorum," dedim sessizce. "Umarım bu karmaşadan kurtulduğumuzda onlarla geçirecek birkaç yılım kalmış olur."

"Yapacaksın." elimi kavradı. "Senin kadar kararlı biriyle hiç tanışmamıştım."

Orin'in bakışları ruhuma işledi ve kendimi ona doğru eğilirken buldum. Onun dokunuşuyla rahatlamaya çalışıyordum. Onunla tanıştığım andan itibaren her şeyi altüst etmişti.

Kalın kalın yutkundum. "Umarım bu şenliği düzenlememin senin yeteneklerine olan inançsızlığımdan kaynaklanmadığını anlamışsındır."

"Hayır, tüm yolları tüketme ihtiyacını anlıyorum." Parmaklarını güven verici bir şekilde sıktım. "Merak ettiğim bir var: İlk defa mı başka bir

Aileler gümüş katıldı mı? Kasaba halkı için sosyal etkinlik olduğunu biliyorum. Bunun dışında pek bir bilgim yok."

"Eskiden daha çok Ever vardı ama yıllar içinde bazılarıyla bağlantımızı kaybettik."

Aklım *Masal mı Gerçek mi: Evers'in Tarihi*'nde ayrıntılı olarak anlatılan soyağaçlarına gitti. O sayfalarda ayrıntılı olarak anlatılan o kadar çok aile vardı ki, hepsine yetişemediklerine inanmak zor değildi.

"Starglens'a ne oldu?" Ben sordum.

Bunun üzerine Orin yüzünü buruşturdu. "Bu seni içine çekmek istemediğim eski bir kan davası. Tüm bunlar bir yana, bir ricam var." Yüz ifadesi yumuşadı ve başparmağını parmak eklemlerimde gezdirirken gülümsedi. "Terzi. Seville yarın seni alacak ve sana kraliçelere layık birkaç elbise diktirecek. İstedğin tarzı seçebilirsin elbette ama ..." Utangaç görünüyordu.

Çocuksu. Başka tarafa bakmak imkânsızdı. "İlk gece için, belki yeşil bir şey?"

Sırıttım. "Sana uygun giyinmemi mi istiyorsun?" "Bu bir düşünce."

"Bunu aklımda tutacağım." Yeşilin en sevdiğim renk olmaması ya da daha önce hiç bir şenliğe katılmamış olmam ve muhtemelen kendimi aptal yerine koyacak olmam önemli değildi. Orin içimde umuttan daha sıcak ve bir o kadar da korkutucu bir şey uyandırmıştı. Yakın geleceğin ötesini düşünmemi, ne kadar kısa olursa olsun başka biriyle bir yaşam olasılığını düşünmemi sağladı. Onun gibi biriyle.

Bu kışkırtıcı bir düşünceydi, bu yüzden ona iyi geceler diledikten sonra odama doğru yürürken bu düşünceye sarıldım. Yumuşak, sıcak bir his, merdivenlerin başına geldiğimde her zaman ortaya çıkan gözlerin karıncalanma hissini engellemek için neredeyse yeterliydi.

Neredeyse.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti yayıldı ve olduğum yerde döndüm, sadece bir anlığına yokluğa karışan parlak saçları yakalayabildim. Kalbim boğazımda düğümlendi. Geçip giden görüntüye doğru ilerlerken bir şekilde nefesimi kontrol altında tuttum. Ben hareket ettikçe duvarlar kendi içlerine kapanıyor gibiydi.

Beni ileriye doğru sürükleyen bir tünel oluşturdular. Ayaklarımın altındaki kalın halı tüm sesleri yuttu, böylece duyduğum tek şey gürleyen kalp atışlarım oldu. Ya da belki de evin zorlu nabzıydı.

Gel. Beat.

Takip et. Beat.

Bul beni. Beat.

Endişe ve merak parmak uçlarıma kadar titreşiyordu ama duramıyordum. Ta ki koridorun sonuna yaklaşıp neredeyse Lydia'yla yüz yüze gelene kadar.

"Ne yapıyorsun?" diye alay etti. "Odanı nasıl bulacağını şimdiden unuttun mu?"

"Hayır," dedim çabucak. Gözlerimin rahatsız edici hissi bir anda dağıldı. dalgınca kollarımda gezdirirken Lydia kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Birini gördüğümü sandım."

"Evet, ne kadar da *tuhaf*." Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Özellikle de burada yaşayan insanların sayısı düşünöldüğünde."

Küçümsemesi çok yoğundu ve tartışmaya çalışmak yerine sadece arkamı döndüm. "Pekâlâ. İyi geceler Lydia."

"Leydi Fernglove," diye arkamdan, sözlerindeki kötölüğü gizleme zahmetine girmeden.

Hızımı artırıp sağ salim odama dönerken çenemi sıktım. Lydia'nın küçümsemesi bir yana, bir şey gördüğöme yemin edebilirdim. Daha doğrusu, bir şey beni görmüştü ve bu malikâneye adım attığım andan beri beni izliyordu. Fernglove soy ağacının çizgileri zihnimde yayıldı. Belki de atalarımızdan birinin ruhu hâlâ bu koridorlarda yaşıyordu. Ürperdim. Kökeni ne olursa olsun, bir şekilde dikkatini çekmiştim ve bunu değiştirmek için yapabileceğim çok az şey vardı.

On iki

Ertesi sabah güneşle birlikte uyandım, ev halkının çoğu daha yataklarından kalkmaya cesaret edemedi. Seville'le geçireceğim günü amaçsızca beklemektense giyindim ve sessiz koridorlardan geçerek mutfağa doğru ilerledim. Kısa bir süre sonra, elimde kahve ve bisküvi, kütüphaneye doğru yola çıktım.

Günlükleri masanın üzerinde bırakmışım ve kanepeye yerleşip teyzemin günlüğünü geri almam sadece birkaç dakikamı aldı. Yine her yazıyı didik didik ettim. Yine, Mavis'in adına bakarken kayıp sayfanın kalıntılarını parmakladım. Bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Hiçbir şey olmayabilirdi. Her şey olabilirdi.

Bir saat geçmişti ki, topuk sesleri kütüphanenin havasız sessizliğini bozdu ve başımı kaldırdığımda Seville'in bana doğru geldiğini gördüm. Günlüğü elimden çekip aldı ve yüzüne birkaç santim uzakta tuttu. Gözleri yumuşadı, teyzemin karalamalarına takıldı.

"Ah, Rowena. Benim favori iplikçim." Kitabı bana geri uzattı.

"Kelimelerle çok güzel bir ilişkisi vardı."

"Buradaki yazılarından bunu anlayamazsınız." Günlüğü masanın üzerine koydum. "Sizinle başka yazılar da paylaştı mı?"

"Burada ve orada bazı şeyler," dedi küçümseyici bir el sallayarak. "Şu anda bunu tartışmak istemiyorum."

"Ah, evet. Sevilla'nın ya var ya yok," diye mırıldandım.

"Gördüğüm kadarıyla bu sabah biraz yüzüzsün." Koltuğun arkasına yaslandı ve ellerini cilalı çerçeveye dayadı. bir sırtışıla dudaklarını kulağıma doğru eğdi. "İşleri yoluna koymaya başlamana sevindim."

Omzumdan aşağı tüylerim diken diken oldu ve ondan . "Varlığınıza bakılırsa terziye gitme vaktimiz geldi sanırım?"

"Evet." Parlak saçlarını omzundan savurduktan sonra doğruldu. Bakışları boynuma kaydı. "O şeyi arkada bıraksan iyi olur."

Şey mi? Bakışlarını Ywena'ya doğru takip ettim, o da garip bir şekilde homurdanarak karşılık verdi. Kanatlarını çırpı ve neredeyse kendini tenime yapıştırdı.

"O bir *şey* değil. Rorik'in de bunu hoş karşılayacağından şüpheliyim," dedim. "İyi ki ona cevap " Sonra parmaklarını sallayarak Ywena kışkırtıcı bir hareketle. " git. Kıyafet deneyeceğiz, yüzden zaten tüneyebileceğin bir yer olmayacak. Gerekirse Rorik'e söyle."

Ywena bir an tereddüt etti, antenleri çılgınca seğirdi ve sonra havalandı. Fuayeye ulaşana kadar pencerelerden sızan ışık huzmeleri arasında çırpındı ve sonra gözden kayboldu.

Seville'in dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. "Buna bayılacak. Willowfell'e gidiyoruz."

"Willowfell?" Mideme bir ağırlık çöktü.

"Başka nereye gidebileceğimizi düşünüyordunuz? Hizmetçilerimizden bazıları iğneler konusunda yetenekli ama aradığımız ölçüde değil." Beni incelerken ince kaşları birbirine yaklaştı. Sonra yüzü gevşedi ve dudakları hınzır, bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı. "Kasaba halkının seni benimle görmesini istemezsin. Bir Ever'la."

"Hayır." *Evet. Hayır. Belki.* İçimde kaynaşan duyguları gerçekten ayrıştıramıyordum. Yıllardır Ever'ları ve maskaralıklarını küçümsediğimi açıkça dile getirmiştım. Yanımda bir Ever varken Willowfell'de yürümek ikiyüzlülüğün en iğrenci gibi gelirdi. Ve Seville'in *yanında* bile değildim. O anlamda değil, eşit olarak değil. Ama bir çalışan olarak. Bu konuda çok az seçeneğim olması önemli değildi. Kasabada kimsenin nerede olduğumu ya da kardeşlerimin yanıklığa yenik düştüğü akşam neler olduğunu bildiğinden bile emin değildim.

Tabii bir de kimsenin, birlikte büyüdüğüm ailelerin bile benim iplikçi olduğumu bilmediği gerçeği vardı. Endişe içimde düğümlendi ve elmas beyazı saçlarımdan bir tutamı parmakladım. Aşağıya bırakmışım ve suyun durgun hareketiyle omuzlarımin üzerinde dalgalanıyordu. Ne olduğumu anında anlayacaklardı.

"Bu kadar melodramatik olmanın zamanı değil. Biz . Şimdi." Seville'in ince eli bileğimi buldu. Ben kendimi tam olarak toparlayamadan ön kapıdan içeri girmiştik ve ancak o zaman elini bıraktı.

Avluya vardığımızda, ahırlara doğru giden sapaktan önce durakladım. Sevilla'nın yanında oturmak rahatsız edici birkaç saat olacaktı ama bundan kurtulmanın bir yolu yok gibiydi. "Arabaya binmeyecek miyiz?"

Seville hızını ayarlama zahmetine girmeden yürümeye devam etti. "Artık bizim sihrimiz sende var. Daha hızlı bir seyahat aracımız varken zaman kaybetmenin anlamı yok. Ayrıca geyiklerde yanıklık var. Orin onları iyileştirmeye hazır olduğunuza karar verene kadar dinlenmelerine izin vermek daha iyi."

Hızımı artırarak, ön kapılara doğru ilerlerken Seville'in yanında ona tekrar katıldım. "Onları ne zaman onarmamı istediğini biliyor musun?" "Orin'in ne istediğini kimsenin bildiğini sanmıyorum." Kelimeler çok sakindi, Seville'e bakmıyor olsaydım, onun sadece küstahlık ettiğini düşünebilirdim. Ama kaşlarında ince bir seğirme, dudaklarında hafif bir büzülme oldu. Beni bakarken yakaladı ve ifadesi daha tanıdık bir sırtışa dönüştü. "Belki sen hariç."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

"Elbette. Bir asırdır yaşıyoruz ve hâlâ bir şeylerin işaretlerini fark edemiyoruz.

özlem. Ne kadar *tuhaf*," dedi açık kapılardan geçip köprüünün önünde durduğumuzda. Karşıya geçmek yerine, Seville beyaz mermerden pürüzsüz, dikdörtgen bir taş işaret etti. Taş beline kadar geliyordu ve elini nazıkçe taşın cilalı yüzeyine koydu. "Topraklarımız akıntılar açısından zengindir. Bu ley hattı bizi Willowfell'in merkezine götürecektir." Kavramam için diğer elini uzattı.

"Çok hoş." Görünüşte zararsız olan yapıya baktım, Seville'in Orin'le ilgili kışkırtmalarını bir kenara bırakmaktan mutluydum.

Seville kolumu yakaladı ve beni kendine çekti. "Sıkı tutun."

Bana başka bir uyarıda bulunmadı. Dönen soluk yeşil bir geçit belirirken büyü etrafımızda canlandı. Sis, bizi tamamen sarana kadar sütunun etrafındaki havaya sızdı. Bunaltıcı sıcaklık bedenimi dövüyor ve kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Direkt güneş ışığında durup yeni bir yanıkla kıvranmak gibiydi: ağırlı, burkucu bir rahatsızlık. Yine de uzadıkça, başa çıkmak daha kolay hale geldi ve ayaklarımızın altından kayan kıvrımlı bir yeşil akıntıyı görmeyi başardım. Hızla akan bir nehir gibi etrafımızda kayıyor, bizi yeni kıyılara ulaştırmak için zaman ve mekan içinde ilerletiyordu. Sonra her şey bitti, sihir bir anda buharlaştı ve Willowfell'in kasaba meydanındaki kemerin altında duruyorduk.

"Zamanla kolaylaşıyor," dedi Seville, kemerin parlak örtüsü etrafımızdan dağılırken. Parıldayan toz parçacıkları yere yağdı

ayaklarımızın etrafında. Diğer taraftan nasıl göründüğünü hatırladım, bir tezgâhta kurulmak ve ani sihir gösterisine hayret etmek. Şimdi kendimi bir gösteri gibi hissediyordum.

Çünkü tabii ki pazar günüydü. Ve tüm gözler üzerimizdeydi.

Tanrım, boğazımda biriken duygu kabarmasına hazırlıklı değildim. Ayaklarımın altındaki yoncalarla kaplı arnavut kaldırımını. Her meslekten satıcıların sıralandığı masalar. Lysa'nın dükkânından yayılan taze pişmiş şekerlemelerin kokusu. Sahiplerine uygun benzersiz kapıları olan, ustaca dekore edilmiş evler. Kendi evimi ve babamın oyduğu zarif giriş kapısını düşündüğümde kalbimde ani bir sızı filizlendi. Ve tabii ki, bakışları Sevilla ile benim aramda gidip gelirken huşu içinde bir araya toplanmış insanlar da vardı.

Birkaç bakış beni görmezden geldi, ama sonra fısıltılar tezgahlar arasında yarışmaya başladı ve her geçen nefesle daha da arttı.

"Bu Edira mı?"

"O bir iplikçi mi? Ne zamandan beri?"

"İlaçlarının bu kadar işe yaramasına şaşmamalı."

Merakları çenem sıkıştı. Kılık değiştirmemi mükemmelleştirmek için yıllarımı harcamış, normal bir yaşam şansı için ne olduğum gerçeğini saklamıştım. Fernglove'lardan kurtulsam bile bir daha asla normal olamayacaktım. Burada değil. Kasabanın toplu şaşkınlığı, huşuları Seville'e doğru kaymadan ve mallarını tanıtmaya başlamadan önce birkaç hamile an daha sürdü. Seville bana ters bir bakış attı ve sonra sırtarak kolunu benimkine doladı ve bizi en yakın tezgâha doğru yönlendirdi.

"Elbiseleri denemeden önce biraz göz gezdirelim mi?" diye sordu.

Açıkça konuşmuştu ama ben duygularımı gözden geçirmeye çalışırken sözleri boğuklaştı, kulaklarıma pamuk gibi doldu. "Bu işi bitirmeyi tercih ederim."

El yapımı cam heykelcikler satan bir tezgâhın önünde durdu. Birkaç nefes boyunca hiç konuşmadan bana bakan sahibini tanıdım. Kuvvetli bir dizi göz kırpıştan sonra dikkatini Sevilla'ya çevirdi ve amaçsızca mallarına doğru işaret etti. Dikkatli bakışları onunla benim aramda kesildi ve başını sallamaktan başka bir şey yapmadan masasından uzaklaştı.

"Görünüşe göre bir ilk yaşıyorum," dedi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Beni gölgede bırakıyorsun." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Sinirlendi mi yoksa ilgisini mi çekti anlayamadım ama dudaklarını sinsice büktü ve

Kaşının sivri kemeri zaten yüksek olan sinirlerimi daha da gerdi. "Gerçek doğanı onlardan bu kadar uzun süre saklayabildiğine inanamıyorum. Göz kamaştırıcı kıyafetler giyme konusunda en az bizim kadar deneyimlisiniz."

Cevap verme şansım olmadı. Lysa'nın babası, kasabanın en yaşlısı, kalabalığı yarararak önümüzde durdu. Kızıyla aynı bal rengi saçları ve deniz mavisi gözleri paylaşıyordu ama benzerlikleri burada bitiyordu. Lysa'nın cömert olduğu yerde, Bay Erikston açgözlüydü. Şu anda bile, bakışları ortaya çıkan görüntümün üzerinde gezinirken, zihninde dönen dişlileri görebiliyordum. Annem uzun zamandır Rowena'nın varlığını para karşılığında ortaya çıkaranın o olduğundan şüpheleniyordu. Ona göre ben muhtemelen kaçırılmış bir fırsattan başka bir şey değildim.

Yine de bana hitap etme zahmetine girmede ve onun yerine Seville'e döndü. "Leydi Fernglove," dedi ve konuşurken çenesini aşağı doğru eğdi. "Madenlerdeki vergilendirmeyi ayarladığınız için size ne kadar teşekkür etsek azdır." , fazla beyaz dişleriyle ona gülümsedi. "İçiniz rahat olsun, artan kazancımız, emredildiği gibi kasabanın gelişimini ilerletmeye gitti."

Ağzımın açık kalmasını engelleyemedim. Seville bu haberi çok daha zarif bir şekilde karşıladı. "Elbette. Minnettarlığınızı kardeşime ileteneğim."

"Dilediğiniz her şey sizindir. Ücretsiz." Bay Erikston, sanki tüm kârları denetliyormuş gibi, tüm tezgâhları kapsayacak şekilde eliyle işaret etti. Bir dereceye kadar, muhtemelen öyleydi.

"Buna gerek kalmayacak. Her zaman gibi ödeyeceğim," dedi Seville.

"Her zamanki gibi nazıksınız. Ailem ve ben sizi gümüş şenliğinde görmeyi dört gözle bekliyoruz." Hafifçe eğildi, sadece saygı gösterecek kadar ama gözlerini ona kilitleyemeyecek kadar değil.

"Elbette, ama o zamana kadar alışverişime devam etmek istiyorum." Seville cevabını beklemeden ona arkasını döndü ve beni onun geri çekilen formuna şaşkınlıkla bakmak zorunda bıraktı.

Orin Willowfell halkına göz kulak olacağını söylemişti; sadece bunu yerine getirmesini beklemiyordum. Onu bu sözün velinimetini olarak bırakacak bir kelime oyunu bekliyordum ama yine de kasabada daha önce olmayan bir cila görebiliyordum. Kıymıksız yeni masalar. Bazı müşterilerin para cüzdanları daha ağırdı.

Kulaklarıma sessiz bir çınlama yerleşti ve göğsümdeki sıcaklık arttı. Ona olan ilgimi itiraf etmekte hiçbir sorunum yoktu -en azından içten içe- ama bu tehlikeliydi. Bu duygusal bir duyguydu.

"Ah, işte ." Seville'in gözleri meşe panjurları ve mankenlerle dolu büyük cumbalı pencereleri olan tuğla bir vitrine takıldı. O ilerlerken kalabalık dağıldı ve kendimizi mağazanın önünde bulmamız kolaylaştı.

Bayan Marlow'un dükkânı. Bakışlarım an pencerelerde oyalandı ve parlak bir şeyin parıltısı odağımı çaldı. Önce bunun güneşin yeni temizlenmiş cama yansımından başka bir şey olmadığını düşündüm ama sonra duvardaki sarmaşığın yapraklarının arkasından küçük bir böcek belirdi. Altın bir böcek.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bu yaratık pazara son gidişimde bana şans getirmemiş olsa da, varlığında hoş bir şeyler vardı. İplikçi olduğumu açıklamamın getirdiği sarsılmış duygularımı yatıştırdı ve omuzlarımdaki gerginlik hafifledi. Seville bir an durakladı, eli dükkan kapısının bronz kolundaydı. Kısa bir an için bakışları böceğe kaydı. Sonra Bayan Marlow'un girerken kendi kendine kıkırdadı. Onu takip ederken kaşlarım birbirine çarptı. Bir şeyler planlıyordu ve her ne kadar *komik* bir girişim olsa da, bunun yükünü ben çekecekmişim gibi bir his vardı içimde.

Kapıyı iterek açtığımızda bir zil sesi , ancak gelişimizin duyurulmasına gerek yoktu. Bayan Marlow çoktan geniş, coşkulu bir gülümseme ve parlak gözlerle girişte duruyordu. Kasaba halkının geri kalanı gibi o da beni görünce bir an duraksadı. Ellerini sıkarak, alçak bir eğimle selam verdi.

"Tekrar hoş geldiniz Leydi Fernglove," diye seslendi yere doğru, ama hoppa sesi dışarıdaki herkesle aynı coşkulu arzuyu taşıyordu. Bir sonra kendini topladı ve üç boy aynasının önünde duran küçük kürsüyü işaret etti. "Sanırım şenlik için buradasınız? Bazı hazır elbiselerim var ama ısmarlama bir şey arıyorsanız ajandamı boşaltabilirim."

"Muhtemelen ikincisi." Seville bana bakmadan iki parmağıyla işaret etti. "Ne düşünüyorsun Eira? Senin için hiç orijinal bir şey hazırladı mı?"

Bayan Marlow bana yalvaran bir bakış attı. Daha varlıklı kasaba halkı için özel tasarımlar yaptığından hiç şüphem yoktu, ama Bayan Marlow'dan gördüğüm en fazla şey bitmemiş hazır kumaştı.

İplikçi olduğumu bilseydi daha fazlasını teklif eder miydi diye merak ettim

"Kanepemi yeniden döşeyecekti," dedim omuz silkerek. "O anlaşmadan kısa bir süre sonra ayrıldığım için bunu yapıp yapmadığından emin değilim." Çenesi düştüğünde içimde garip bir tatmin duygusu oluştu. Seville bana kaşlarını kaldırarak ve yavaşça gülümseyerek baktı.

"Beni bir kanepeden daha iyi süsleyin." Seville kaidenin üzerine çıktı ve Bayan Marlow harekete geçerken aynada kendine baktı. Dükkânın içinde koşuşturuyor, parlak renkli kumaş parçalarını ve arka taraftaki raflardan birinden çeşitli giysileri seçiyordu. Onu en son ne zaman bu kadar hızlı hareket ederken gördüğümü hatırlamıyordum.

"Neden mobilyalarınızı tamir edecekti?" diye sordu Seville. Aynadan beni inceledi, ben de aynısını yaptım ve onun yansımasını yakalamak için açtım.

"Oğlunun kırık burnunu onarmak için ödeme."

Seville sustu. "İplik onarımı mı?"

Uzun bir süre bakışlarını üzerimde tuttum. "Hayır. Sadece uygun bakım ve biraz merhem."

"Daha önce hiç iplik tamir ettin mi?" Seville aynada kendine kaşlarını çattı. "Ne kadar tecrübesizsin. Umarım Orin çabalarını senin üzerinde boşa harcamıyordur."

"İki kez." Böceğin alt tarafını görebilmek için pencerenin yanında durdum. "Annemle babam yanık hastalığına yakalandığında onları iyileştirmeye çalıştım."

Kelimelerin ağzımdan çıkmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordum ve sesleri karşısında durakladım. Belki de öğrendiğim ve gördüğüm onca şeyden sonra Willowfell'e geri dönmüş olmamdı. Belki de bunu çözemezsem, birkaç ay içinde kardeşlerimi anne babamın mezarlarının yanına gömeceğim korkusuydu. Hatta haftalar.

Sevilla bir heykel gibiydi. "Ne zaman?" "On üç yaşındaydım."

Uzun zamandır gömülü olan anı gözlerimin önünde canlanmaya başladı. Kar yağıyordu, lapa lapa yağan kar toprağı kalın bir beyaz tabakayla örtüyordu. Ocaktaki ateş çıkırtıyor ve sıcacıktı; kardeşlerim odalarında oynarken ben yorganla ateşin yanına kıvrılmıştım.

Kelimeleri ararken boğazım düğümlendi. "Önce annem etkilendi. Bize öğle yemeğı hazırlıyordu. Bir şey düşürdü ve babam onu kontrol etmeye gitti. Sonra bir baktım, ikisi de mutfakta yere oturmuş saçma sapan konuşuyorlar."

Bayan Marlow geri dönerek Seville'in açıkta kalan boynuna bir kumaş şeridi tuttu ve terziyi kaba bir "Kışt" ile kovdu. Sonra, bana çok daha yumuşak bir sesle: "Bu korkunç."

Başımı salladım. O zamanlar iplik tamirinden pek anlamıyordum, sadece teyzemden aldığım birkaç ders vardı. Ama annemle babamın vahşi, hastalıklı ipliklerini gördüm. Ölümün serin fısıltısını hissettim. Çığlık attığımı hatırlıyorum. Onları salladığımı ve sanki bu durumlarını düzeltmeye yetecekmiş gibi hayatları için yalvardığımı hatırlıyorum. Kardeşlerimin odasına koştuğumu ve görmesinler diye kapıyı dışarıdan barikatla kapattığımı hatırlıyorum.

Ve sonra geri koştuğumu ve gücümü kullandığımı hatırlıyorum, sadece başarısız olmak için.

"Belli ki onları kurtaramadım. Kontrolsüz bir şekilde bu kadar güç harcamak ... Bayılmışım. Uyandığımda cesetleri çoktan yerde çürümeye başlamıştı." Göğsünden fişkıran siyah küf, çürüme ve kokuşmuş hardal sarısı sporların görüntüsünü asla unutamam. Onları kilimlere sarmış ve mezarlığa kendim götürmüştüm. Onları gömmek zorunda değildim. Yanıklık bunu benim için yapmıştı. Daha sonra, , geri döndüm ve bedenlerinin parçalandığı yerlere basit mezar taşları diktim. Göğsümdeki boş ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı, ama *bir şey* olmuştu.

Sessizlik sessiz dükkânı doldurdu ve Bayan Marlow bile mesafesini korudu. Kasaba halkı elbette ailemin nasıl öldüğünü biliyordu ama ayrıntıları asla paylaşmamıştım. Tekrar pencereye baktım ve güneşin sıcaklığının tadını çıkardım. Yumuşak ışınlar ürpertici anıları kovaladı ve ellerimi kollarıma sürttüm.

"Peki ya ikinci sefer?" Seville sordu.

Bu anı daha kolaydı. "Nohr. On yıl sonra. Kırık bacak."

Seville uzun bir süre düz burnunun ucundan beni süzdü, sonra da alay etti. Yine de gözlerinde tam olarak maskeleyemediği bir hüznün, bir anlayış vardı.

"Terzinin çocuğunun kırık burnu, kardeşinin bacağı, Tasia'nın kesiği." Olayları parmaklarının ucuyla tek tek saydı. "Çocuklara karşı zaafın var."

Omzumu kaldırdım. "Belki de."

"Bunu Evers'in yanında kendine sakla. Bir de bakmışsın, damızlık kısrak olmuşsun. Benim türümde çocuklar nadirdir. Bizim sihrimiz seçicidir." Bayan Marlow'a el sallayarak geri döndü ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekmeden önce yeni bir grup elbiseyi inceledi. "Ama bazı ölümlülerin bir Ever çocuğuna hamile kaldığı biliniyor."

Aynadan ona bakarken yüzümdeki renk soldu. "Onların büyüdüğünü görecektir kadar uzun yaşayamam. Bunu yaşamak istemiyorum."

Seville uzun bir süre beni izledi. "Yeterince makul." Sonra platformdan inerek bana doğru yürüdü ve Bayan Marlow'u peşinden koşturmak zorunda bıraktı. Sadece birkaç santim uzağımdayken kollarını göğsünün altında kavuşturdu ve ağırlığını tek kalçasına verdi. "Görünüşe göre ikimiz için de ısmarlama kıyafetler olacak. O elbiselerin hiçbiri bana uymadı. Hadi, sıra sende."

"burada bir şeyle iyi olacağım." Sırıttı. "Ama Orin olmaz."

Küçük kıkırdaması kulaklarımı doldurdu ve öfkeli bir laneti ısırarak geri çektim. Onda hep bir şeyler vardı. Orin ve benim aramda ne olduğunu düşünüyordu? Daha *öpüşmemiştik* bile. değil. Seville'in etrafından dolanırken bir iniltiyi . Pencerenin yanındaki alçak kanepeye çöktü ve bacaklarını püsküllü kumaşın üzerine uzatarak bir tanrıça gibi yaslandı. Küçük bir el sallamasıyla hareket etmemi işaret etti. Onunla aralarına baktım. Gök mavisi elbisesinin eteklerini sıkıca kavramaktan başka bir şey yapmayan Bayan Marlow.

Kürsüye çıktığımda aynada kendime baktım. "Sanırım burada seninle olmak Tasia ve Amalyss'le olmaktan daha iyi. Onlarla ilk karşılaştığımda beni oyuncak bebek gibi giydirmek istemişlerdi."

"Şimdiye kadar anlamadıysan söyleyeyim, ben açık ara *en iyi* Fernglove'um." Seville bir eliyle başını okşarken diğer elini karnına götürdü. Sonra Bayan Marlow'a baktı. "Bana biraz çay getir ve perdeleri çek. Edira'ya da iç çamaşırları giydiriliyor. Siyah ve dantelli bir şey."

Platformdan inmeden ona doğru döndüm.

Bayan Marlow adeta buhar olup . "Tanrı aşkına, bu gerçekten gerekli mi?"

"Bu gerekli. Özellikle de Tanrı aşkına." Karanlık bir kıkırdama çıkardı ama ifadesinde neşe yoktu. "Karşı koyma."

"Neden?"

"Çünkü eğer bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu , alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın olacak." Bana ters ters baktı ama yine de çok güzeldi. Olağanüstü.

Ona bakarken kalın bir şekilde yutkundum. "İşimi yaptığım sürece ne giydiğim önemli değil"

"Senin işin. Orin'le yaptığın şey bu mu?" Pratik bir kolaylıkla ipek bluzunun üst düğmelerini açarak saten ve dantelle süslenmiş bir şey ortaya çıkardı. Teninden sadece bir ton daha koyuydu, gerçekte gösterdiğinden çok daha fazlasını ortaya çıkardığı yanılsamasını veriyordu - ve bunun özetle Sevilla olup olmadığını merak ettim. İmajını, cazibesini, arzu ve isteğini mükemmelleştirmişti ve kimse bunların altında ne sakladığını bilmiyordu.

Yavaşça hareket eden bir sıcaklık yüzümü kızarttı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu çok hoş bir renk tonu." Bakışları yanaklarımı ve karnımı hedef aldı.

kıvrandı. "İpek ve dantelin en iyi yanı silahsızlandırıcı olabilmeleri. Bir bakıma zırh gibidirler." Sözleri şurup gibi pürüzsüzdü, düğmesini yeniden ilikleyip koltuğa yaslanırken hareketleri kusursuzdu.

Yine de donup kalmıştım. "Zırha ihtiyacın yok."

Bayan Marlow o sırada elinde çay ve şekerle dolu gümüş bir tepsiyle döndü ve tepsiyi Seville'in önüne koyarak arkasından uzanıp bej perdeleri kapattı. Sonra bana doğru ilerledi ve gövdemdeki giysileri çıkarmaya başladı. Seville'e bakarken zihnim dönüyordu. Sözlerini, düşüncelerini takip etmek imkânsızdı.

Başını bana doğru eğen Seville, göğsümün altını ölçen Bayan Marlow'a baktı. "Herkesin zırha ihtiyacı vardır. Ama daha da önemlisi, bu özel zırh türünün size vereceği şeye ihtiyacınız var."

"Ve bu?"

Seville, Bayan Marlow kumaş peşinde koşmak için izin isteyene kadar bekledi.

Kadın uzaklaştıktan sonra Seville öne doğru eğildi ve kendine çay servisi yaptı. "Görünmeden bakma özgürlüğü."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. "Ne?"

"Teyzeni oldukça severdim," diye devam etti, sorumu tamamen görmezden gelerek. "Onu bir arkadaş olarak gördüğümü söyleyebilirim."

Dükânın loş, sıcak ışığında kendimi garip bir şekilde açıkta hissediyordum ve bunun bluzumun olmayışıyla pek ilgisi yoktu. Basit keten iç çamaşırlarımı ve çıplak tenimi gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma dürtüsüyle savaştım.

"Beni neden buraya getirdin, Seville?"

Bana sert bir bakış atmadan önce çayından uzun bir yudum aldı. "Aileden habersiz mektup alışverişi yapardık."

Kelimelerle çok güzel bir ilişkisi vardı. Sevilla'nın erken dönem anıları zihnimde çalkalandı. "Şimdi onun hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

"Elbette." Sırıttı ama sırtışı gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Benim gündemim ve her şey."

"Neden?" Niyetini ortaya çıkarmak için boşuna çabalayarak kelimeyi uzattım. "Çünkü canım öyle istiyor." Bir kahkaha attı. "Başka neden yapayım ki bir şey var mı?"

"Hayır, o değil." Ona ters ters bakmamak mümkün değildi. "Rowena'yla neden mektuplaştınız?"

"Ah." Dudaklarının kıvrımı daha yumuşak, daha nazik bir hal aldı. Arkamdaki boşluğa baktı ve parmakları fincanın dudağında gezindi. Bir nefes kadar kısa bir sürede kayboldu - vücudunun gevşemesine neden olan bir anının içinde kayboldu. Bunun gerçek Sevilla olup olmadığını merak ettim. Dalgın. Aşk dolu. Sarı saçları omuzlarına dökülürken tül gibi, romantik bir ışıkla yıkanıyordu.

Seville'in güzel olmak için bu kadar uğraşmasına gerek yoktu. Çünkü onun bu versiyonu ruhani olmanın tam tanımıydı ve ben konuşacak cesareti kendimde bulamıyordum.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen o tek vuruştan sonra Seville doğruldu. Saçlarını geriye savurdu ve her zaman takındığı -zarif ama bir o kadar da soğuk, özellikle de az önce tanık olduklarımdan sonra- yüz ifadesi değişti.

"Neden özel olarak konuştuğumuzu sanıyorsun?" Bakışları beni taradı ve bakışlarında muziplik parladı. "Sen ve Orin neden yalnız vakit geçiriyorsunuz?"

İma ettiği şey karşısında dudaklarım aralandı ve her tarafım kaskatı kesildi. Teyzem ve *Seville* mi? Seville kıkırdadı ve kendini dik bir pozisyona itti. "Tanrım, yüzün. Sakin ol." Tepkimi sanki rahatsız edici bir sinekten başka bir şey değilmiş gibi elinin tersiyle itti. "Bana güç paylaşımı ve kalp bağları hakkında bildiklerini anlat."

"Güç paylaşımı ve gönül bağları . . . ?" Kelimelerinin yarattığı kamçı etkisi başımı döndürdü ve hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Bu konuşmaya nasıl ayak uydurmamı bekliyorsun?"

"Bana tüm dikkatini vererek."

Bayan Marlow o sırada farklı renk ve dokularda birkaç seçenekle geri döndü, bu da Seville'in boyalı sırtışından başka bir şeye bakma bahanem olduğu için bir erteleme oldu. Umutsuzca gücümü çağırabilmeyi ve bir şekilde sözlerinin iplerini görebilmeyi, küçük masallarında ördüğü tüm gizli şeyleri çözebilmeyi diledim.

"Eee? Devam et o zaman. Bana bir şey söyle," Seville.

"Pek bir şey bilmiyorum. Sadece etkilerinin kalıcı olduğunu biliyorum," dedim hafif parmaklarımı gümüş iplikle sarılmış zümrüt yeşili bir sütyenin üzerinde gezdirirken. Evdeki kimseyle henüz kalpbondları hakkında konuşmamıştım ama tarih kitaplarındaki o köpek kulaklı sayfayı unutmamıştım. Belki de Rowena'nın günlüğündeki kayıp sayfadan da onu işaretleyen aynı kişi sorumluydu.

"Gerçekten de öyle." Seville'in keskin gözleri elimdeki kumaşa kaydı ve Bayan Marlow'a hızlı bir bakış fırlattı. "Siyah dedim. Ya da daha iyisi, altın rengi."

"Altın mı?" Bayan Marlow giysileri elimden kaptı ve göğsüne bastırdı. "Bu benim taşıdığım bir renk değil. Özel olarak boyatmam gerekir ve sıfırdan bir şey inşa etmek için bolca zamana ihtiyacım var. Pahalıya mal olur."

Altın. Zenginliğin ve kraliyetin rengi. Taçların rengi. Bir an için pencereye baktım ve kumaşın arkasından dışarıdaki dünyaya, sarmaşık yaprakları arasında saklanan altın böceğe bakabildiğimi hayal ettim. Belki de daha fazlası için işaretlenmişim. Sevilla belli ki beni planının bir parçası yapmıştı, çünkü soruları çılgınca, düşünceleri dağınık olsa da bakışları hiç bu kadar anlamlı olmamıştı.

"Ödeyeceğim," dedi Seville ve beni hayallerimden kopardı. "Bu arada, sanırım onu mevcut seçeneklerinizden bazılarına uydurmanız iyi olur." Esrarengiz bir çabuklukla çaydanlığı emniyete aldı ve fincanını yeniden doldurdu. "Hemen giyecek bir şeye ihtiyacı olacak, bu yüzden *daha düşük* kaliteli kreasyonlarınız iş görecektir."

Seville'in kayıtsız alayına karşı dilimi ısırıldım. Ancak Bayan Marlow öfkesini yerine oturtma konusunda çok daha başarılıydı. İrkilmedi, sadece gülümsedi ve Seville'in uygun göreceği bir şey aramak için raflarına dönmek üzere oradan ayrıldı.

Seville tembel bir parmağını fincanının kenarında gezdirdi. "Bazı Ever ailelerinin diğerlerinden daha güçlü büyüye sahip olduğunu biliyor muydunuz? Sadece kendi soylarına özgü yetenekler? Elementler üzerinde kontrol - yıllar önce elmas benzeri parçacıklara dönüşen yıldızları çağırabilen tanışmıştım. Çok güzeldi."

Briar'ın ders sırasında dışarıda oturmuş bir yıldız kümesini kucaklarkenki görüntüsü zihnimde canlandı. "Starglens gibi mi?"

"Evet." İnanılmaz derecede hareketsiz kaldı. Dudakları sımsıkı kapalıydı ama bakışlarında ateşli bir şey vardı, tanınmak için yalvaran bir şey. Ne olduğunu anlayamadım. Bakışlarının tüm ağırlığını hissetmeme izin verdi ve

Bir nefes için tek kelime etti ve sonra etkili olması için bileğine vurdu. "Aynı şey biz Fernglove'lar için de geçerli. Bu eşsiz güçler kanımızda yaşar. Bu sihrin aktarılmasının tek yolu çocuk doğurmaktır - ki bunun nadir olduğundan bahsetmiştim - ya da bir kalp bağı yoluyla."

Sözleri havada asılı kalmış gibiydi. Yine, bağdan bahsederken sesindeki sessiz saygıyı fark etmekten kendimi alamadım. Ama ses tonunda bir alt akım vardı, bakışlarının yoğunluğuyla eşleşen düşük bir sıcaklık. Bir uyarı. Ya da . . .

Bir fırsat. Zihnimde bir şey kilidin açılması gibi tıkladı ve aniden dükkânın sessiz sesleri çok keskin, ışık çok sert geldi. Nefesim göğsümde sıkıştı.

"Hiç bir insanla kalp bağı kurmayı deneyen oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Seville bir milim bile kıpırdamadı. "Hiçbir zaman paylaşılacak bir güç olmadı, o halde karşılığında hiçbir şey elde edemeyecekken neden karşılıksız bir şey ? Eşleri tercih ediyoruz ve bağları diğer Ever'ler için saklıyoruz."

"Ama paylaşacak bir güç olsaydı ..." Sözlerimin uçup gitmesine izin verdim. Bayan Marlow elinde arduvaz grisi şeffaf kumaştan yapılmış ve siyah dikişlerle girift kıvrımlar oluşturulmuş bir sutyenle döndü. Seville ayağa kalkıp sutyeni ondan aldı ve sert bir bakışla onu uzaklaştırdı. Arkama geldi ve askıları parmaklarıyla omuzlarıma tutturarak kumaşın göğsümde gevşekçe salınmasına izin verdi.

"Dikkat et Edira," diye mırıldandı kulağıma doğru ve tüylerim diken diken oldu. "Onu var etmek için konuş ve bu sadece gerçekleşebilir. Ve geri alınamaz."

Bir an için tek yapabildiğim aynada kendime, Seville'in ustalıkla seçtiği zırha bakmak oldu.

Orin'i kazanmama yardım ediyordu. Her şey bununla . Çünkü eğer onu benimle bir gönül bağı kurmaya ikna edebilirsem, onun güçlerine erişim kazanabilirdim. Belki onun sihri benimkini güçlendirebilirdi. Belki de bu yüzden hiç kimse bir Ever yanıklığını iyileştirmeyi başaramamıştı, çünkü bu hiçbir iplikçinin sahip olmadığı düzeyde bir büyü gerektiriyordu.

Ya da seni gücün için kullanabilir. Uzuvarımdan bir ürperti geçti. Bunu yapacağına inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Kasaba için ekstra fon ayırmak da dahil olmak üzere verdiği her söze sadık kalmıştı. Evers-Orin hakkında oluşturduğum bu önyargılı düşünce asla kalıba uymuyordu.

Seville sessizce kıkırdadı. "Sanırım yeterince iç çamaşırı giydin. Sana bir elbise bulmanın zamanı geldi."

Seville başka bir şey eklemeyen döndü ve Bayan Marlow'a doğru yürürken iç çamaşırlarını da yanına aldı. Kulaklarımdaki sıkıcı çınlama yüzünden, bana en uygun tarzın hangisi olduğunu belirlemek için bir elbise seçmemi istediğini belli belirsiz duyuyordum ama tek düşünebildiğim Seville'in bu kopuk konuşmayı düzenlemek için ne kadar uğraştığıydı. Parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu ama hâlâ kavrayamadığım bir şeyler vardı. Önemli bir bilgi parçası fark edilmek için yalvarıyordu.

On üç

Ertesi gün, Ywena tarafından şok edilmeden önce malikânenin etrafında ilk kez bir tur atabildim. Rorik'in talep ettiğinden iki tur eksikti ama şimdiye kadar yaptığımdan daha iyiydi ve onun önünde yere çökerken kendi kendime gülümsemekten kendimi alamadım. Ata ağacına yaslanmıştı -bir ismi yoktu, ben de kendim bir isim buldum- ayak bileklerini çaprazlamış ve kaşlarını çatmıştı.

"Bu üç tur değildi."

Keşke bir elim gövdesinden kurtulsa ve yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeye bir tokat atsa diye düşündüm.

"Bu zekice gözlem için teşekkür ederim." Nefesim kesilince gözlerimi devirdim ve Ywena parmak uçlarıma doğru küçük bir elektrik şoku göndermekte tereddüt etmedi. Onun hatırlatmalarına alışmıştım ve tam olarak canımı yakmasalar da kesinlikle dikkatimi çekiyorlardı. "Sınırıma ulaştım. Devam etseydim, Ywena bir sonraki virajdan önce beni şok ederdi."

"O zaman bir sonraki viraja kadar koşmalıydın," dedi.

"Çekilmez birisin, bunu biliyor musun?" Kollarımı dizlerimin üzerinde kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Bir dakika içinde tekrar deneyeceğim."

Başını dallara doğru eğerken bir iç çekti. Yapraklar hafif esintiyle dalgalanıyor, parlak mavi kanatlı ve samur işaretli bir kelebek tembelce akıntıyı takip ederek solmakta olan bir çiçeğin üzerine konuyordu. Yaratığı gören Rorik'in yüz ifadesi yumuşadı. İçgüdüsel olarak parmaklarım ön koluma işlenmiş armanın üzerinde gezindi.

"Neden böcekler?" Ben sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Pek de çekici sayılmazlar. Yani, ben onları umursamıyorum ama çoğu insan onlardan uzak duruyor."

"Çekici olmayı önemseyeceğimizi nereden çıkardınız?" Elini kaldırdı ve tek bir parmağını kelebeğe doğru uzattı. Parmak eklemlerine doğru süzülmeden önce bir an için onu düşündü.

. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bunu önemsemiyor , büyülerle uğraşmazdın."

Şaşırtıcı bir şekilde kıkırdadı. ". Neden böcekler olduğuna gelince..." Kehribar rengi gözleri yumuşadı. "Oldukça çekiciler. Tüm renkleri ve varyasyonları. Ama daha da önemlisi, güçlüler. Ve son derece iyi uyum sağlarlar."

"Nasıl yani?"

Kelebek uçuşa geçti ve o da gözleriyle yolunu izledi. "Buradaki böceklerin çoğuna yanıklık bulaşmış ama yine de yaşamaya devam ediyorlar. Aslında, gelişiyorlar. Yanıklık biyolojilerini değiştirmiş gibi görünüyor ama onları öldürmek yerine hastalıklı bitkilerle beslenmelerini sağlıyor. Yaşam harika bir şekilde dirençli."

Kelebeğin ağaçların arasında kayboluşunu izlerken, "Bu adaptasyondan yararlanmak için sihir olmaması çok yazık," dedim.

Rorik kollarını göğsünde kavuşturdu. "Orin denedi elbette. Hiçbir şey işe yaramadı."

Orin'in glamour'dan arındırılmış ve uhrevi büyüyle güçlendirilmiş bedeninin görüntüleri zihnimi doldurdu. "Büyünün altında neye benziyorsun?"

"Perdemizin arkasını görme takıntın çok yorucu." Doğruldu ve kaşları tekrar çatıldı.

"Biliyor musun, bazı böcekler deri değiştirir. Sen de denemelisin." Ayağa kalktım ve pantolonumdaki gevşek otları fırçaladım. "En azından Orin bana sihrinin güzelliğini gösterecek kadar güvendi."

"Güzellik mi?" Rorik'in kahkahası karanlıktı. "Anlıyorum. Senin yararına kendimi çekici kılmak istemediğim için üzgünüm. Bunu Orin'e bırakacağım."

Yumruklarımı sıktım. "Orin bana gerçek yüzünü gösterdi çünkü bana güveniyor." "Sen bir aptalsın." Rorik ona yaklaşırken ters ters baktı. "Bu sadece onun

senin bir tehdit olduğunu düşünmüyor."

Göğsümde öfke çiçekleri açtı ve öfkeli bir adım attım. Nefesi tenimde geziniyordu ve istemsiz tüylerimin diken diken olmasını görmezden geldim.

boynumdan aşağı indi. "Peki ya sen? Bu yüzden mi kendini göstermiyorsun? Benim bir tehdit olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözlerinde arzuya benzer bir şey parladı ve bunu bir sırıtışla maskeleymeden önce bir nefes için duraksadı. "Seni tehditkâr bulmuyorum. Sadece zamanımı harcamaya degeceğini düşünmüyorum."

"Bu doğru mu?" Sözlerim son derece sakindi. Hayatımda bir kez olsun tehditkâr olmayı amaçlamamıştım. Belki *bir kez*. Noam'ın hatırı için bir çocukla dövüştüğümde. Belki Tasia'yı arabada tokatladığım zaman da. Belki birkaç kez daha. Ne olursa olsun, söz konusu Rorik olduğunda yüzeyin altında her zaman sıcak ve öfkeli bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Ona ihtiyacım yoktu ama yine de bunu yapabileceğimi düşünmesini istiyordum. Onun için bir tehdit olmak istiyordum, bu ne anlama geliyorsa artık. Büyükannesine ve kardeşlerime bulaşan illete karşı. Hepsini alt edebilecek kadar güçlü olmak istedim.

"Hem de ." Sırıtışı hınzırcaydı. Bir kez daha yüzüne bir tokat arzuladım.

Ben de denedim.

Hızla hareket ettim, elimi geri çektim ve yanağını yankılanan bir çatırtıyla buluşturma umuduyla havada çılgınca salladım. Ama ben ne kadar hızlı olduğumu düşünsem de, Rorik daha hızlıydı. Daha da kötüsü, bu konuda pürüzsüzdü. Vuruşumun kavisinden kaçınmak için zar zor geriye doğru eğildi ve ters dönen elimin momentumu tüm bedenimin dengesini bozdu. Haysiyetsiz bir homurtuyla onun geniş göğsüne doğru devrildim.

Ve sonra gülmeye başladı.

Göğsünden gelen derin gümbürtü tüm bedenimi sarstı. Düzensiz nefes alışım ve gömleğine gömülü burnumla bir koku almayı bekliyordum. Ama burun deliklerimi hiçbir şey doldurmadı, güneşin altında piştiğini gösteren bir tuz ya da misk kokusu bile yoktu. Lanet olası Evers mükemmel olmak zorundaydı. Ondan sertçe uzaklaştım, çok *sertçe* ve yine de sendelemedi. Bunun yerine, ellerini dizlerinin üzerine koyup yere çöktü ve kahkahalarla güldü.

", bu kadar yeter," diye . Ywena beni durmaksızın şok ediyordu, ama onun sürekli sarsıntıları yanaklarımı harap eden yanıktan beni uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Rorik sonunda kendini toparladığında, gözünden akan bir damla yaşı kovalarcasına bir gözünü . "Bir sonraki seansta kuvvet antrenmanına geçiyoruz. Bu çok acınasıydı."

"Pislik herif," diye tısladım.

Bir omzunu kaldırdı, dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. "Biri olduğum için mutluyum." "O sırtıta öyle sert bir yumruk attığımda gülmeyeceksin. dişlerini kaybeder."

"Denediğini görmeyi çok isterim," diye mırıldandı, sesi çakıllı ve karanlıktı. Uzun bir an boyunca ikimiz de konuşmadık. İkimiz de hareket etmedik. Sadece tenimi alevlendiren ve nabzımı hızlandıran bir yoğunlukla bana baktı.

Ywena'nın izniyle elektrik akımları dalgalar halinde uzuvlarımdan aşağı yuvarlanıyordu ama umurumda değildi. Rorik'in bakışlarından kaçamıyor gibiydim. Tepeden tırnağa inceleniyordum ama yine de ...

"Koş, Edira. Üç tur." Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken güldü. "Beni peşinden koşturma - tabii bu tür bir oyunu tercih etmiyorsan."

Gitmeden önce ayaklarına tükürdüm, yanaklarıma sürünen kızarıklığı boşuna görmezden gelmeye çalıştım.

Şenlikten önceki günlerde, ona tekrar vurmak için sadece bir şansım oldu. Koşarak ısınırdık doğrusu ben koşarak ısınırdım ve Rorik ağacın altındaki yerinden beni izlerdi- ve sonra vücudum pes edene kadar saatlerce beni akla gelebilecek her sınıra kadar zorlardı ve ben de araştırma yapmak için malikaneye dönerdim. Dengede durmak gibi basit şeyleri yaparken bana taş taşıttığı için kaslarım yeni egzersizlerle çılgık atıyor ve bükülüyordu. Ayrıca omuzlarım yanana ve kollarım kadar durmadan havayı yumruklamamı sağladı. Başarı şansımı artırmak için şeyi yapabileceğimi söylemişti gülerек. Ve tabii ki, tüm bunlar boyunca eşit şekilde nefes almam bekleniyordu, ki bunu her seferinde yapamadım.

"Bu saçmalığı kim idare edebilir?" Bir yığın halinde yere düştükten sonra homurdandım, saçlarım dağınıktı ve bluzum terden tenime yapışmıştı.

"Yapabilirim," diye düşündü kaşlarını kaldırarak. "Şimdi hepsini tekrar yap."

Yaklaşan şenlik için bazı dış mekan mobilyalarını kurarken, yakındaki bir dizi görevlinin tereddüt etmesine neden olacak kadar yüksek sesle küfretmiştim.

Tüm bunlar olurken Rorik eğitimimize devam etmemiz konusunda ısrar etti. Günlerimi malikânedeki kaostan uzakta, açık havada geçirmek beni biraz rahatlatmıştı ve Rorik de aynı şeyi hissetseydi şaşırırmazdım. Her geçen gün, ifadesine kazınmış olan kalıcı parıltı daha da keskinleşti ve derinleşti ve emir vermek ya da formumu düzeltmek dışında nadiren konuştu. Seanslarımız sırasında bu sert talimatların ötesinde

Yemeklerde sessizlik ve sonra tamamen ortadan kayboldu. Düşünceli bir hoşnutsuzluk habercisiydi ve nedenini bilmiyordum.

Ta ki şenlikten bir gün önce nefesim kesilmeden bir tur ağırlıklı lunge hareketini tamamlamayı başarana kadar.

Önünde durduğumda Rorik dikkatle beni inceledi, alnımdan ter akıyordu ve tenim sıcaktan kızarmıştı ama göğsümün inip kalkması sabitti. Eşitti. Ciğerlerim her çığ, yakıcı nefeste çığlık atıyordu ama boyun eğmedim.

Ve Rorik gerçekten de gülümsedi. Hâlâ en tehlikeli şekilde şeytani bir gülümsemeydi ama yine de ifadesinde bir parça gurur da vardı. "Güzel. Bu şansını hak ettin."

"Benim şansım mı?" Omuzlarımdan öne doğru yuvarlanmasına izin vererek sordum. "Vur bana," diye mırıldandı, sesi kışkırtıcı bir şekilde karanlıktı.

"Mazoşist misin yoksa sadist mi? Bunu söylemek imkânsız." Boynumu bir o yana bir bu yana yuvarladım. Yine de uzuvlarımdan yayılan heyecanı inkâr edemiyordum. Belki de ben biraz ikincisiydim.

Gözleri ateşle parladı. "İkisi de."

"Ne iğrenç bir kombinasyon." Kusursuz yüzüne bakarken hareketsiz kalmıştım. Kolaylıkla hayal ettim. Kolumu geriye , kaslarımdan gerginliğini, elim yanağına değdiğinde tenimin tenine batışını. Anında hareket ettim, benden istediği tehdit olma umuduyla geri çekildim ... ve havadan başka bir şeyle karşılaşmadım.

En azından bu sefer onun içine düşmedim. Kibirli sırıtışına bakarak hızla dengemi yeniden sağladım ve elimi yanımda yumruk yaptım. Tıpkı daha önce olduğu gibi, yörüngemden kolayca sıyrılmıştı. Ama şimdi çenesini aşağıya doğru eğmişti, öyle ki bir nefeslik mesafeden daha uzakta değildi.

"Yaptığın her şey acı verecek kadar açık." "Ve yaptığın her şey acı verici derecede sinir bozucu."

Bu sefer ona vurmaya gittiğimde, alanımdan geri çekilmedi. Bileğimi daha temas etmeden yakaladı ve yanağından bir santim uzakta tuttu.

"Her başarı için bir şans, Edira."

Parmaklarımı hafifçe kıvırdım ve uçları pürüzsüz tenini sıyırdı. Dokunuşumun altında dondu kaldı. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Eğer onu yumruklayamazsam, en azından onu sonsuza kadar kızdırabilirdim. Parmaklarımı keskin elmacık kemiği boyunca gezdirmeyi, alnının üzerine çakılmış deri piercinglerin üzerinden geçmeyi arzuluyordum. Ama parmak uçlarımı daha uzağa götüremeden

Çene çizgisi boyunca uzanan elimi kaşlarını çatarak bir kenara bıraktı ve abartılı bir adım geri çekildi.

İfademde memnun bir sırıtış belirdi. "En azından o lanet gülümsemeden bir şekilde kurtuldum."

Gözlerinde sıcaklık alevlendi. "Bugünlük bu kadar yeter. Yarınki etkinlikler için seni yıpratamam."

Arkasına bile bakmadan çimenlerin üzerinde ilerledi ve beni geride bıraktı. Ona yetişmeye çalışmadım. O piçten kaçmaktan ya da ona koşmaktan bıkmıştım. Rorik nasıl oynayacağımı bilmediğim bir jokerdi. Ama umurumda değildi. Umursayamazdım. Çünkü gece gelmişti ve şenlik yarındı ve vücudum yaptığım onca işten dolayı zonkluyordu. Hiçbir şey uykudan daha önemli değildi, bu yüzden onun kafa karıştırıcı bir kenara bıraktım ve ön kapıları hafifçe açtım.

Koridorun hemen aşağısında iki görevli, kutlamalara hazırlanmak için bankoların üzerindeki çok sayıda saksıyı yeniden düzenlemekle meşguldü. Son rötuşlar, diye tahmin ettim. Sevilla'nın şenlik için belirlediği tema "ihtişam" dı ve bunu personele söylediğini duyduğumda kahkahalarla güldüm. Her odanın kendine özgü bir kokuya sahip olması için seçtiği farklı parfümlere kadar her şeyi ayarlamıştı.

Çiçekler bunu yapmalıydı. Taşan saksılara baktım. Çiçeklerle ilgili bir şeylerin ters gittiğine dair rahatsız edici bir hatırlatma kaçınılmazdı. Sırtları ön kapıya dönük olan görevliler eve girdiğimi fark etmemişlerdi ve fısıltıyla yaptıkları konuşma neredeyse sessiz olan antrede yankılanıyordu.

"Dagas'ın katıldığına inanamıyorum. Lorelai'dan sonra bir daha buraya adım atmayacaklarını düşünmüştüm." Kahverengi saçlarını dağınık bir topuzla toplamış, alnındaki ipek eşarbz düzeltip gevşek tellerin gözlerine düşmesini engellemeye çalışıyordu.

Kısa siyah saçlı bir kadın olan diğer görevli onayladı. "Bildiğiniz gibi çok çabuk vefat etti."

Dagas? Lorelai? Merdivenlerin dibinde durakladım, merakım umutsuz uyku ihtiyacımdan daha ağır basıyordu.

"İlk kez de değil." Esmer kadın bir adım geri çekildi ve yaptığı işi inceledi. "Yine de Starglens için çalışmaktansa burada çalışmayı tercih ederim. Evlerinin berbat olduğunu duymuştum."

Tam o sırada, keskin topuklar döşeme tahtalarına çarptı ve kadınlar sanki omurgalarına yıldırım düşmüş gibi doğruldular. Ben de onlarla birlikte kaskatı kesildim,

Muhtemelen bu saatte malikânede dört inçlik pompalarla kimin dolaştığını çok iyi biliyordu.

"Siz ikiniz!" Seville salonun diğer ucundan göründü ve onların donmuş hallerine ters ters baktı. "Ever toplantısı için bardak takımlarını kimin koyduğunu bilmek istiyorum. Kristal kadehlerimizi özellikle istemiştin, elmas kakmalı olanları. Onları hemen geri alın ve Waterstone'lar ve Starglens'larla buluştuğumuzda mutfağın rezervlerden şarap servis etmeyi bildiğinden emin olun."

"Elbette. ," dedi esmer kadın ve iki görevli de arkalarına bile bakmadan koşarak uzaklaştı.

"Beceriksizlik." Seville burnunu sıktı ve sonra bana bakma zahmetine girmeden, "Yatağına git, Elena. Yarın gözlerinin altı torbalanırsa yemin ederim isyan ederim. Elbiseler için bir servet harcamadık ki ısınmış ölü gibi görünesin."

Yanaklarım alev alev yandı ve ona ters ters bakarken tırabzanı kavradım. "Sen de biraz uyumalısın."

"Sanki bu dünyada herhangi bir şey beni kusursuzdan daha az gösterebilirmiş gibi." Topuklarının üzerinde dönmeden önce elinin düşmesine izin verdi. "Git. Yapacak işlerim var."

Ve böylece gitmiş oldu. Merdivenlerden odama çıkarken hiçbir şeye homurdanmadım. Eğer ben de cazibe kullanabilseydim çantalar ya da telaşlı görüşmeler hakkında endişelenmeme gerek kalmazdı. Ama belli ki yapamıyordum ve eğitimin yorgunluğu kaslarımın derinliklerine yerleşmeye başlamıştı bile. Yine de görevlilerin sessiz dedikodularını düşünmeden edemiyordum. Görünüşe göre bu şenlik, eski düşmanlıkları bir kenara bırakmak için gerçekten hayati önem taşıyordu.

Starglens söz konusu olduğunda elmas kadeh takımlarının anlamı olmasını umuyordum.

Ertesi sabah yatağıma uzandım ve kütüphaneden aldığım Ever metinlerini tekrar gözden geçirdim. Vora odama girip hazırlanma zamanının geldiğini söyleyene kadar çöreklerimi kemirdim ve kahvemi yudumladım, günün akıp gitmesine izin vermekten çok memnundum. Vücudumdaki sertlikten dolayı inledim ama bana gülsuyu ve lavantayla tamamlanmış buharlı bir banyo rüşveti verdiğinde rahatladım. Tabii ki çok çabuk bitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan Amalyss ve Tasia'nın beni beklediği büyük bir soyunma odasına götürüldüm. Yastıklı, alçak arkalı koltuklarda yan yana oturuyorlardı.

İki görevli saçlarını ustaca toplarken sandalyelere oturdular. Kapı aralığında durduğumda, sessiz konuşmaları kesildi.

"Oyalanacak vaktimiz yok." Vora beni üçüncü açık sandalyeye doğru yönlendirirken arkamdan dürttü. Etrafımız süslü aynalar ve parfüm, merhem ve yağ dolu cam tepsilerle çevriliydi. Oda birbiriyle çarpışan aromalarla doluydu ve ben bir kokuyu diğerinden ayırmakta zorlanıyordum. Çay ve kahve her sandalyenin yanındaki sehpalara yerleştirilmişti ve Amalyss ben yaklaşırken fincanını nazikçe yere bıraktı.

"İyi günler," dedi. Yanındaki Tasia başını salladı ama bakışlarıma karşılık vermedi.

"İyi günler." Yerime oturdum ve Vora hemen işe koyulup nemli buklelerimi taramaya başladı. Ywena omzumu bırakıp geçici olarak Vora'nın omzuna tünedi ve ona müdahale etmeden şekillendirme şansı verdi.

Garipti. Ywena'yı Rorik dışında kimseyle görmemiştim ama yine Vora'nın boynunun kıvrımına zahmetsizce yerleşmişti, üstelik görevli gözünü bile kırpmadan.

Birkaç dakika boyunca hiçbirimiz konuşmadık. Görevliler görünüşümüzle ilgili fikir alışverişinde bulunurken birkaç mırıltılı yorumda bulundular ama bunun ve ince seramiklerin hafifçe şingırdamasının dışında Amalyss, Tasia ve benim aramda giderek artan gerilimi azaltacak hiçbir şey yoktu. Sessizce oturup onların amaçsız konuşmalarını dinlemekten memnun olurdum ama birbirleriyle konuşmuyorlardı bile. Amalyss ve Tasia hâlâ yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorlardı, sanki sesleri bile Orin'in gazabını çağıracaktı gibi. Ve o burada bile değildi.

"Yani." Boğazımı temizledim ve ikisi de gerildi. "Şölen için heyecanlı ? Elbiseleriniz ne renk?"

Amalyss konuşmaya cesaret edemedi önce özel bir bakış paylaştılar. "Şenlik eğlenceli olacak. Benim elbisem mavi."

"Benimki menekşe rengi." Tasia'nın sesinde en ufak bir heyecan belirtisi bile yoktu. "Peki ya seninki?"

"Yeşil." Ya da en azından bir varyasyonu. Tasarımı büyük ölçüde Seville ve Bayan Marlow'a bırakmıştım.

"Yeşil mi?" Amalyss kaşlarını kaldırdı. "İlginç. Ben seni gümüş renginde hayal etmiştim." "Ya da altın," dedi Tasia. Amalyss ona sert bir bakış atarken Tasia gergin bir şekilde kıvrıldı.

parmaklarını sandalyesinin kollarına

doladı. "Fark eder mi?" diye sordum.

Aramızda hamile bir duraklama oldu. Sonunda Amalyss bir nefes verdi ve mengenesini . "Genellikle eşler birbirlerine uygun giyinirler. Bu tür şeylerde Ever'ın bir geleneğidir. Ve Orin her zaman yeşil giyer."

"Evet, takmamı o istedi. Takmamak için bir neden göremedim." Orin'i düşününce göğsümde bir hafiflik oluştu. Kendimizi herhangi bir şey olarak ilan etmemiştik -ortak ya da başka türlü. Ama Seville ile yaptığım konuşmayı düşünmeden edemiyordum. Heartbonds hakkında. Başımı eğerek iki kıza da baktım. "Annenle baban kalp hastası, değil mi? Bu bağlılığı göstermeye ne zaman karar verdiler?"

Tasia'nın ve Amalyss'in hizmetkârları bize hafif bir şeyler ikram etmeye giderken izin aldılar ama Vora geride kaldı. Elleri kafa derimde sertleşti ve saçımı tamamen gereksizmiş gibi hissettiren sert bir şekilde çekti. Aynadan ona kaşlarımı çattım ama o sadece çenesini sıkarak işine geri döndü.

Tasia sonunda bana baktı ve bakışlarının ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim. "Yaklaşık elli yıl önce tanışmışlar ama yirmi yıl çıktıktan sonra kendilerini gönül bağı olarak ilan etmişler. Bu Evers'in hafife aldığı bir şey değil."

"Güç paylaşımı yüzünden, değil mi?" diye sordum. Vora bu kez kafa derimi kaşıdığına irkildim.

Kime güvendiğinize dikkat edin. Şu anda, sözleri kendi eylemleri için bir uyarı gibiydi.

Amalyss Vora'ya temkinli bir bakış attı. "Evet. Teoriye göre birlikte daha güçlü olursunuz."

"Ama iki Ever artık kalp bağı olmak istemediklerine karar verirlerse, bunun bir önemi kalmaz." Tasia konuşurken Amalyss ve benim giydiklerimizle aynı olan ipek bornozunun eteklerini karıştırdı. "İkisi de kabul etse ve başka eşler bulmaya gitse bile bağ devam eder."

Amalyss, "Bu da her zaman birbirlerinin güçlerine erişimleri olduğu anlamına geliyor," dedi.

"Peki ya siz ikiniz? Siz onların çocuklarısınız. Hem babanızın de annenizin güçlerine mi sahipsiniz?"

"Babam ilk Ever ile zayıf bağları olan küçük bir Ever ailesinden geliyor. Genellikle daha baskın olan güç aktarılır." Tasia avucunu açarak Orin'in özel çalışma odasında çağırdığına benzer, soluk yeşil bir parıltı ortaya çıkardı. "Bu yüzden hâlâ Ferngloves olarak kabul ediliyoruz."

"Gücün ötesinde, dikkate alınması gereken duygular da var," diye düşündü Amalyss, ama ifadesinde neredeyse hülyalı bir bakış vardı. "Hayal edebiliyor musun? Partnerinizin hissettiklerini hissedebilmeyi, en gerçek arzularınızı sadece bir düşünceyle paylaşabilmeyi? Bir kalp bağı oluşturmak için aşık olmanıza gerek yok, ama eğer öyleyseniz ..."

Tasia'nın nefesi yumuşaktı. " göre böyle bir his yok. En azından annem böyle tarif ediyor. Mutluluk olmalı."

Mutluluk. Görevliler çay sandviçleri ve meyvelerle dönerken onların sözlerini düşündüm. Kızlar üzüm ve çilek topladılar ve her geçen nefeste rahatladılar. Gülümsemeleri kolaylaştı; sohbetleri daha hafif, daha sıradan şeylere kaydı. Bana sık sık insan gelenekleri hakkında sorular sordular ve Fernglove'a geldiğimden beri ilk kez gerçekten hoş karşılandığımı hissettim. Tasia'yı iyileştirmeye çalışmam ile elbiseler ve kalpler hakkındaki bu sohbet arasında bir nebze olsun güven kazanmıştım.

Aklım kardeşlerimde dolaşırken kalbim tanıdık bir acıyla burkuldu. Bunlar yemek yerken yaptığımız sohbetlerdi. Bu aile ve birliktelik duygusunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Her gece Noam ve Nohr'u ziyaret eder, onların rahat nefeslerinde teselli bulmaya çalışırdım. Onların hastalığına odaklanıp yavaş ilerleyişini durdurabilecek kadar güçlü olmayı umarak, dua ederek saatler . Hayatta kalmalarına o kadar odaklanmışım ki gerçek bir aile bağına duyduğum ihtiyacı derinlere gömmüştüm. Ama şimdi, Amalyss, Tasia ben atıştırmalıklarımızı bitirip elbiselerimiz getirilirken, göğsümde tomurcuklanan sevinci inkâr edemezdim.

Tasia ve Amalyss elbiselerinin üzerinde ciyاكلarken, hafif parmaklarını kumaşın kıvrımlarında gezdirirken, Orin'in gümüş şenliğinin planlandığı gibi devam etmesi için neden ısrar ettiğini anladım. Ailesi oturup Mavis çürüyüp gidene kadar onu yiyip bitiren belaya odaklanabilir ya da küçük şeylerle teselli bulmalarına yardımcı olabilirdi. Yeni bir elbisenin güzelliğinde, birlikteliğin neşesinde. Göğsümde uyandırdığı sıcaklık büyüdü. Fark ettiğimden daha şefkatli, ailesinin ihtiyaçları konusunda daha anlayışlıydı. Onların her anın tadını çıkarmalarını istiyordu ve çalışma düzenimize rağmen bunu benim için de istediğini hissettim. Belki de buna rağmen. Sırtarak sandalyemden kalktım ve Amalyss ile Tasia'ya elbiselerimizin önünde katıldım, heyecanlarını içime çekmeye hevesliydim.

Ancak aynadaki yansımadan Vora'nın bakışlarıyla karşılaştığımda görebildiğim tek şey korku ve dehşet oldu. Onunla kızlar arasındaki keskin ve ürpertici zıtlık beni yere sermeye yetti. Bakışlarında bir uyarı vardı.

anlayamadım ve ona soru sormak için izin isteyemedim, Amalyss ve Tasia kollarını benimkilere dolamış ve beni soyunma perdesine doğru yönlendiriyorlardı. Tek bir akıcı hareketle cüppelerini çıkartıp önlüklerinin içine girdiler ve görevlilerden yardım istemeden önce vücutlarını örtecek kadar yukarı sıyırdılar.

Bir dakika izin veriyorum. Küçük, sessiz bir düşünceydi ama yine de ısrarcıydı. Hareket etmeden elbiseme baktım. Vora'nın gözleri ekranın güvenliğinden bile hâlâ içimi yakıyordu. Belki de bu şenliğin Rorik'in önerdiği kadar gülünç olduğunu düşünüyordu. Belki de eğitime geri dönmemi istiyordu. İçimde kızgın bir alev parladı. Tek yaptığım onlar için çalışmaktı. Eğer Orin gerçeklikten uzaklaşmamız için bu etkinliği yaratma zahmetine katlandıysa, o zaman benim de bu keyfi yaşamaya hakkım vardı. Kardeşlerimin yukarıda öldüğünü düşünmek istemiyordum. Kısalan ömrümü ya da Ferngloves'la olan sözleşmemi. Bu gece Willowfell'li Edira Brillwyn olmak istiyordum.

Amalyss ve Tasia'nın bedenlerinden yayılan baş döndürücü heyecan dalgasına kendimi tamamen bırakarak elbisemi giydim ve sorumluluklarımdan sıyrıldım. Vora korsemim arkasını bağlarken başka bir şey söylemedi ve o uzaklaşana kadar aynaya bakmaya cesaret edemedim.

"Edira," dedi Amalyss gelerek. Gök mavisi elbisesi yıldızlar gibi göz kırpan minik kristallerle süslenmişti. Tasia'nın elbisesi de aynıydı ama neredeyse göksel hissettiren daha zengin, koyu bir menekşe rengindeydi. Birlikte, alacakaranlıktan geceye doğru ilerliyorlardı. Ve göz kamaştırıcıydılar.

Tasia eteğimin havadar kumaşını sıyırdı. "Çok güzel görünüyorsun." Aynada kendime baktım. "Bir bahçeye benziyorum."

İki kız da güldü ve sonra Amalyss gülümsedi. "Hayır, sen bir Ever'a benziyorsun."

Korse korse, daha önce hiçbir giysinin vücudumu takdir etmediği bir şekilde kıvrımlarımı sarıyordu. Kemerler, göğüslerime doğru sürünen ve beyaza yakın narin soluk pembe çiçekler açan sarmaşıklar ve saplar gibi görünecek şekilde yapılmıştı. Aplike yapraklı yeşil kumaş şeritleri omuzlarımdan üzerinden sarkıyor ve rüzgârda söğüt ağaçlarının uzun telleri gibi hareket ediyordu. Etek yere kadar iniyordu ama tenime tüy kadar hafif geliyordu. Kuşkusuz topraksı bir güzelliği vardı ve şifon katmanları yeşilin farklı tonlarına boyanmış olduğu için Orin mutlu olacaktı. Ve ben de bu düşünceyle içime dolan heyecan verici duyguyu kabul .

"Gel. Kozmetiklerini bitirelim. Gümüş şenliği seni bekliyor." Vora karşılaştığında bu kez çelişkili duygularını kontrol almıştı. O makyajını yaparken ben yerime döndüm, görevliler de Amalyss ve Tasia için aynı şeyi yaptılar. İşlerini bitirdikten sonra kapının yanında oyalandılar, görünüşe göre benim de onlara katılmamı bekliyorlardı.

Vora son bir dokunuş olarak cildime yarı saydam bir pudra sürdü ve işini denetleme kisvesi altında daha da yaklaştı. Parmakları ön kolumdaki tepede oyalandı.

"Dikkatli ol."

Sonra doğruldu ve gözlerine ulaşmayan bir gülümseme yerleştirdi. Ne diyeceğimi bilemeden uzun bir süre ona baktım, ta ki Ywena omzundan süzülüp boynumun kıvrımına dönene kadar. Uzuvarının nazik hissi güven vericiydi ve bir kez başımı salladım.

"mi?" Ayağa kalkıp Amalyss ve Tasia'nın yanından geçtim ve birlikte Fernglove Malikânesi'nden dışarıdaki şenliğe doğru ilerledik.

On dört

Sevilla kendini aşmıştı. Arka çimler kitaplardan fırlamış bir sahneye dönüştürülmüştü. Gossamer kanopiler, alçakta asılı bulutlar gibi alan boyunca uzanıyor ve yapıların ahşap kirişlerinden ışıltılı kristallerle kaplı avizeler sarkıyordu. Bahçeler parıldayan çay ışıklarıyla süslenmiş, çeşme zambaklarla bezenmiş ve yüzen mumlar camla kaplanmıştı. Masalar bol miktarda yiyeceklerle dolup taşıyordu ve gerçek bir şarap çeşmesinin yanında duran bir kuartetten neşeli bir müzik geliyordu. Kısa bir mesafe ötede, sarmaşıklarla örtülü bir pergolanın altında mükemmel bir kare şeklinde düzenlenmiş parlak ahşap döşeme tahtalarından oluşan derme çatma bir dans pisti vardı. Sarmaşıkların kucakladığı kehribar küreler farklı yüksekliklerde asılı duruyordu ve merkezlerinden gelen büyümlü bir parıltı mekânı sıcak bir ışığa boğuyordu.

Kasaba halkının neden bir Ever ile konuşmak için kendilerini paraladıklarını bir anda anladım. Bu dizginlenemez şenlik ve güzellik ... Onu içmek istiyorlardı.

İçmek istedim.

Amalyss ve Tasia yaklaştığımızda hemen ailelerine doğru yürüdüler ve onların beğenisini kazanmış olsam da aynı şeyi Clesian ve Lydia için söyleyemezdim. Şansımı denemek yerine, içeceklerle dolu bir masaya doğru yürüdüm. Bir görevli diğer müşterilerle ilgilenmeden önce kibarca başını sallayarak bana bir bardak uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim. Bir yudum alıp amaçsızca insan kalabalığına doğru yürürken koyu kiraz ve otların hoş tadı dilimin üzerinde dolaştı. Bir avuç yaşlı ve ailesini tanıdım ve onları bu kadar gösterişli giyinmiş görünce hayrete düştüm. Bayan Marlow onların kıyafetlerinden bir servet kazanmış olmalı. Giydikleri kıyafetlerden çok farklıydı.

normalde giydikleri kıyafetlerdi. Gökkuşağının mümkün olan her tonu ve tonu güzel kıyafetlerinde sergileniyordu ve birkaçı sanki kendilerini daha çok Evers'e benzetmeye çalışıyormuş gibi kıyafetlerine tüyler, kanatlar veya kurdele benzeri kuyruklar ekleyecek kadar ileri gitmişti. Yine de ölümsüzler gibi hayvani bir zarafetle hareket etmiyorlardı. Bir avuç kasaba sakini dans pistine çıkmıştı ama çoğu yiyecek ve içeceklerin yanında oyalanıyordu.

Lysa'nın babasının yanında durduğunu gördüğümde ağızım açık kaldı. Üzerinde fildişi gül goncalarıyla süslü, her kıvrımını saran ipek bir şampanya elbisesi vardı. Kıvrılmış saçlarının üzerinde bir çiçek çelengi duruyordu. Bakışları benimkilerle buluştu, gözleri şok içinde geçici olarak büyüdü ve sonra yüzünü bir sırtış kapladı ve bana doğru koştu.

"Edira!" Kollarını boynuma doladı, Ywena'yı bir hışımla başımın tepesine gönderdi ve bana sıkıca sarıldı. "Seni çok özledim!"

Ellerim bir süre amaçsızca çırpındı, sonra omuzlarının arasına hafifçe vurmakla yetindim. "Selam Lysa. Nasılsın?"

"Harikayım. Gümüş şenliği. Buna inanabiliyor musun?" Lysa beni bıraktı ve Ywena'nın her zamanki tüneğine dönmesini hayranlıkla izledi. "? Bana *her şeyi* anlatmalısın."

"Her şey yolunda." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum ama merakını anlıyordum. Kasaba halkı Fernglove'u davet edilmeden ziyaret etmezdi. Gümüş şenliği dışında ve sakinleri hakkındaki bilgileri sınırlıydı.

"Noam ve Nohr da sizinle mi geldi?" Lysa yanımdan geçip eve doğru bakarken sordu. "Onları bu gece görmeyi umuyordum."

Ağızımda kalan şarap tadı ekşidi. O bilmiyordu. Sanırım bilmesini beklemiyordum - durumlarını daha önce de paylaşmıştım.

Ben şehirdeyken Bayan Marlow'la ailemin sorunlarını konuşmak Fernglove'ların haddi değildi. Tartışmalarını da emin değildim. Bu gecenin bir nefes olması gerekiyordu. Kendimi içinde bulduğum korkunç çıkmazdan kurtulmam için bir an. Blight hakkında düşünmek istemiyordum. Sadece olmak istiyordum.

Ama bir parçam onun sorusu karşısında yumuşadı. İşte buradaydı, bir tanrıça gibi giyinmişti ve bir Ever'in kendi oğulları olduğunu iddia etmeye hazırlanıyordu - şüphesiz babasının istediği ve muhtemelen umduğu gibi - ve kardeşlerimi soruyordu.

Noam hakkında.

"Yurtdışına seyahat ediyorlar." Sahte bir gülümseme takındım. "Eski bir aile dostumuz onlara ulaştı ve kendisine katılmaları için davet etti. Kendisi gezgin bir tüccar."

"Ah." Gözleri düştü. Bir an alt dudağını dişleriyle sıktı, sonra döndü ve yoldan geçen bir görevliden bir kadeh şarap aldı. Kolay bir hareketle yarısını içtisonra boğazını temizledi. Parlak bir gülümsemeyle hafifçe, "Daha fazla Evers olmasını bekliyordum," dedi.

Kan bağlarını ve Orin'in Ever aileleri arasında daha barışçıl bir yol bulunması için yaptığı çağırüyı düşündüm. "Belki bir dahaki sefere daha fazlası olur."

"Görölmeye değer bir şey olurdu," dedi hülyalı bir iç çekişle. "Büyöükannem ve büyükbabam, her türden Ever'in şenlik için gelip Fernglove'larda kaldığı bir zamanı hatırlıyor. Ama ölümsüzler arasındaki dramın ömür boyu sürdüğünü sanıyorum. Babam evler arasındaki kan davalarının felaket olduğunu söylüyor." Dedikoduları paylaşmaktan keyif alan gözleri parlayarak şarabından hızlıca bir yudum daha aldı. "Ben şahsen bu kadar çok kasaba sakininin bu yüzden burada olduğunu düşünüyorum. Açıkçası bu benim ilk şenliğim, o yüzden kıyaslama yapamam. Sadece bu fırsat için minnettarım."

Flix ve Issa'nın yanında duran Briar'ı görene kadar kalabalığı taradım, bakışları gece gökyüzüne kilitlenmişti. Belki de Starglens eski anlaşmazlıkları bir kenara bırakanların ilki olacaktı. Ama Lysa ile daha fazla sohbet edemedenden babası onu çağırdı ve beni bir kez daha sıktı.

"Seni sonra bulurum. Ya da yarın! Başka bir elbisem var, sen sadece görmek zorundayım. Bu çok heyecan verici!"

O uzaklaşırken kendi kendime gülümsedim, ancak başka bir kasaba büyüğünün oğlu tarafından durduruldum. Normalde Broderick, Lysa için mükemmel bir talip olurdu; uzun boylu, siyah saçlı ve yakışıklı kahverengi gözlüydü. Geniş burnunun üzerinde çiller vardı ve ikiz gamzeleri yanaklarının derinliklerine gömülmüştü. Ama o bir Ever değildi. Lysa'nın babasının onu uzun süre oyalamasına izin vereceğinden şüpheliydim.

Şarabımdan uzun bir yudum daha alarak dans için ayrılan açıklığa doğru döndüm. Bir nefes kulağımın kabuğunda gezindi, ardından sıcaklık dolu bir fısıltı . "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?"

Arkamı döndüğümde Rorik'i eğilmiş, dudaklarında şeytani bir sırıtışla buldum ve doğrulurken karanlık bir şekilde kıkırdadı. Tabii ki Ywena beni şok etmişti, bu da uyum sağlamamı izlerken gülüşünü daha da derinleştirdi. Tam ağzımı açıp, merhaba demek yerine beni bir kez daha korkuttuğu için onu azarlayacaktım ki, kelimeler dilimde can verdi.

Rorik *tekinsizdi*. Dışarıya yaydığı karanlık güzelliği anlatacak başka bir kelime yoktu. Çoğunlukla hareket ettiğinde su gibi kayan sıvı siyahı giysiler giymişti ama tüm kenarları cilalı metal gibi parlayan altın ipliklerle süslenmişti. Kollarının manşetleri katlanmıştı.

Kumaşın alt tarafı aynalar yansıtıcı olan yaldızlı ipekti. Pırıl pırıl saçlarına altın varaklar serpilmiş, yanaklarına altın boya sürülmüş ve dudaklarının hemen önünde durmuştu. Alnındaki oniks deri piercingleri bile parlak altınla değiştirmişti.

Kıyafeti çekiciydi, ama yüz hatları . . . Tanrılar. Sivri uçlu samur boynuzları alnından saç çizgisinin hemen altına doğru uzanıyordu. Gözleri böcek siyahıydı ve beyazın izine bile rastlanmıyordu. Ama dikkatimi çeken şey kanatlarıydı. Çok büyüktüler, omuzlarının altından filizlenerek topuklarının arkasına kadar iniyorlardı. Dış kabukları siyahtı ama iç kısımları göz kamaştırıcı bir altın rengindeydi ve ben büyüleyici parlaklıklarına hayret ederken iki kez seğirdiler.

Tehlikenin vücut bulmuş haliydi. Kristal kadehini düzgün tutma zahmetine katlanamıyormuş gibi gevşekçe tutuşu bile endişe vericiydi. Sanki her an onu bir taşa çarpıp kıracak ve kırık parçaları silah olarak kullanacakmış gibi.

Birlikte geçirdiğimiz zamandan nefret etmeseydim ona neler yapardım.

"Dans et benimle," dedi şarabının kalanını içtikten sonra. Dudakları yakut kırmızısı sıvıdan lekelenmişti ve ben yardım edemedim ama tadının nasıl olduğunu hayal ettim.

"Bu bir emir mi?" Sesimin doğal olmayan bir şekilde kısık çıktığının farkında olarak sordum. Şarabımın kalanını dudaklarıma götürdüm ve uzun bir yutkunmayla zorla içtim. Bakışları boynuma kaydı ve sırttı.

Bir parmağıyla boğazımın çukurunu sıyırdı. "Seni istemediğin bir şeyi yapmaya asla zorlamam."

Nefesimi sabit tutmak için mücadele ederken hareketsiz kaldım.

"Sarhoşsun."

"Benimle dans eder misin?" Sesi daha çok yırtıcı bir mırıltı gibiydi.

Elini uzatırken tek yapabildiğim bakmaktı. Rorik bana *hiç elini* uzatmamıştı. Nefes alışımı değiştirmek için karnımı dürtmüş, duruşumu düzeltmek için sırtımı dikleştirmiş ve yakınlığıyla benimle alay etmişti ama asla böyle bir jest yapmamıştı.

Sesi yumuşadı. "Eğer hayır dersen, giderim."

Bu sefer sözlerinde bir yanık vardı. Sihirle yoğrulmuş bir söz. Amalyss'in bana ettiği sessiz yemine çok benziyordu ama kötü bir niyeti yoktu. Ben de elimi onunkinin içine koydum. "Tamam."

Bardağımı aldı ve beni yere indirmeden önce her iki kadehi de yanımdan geçen bir görevlinin tepsisine koydu. Daha tecrübeli birkaç kişi

Çiftler tanımadığım karmaşık şekillerde birlikte dönmeye, eş değiştirmeye ve taklit etme şansının olmadığı ustaca bir özgüvenle hareket etmeye başlamışlardı bile. Yaşlıların ve zengin kasaba halkının aksine, en temel adımları bile öğrenebileceğim dersler ya da suareler alma lüksüne hiç sahip olmamıştım. Rorik'in neden benimle dans etmek istediğini anlayamıyordum.

"Hiç dans bilmiyorum." Döşeme tahtalarının kenarında duraksadım ve Rorik bana bakarken durdu. "Topuklarımla ayaklarını ezebilirim."

Alaycı sırıtışı, çırpınan kalbime harikulade şeyler yaptı. "Bu bana başvurmadan zarar verebilmen için bir bahane mi?"

"Pek sayılmaz." dönen çiftlere baktım. "Ama eğer endişen buysa, ben seninkine her bastığımda sen de benim ayağıma basabilirsin. Ayak parmağına karşılık ayak parmağı."

"Oh, Edira." Kolunu belime dolamadan önce ellerimden birini boynuna doladı. Serbest eliyle parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Sana kasıtlı olarak yaşatacağım tek acı, seni serbest bırakmanın zevkini hissetmek için bekletmenin acısıdır."

Bizi zahmetsiz bir zarafetle döndürerek havalandığında ağzım açık kaldı. Sözleri zihnimde müziğin ritmiyle uyumlu bir şekilde tekrar tekrar çalarken yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Görünüşe göre, beni karnımdan bıçaklamayı "acı" olarak görmüyordu, çünkü sözleri daha derin bir şeye işaret ediyordu. Kendimi ona yaklaştırmaktan, giysilerinin altındaki sert kaslarının şeklini hissetmek istemekten alıkoymadım. Ayaklarımda onunkilere nasıl ayak uydurduğunu bilmiyordum. Hiç ayak de emin değildim. Bir noktada, ayak parmaklarımda toprağın üzerinde kayması için beni hafifçe kaldırdığını fark ettim ve sonra beni bir daha yere bırakmadı. Ta ki beni göğsüyle aynı hizaya getirmeden önce alçaltana kadar.

Şok olmuş yüz ifadem karşısında kıkırdadı. "Dikkatini çektim mi?"

Süresiz olarak. "Hayır. Sadece dans etmeyi bu kadar iyi bilmene şaşırdım." "Dans etmek de bir çeşit eğitimidir, bilirsiniz." Ywena'ya başıyla işaret etti.

göğüs kafesime doğru süründü ve kanatlarını açarak göğüs dekolteme yaslandı. Göğüslerime değil ona baktığını biliyordum ama titrek bir nefes vermekten kendimi alamadım. Beni şok etti ve kendimi çelikleştirmek için alt dudağımı ısırdım. Rorik'in gözleri hemen ağzıma dikildi ve bakışlarındaki açıklık, mürekkep siyahı havuzlardan geçen ani, yansıtıcı altın parıltısıyla daha da büyüdü.

"Nefes almaya devam et," dedi, sesi gırtlaktan geliyordu, alçaktı ve o kadar kışkırtıcıydı ki.

"Sen de." Kendime engel olamadım. Kontrolü elinde tutup tutmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ondan aldığım tepki buna değerdı. Parmakları kalçamın derinliklerine saplandı ve boğazının arkasından boğuk bir hırıltı çıktı. "Bana bir yalan söyle, Eira. İyi bir tane." Beni zaman içinde döndürdü

Beni yavaşça kendisine çekmeden önce müzik. "Bana güzel olduğumu söyle." . "Görünüşümü bile kabul etmediğin halde sana iltifat etmemi mi istiyorsun? Hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Tabii ki." Beni tekrar alçalttı, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Neden benden beklediğinden başka bir şey olayım ki?"

Ywena beni en az iki kez şok etmiş olmalı ve ateşli bakışları, saf arzu dolu bir bakışla gözlerime kaymadan önce çırpınan kanatlarına kaydı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca beni orada tuttu, ikimiz de konuşmaya cesaret edemiyorduk. Cevap vermezsem beni bütün akşam kollarında hapsedeceğinden korkuyordum. Bir yanımlı istemiyordu.

"kamaştırıcısın."

Sözlerim üzerine yıkandığında bana baktı. "Gerçek mi yalan mı?"

"Hangisi daha tehlikeli?" Ne diyordum ki? Ne yapıyordun? Daha önce Sadece bir kadeh şarap içmişim ama yine de sarhoş olmuşum. Onunla ve varlığıyla sarhoş olmuş, nasıl ilerleyeceğimden emin değil ama ne olacağını bilmemenin heyecanını seviyordum.

Dudakları yanağıma değerken bizi tekrar dikleştirdi, hızımızı samimi bir sallanmaya yavaşlattı. "Bir bahçeye benziyorsun."

Bunun üzerine kahkahayı patlattım ve nefesimi dengede tutmaya bile çalışmadım. Rorik'i daha sıkı kavrarken üzerimde şok etkisi yarattı. "Ben de tam olarak aynı şeyi söyledim."

Geriye doğru eğilerek elimi bıraktı ve parmaklarını yan tarafımda gezdirdi. Özlem içimde sınımsıkı sarıldı ve onun dokunuşuna doğru bastırdım.

Dur. Dur, dur, dur. Ona değil, kendime. Tanrım, durmasını istemiyordum. İstemekten vazgeçmek istedim ama yapamadım.

"Ne olursa olsun, çok güzelsin."

Duygularımı kontrol altında tutmak için mücadele ederken boğazım kurudu. "Bu bana söylediğin ilk güzel şey."

Gözbebeği olmayan gözlerinden hangi duygunun aktığını anlamak zordu ama yaklaştıkça o yansıtıcı altın parıltı tekrar gözlerinin üzerinden geçti. Sadece bir nefes uzağımdayken ve Ywena beni alemin sonuna kadar şok ederken, çeneme ulaşana kadar çenem boyunca bir başparmağını sürükledi. Sonra yukarı kaldırdı.

"Rorik." Seville'in keskin sesi onun üzerimdeki etkisini kırdı ve ben de geri adım atarak onun ulaşamayacağı bir yere gittim. Hareket etmedi. Bunun yerine, eskiden bulunduğum boşluğa gözlerini kırptırdı. Sonra yüz ifadesinden öylesine değişken ve tehditkâr bir öfke seli geçti ki nefesim tamamen kesildi. Bu sadece bir an sürdü, sonra tüm bunları soğuk bir tembellik perdesinin altına sakladı.

Doğruldu ve kız kardeşiyle yüzleşmek için döndü. "Evet?"

"İlk dansı çalmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun. Ayrıca Jules seni ."
Omuz silkip küstahça el sallayan Rorik'e Seville ters ters baktı.

İlk dansı çalmak. Hepsi bir güç miydi? Gerçekten mi? Öyle hissettirmiyordu ama yine de Evers'in oyunlarını sevdiğini biliyordum. Uzuvarıma bir soğukluk çöktü.

"Tamam, tamam. Ben onu eğlendiririm. Kendine iyi bak, Edira." Avından sıkılmış bir yırtıcı gibi uzaklaştı, kaçıp kaçmadığını görmek için arkasına bile bakmadı.

Seville burnunu sıkarken inledi. "Siktiğimin salağı." Sonra bana: "Orin seni arıyor."

Sesimi bulduğumda "Rorik bir şey yapmadı," dedim. "Ben iyiyim."

Değildim ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Bakışları bedenimi tararken buz yeşili gözlerini kısmıştı. Sanki yalanımı duyabiliyordu. Büyülü avizelerin parıldayan ışığında bakışları güçle parlıyordu. Cildi her zamanki gibi ışıltılı ve elmaslarla bezenmişti; cam gibi parıldayan ruhani kanatlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Kan kırmızısı elbisesi kıvrımlarını en kışkırtıcı şekilde sarıyordu ve kalçasından ayağına kadar uzanan bir yırtmaç sağ bacağını ortaya çıkarıyordu. Lal taşlarıyla bezeli dantelli bir jartiyer kalçasını sarıyordu ve Fernglove dövmesi sanki o şeyi kılıfına koymuş ve her an çekebilecekmiş gibi altına işlenmişti.

Seville elbisesinin dalan yakasını düzeltirken alay etti. "Sana fiziksel olarak zarar vermemiş olsa bile, sana dokunmaması gerekirdi."

"Ben bir mülk değilim," diye öfkelenim, giderken birkaç kişinin başını döndürdüğümü umursamadan. "Hepiniz bunu unutmuş görünüyorsunuz."

Seville ters ters baktı. "Her ne olursa olsun, bu gece öyle şeyler oluyor ki berbat edemezsin. Ve Rorik . . ." Bir çift sarhoş dansçının etrafında manevra yaparken benden çok kendi kendine tısladı. "İki kardeşimi de sevmiyorum ama hangisini kızdırmayacağımı biliyorum."

Kalabalığın arasından göz gezdirirken, Rorik'in sadece Jules olduğunu tahmin edebildiğim bir Ever'in üzerinde yükseldiğini gördüm. Hepsı gibi o da kusursuzdu ve bir ağacın gövdesine yaslanmış, başını beklenti içinde ona doğru eğmişti. Rorik'in sırtışı vahşiydi ve ağzını onunkine bastırmadan önce bir başparmağını dudaklarında gezdirdi.

Göğsümdeki kızgınlık titreşimine şaşırarak hızla başka tarafa baktım. Bana güzel demesi buraya kadarmış. Sanırım bu güvenli bir gerçektir. Güzellik göreceliydi ve o bunun başka bir versiyonuyla nispeten meşguldü.

Sana kasıtlı olarak vereceğim tek acı. . . Daha fazla zarar vermeden bu düşünceyi kestim.

Orin'in derin kahkahası insan topluluğunun üzerinde yükseldi ve Seville durup bana bir kez daha baktı. Hâlâ nefesinin altında Rorik'in aptallığı hakkında mırıldanıyordu. Daha fazlasını sormak, Noam ve Nohr ile paylaştığımdan çok farklı olan bu gergin aile dinamiğini anlamak istedim. Ama Seville'in isteyerek bilgi vereceğinden şüpheliydim ve kalabalık bir şenlik burnumu sokmak için uygun bir zaman değildi.

Özellikle de herkes Orin'in geçmesine izin vermek için ayrıldığında.

Seville yanağına hızlı bir öpücük sonra kalabalığın arasında kayboldu. Orin durdu, bakışları bana takılmıştı.

"Edira." İki kez yutkundu, görünüşümü incelerken gözleri kocaman ve doluydu. "Görünüyorsun-"

. . . bir bahçe gibi.

"-güzel."

Elbisemi giydiğimden beri üçüncü kez güzel olduğumu söylüyorlardı ve belki de bu yüzden iltifat o kadar da ağır gelmiyordu. Ya da belki de Rorik'in beni bir bahçeye benzetmesiyle gelen ortak sürprizden keyif aldığım içindi. O kadar soyut bir yorumdu ki, çok çılgınca eşzamanlı hissettirmişti. Ama hayır. Düşüncelerimi işgal etmesine ve duygularımla oynamasına izin vermeyi bırakmıştım. Çok daha zarafet ve nezaket sahibi bir başkası sadece bana odaklanmışken olmazdı.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

Orin'in bakışlarını neşe doldurdu. Sarmaşık yeşili özel dikim takımı elbisemle ve şakaklarını çevreleyen zümrüt pullarla mükemmel bir tamamlayıcıydı. Meşe kahverengisi saçlarını boynuzlarının etrafına düşecek şekilde şekillendirmişti, sanki kemik bir taç takıyormuş gibi. Onu ilk gördüğümde şöyle düşündüğümü hatırladım.

. Ne kadar muhteşem olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana doğru ilerlerken kuyruğu arkasından fırladı ve bana elini uzattı. Tereddüt etmeden tuttum.

Narin parmaklarıyla ay ışığı beyazı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bakışları köprücük kemiğime kayınca yüzünü buruşturdu. "Ywena, efendine geri dön. Eira'nın bu gece eğitime ihtiyacı yok."

İsteksizliği tenime yaklaşma şeklinden anlaşılıyordu. Nedenini bilmiyordum ama bu beni daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Rorik'in bu kadar büyük bir pislik olması onun suçu değildi ama en azından bu gece için onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Yine de onu incitmeyi hayal bile edemezdim.

" et." Parmağımı hafifçe bacaklarının altına soktum ve tanrılara yemin ederim ki gerçekten de ofladı. Muhtemelen Rorik'i bulmak için uzaklaşırken göz kırptım. Eninde sonunda geri dönmek zorunda kalacaktı. Ama bu gece için, mutluluk içinde özgürdüm.

"Her şey hallolduğuna göre, ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Bir içki içebilirim," dedim, aniden kavrulmuştum.

"Elbette." Etrafındakilerle selamlaşmayı ihmal etmeden bizi zahmetsizce kalabalığın arasından geçirdi. Varlığıyla cömertti, yaklaşan her kişiye sanki uzak tanıdıklar yerine uzun süredir arkadaşmışlar gibi isimleriyle hitap ediyordu. İçkilerimizi aldığımızda, dikkatini bana vermeden önce görevliye teşekkür etmeyi bile ihmal etmedi. Şarabın sıcaklığı uzuvlarıma yayılmaya başlamıştı ve ben de onunla birlikte gelen zevkin tadını çıkarıyordum -ve Orin'in.

"Beklediğim gibi biri değilsin," dedim. Kelimeler ben farkına varmadan ağzımdan çıkmıştı ve başka bir şeyin kazara dökülmesini engellemek için bardağımı dudaklarıma bastırdım.

"Öyle mi? Umarım bu iyi bir şeydir." Orin gülümsedi. "Tanıştığımız koşulların pek de elverişli olmadığını biliyorum ama bazı hayvani özelliklerime rağmen ben bir canavar değilim Edira."

"Boynuzları çok beğendim." İçmeye devam etmeliydim. Konuşmak tehlikeliydi.

Sırıtsı derinleşti. "Bildiğim iyi oldu."

Yanaklarım kızardı ve gözlerimi kaçırarak her geçen dakika daha da şenlenen insan kalabalığına baktım. Avizelerin altında dönüyorlardı, titreyen ışıktaki terleri parlıyordu, yüzlerinde sarhoş gülümsemeleri vardı. Cehalet mutluluktu. Şarap da öyle.

Orin dikkatli bir adım daha yaklaştı ve vücudunun yanıma değen sıcaklığı harika bir şeydi. "Dans etmek ister misin?"

"Misafirleriniz sizi beklemiyor mu? Sizi görevlerinizden alıkoymak istemem." Ne dans eden ne de yemek yiyen ama sanki Orin'in hareket etmesini bekliyorlarmış da nasıl müdahale edeceklerine karar vermek istiyorlarmış gibi tehlikeli bir şekilde oyalanan bir grup izleyiciye doğru başımı salladım.

"Bekleyebilirler." Dudaklarını yanağıma yaklaştırıp nazik ve iffetli bir öpücük kondururken sıcak elini sırtımın küçük bir kısmına koydu. "Şu anda eğlenmek istediğim tek kişi sensin."

Tüylerim diken diken oldu ve dudaklarımı birbirine doladım. Belki de toprak tanrısının kendisiyle eşleştirilmek anlamına geldiğinde bir bahçe gibi görünmenin bazı faydaları vardı. Kimse beni çiğnemeye cesaret edemezdi. Bu farkındalık daha önce hiç hissetmediğim bir güç duygusu getirdi. Burada, her türden önemli insanla çevriliydim ve dokunulmaz olan bendim.

Bu kez Orin'i dans için ayrılan piste götürdüm. Adımları bilmemem ya da hareketlerimin onunki kadar akıcı olmaması umurumda değildi. Çünkü Orin'in tüm dikkatini üzerimde tutuyordum ve bu, başka hiç kimsenin ulaşmayı ummadığı bir güçtü. Gülümsemesi geniş, vücudu sıcak ve güvenliydi. Saçma sapan sözler sarf etmeden ya da ben nefesim için endişelenmeden birlikte hareket edebilmeyi seviyordum. Onun nefesi hakkında. Biz bir bütündük. Ben dans figürlerini karıştırdıkça ve o beni düşmekten kurtardıkça uzuvlarımız ve kahkahalarımız birbirine karışıyordu. Yıllardır yaşadığım en eğlenceli şeydi.

Şarkı bittiğinde ve ikimiz de nefessiz kaldığımızda, yiyecek ve içecek dolu masaların yanına, pistin dışına taşındık.

Orin'elleri omuzlarımı buldu ve dokunuşunun sıcaklığından keyif aldım. "Tekrar gidelim mi?"

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," demeyi başardım. Orin şarap dolu kadehi kaptığı gibi başını salladı ve bir yudumda boşalttı. Dudakları pembeye boyanmıştı ve parmaklarım ağzının yumuşak açıklığına sürtünmek için yanıp tutuşuyordu. Ayak parmaklarımın üzerinde durarak göğsüne yaslandım ve parmaklarımı uzatıp dudağından bir şarap damlasını sıyırdım. "Birazını geride bırakmışsın."

Altımda gerildi, kalbi vücuduma çarpıyordu ve sonra dişleri parmağımı nazikçe yakaladı.

"Tüh," diye mırıldandı, hâlâ elini bırakmamıştı.

Dudaklarımdan yumuşak bir soluk çıktı ve ona karşı hissettiğim garip cinsel arzuya boyun eğmek üzereydim ki rahatsız edici bir boğaz gıcirtısı duydum

partie katılanların gürültüsünü bastırdı.

"Orin, seni gördüğüme sevindim."

Parmağını bıraktı ve başının üstünden şöyle bir baktı. Gözlerinde kızgınlık titreşti ama hemen yerini gecenin ev sahibine yakışan geniş bir gülümsemeye bıraktı. "Ossanna. Seni daha önce selamlayamadığım için özür dilerim."

Elinde içkisiyle dikkat çeken Ever'ı bulmak için döndüm. Yakut kırmızısı gözlerindeki yaramazlığa kadar o gün fuayede olduğu gibi görünüyordu.

"Diğerleri bekliyor." Bakışları bana doğru kaydı. "Gidelim mi?"

Orin'in eli sırtımın alt kısmına kaydı. "Biz de tam yoldaydık."

"Mükemmel." Döndü, mavi-siyah saçlarının dalgalanması

Havaya baktı ve zerre kadar tereddüt etmeden insan kalabalığının arasından geçti. Dansçılar döndüler, kızgınlık okunuyordu ama önlerini kesen kişiyi gördükleri anda tepkilerini yuttular. Kimse onunla yüzleşmeye cesaret edemedi ve bunun yerine itiraz etmeden eğlencelerine geri döndüler.

"iyisi bu işi bitirelim." Orin çekti ve hafifçe iterek bizi kalabalığın etrafından Ossanna'yla aynı yöne doğru yönlendirdi. "O zaman, belki sonra, başladığın işi bitirebiliriz."

Onun yanından çimenlere, dönen bedenlere ve neşe dolu bakışlara baktım ve bir an için gözlerim Rorik'i en son gördüğüm ağaca gitti. O hiçbir yerde yoktu, Jules da öyle ama buna odaklanamazdım. Orin'in sözleri beni tamamen başka bir şeyle doldurmuştu. Eskisi gibi gülmek, bu geceden ve bu andan başka bir şey yokmuş gibi davranmak istiyordum. Tek istediğim diğer eğlenenlerle aynı neşeye kapılmaktı. Ve bunu kimin sağladığı umurumda değildi.

"Kulağa hoş geliyor."

Ve ciddiydim.

On beş

Şenliğin eteklerinde, süslü ahşap ayakları olan fildişi püsküllü sandalyelerden oluşan bir koleksiyon yer alıyordu. Çoğu doluydu. Orin hızlıca tanıştırma işini ve önümde oturan Ever'lerin aslında Starglen ve Waterstone ailelerinin önde gelen üyeleri olduğunu doğruladı.

Issa ve Flix annelerinin sandalyesinin etrafını sarmış, dişlerini göstererek bana bakıyorlardı ama Waterstone'larla birlikte oturan başka kimse yoktu. Ossanna pek aldırıyor gibiydi. Tam tersine, bana tam kontrolden hoşlanan bir tip gibi geldi. Adının verdiği gücü paylaşmaya hevesli olduğundan şüpheliydim.

Bir de Zelyria ve Dagas Starglen vardı, Orin'in derslerine katılan genç çocuk Briar'ın teyzesi ve eniştesi ve evlerinin ortak reisleri. Briar'ın anne babası varsa bile, onlardan bahsedilmiyordu. Yine de sandalyelerinin arkasında, her zamanki gibi hareketsiz ve kayıtsız duruyordu. Ama daha önce olduğu gibi gece gökyüzüne bakmak yerine, bakışlarını sadece bana yöneltti. Kırpmadan bakan gözlerinin ağırlığı sinir bozucuydu. Bakışlarını ne kadar uzun süre üzerimde tutarsam midem o kadar geriliyordu.

Daha fazla dayanamayınca odağımı Orin ve Seville'e çevirdim. Rorik'in sandalyesi boştu. Amalyss, Tasia ve aileleri hâlâ şenlikte oyalanıyorlardı ama Lydia'yı ara sıra bize doğru bakarken yakalıyordum.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi Orin. O gelir gelmez bir görevli gelip oturanlar için şarap getirmişti. En azından Seville'in isteği üzerine elmas kakmalı kadehleri unutmamışlardı. Orin küçük bir yudum aldı. "Bunu kısa tutalım ve gecenin tadını çıkaralım, olur mu?"

"Seni ödülünden mahrum etmek istemem." Ossanna'nın gözleri ayın alçak ışığında sıkıntıyla parlıyordu. Şenlikten uzakta olduğumuz için en yakın büyüğü fener birkaç metre uzaktaydı ve çevremizi aydınlatmak için çok az şey yapıyordu. Elbette Ever'lerin bunu fark ettiğinden şüpheliydim. Bu kadar çok hayvani parça sergilenirken, karanlıkta görebildiklerine dair ağırlığımca bahse . Yine de, gece pırıl pırıl yıldızlarla ve yarım ayla doluydu; bu da onun yüz ifadesindeki arzu ve merakı fark etmem için yeterliydi.

Orin sadece kaşlarını kaldırdı. "Yine mi yalnızsın, Ossanna? İlgilenirsen sana uygun talipler ayarlayabilirim. Waterstone ismine hayranlık duyan pek çok kişi tanıyorum."

Güldü. "Aynı şeyi kız kardeşine teklif etmemene şaşırdım." "Sanki Orin'in yardımına ihtiyacım varmış gibi." Seville, Ossanna'ya sert bir bakış fırlatmadan önce kadehinden ağır bir yudum aldı. "Minnettar olmalısın benim

Kardeşim yardım etmeye istekli."

"Gerçekten de öyleyim." Ossanna'nın sırtışı derinleşti. "Kızım geleceği için yalnızca en iyisini hak ediyor."

Onun sözleriyle boğazım kurudu ve birden elimdeki içkinin eksikliğini fark ettim. Sakin görüntüsüne rağmen Ossanna ve Orin arasında kopan gerginlikten hoşlanmamıştım. İçini çekti ve başını bir kez salladı ama parmaklarının sandalyesinin kolunu nasıl sıkıldığını fark etmedim.

"Bu tartışmayı başka bir güne bırakalım." Odağını Yıldızglens'e çevirdi ve selamlamak için çenesini eğdi. "Bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Ailelerimiz böyle bir araya gelmeyeli çok uzun zaman oldu."

Zelyria uzun bir süre onu düşündü. Çivit mavisini gözleri sonsuzdu, saçlarının koyu tonu tüm renkleri içine çeken siyah bir boşluk gibiydi. O ve Dagas, Briar'la aynı takımyıldızı desenini paylaşıyordu ve bu desen, yumuşak yüz hatlarını vurgulayan karmaşık bir dansla yüzü boyunca uzanıyordu. Konuştuğunda sesi şaşırtıcı derecede alçaktı. "Bazıları diğerlerinden daha fazla."

Tam o sırada, çınlayan bir kahkaha ve ardından hararetli, gırtlaktan gelen bir hırıltı, arkamızdaki şenliğin soluk gürültüsünü böldü. Rorik boş sandalyesine doğru yürürken Jules ona bir giysi gibi yapıştı. Başını topluluğa doğru çevirmeden önce kulağına bir şeyler fısıldadı. İnanılmaz kalınlıkta siyah kirpiklerin çerçevelediği mor gözler, beni fark edene kadar bir vücuttan diğerine sıçradı. Onun yıldız takımyıldızı

daha çok şakağından aşağı damlayan elmaslara benziyordu ama yine de aile bağlarını işaret ediyordu.

"Her zamanki gibi geç kaldın," diye Seville.

Rorik zahmetsizce sandalyesine çöktü ve Jules'u kucağına çekti. "Tutarlı değilsem ben bir hiçim."

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Keşke ona yalan . Buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum.

-Onun varlığı, benim öfkem ya da Orin'in istikrarlı tesellisi... Ama Orin'in koluna daha da . Bakışlarına karşılık vermese de orada olduğunu bildiğimden emin oldu. En hafif dokunuşuyla serçe parmağıyla bileğimi sıyırdı.

Bu ince hareket duygularımı çelikleştirmeye yetti ve dikkatimi tekrar gruba çevirdim.

"Kızım," dedi Dagas öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine . "Yemek saatinde seni özledik."

Bir adım bile atmadı. "Başka bir şey yiyordum."

Sözleri karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu ve öksürmek için arkamı döndüm.

Bir içkiye ihtiyacım var.

"Edira?" Orin gözleri benimkileri bulduğunda sordu. O güzel yeşil irisleri endişeden başka bir şey doldurmuyordu. Boğazıma doğru eğildiler ve sonra tekrar Yıldızglens'e, Briar'ın durmaya devam ettiği yere baktı. "Briar, ona içecek bir şeyler getirebilir misin lütfen?"

Briar, Zelyria'nın başıyla onaylamasını bekledi ve sonra bir hayalet gibi sessizce kalabalığın arasından geçerek gitti.

"Teşekkürler," diye mırıldandım cızırtılı bir yutkunmaya zorlarken. Elimi yanıma bırakmadan önce dalgınca köprücük kemiğimin üzerindeki boşluğu ovaladım.

Sonunda Rorik bana baktı. Cam gibi gözleri aniden , yanaklarının ve kulaklarının kırmızılığı daha soluk bir tona dönüştü. "Bir şey kaçırıyorsun."

Grubun geri kalanı bakışlarını ona çevirirken sessizliğe gömüldü. "Ben ."

Böyle bir durumda görgü ne olduğundan emin değildim,

Çok önemli -ve gergin- bir toplantının ortasında bir Ever'a geri konuşuyordu ama Rorik pek de kayırılan biri gibi görünmüyordu. Aksine, ailesi onun varlığına zar zor tahammül ediyordu. Jules dışında Waterstone'ların ya da Starglens'in onu pek umursadığından şüpheliydim.

"Ywena. Nerede o?"

"Onu geri gönderdim." Orin elini benimkinin üzerine koydu ve Rorik'in gözleri kısa bir süreliğine bu hareketi hedef aldı. "Eğer seninle birlikte değilse, bu senin sorumluluğunda."

"Ywena?" Ossanna başını yana eğdi ve sırtışının kulaklarına dokunduğuna yemin edebilirim, sanki bir çatışma ihtimali yüz ifadesini aşırı derecede değiştirebilirmiş gibi. "Bu akşam için başka bir eş mi?"

"Seni temin ederim, meşgul olduğu tek kişi benim." Jules'un küçümsemesi aşıkârdı ve kendi alanına sahip çıkmak istercesine Rorik'in kollarına daha da gömüldü.

İçimde garip ve yabancı bir titreşti ve Rorik'e kısa bir kaş çatma lütfunda bulundum. "Sanırım Ywena senin meşgul olduğunu fark etti ve uzak durmayı tercih etti. Bana sorarsan çok akıllıca."

Rorik'in gözleriyle bana ne anlatmaya çalıştığını bilmiyordum ve öğrenmeye çalışmak da umurumda değildi. Bunun yerine, Briar'ın elinde bir içkiyle kalabalığın arasından geldiğini görünce rahatlayarak başka tarafa baktım. Onun ürpertici, yoğun bakışlarını Rorik'in bakışlarına her zaman tercih ederdim.

"Vay, vay, Rorik," diye mırıldandı Jules, bana daha yakından bakmak için onun vücuduna doğru eğilirken. "Birileri kıskanmış."

"Yeter." Orin'in gür sesi böceklerin sessiz cıvıltılarını bile susturacak kadar otorite taşıyordu ve aniden ayağa kalktı. "Jules, ailene katılma nezaketini gösterirsen, kardeşimle konuşmak istiyorum. Özel olarak."

Görünüşe göre Jules bile Orin'i karşısına almaması gerektiğini biliyordu. Sıkıntılı bir iç geçirdi ama başka türlü mücadele etmedi. Birkaç kısa adımda ailesinin yanındaydı. Orin tek kelime etmeden Seville ev sahibi rolünü üstlendi ve Starglens ve Waterstone'larla sohbet etmek için sandalyesini terk etti. Orin, Rorik'in ayağa kalkmasını bile beklemedi. Bunun yerine, yakasının kenarından kavradı ve neredeyse onu ayağa kaldırdı. Rorik cevap olarak hırladı, dişlerini gösterdi ve kanatlarını uzattı. Orin tepki vermedi. Sadece onu birkaç adım öteye itti ve ikisi birlikte yakındaki ağaçlara doğru hışımla ilerlediler.

"Olaylı bir gündü." Briar'ın sesindeki sessiz tını o kadar hafifti ki, gruba yaklaştığını görmesem gece esintisi sanacaktım. Yüzümü ona dönerek teklif ettiği şarap kadehini kabul ettim ve ağır bir yudum aldım. Koyu vişnenin tanıdık tadı ağzıma doldu ve tam olarak tanımlayamadığım bir otlarla birlikte. Derin bir sıcaklık taşıyordu ve neredeyse sümüksü bir dokusu vardı. Bu his dilimin üzerine bir ağırlık gibi çöktü ve kaşlarım birbirine yaklaşırken ciddi bir şekilde tükürük oluştu.

"Bunu nereden buldun?"

"Masa." Daha önce şarap içtiğim yeri işaret etti. Ama her nefes alışımında iliklerime kadar işleyen, yapışkan bir sıcaklık hissediyordum.

Komik, hafif bir his uzuvlarımı istila ederken karıncalanmaya başladı ve tek yapmak istediğim gülmekti. Ellerimi yüzümün önüne kaldırarak parmaklarımın garip şekillerini inceledim ve kıkırdadım. Bir şey söylemiş olmalıyım çünkü Briar gerçekten sırttı. Sonra şekli değişti, yarasa gibi kanatları ve uçsuz bucaksız sivri dişleri ortaya çıktı ve zihnimin bir yerinde korkmam gerektiğini biliyordum ama yüzeye çıkmayı başaran tek düşünce, dudaklarını şişlemeden yemek yemenin onun için ne kadar zor olduğuydu.

Kolunu benimkine doladı ve sekerek uzaklaştık. Gülüştük. Dansçıların etrafında döndük. Kalabalığın arasından şenliğin diğer tarafında serbest kalana kadar ilerledik. Ay ışığının aydınlattığı yemyeşil çimenlerin arasından geçip sık ağaçlı ormana doğru koşmaya devam ettik. Ağaçlar bizi kollarını açarak karşıladı, ben koşarken uzuvları saçlarımı okşamak için uzanıyordu. Rorik'in beni ormanın derinliklerine kadar kovaladığı zamandan çok farklıydı.

Unutulmaz bir karanlık yoktu. Yankılanan, tıkırdayan bir nefes yoktu. Sürünen soğuk sis şimdi tenime değen yumuşak, ılık bir nefesti. Endişelenmiyor ya da korkmuyordum. Özgürdüm.

"Devam edin! Neredeyse vardık." Briar'ın sesi bir şarkı gibiydi ve ben her notasını duymayı arzuluyordum. Eğer isterse onu dünyanın sonuna kadar takip etmek istiyordum. Bulutların ve yıldızların üzerinden geçerken dünya etrafımda dönüyordu, ta ki sonunda budaklı, yıpranmış bir ağaç gövdesinin önünde yere inene kadar. Dizlerimdeki sıyrıklara, elbisemdeki yırtıklara bakarak yüzümü buruşturdum. Acı yoktu, sadece rahatsız edici derecede sıcak ve yapışkan bir his vardı.

"Briar," diye başardım, kelimelerim yavaş ve umut doluydu, "banyo yapabilir miyim?"

Her tarafım özsuyuyla kaplandı."

"Bu öz değil. Bu kan." Bana neşeyle bakarken sözlerinin arasına bir kıkırdama karıştı.

Cevap olarak attığım kahkaha kulaklarımda çok yüksek yankılanıyordu.

"Oh. Anlıyorum." Ben anlamamıştım ama çoktan yoluma devam etmiş, önümüzde duran kesik gövdeye odaklanmıştım. "Buraya mı geldik?"

"Ley hattı." Parmakları Fernglove armamın üzerinde hafifçe gezindi, sonra benimkine dolandı. "Normalde insanlar orada seyahat edemez ama sende Ever büyüğü var."

"Sevilla'da olduğu gibi," diye mırıldandım. Dükkânın kürsüsünde iç çamaşırlarımla poz verdiğim tembel görüntüler zihnimi doldurdu. Çok *güzel* bir gezi olmuştu. Şüphesiz bu da öyle olacaktı.

"Daha önce bu yoldan geçtiniz mi?" Sırtışı arsızcaydı. "Aynı şeyi hissetmeyeceksin. Çok acizsin."

Sonra kabuğun özellikle budaklı bir bölümünü avuçladı ve gövde ahşap bir çiçek gibi açılarak gece gökyüzüne doğru uzandı. Ortasından soluk yeşil bir sisten oluşan dönen bir küre yükseldi. Parmaklarımı sıkarak garip kürenin içine atladı ve beni de yanına çekti.

Kadim, uhrevi büyüünün baskıcı ağırlığı, fırtınalı suların gücüyle içime işledi. Uzuvarım titrerken kulaklarımda dayanılmaz bir çınlama yükseldi. Derim kemiklerimden santim santim sıyrılıyor, içim ecza kavanozlarımda sakladığım malzemeler gibi buruşup bükülüyordu. Çığlık attım ve büyü boğazımdan aşağı hızla inerken ciğerlerim parçalandı. , Briar sadece hastalıklı bir hayranlıkla izledi. Ve tam gözlerimi yuvalarından çıkarmak üzereyken, enerji durdu.

Briar ley hattından pratik bir kolaylıkla çıktı, çizmeli ayakları tanımadığım bir yerde sağlam zeminle buluştu.

Dört ayak üstünde yere düştüm ve savruldu.

"İşte bu . Hepsini çıkar." Sırtımı ovdu ve ben parmaklarından uzaklaştım.

"Bana ilaç verdin." Sesimin sert tınısı beni ürpertti. Şarabımdaki o yabancı otun ne olduğunu çıkaramıyordum. Bana bir şey içirmişti. Ona dik dik bakmak için boynumu yukarı kaldırdığımda kemiklerim gıcırdadı. "Neden? Bunu neden yaptın?"

Cevap vermek yerine pençeli bir elini bileğime doladı ve beni ayağa kaldırdı. Görüşümde yıldızlar dans etti ve lanet ettim. Briar vücudumun sakinleşmesini beklemedi ve bunun yerine beni malç ve pislikten oluşan açık bir alanda, sallanan sazlıklarla kaplı korkunç, yalnız bir tepeye doğru zorla sürükledi. Bozuk şarabın son damlaları beni sakarlaştırdı ve kendimi onun demir pençesinden kurtarmak için boşuna çabalarken arkasından topalladım. Her titreşim nefes alışımında boğazım yanıyordu. Daha fazla mücadele etmek, bu inanılmaz güçlü Ever'dan uzaklaşmak istedim ama her dengesiz adımda düşmemek için her şeyimi vermem gerekiyordu. Zemin çamurlu ve kaygandı ve tepeye yaklaştıkça ayaklarımdan altından kayıyordu.

Tabana ulaştığımızda, mağaramsı bir ağız ortaya çıktı. Solmuş kökler toprak tavan boyunca uzanıyor ve boğumlu dişler gibi yere doğru uzanıyordu. Liken dolu duvarları kaplıyor, alanı soluk yeşil bir ışıltıya boğuyordu. Eşiği geçtikten sonra mağaranın arka tarafına doğru ilerledik ve Briar kırılğan sarmaşık tellerinden oluşan bir tabakayı kenara iterek toprağın derinliklerine inen dar bir koridoru ortaya çıkardı.

"Bu ." Bir kez daha çekiştirerek bizi sarmal patikadan aşağı indirdi. İlk başta etrafımızda topraktan başka bir şey yoktu. Likenler azaldıkça ışık da azaldı. Briar ilerlemeye devam etti. Aşinalık mı yoksa büyü mü mağarada yol bulmasına yardım ediyordu, bilemiyordum. Ama ben kayıp neredeyse onu da kendimle birlikte aşağı çekene kadar ışığa ihtiyacı olduğunu fark etmiş gibiydi.

Serbest eliyle, parmaklarının arasında asılı duran bir yıldız kümesini çağırdı. Kabarcıklı parıltıları yolu kolaylıkla aydınlattı ve kolumdaki tutuşunu kaybetmeden ilerlemeye devam etti. Yerin derinliklerine indikçe hava soğudu ve sonunda ayaklarımızın altındaki yol siyah cama benzer bir şeyden yapılmış merdivenlere dönüştü. Duvarlar da aynı malzemeye dönüştü ve yol büyük, dairesel bir odaya açıldı. Tavanda devasa bir delik açılmıştı ve ay ışığı bu delikten içeri süzülerek mekânı yumuşak bir ışıltıya boğuyordu. Oniks duvarların ve zeminin derinliklerinden binlerce göz kırpan benek parlıyordu, sanki gece gökyüzünün kendisine adım atmışım gibi. Açıklığın hemen altında, budaklı kolları ve bembeyaz çiçekleriyle çürümeye yüz tutmuş bir ağaç duruyordu.

Ferngloves'larla aynı ağaç türü.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Burada ne işim var benim?"

Briar gücünün azalmasına izin verirken cevap vermedi. Sonra beni ağaca doğru itti ve ben de garip siyah topraktan fışkıran aşınmış köklerin üzerinde tökezledim. Düşmeden önce bir şey kolumu yakaladı ve boynumu dirseğime doğru büktüğümde karnım ayaklarıma düştü. Ağacın dibinden bir kol çözülmüş ve kopuk parmaklar beni sıkıca kavramıştı. Ve sonra üç kol daha aniden gövdeden sıyrıldı. Bir nefesten daha kısa bir sürede kapana kısılmıştım. Sırtımı şimdi kıvranan ağaç kabuğuna dayayacak şekilde çevrilmişim ve uzuvlar beni yerime kilitlerken garip açılarla kırıldılar. Açıkta kalan omuzlarıma sürtünen kösele gibi derinin ürkütücü hissiyle beynim isyan etti ve bir parmak boynumun uzunluğunu kazıyınca irkildim.

Zihnimde alarm zilleri çaldı. Şarabın son etkileri de geçmeye başlamıştı ve ağaca tutunmaya çalışıyordum. Gıcırdayan dallar ve kırılan kemiklerin karışımına benzeyen ağır bir inilti kulaklarımdaki çınlamayı kesti. Kapana kısılmıştım. Bir Ever'in ininde kapana kısılmıştım ve kurtulmak için hiçbir gücüm yoktu. Bana yardım edecek kimse yoktu. Beni kurtarmaya gelecek kimse yoktu. Ywena'nın varlığını hiç o anki kadar özlememiştim. Beni daha önce de kurtarmıştı - Amalyss ve Tasia tarafından kandırıldığımda yardım getirmek için uçup gitmişti. Ama şimdi tamamen yalnızdım.

Dallara yaslanarak korkumu sert bir bakışın ardına gömdüm. "Benden ne istiyorsun?"

"Senin yardımın." Briar, bu kadar açık bir soruyu sorma zahmetine bile tuhafmış gibi başını eğdi.

Çatık kaşları öfkemi daha da körükledi. "Neyle?" "İplik onarımı."

Siktir, yine mi? "Yapamam."

"Elbette yapabilirsin." Dudaklarını büzdü. "En azından deneyebilirsin."

"Beni zorlayamazsın." Ağacın tutuşuna karşı mücadele ettim ama bir santim bile . "Seninle pazarlık yapmayacağım. Reddediyorum." En azından Tasia ve Amalyss bana bir şeyler öğretmişti. Kulaklarım şimdiden gerilmiş, Briar'ın sözlerinin ardında bir evervow'un habercisi olan büyüü işaret edecek herhangi bir güç ipucu arıyordu. Buna bir daha kanmayacaktım.

"Seni *ikna* etmenin başka yolları da var," diye seslendi alçak bir ses mağaranın derinliklerinden Zelyria gizli bir koridordan çıktı ve hemen ardından Dagas geldi. Jules hiçbir yerde bulunamamıştı.

"Önerilerimizi neden dinlemek istediğinize dair daha fazla fiziksel hatırlatma içeren taktiklerin üstünde değiliz." Dagas ileri doğru adım attı ve önümde durdu, yüzümü incelerken yakından baktı. "Doğru, biz Ever'ler genellikle sözlerimizden çok daha fazlası olduğumuzu unutuyoruz."

Zelyria yanına yaklaştı ve başını onun omzuna yasladı. "Sana zarar vermek istemiyoruz."

"Buna inanmakta zorlanıyorum." Bir plan oluşturmaya çalışırken gözlerim kısıldı. Ve başarısız oldum. Bağırabilirdim ama ne işe yarardı ki? Şaraptan sarhoş olsam bile, bu yuvanın etrafında başka hiçbir şey olmadığını anlayacak kadar aklım başımdaydı. Yıldızglenler, eğer burası onların eviyse bile, Söğüttepesi'nden üç günlük yaşıyorlardı. Ne kadar yol aldığımızdan emin değildim. Adrenalin sistemimi doldururken nefes alışım sığlaştı.

Bundan nasıl kurtulabilirim?

"*Keşke* dedim. Gerektiğinde sana zarar vermeyeceğimizden değil." Zelyria doğruldu ve Briar'a işaret etti. Briar tereddüt etmeden geldi ve Zelyria'nın açık koluna girdi. Kadın onu yanına yatırdı. "Briar ailesini Blight yüzünden kaybetti. Şimdi seni onlar tutuyor."

Beni kavrayan eller pranga gibi sıkıldı. "Diğer Evers'ların yakaladığını fark etmemiştim."

Zelyria gözlerini kırptırdı, yüz ifadesi şaşırtıcı derecede yumuşak ve pişmanlık doluydu. "Ah, canım, nasıl da haksızlığa uğramışsın. Seni bu kadar üzdüğümüz için gerçekten üzgünüm."

bu şikayet."

Beni ağaca sabitleyen kollar etrafımda sıkılaştıkça midem çalkalandı.

"Anlamıyorum. Sen hasta değilsin."

"Kime göre?" Dagas kaşlarını kaldırdı.

"Orin bana söylerdi."

"Yapar ? Neden?" Dagas sordu. "Diğer Evers'lerin evlerinin ayrıntılarını sık sık çalışanlarıyla paylaşır mı? Yoksa siz daha başka bir şey misiniz?"

Kelimeler dilimde şekillendi ve öldü. Biz hiçbir şey değildik, ama yine de bildiğini varsaymışım. Hayır, biliyor olamazdı. Aksi takdirde, sadece Mavis'in içindeki hastalıkla nasıl mücadele edeceğimi anlamama yardımcı olmak için bile olsa, bu bilgiyi benimle paylaşırdı.

"Hepimiz hastayız," dedi Zelyria beni dikkatle izlerken. "Bu yüzden buradayız."

Hepsi. Zelyria. Dagas. Briar. Sözlerine zorlukla odaklanabiliyordum. Kollar hâlâ sıkılıydı ve parmaklar gövdeden ayrılıp yanlarıma bastırıyordu. Safra dilimin arkasını ekşitirken derim ürperdi ve kendimi nefesime odaklanmaya, bu korkunç kâbustan kaçmanın bir yolunu bulma umuduyla yapabildiğim her şekilde kendimi merkezlemeye zorladım.

Omurganızı uzatın. Omuzlarınızı gevşetin. Karnınızdan nefes alın.
Sırtımdaki sabit elini hayal ederken Rorik'in sözlerinin zihnimde canlanmasına izin verdim.

"Öyle olsa bile, seni iyileştiremem. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Yine de deneyeceksin." Dagas'ın sözleri sıcaklık ve tehdit doluydu ve bir anda büyü bozuldu. Ağacın pençesinde hareketsiz kalırken açık kaldı.

Hastalığı görmek için gücümü kullanmama bile gerek kalmadı; ortak durumlarının mutlak gerçeğini ortaya çıkarmak için her bir sihir zerresini, her bir özenli cazibe katmanını silmişlerdi. Düzinelerce patlayan püstül ve açık yaralarla doluydular. Parlak saçları artık düzensiz ve kırılıyordu ve zayıf bedenleri o kadar solmuş ve yıpranmıştı ki, giysilerinin yerinde kalması bir mucizeydi. Ismarlama kıyafetlerinin parlak renkleri, kül rengi tenleri ve grotesk yaralarıyla o kadar çelişiyordu ki. Beni izlerken Briar'ın yanağındaki deri döküldü ve Zelyria dalgınca omzundaki deriyi fırçaladı. Onlarla ilgili her şey dehşet vericiydi. Mide bulandırıcıydı. Ama hiçbir şey onlardan baş döndürücü dalgalar halinde yayılan pis koku kadar mide bulandırıcı değildi.

Fazla zamanları kalmamış olmalı.

"Diğerleri ..." Zihnim dönüyor, bir Ever ile yaşadığım her etkileşimi tekrarlıyordu, ta ki bir anı zihnimin yüzeyine çıkana kadar. Çok önemsizdi ama yine de ... Seville, Lydia'nın cazibesinin altında gizlenen bir lekeye gülmişti. Seville teyzesinin peçesinin altındaki her şeyi görebiliyordu. Hiçbir şey gözlerden saklı değildi.

Bu da Ferngloves'un Starglens'in hastalığını biliyor olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Biliyorlardı," diye devam ettim birkaç sert nefesten sonra. "Orin biliyordu." Zelyria gözlerini kırptırdı. "Sana söyledim, *hepimiz* hastayız." Onun sözleriyle tüm sesler sağırlandı ve gözlerimin arkasına bir sıcaklık yayıldı.

Hepsinin. Sadece Starglens'lar, Waterstone'lar ya da Ferngloves'lar değil. Tüm Evers. Her biri. Tek tek. Her biri. Görüşümün kenarları karardı.

"Hayır," diye mırıldandım. "Bu doğru olamaz."

"Büyülerimizi delmek zordur. Dikkatlice katmanlanmış büyü tabakalarıdır. Ne kadar çok sıyıırırsanız, her şeyi parçalara ayırmak ve gerçeği keşfetmek o kadar kolay olur." Dagas kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her şeyi gördüğünüzü düşünmeniz için sizi kandırmak yeterince basit , oysa gerçekte muhtemelen sadece yüzeyi çizmişsinizdir. Topraklarımız bile hastalıkla dolu."

Orin çalışma odasında. Vücudu sergileniyor, güzel donanımları ve benzersiz gücü.

Ve sonra başka bir gerçek mideme bir tekme gibi çarptı. Fernglove'un tek bir üyesi bile herhangi bir şey kokmuyordu. Kokuları fuayedeki sümbüller eksikti, çünkü her şey sayısız ihtişam katmanının altında maskelenmişti.

Yanık kokusunu saklamak için.

Kusmak istedim. Mavis'in ailenin tek hasta üyesi olduğuna inandırılmışım ama Fernglove'un tamamı hastaydı. Ve bir tedavi bulmayı başarsam bile, hepsini ve kardeşlerimi kurtaracak ömrüm asla olmayacaktı.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Zamanını çoktan bir aileyle yüzleşirken, şimdi değil. Gözlerindeki paniği, saçlarımın büyülu tonuna çaresizce ve aç bir şekilde odaklanmalarını görebiliyordum.

Saatler önce, kendimi dokunulmaz sanmışım. Şimdi, ne kadar yanıldığımı biliyordum.

Ve ben onları durduracak kadar güçlü değildim. Bakışlarım tavandaki açıklığa ve gece gökyüzüne kaydı. Hafif bir kaymayla, affetmeyen ağaç yaslandım. Benim de kaçma şansım yoktu. Yıldızglens'e baktım. Zelyria, Dagas ve Briar'a. Jules hâlâ kayıptı. Başından beri amacı bu muydu? Ailesi beni kaçırabilsin diye Rorik'in dikkatini dağıtmak mı?

Ama o zaman Orin kesinlikle fark ederdi. Fark etmek zorunda kalırdı.

Tek yapmam gereken onları konuşturmak ve yeterli zaman geçtiğinde Fernglove'ların -Yıldızglenlerin çoğuyla birlikte- yokluğumun farkına varıp yardımına gelmeleri için dua etmektir. Keşfettiklerimden sonra Orin'in yakınında olmak istemiyordum ama o anda beni kurtarabilecek tek kişi oydu.

"Blight'ı tedavi edemeyeceğimi bilmelisin. Henüz değil. Aksi takdirde Ferngloves iyileşirdi," dedim.

"Sen de ölmüş olurdun." Dagas omuz silkti. "Vücudun o kadar çok büyü turunu kaldıramaz. Bu önce seni almak ve yeteneklerini bizim için kullanmanı sağlamak daha iyi."

Onlar yaklaştıkça kalbim kulaklarımda çınılıyordu. Elde etmek için can attıkları bir şeyi nasıl uzatabilirdim? Tasia ve Amalyss'in görüntüleri zihnimde canlandı, bana iplik taktırmak için yaptıkları umutsuz oyun. Çok korkmuşlardı. Hem ölmekten hem de Orin'in gazabından. Tepkilerden korktukları için benimle neredeyse hiç konuşmamışlardı. Belki Orin'in gücünün tehdidi Yıldızglens'i de korkuturdu.

"Orin senin için gelecek." Sesimi sabit tutmaya, Fernglove'ların benimle konuşurken sık sık kadar sıcaklık ve vaatle süslemeye zorladım.

İşe yaramadı. Zelyria, "Elbette bir risk," dedi.

"Ama eğer bizi iyileştirmeyi başarırsan ..." Dagas öne uzandı ve saçlarını parmağına doladı. "Fernglove'daki hiç kimse bizi durduramaz."

Panik boğazımı tırmaladı. "Ama Orin-"

"Cezalandırılmayı hak ediyor!" Dagas kükredi. Ağaç onun sözlerine karşılık vererek elbisemi yırttı ve keskin, parmak gibi dalları yanlarımdan yumuşak derisine sapladı. Karnımdan acı fişkırdı ve kanın ılık, yapışkan sıcaklığı bacaklarımdan aşağı süzüldü. Olduğum yerde kıvrılırken bir çığlık ciğerlerimi yaktı.

"Bir hayat için bir hayat." Dagas'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Lorelei'den sonra bu adil görünüyor. Bizim ona değer verdiğimiz gibi o da sana değer veriyor."

Lorelei. Bu isim beynimde çalkalandı. Görevlilerin şenlik için çiçekleri düzenlerken bahsettikleri Starglen'di. "Ona ne oldu?"

"Dagas"-Zelyria ortağının kolunu sıkıca kavradı-"Adaletimizi alacağız, ama önce kendimize bakarsak. Öfkeni iplikçiden çıkarma."

Dagas zorla bir nefes verdi ama öfkesi bakışlarında kalmıştı. "Peki. Bizi iyileştir o zaman, iplikçi. Biz de sana ne söyleyeceğiz. Bunu bir yemin olarak kabul et."

"Seni iyileştiremem," diye hırıldadım. "Tedavi edemem."

Dagas, "Dene," diye emretti ve dallar yanlarımda daha da derinleşti. Bacaklarımdan aşağı beyaz bir acı yayıldı ve görüşüm değişirken çığlık .

Nefes al. Ama yapamadım. Önlüğümün üzerinden kan fışkırırken derimin altındaki parmakların kaslarımı çekiştirmesinden ve tendonlarımla arasında dolaşmasından başka bir şeye odaklanamıyordum. Görüşüm kararırken başımın arkasını ağaca yasladım. Parmaklar gittikçe daha derine iniyor, sanki benim de kaderimde ağaç kabuğunun bir parçası olmak varmış gibi uzuvlarıma yerleşiyordu. Çığlık attığımı biliyordum -kulaklarımda duyabiliyordum- ama sesi çok uzaktan geliyordu. Benden çok ayrı. Dayanabilir ve ölebilirdim ya da iplik geçirebilir ve ölebilirdim. Seçenekler aslında seçenek değildi ama en azından biri bana biraz zaman kazandırabilirdi. Onları yeterince uzun süre kandırabilirsem, belki hâlâ kurtulma şansım olabilirdi. Beni kurtarması için başka birine güvenme fikri içimi yakıyordu ama seçeneklerim tükeniyordu.

Gücümü ateşleyerek odağımı tekrar Yıldızglens'e getirdim. Bir anda ağaç ilerleyişini durdurdu ve kıvranan uzuvlar bir parça geri çekilirken kemiklerimde rahatlama sesleri yükseldi. Dagas, Zelyria ve Briar ay ışığıyla aydınlanmış gözlerime bakarken sustular.

"İplikleriniz." Sesim çiğ ve acıyla kaplıydı ama hayatlarının gevşek iplerini içime çekerken nefesimi sabitledim. . Sadece birkaç tane, öldürücü akuamarin iplik kalmıştı. Geri kalanlar katrana bulanmış ve cansızdı, katlaşıp küle dönüşmeden önce son anlarını bekliyorlardı.

"Elime ihtiyacım var." Çenemi hafifçe sıkışmış koluma doğru eğdim. "Sadece bir tane."

Dagas ve Zelyria kısa bir süre birbirlerine baktıktan sonra başlarıyla onayladılar. Dagas bileğinin bir hareketiyle bir dalın geriye doğru soyulmasını emretti ve

kolum mutlu bir şekilde serbest kalmıştı. Rahatlayarak inleme isteğimi görmezden gelerek elimi büktüm ve uzattım. Parmaklarımı saran beyaz ışık, ben onların yaşam ipliklerine seslendik e daha da keskinleşti. Yıldızglens'in iplikleri bana ciddiyetle uzandı, onlara yardım etmem, varlıklarını yiyip bitiren hastalıktan kurtulmaları için yalvardılar. Yanıklığı yok etmeye çalışırsam ne olacağını biliyordum. Hiçbir şey yapmazsam ne olacağını da biliyordum.

Ağacın tuttuğu yerde kıpırdandım, keskin parmaklardan bazıları kas ve deri katmanlarının altından kıvrılırken irkildim. "Ne kadar sürecek?"

"Herkes kadar," diye cevap verdi Zelyria. Bakışları kaldırdığım elime kilitlenmişti. "Tam olarak ne zaman olduğunu söylemek zor."

Orin'in vermesi gereken çok şey vardı. Kalın katran her teli kaplamıştı ve tekrar dikmem için yıpranmış ya da yırtılmış kenarlar yoktu. Ve sadece siyah sıvıyı silmeye çalışmak nafileydi. Yaşam iplerini tamamen koparmak da aynı şekilde sonuçsuz kalacaktı.

Briar'ın ıslanmış ipliklerinden birine parmağımı nazikçe uzattım. Starglens benim görememesine rağmen dikkatle izliyordu. Bu korkunç senaryodaki tek nimet buydu. Gerçekte yapmadan bir süreliğine iplik tamir ediyormuş gibi yapabilirdim ve onların bundan haberi olmazdı. Yine de sabırsızlanıyorlardı.

Briar'ın enfekte olmuş ipliği parmak ucumun önünde duraksadı, sonra elimin üzerinden kayarak bileğimi nazikçe sardı. Onu iyileştirmeye çalışmıyordum bile ama bunu hissedebiliyordum. Yanıklığı. Mide bulantısı mideme sertçe vurdu. Ağacın dikenlerinden ayrı bir acı vücudumda zonkluyor, ipliğinin cildime dayandığı yerden  i ek açıyordu. Gözlerimin arkasına bir baş ağrısı vurdu. İhanet, bağırsaklarımı kesen sıcak bir bıçak gibiydi. Tasia'nın kesiğini onarmaya çalıştığım zamanki hissediyordum.

Fernglove'lar beni bunun sadece ölümsüz ipliklerinin doğası gereği onarımı zorlaştırdığına ikna etmekte gecikmediler ama biliyorlardı. Her şeyin altında kötülüğün yattığını biliyorlardı.

"Eee?" Zelyria sordu. Nefes nefese. Umutlu.

"Bu ..." Söyleyecek bir şey bulamadım. Bunun yerine  n kolumdan akan çamura baktım. Derimle buluştuğunda tısladı ve buhara dönüştü. Blight -ya da herhangi bir hastalık- hiçbir zaman bir iplik iye bulaşamamıştı. Evers da eskiden  yleydi. Tek benzerliğimiz buydu. Öyleyse onlar ne yazık ki açıkta kalırken ben neden uyum sağlamıştım?

Buradaki böceklere yanıklık bulaşmış olsa da yaşamaya devam ediyorlar. Aslında, gelişiyorlar. Rorik'in sözleri zihnimin derinliklerinden süzüldü. Diğer

Yaratıklar da bunu çözmüştü. Ama nasıl?

Çok yüksek ve şiddetli bir hayvan kükremesi geceyi yırttı ve umut damarlarımda hızlanırken düşüncelerim kaçtı. Rorik tavandaki delikten düştü ve yere çakıldı. Çarpmanın etkisiyle cilalı taş ayaklarının altında örümcek ağlarıyla örüldü ve başını kaldırıp Yıldızglens'e baktı. İnanılmaz derecede siyah gözleri kötü niyetle doluydu ve kanatları arkasındaki havada öfkeyle şakladı. Bir hırıltı göğsünü yırttı ve ileri doğru saldırgan bir adım attı. Dagas'ın yüzü gördüğü manzara karşısında soldu ve hem Zelyria hem de Briar onun gölgesine doğru büzüştü.

Rorik saldıramadan, koridorlardan birinden tehlikeli derecede sessiz bir ses yükseldi. "Ah, Dagas. Ne yaptın sen?"

"Orin." Zelyria, Briar'ı vücuduna sıkıca bastırdı.

Orin koridordan çıktı, yüzü ürkütücü bir şekilde sakindi. Sırtımı ağaca yasladım, bu hareketin parmaklarımda kaslarımda daha da derinleşmesine neden olmasını umursamadım. Yıldızglens'e dik dik bakarken gergin bakışlarını sınırsız bir öfke dolduruyordu. İlk defa onu gördüğümde içimin buz kestiğini hissettim.

"Onun sihrini hak etmiyorsun," dedi Dagas ama sözleri .

Bakışları bana kayınca Rorik kaskatı kesildi. Bir an için sadece yüzüme baktı ve sonra bakışları vücudumu boydan boya dolaştı, elleri iki yanında yumruk olurken bir yaradan diğerine sıçradı. Odağını Orin ve Yıldızglens'e çevirirken hırladı ve çok keskin dişlerini gösterdi.

"Benden merhamet görmeyeceksin," dedi Orin, sakın sesi sözlerinin ardındaki öfkeyi gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Cevap vermelerini beklemeden ileri atıldı ve ağacın kollarını sıkıca kavradı. Kollar kavrayışının altında kırıldı ve parçalanan kemiklerin mide bulandırıcı çıtırtısı küçük odayı doldurdu. Kolları gövdeden kopardı ve onları yere fırlatırken etrafımıza kül grisi iplikçikler saçıldı. Kalan uzuvlar Orin onları zorla çıkaramadan geri ve ben göğsüne doğru yığılırken beni yakaladı. Engelsiz yaralarımın özgürce akan kan, elbiselerine sızıyordu.

Bu manzara onu sadece hırlattı. "Bu işi sana bırakıyorum, Rorik. Onlardan kurtul."

Orin bir nefes içinde beni kollarına aldı ve çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" Dagas bağırdı. "Tutamazsın-"

Islak bir fokurtu ve ardından ani bir su sıçraması onu durdurdu. Orin'in omzunun üzerinden bakarken, ne olduğunu zar zor görebildim. Bir an Dagas konuşuyordu, sonra Rorik elini Dagas'ın boğazına geçirdi. Rorik ölümcüldü. Elini çektiğinde Dagas'ın gırtlığını da getirdi. Boynunun dibinde açılan yaradan hızla kan aktı ve cansız bedeni yere yığıldı.

Rorik, Dagas'ses kutusundan geriye kalanları yanına bıraktı. Zelyria ve Briar'a doğru döndü. Çığlıkları kulaklarımda yankılanıyordu ve başımı Orin'in göğsüne gömerken gözlerimi sıkıca kapattım. Yine de hiçbir şey onların acı dolu çığlıklarını bastıramazdı. Ya da yalvarışlarını. Ya da inlemelerini. Ya da ardından gelen korkunç sessizliği.

"Edira." Orin'in sözleri yumuşak, tutuşu nazikti. "Her şey yolunda Edira. Ben yanıdayım."

Bir hıçkırık göğsümü parçaladı ve başımı salladım. Toparlayabildiğim tek şey buydu ama Orin daha fazlasını istemedi. Bunun yerine ley hattına doğru koştu, bıraktığımız korkunç yuvaya ya da şimdi onu bir mahzen haline getiren cesetlere dönüp bakma zahmetine girmedi. Bizi Fernglove Malikânesi'nin eteklerine geri götüren, içimizi titreten ley hattına adım attığımızda şikâyet bile etmedim. Sırları ya da hastalığının gerçeği için onu azarlamadım. Azarlayamazdım. Buna gücüm yoktu. Sadece ona sarıldım ve beni güvenli bir yere, yaşadığım kâbustan uzağa taşımasına izin verdim.

On altı

Ertesi gün öğleden sonraya kadar yatağımdan kalkmadım. Vora her zamanki gibi oradaydı ama ilk kez beni azarlamadı. Yıkanmama ve giyinmeme yardım ederken hiçbir şey söylemedi ve bunun yerine eve çürüklerle geldiğimde annemin yaptığı gibi bana baktı. Endişe. Üzüntü. Kardeşlerimi savunduğum için bir parça gurur. Vora'nın bende şimdi ne gördüğünü bilmiyordum ama sessizliği için minnettardım. Bana yemek getirdi ve sargılarımı sardı, sonra başını sallayarak izin istedi.

Yatağımın ayakucundaki püsküllü koltuğa gömülüp, açık cumbalı pencerelerden dışarıya ve yemyeşil çimenlere baktım. Uzuvarımı kaplayan çok sayıda delik yarası, büyük ölçüde Vora'nın mükemmel dikiş becerileri ve Ever'in büyülü ilaçları ile benimkilerin karışımı sayesinde iyileşmeye başlamıştı.

Muhtemelen önerdiğim merhemden vazgeçebilirdik ama ben *bir şeyler* üzerinde kontrol sahibi olmak istiyordum. Vora bunu hissetmiş olmalı çünkü itiraz etmedi. Ve bu sabah merhem kaplı çarşafları sıyırdığında dudaklarından şaşkın bir nefes kaçtı. Yaralar, sanki dikişleri bir gece değil de bir haftadır yerinde duruyormuş gibi, taze deriyle parlak ve pembeydi. En hafif dokunuşla, üst kolumdaki bir yarayı parmakladım. Belki de Ever büyüsü ile benim tedavilerimi birleştiren bir şey vardı.

Kapım sessiz bir şekilde çalındı. "Edira?"

Orin içeri girdiğinde ona bakmak için yer değiştirdim. Endişeli bakışları yüzümü tararken duraksadı. Olaydan bu yana onu ilk kez görüyordum ve kaçışımız sırasında gömdüğüm tüm sorular zihnimin yüzeyine çıktı.

"İçeri gel," dedim, sesim eşitti. Yüzündeki bitkin ifade karşısında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Hızla kapıdan geçerken gerginlik vücudunu delik deşik etmişti.

bir avuç adımda odaya girdi. Yanımdaki kanepenin üzerindeki açık alanı işaret etti, ben de başımı salladım.

"Nasıl hissediyorsun? Vora yaralarının iyi iyileştiğini söyledi." "O haklı."

Ellerimi kucağıma koydum ve vücudumu

Onu. "Çoğunlukla iyiyim."

"Çoğunlukla mı?" Kaşları birbirine çatıldı.

"Düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyorum," dedim. "Sende yanık hastalığı var mı?" Hiç irkilmeden ona baktım ve sorgumun tüm ağırlığının üzerine çökmesine izin verdim. Bu bir soruydu ama yine de değildi. Ve Orin biliyordu. Bakışlarında bir anlık panik hissi belirdi ama hemen yerini tüm yüz hatlarını etkileyen derin bir hüzne bıraktı. Dudakları büküldü ve yere doğru konuşurken parmaklarını birbirine geçirdi.

"Evet."

"Peki buradaki diğer herkes?"

"Aynı."

"Peki ya araziniz? Bütün bu arazi? Yanıklığı gizlemek için büyülenmiş, değil mi?" Ben sordum.

Sonunda bakışlarımla buluştu. "Evet."

Bir an için hiçbir şey söylenmedi. İçimde bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir öfke yükseldi. Oturmaya devam etmek, odadan fırlayıp kardeşlerimin odasına barikat kurmamak için kendimi zor tuttum. Ama bu hiçbir şeyi çözmezdi ve teknik olarak Orin anlaşılmamızı bozmamıştı. Kardeşlerimin hayatları karşılığında onun işine . Detayları konuşacak, benden ne istediğini gerçekten anlayacak zamanımız olmamıştı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi sessizce.

Cevabım bir bıçaktan daha keskindi. "değil mi? Sözlerin tam olarak neydi? *Sadece benimle çalışacağını mı söyledin?* Ne kadar süre için Orin? Bu karmaşadan kurtulmak için kimi tedavi etmem gerekiyor?"

"Mavis." Ellerini birbirine kenetledi. "Sadece Mavis, ben de senin işini bitirmiş sayacağım."

Ona inanabileceğimden emin . "O zaman neden bana gerçeği ?"

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Tüm Ever'lere yanıklık mı bulaşmış?" Dudaklarından kuru, beklenmedik bir kahkaha döküldü. "Edira, benim türümden hoşlanmadığın çok açık. Sana hepimizin öleceğini söylesem, yine de bize yardım eder miydin? Yoksa dünyayı varlığımızdan kurtarmak için heyecanlanır mıydın?"

Beklediğim cevap bu değildi. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, bu da söylediği her şeyin doğru olduğunu teyit ediyordu. O zaman umurumda olmazdı.

kardeşlerim bu işe karışmamış olsaydı.

"Özgürce konuşabilirsin, biliyorsun." Sözleri yumuşaktı. Çok yumuşak. Nefret ediyordum

o.

Bir nefes verdim. "Kaybetmek için kandırılmış gibi hissetmemek zor Siz ise her şeyi kazanmaya hazırsınız."

"Hayır." Elleri benimkileri kavramak için uzandı. "Sana durumumuzun ciddiyetinden korkunç bir hata olduğunu kabul ediyorum ama aklımdaki takas her zaman kardeşlerin için Mavis'ti. Geri kalanımız için değil."

"Benim için kendi akrabalarını terk mi edeceksin?" diye sordum. "Neden?"

Orin'in bakışları beni delip geçti. "Bizim zamanımız var. Mavis'in . Eğer onu kurtarmanın bir yolunu bulursan, bunu belgeleyebiliriz. Bundan ders çıkarırız. Ve umarım, sihrimizi ailemizin geri kalanını ve nihayetinde türümüzü iyileştirmek için kullanmanın bir yolunu buluruz." Dizlerimiz birbirine sürtünecek şekilde yaklaştı. "Bunun olmasını hiç istememiştim. Yükümü taşımanı hiç istemedim."

Ne oluyordu? Yeşil gözlerinin sonsuz derinliklerine bakarken nabzım daha da yükseldi. Onların armasını takıyordum ama onların ailesi sayılmazdım. Güçlerime ihtiyaçları vardı. Özellikle bana değil. Başka bir iplikçi bulabilirlerdi, aynı şeyleri tekrar tekrar yapabilirlerdi. Neyi gerçek olarak kabul edeceğimi bilmiyordum, bu da güvenebileceğim tek kişinin kendim olduğu anlamına geliyordu.

Kimseye güvenme.

"Eğer seni teselli edecekse, evlilik yeminimi açıklayacağım. Güven bana, Edira. Lütfen."

Güven . . .

Ve sonra cazibesini düşürdü. Hepsini. Her katmanı, büyüyle örülmüş her ipliği. Önümde çırılçıplak duruyordu ama yine de bir şekilde, formunu saran yanıklığa ve aurasına sinmiş çürüme kokusuna rağmen, göz . Belki de bu onun gerçek ve bunu paylaşacak kadar bana inandığı içindi.

"Fernglove evinin iplikçisi olarak görevinin sadece Mavis'in hastalığını iyileştirmekle sınırlı olduğuna söz veriyorum. Başka hiç kimseyi değil."

Söylediği her hecede güç dışarıya doğru zonkluyor, ritmik dalgalar halinde iççarpıyordu, ta ki dayanamayacağım hale gelene kadar. Kararlılığımın temelini çatlattı. Evers bencildi. Kibirli. Kibirliydiler. Orin bunların hiçbirini değildi.

O benim konuşmamı beklerken sessizlik etrafımızı sardı. Göğsümde küçük, kızgın bir sıcaklık kıvılcımı çaktı - onun ateşlediğinin aynısı

ve ıslatıldı, sadece tekrar uyanmak için. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum ama verdiği sözün büyü inkâr edilemezdi. Sözleri, yeminleri, başka hiçbir yerde bulamayacağım bir güvenceydi.

"Edira?" Orin sihrinin tekrar yerine oturmasına izin vererek sordu, böylece yanıklığı bir kez daha gözlerden gizlenmiş olacaktı. "Eğer kabul edersen, yemin geçerli olacak."

"Katılıyorum ama"-büyü etrafımıza yerleşip yeminimizi sağlamlaştırırken yutkundum-"neden ? Tüm bu gereksiz sözleri vermek zorunda kalmadan başka bir iplikçi bulabilirdin."

"Verilen sözler buna değer," dedi.

Orin'e tekrar baktığımda tenimde garip ama lezzetli bir karıncalanma hissettim. Sesimi bulmam iki yutkunmamı aldı. "Sana mı? Yoksa aileye mi?"

istedim. Dürüst ve doğru bir şey söylemesini, yanlış anlaşılmayacak şey söylemesini. Sihirle bağlayabileceği bir şey. Bunun yerine, çok daha fazlasını yaptı. Dudaklarımız sadece bir nefes mesafeye gelene kadar yüzümü kendine doğru çekti. Bana geri çekilme şansı vermek için bir süre tereddüt etti ama ben geri çekilmeyince ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. Dudaklarım onun için ayrılırken sıcaklık uzuvlarıma yayıldı. Dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. İstenmenin.

Tanrım, çok lezzetliydi. Nedenini *sorgulayamazdım*. Evers ölümsüzken ve insanlar birkaç on yıldan fazla yaşamıyorken olmazdı. Varlığım sadece geçici bir nefes, silik bir anı olacaktı ama o sanki daha fazlasını istiyormuş gibi bana doğru bastırdı. Daha büyük bir şey.

Sonunda ayrıldığında ikimiz de nefessiz kalmıştık. Alnımı onunkine yasladım ve teninin benimkine değdiği hissini içime çektim.

"Büyüm, yanıklık için bir bandaj görevi görüyor." Kalın kalın yutkundu ve sesinin sert tınısı damarlarımda bir ateş yaktı. "Eğer bu konuda endişeliysen, güvendesin."

"Hatırlıyorum," dedim usulca. Hastalık kapmış olamayacağımı o da en az benim kadar biliyordu ama yine de benim iyiliğim için endişeleniyordu. Gömleğini sıkıca kavradım ve onu tekrar kendime çektim. İniltisini ağzımla yakaladım ve derin derin içime çektim. Ne olduğunu anlamadan kucağına oturmıştım ve giysilerini kavrayışım sıkışmıştı. Elleri belimi buldu ve parmaklarının baskısı düpedüz günahkârcaydı.

Tanıdık olmayan ve sıcak bir şey uzuvlarımı, düşüncelerimi kontrol altına almıştı. Hiçbir zaman cilveleşmekten kaçınan biri olmamıştım ama bu ani olmuştu,

Neredeyse doymak bilmeyen arzu, hazırlıklı olabileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Beni etkilemeyecekti. Fikrimi değiştirmeyecek ya da kardeşlerimin güvenliğınden vazgeçmeme neden olmayacaktı. Ama etmek de istemedim. İkimiz de birbirimizin arkadaşlığından keyif alabilirdik. Onun da benimle aynı çekimi hissettiğini varsayıyorum.

"Bu senin garip büyüün yüzünden mi tedbiri elden bırakıyorum?"

Orin kaşlarını kaldırdı. "Bir Ever'a olan çekiciliğini açıklamak için kendine böyle mi söylemen gerekiyor?"

Az önce her şeyden ve verdiği sözden sonra içimi bir utanç ateşi yaktı. "Bazı şeyleri unutmak zordur."

Yüzümün iki yanını kavradı ve dudaklarıma doğru konuştu. "Seni harekete geçmeye zorlayan bir büyü yok."

Sözlerinin yakıcılığı vücudumda lezzetli bir uğultuya yol açtı ve onun avuçlarında ürperdim.

"Ama" -ellerini bıraktı- "durmalıyız."

"Oh? Başladığım işi bitirmeye ne oldu? Yoksa o şarap mıydı?" Güldü. "Pek sayılmaz."

Ellerimi göğsünden aşağı kaydurdım ve hâlâ yapabiliyorken sağlam gövdesinin tadını çıkardım. "Sadece daha fazla bir şeymiş gibi davranmadan ya da baskı yapmadan birbirimizden zevk alabileceğimizi düşündüm. Çünkü yüzlerce hayatın geçişini izledin, çünkü benden kalıcı bir şey olmamı beklemiyorsun."

O kadar hareketsizdi ki ellerim göğsünde olmasa, nefesinin hafifçe yükselip alçaldığını fark etmesem taşla dönüştüğünü düşünebilirdim.

Aramızdaki gerginlik o kadar acı verici bir hal aldı ki daha fazla dayanamadım ve alt dudağımı dişlerimle şişledim. Kucağından kaymak için bir hamle yaptım ve bu hareket onu harekete geçirdi.

Şefkatli bir nezaketle beni kendisine yasladı ve diliyle dudaklarımı araladı. Tadabildiğim, hissedebildiğim tek şey oydu ve tutuşu arzuyla sıkılaşırsa bile, kucaklamasında bir yumuşaklık, her dokunuşta bir özen vardı. Beni sırtüstü yatırıp çıktığında, tüm ağırlığıyla bedenime baskı yapmasını engelledi.

"Rol yapmayı önemseydiğim için durmadım." Boynuma bir öpücük kondurdu ve bacaklarımin arasında sıcaklık toplanmaya başladı. "" ve dudaklarını kollarımdaki bandajlardan birine götürdü- "çünkü

Her ne kadar iyi olduğunu söylemiş olsan da, seni kendime almadan önce tamamen iyileşmene izin vermek istedim."

Göğüs uçlarını tişörtünün kumaşına çarparak incileşti ve aç bakışları göğüslerimin yamaçlarına kaydılar. Bir küfür daha savurdu. Sonra bir elini bluzumun altından geçirdi. Parmakları iç çamaşırımın kenarıyla oynadı.

"Orin . . ." Elini göğsümün kıvrımları boyunca yönlendirmek için daha da aşağı kaymaya çalıştım. Ama bir hırıltıyla alay etmeyi bıraktı ve koluyla beni yerimde sabitledi.

"Henüz değil." Boğazımın dibine, gözlerindeki saf arzunun her zerresine meydan okuyan hafif bir öpücük kondurdu. "Anladığından emin değilim. Bir şey istediğimde, onu elde ederim ve bırakmam."

Boğazımda katı bir şey oluştu. "Geçici olsa bile mi?" "Daha sıkı tutunmak için bir sebep daha."

Bu kez öpücüğü umut doluydu. Dillerimiz iç içe geçtikçe ve aramızdaki sıcaklık arttıkça, onu bu saçma "sonra" fikrini bir kenara bırakmaya ikna edebileceğimden emin oldum. Elleri yanlarımda gezinerek kalçalarımın yumuşak etine tutunmaya çalıştı ve ben de parmaklarımı saçlarına geçirerek başını geriye doğru çektim. Boynu açıkta kalınca boğazına öpücükler kondurdum ve tenini ısırdım.

Dişlerinin arasından gırtlaktan gelen bir tıslama çıktı ve kapı sertçe vurulduğunda teslim üzere olduğuna yemin ettim.

"Şimdi olmaz," diye cevap verdi keten pantolonumun kumaşını avuçlarken. Yine beni anlamsızca öptü ve yine kapı . Bu sefer daha ısrarcıydı ve ardından Vora'nınki olduğunu anladığım sert bir ses geldi.

"Bu Jules. Fuayede." Vora'nın gerilim dolu sözleri muhtemelen o anı hafifletebilecek tek şeydi ve bir anda ikimiz de birbirimizin kollarında gevşedik.

"aşağıda olacağız." Dikkatlice üzerimden kaydılar ve gömleğini düzeltti.

"Yapacak mıyız? İkimiz de mi?" Ayağa kalktım ve ellerimi giysilerimin üzerinde gezdirdim, ancak bu hareket Orin'in demir pençesinin oluşturduğu kırışıklıkları düzeltmek için hiçbir şey yapmadı. "Emin misin?"

Kolunu uzatmadan önce soruya tek bir kaşını kaldırdı. "Elbette eminim. Jules söz konusu olduğunda korkacak bir şey yok ve ailesinin yaptığı hatayı öğrenmesi gerekiyor." Bizi kapıya doğru yönlendirdi.

kapıya yöneldi ve şakağına yakın bir tendon, bakışlarına yerleşen öfkeyle birlikte . "Kimse sana dokunamaz Edira. Bu şekilde değil."

Dagas'ın son nefesinin ıslak fokurtusu kulaklarımı doldururken, Rorik'in Dagas'ın boğazını tuttuğu görüntü gözlerimin önünden geçti. Rorik'in parmaklarının arasından sızan kanı hâlâ görebiliyor, Dagas'ın gırtlığının yere çarparken çıkardığı mide bulandırıcı yumuşak gümbürtüyü hâlâ duyabiliyordum. O an ne kadar dehşet verici olsa da, ruhumun karanlık bir parçası beni bir daha kaçırma şansı bulamayacağı için şükrediyordu. Zelyria ve Briar'a ne olduğunu görmemiştim. Aynı derecede acımasız olduğunu hayal etmiştim.

Orin ve ben fuayeye vardığımızda hava çoktan sınırsız bir öfkeyle dolmuştu. Lydia ve Clesian merdiven trabzanlarına yaslanmış, Jules'un Seville'e bağırışını hiçbir müdahale belirtisi göstermeden dikkatle izliyorlardı. Neyse ki Amalyss ve Tasia ortalıkta görünmüyordu ama bunun bir şekilde dinlemedikleri anlamına geldiğinden şüpheliydim. Mavis de kızlar kadar ortalıkta yoktu ve Rorik de kayıptı - ki Jules'un öfkesinin ana noktası da bu gibi görünüyordu, en azından küfürler ve küfürlü konuşmalardan toplayabildiğim kadarıyla. Seville, Jules'un sözlü saldırısını alıştırılmış bir küçümseme ifadesiyle savuşturdu ama manikürlü kaşlarında sabrının tükenmekte olduğunu gösteren bir seğirme vardı.

Neyse ki Orin de bunu fark etmiş görünüyordu ve elimi bırakarak kız kardeşinin önüne geçti ve girişte çılgık atan Ever'a ters ters baktı. "Jules. Burada istenmiyorsun."

"Sen," diye tükürdü. "Yeterince şey yapmadın mı?"

Onunla başa baş mücadele etti ve korktuysa bile bunu belli etmedi. Ya da belki de bunu yapabilecek duygusal kapasiteye sahip değildi. Gözleri şiş ve kırmızıydı, rengi irislerinin menekşe tonunu yoğunlaştırıyor ve ona paniklemiş, dengesiz bir görünüm veriyordu. Koyu renk saçları dağınıktı ve yapraklarla dolanmıştı. şenlikteki elbiseyi giyiyordu ve elbisenin kenarları ancak kurumuş kan olabilecek kırmızımsı bir kahverengiyle kaplanmıştı. Parmaklarında ve boynuna bulaşmış kan lekeleri gördüm. Sanki ailesine sımsıkı sarılmaya çalıştıktan sonra dehşet içinde çılgık atmış ve sadece kaybın pis kokusuyla uzaklaşmış gibiydi.

Ölüm kokuyordu. umurunda değildi. "Nerede o? Senin Köpek mi?"

"Köpeğim mi?" Orin sordu.

Yanında, Seville karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Sevgilini *kastediyorsun*. Şu *senin* güvenmemeliydim."

Jules'un gözü sadece Orin'deydi. "Onu her yerde kokladım. Senin emirlerini yerine getirdiğini biliyorum. Sen ve senin hasta-"

"Sessizlik." Orin'in sesi bir kraldan beklenecek türden bir otoriteyle gürlüyordu. Ve lanet olsun ki odaya bir kral gibi hükmetmiyordu. Koridordaki masaları kaplayan mumlar, büyüünün mekânı doldurmasıyla dalgalandı ve Orin kendini tam boyuna çekti. Yüzünün açıları keskinleşti ve ona doğru tehditkâr bir adım attı. Onun varlığının ağırlığı altında sinmesini, boyun eğmesini bekledim.

Onun yerine göz göze geldiler. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Devam et. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

"Bırak onu, Orin." Lydia iç çekti ve bu hayatımda duyduğum en aşağılayıcı sestti. "Ödülün güvende ve bedelini fazlasıyla ödediler."

Ödül. Lydia ve Clesian için öyle olduğumu biliyordum ve hiçbir Orin'le az önce paylaştığımız samimi anı bilmese de bu durum yine canımı sıkıyordu. Orin'in de canını sıkmış olmalıydı çünkü olduğu yerde döndü ve Lydia'ya normal insanları paramparça edecek ölümcül bir bakış fırlattı.

Orin'in dikkatindeki bu değişim Jules'un odağını bozmaya yetti ve bana bakmak için onun geniş çerçevesinin etrafından baktı. Yüz ifadesinden her biri bir öncekinden daha korkunç olan bir duygu seli geçti. Parmaklarının etrafında yıldızlar oluşmaya başladı ve derimi kemiklerimden ayırmayı vaat eden büyüü bir enerjiyle kırıldılar. Dişlerini göstererek, havaya doğru hamle yapmadan önce bana doğru birkaç adım attı.

Ama Orin daha hızlıydı. Kolunun temiz bir hareketiyle ilerlemesini engelledi ve kadın duvara doğru uçu. Tahta kalaslar çarpmanın etkisiyle parçalandı ve ortalığı bir parça yağmuruna tuttu. Yere yığılırken inledi ama ellerindeki sihir hiç bozulmadı.

"Seni öldüreceğim!" diye bağırdı. Bakışları Orin ve benim aramda gidip geliyordu ve Orin'in varlığına mı lanet ediyordu yoksa benimkini mi tehdit ediyordu anlayamadım. Her iki durumda da hırladı. Sanki üzerine atlayıp onu yere serecekmiş gibi çömeldi ki, arkamızdan keskin, hararetli ayak sesleri duyuldu.

"Jules." Rorik sanki oranın sahibiymiş gibi sinsice içeri girdi. Botları yıkıntılara çarparak çıtırdadı ve karşı duvara çarpana kadar yerde seken oldukça büyük bir tahta parçasını kenara itti. "Ne yapıyorsun burada?"

"Burada ne işim var?" diye . "Yaptığın şeyden sonra intikam almak için gelmememi mi bekliyorsun?"

Rorik kesinlikle sıkılmış görünüyordu. "Eğer bana meydan okumak için buradaysan, kabul ediyorum. Yine de kaybedeceksin ve bunu biliyorsun."

"Umurumda değil!" diye uludu. Sonra da yerdeki yerinden ona doğru baktı. "En azından gitmeden önce canını yakabildiğim kadar yakacağım."

Elini yana doğru büktü ve tek görebildiğim parmaklarından akan kandı. Parmak eklemlerini çınlatıyordu. Tırnaklarını kaplıyordu. Sanki kadının vücudundan bir organı zorla çıkarmış gibiydi. Kırık tahta parçasını tekmelediği gibi, aynı sıkılmış verimlilikle onu gevşekçe yana fırlattığını hayal ettim.

O bunu hak etmiyor.

Beynimin mantıklı kısmı devreye girip bana durmamı söyleyemeden hareket ediyordum. Kendimi Rorik'in önüne itip Jules'e, kürek kemiklerimin arasına bıçak sokmak isteyen kişiye sırtımı döndüğümde, neredeyse şok geçirip sessizliğe bürünüyordum.

Rorik bana bakarken gözlerini kırıştırdı ve Orin inanılmaz derecede hareketsiz kaldı. Bakışları benimle ayaklarımın dibindeki çökmüş Ever arasında gidip geliyordu. Seville'in ağzı açık kalmıştı ve Clesian ile Lydia ... korkunç, geniş gözlü bir hayranlıkla bakıyorlardı.

"Yapma." Rorik'in şaşkın yüzüne odaklanırken söyleyebildiğim tek şey buydu.

Sonra, usulca: "Lütfen."

Çelik gibi gözlerinde acı parladı ve gerçekten de geri adım attı. Sanki onu diz çöktürebilecek bir Ever'mışım gibi *benden* geri çekildi. Yüz ifadem her santimetresini incelerken dudakları aralandı ve ben nefesimi sabit tutmak için kendimi zorladım. Bakışlarındaki ıstırap aniden o kadar büyük ve engin bir hal aldı ki, o anın çok ama çok ötesine geçti. Gözlerinde istek ve acı gördüm ve bu beni derinden sarstı.

Ve sonra gitmişti, pratik bir kolaylıkla yerine oturmuştu. Yavaşça beni Orin'e doğru kenara itti. Topuklarımı yere vurmaya çalıştım ama Orin'in eli bileğimi buldu ve beni kendine doğru çekti.

"İyi," diye fısıldadı kulağıma. Sonra başını kaldırdı ve odadakilere seslendi. "Jules gitmekte özgür, yeter ki bir daha topraklarımıza ayak basmasın."

Tüm bunlar olurken Jules sadece bana baktı. "Neden?"

Orin'le konuşmadığı hissine kapıldım ama de cevap verdi. "Çünkü Lydia'nın dediği gibi. Yeter artık."

"Ona dışarı kadar eşlik edeceğim," dedi Rorik. "Tam *köpeğe* göre bir iş gibi görünüyor." Jules'a dik dik bakarken sözlerine bir miktar zehir karışmıştı ama bir şeyler ters gidiyordu.

Beklediğim ya da tanık olduğum kadar karanlık ve kötü niyetli bir şey değildi. Maskesi neredeyse mükemmeldi, belki de ailesini ikna edecek kadar iyiydi.

-Ama belki de yıldızların altında dans ederken farklı bir Rorik'e tanık olduğum için aksini biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Orin sırtıma yaslanarak sertleşti. "Hayır. Seville yapacak."

Orin'in sert tepkisi karşısında kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Rorik'in önemseydiği belli olan biriyle son bir dakika geçirmesi neden bu kadar önemliydi ki?

Rorik sadece omzunu kaldırdı. "Bana uyar. Yapacak daha iyi işlerim var."

"Şimdi yap, Seville." Orin başını iki yana salladı. "Burada işimiz bitti."

Rorik koridordan aşağı, geldiği yöne doğru yürüdü. Köşeyi dönüp gözden kaybolurken Jules'a son bir kez bakıp veda bile etmedi. Jules tamamen sönmüştü, öfkesinin son damlaları da onu çökmüş bir halde bırakmıştı. Seville, Jules'u kolundan çekip kapıya doğru çevirirken tiksintiyle homurdandı. Ayaklarını sürüyerek yürümesi antrede yankılanan ve kalbimi hüznle dolduran boş, bir sestti. Ruhumdaki o sızıyı, o yalnızlık hissini anlayamıyordum. Ve eğer kardeşlerimi kurtarmazsam bununla yüzleşeceğimi içten içe biliyordum.

Lydia ve Clesian üst kata çıkarken Orin rahat bir nefes aldı. "Onunla bir daha uğraşmak zorunda kalmayacaksın." Bileğimdeki tutuşu nihayet gevşerken kaşları birbirine çatıldı. "Neden onun yardımına geldin?"

Omuzlarım gevşedi ve derin bir nefes verdim. "Yeterince şey yaşadı. Ayrıca, eğer gerçekten bir hata yapmış olsaydım yanında olacağına güveniyordum."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ah, muhakemen pek sağlam değil ama" -başını sallamadan önce yanağımı "en azından bana güvenmekte haklıydın."

Bunu henüz görememiştim ama ona karşı hissettiğim direnç tahmin ettiğimden daha hızlı azalıyordu. Etrafımdaki enkaza baktım, pisliği temizlemeye yardım etmek için acele eden görevlileri fark ettiğimde bakışlarım durdu.

"Şenliğe ne oldu?" Ben sordum.

Orin'in yüz ifadesi isteksizliğe dönüştü. "Tahmin edebileceğiniz gibi, yokluğunuzu fark ettiğimde şenlikler aniden sona erdi. Birkaç aile şu an için hâlâ burada, topraklarımızda. Söğüttepesi'ne geri götürölmelerini organize etmem ve bazı işleri yoluna koymam gerekiyor."

Sonra tamamen bana döndü ve parmak eklemlerini yumuşak bir şekilde çeneme dokundurdu. "Lütfen dinlen. Eğitime birkaç gün ara ver. Gerekirse araştırma yap ama tamamen iyileşene kadar çok yorucu bir şey yapma."

"Sanırım buna seninle yaptığım ortak faaliyetler de dahil."

Sırıltısı kışkırtıcıydı. "Bu inanılmaz derecede yorucu olurdu, sizi temin ederim." Hafifçe başını sallayarak ayrıldı ve doğruca çalışma odasına yöneldi. Onunla aynı yatağı paylaşma fikri ne kadar çekici olsa da, kol ve bacaklarıma çöken yorgunluğu inkâr edemiyordum. İyileşme sürecim hızla ilerliyordu ama iyi bir uykunun yerini tutabilecek çok az şey vardı.

Odama çıkan merdivenleri tırmanırken, sırtımda birinin gözlerinin ağırlığını hissettim. Boynumdaki tüyler göklere yükseldi ve hiçbir şey bulamamak için olduğum yerde döndüm. Bir kez daha. Alan acı verici bir şekilde boştu, tek boğuk sesler mutfaktan geliyordu ve personel akşam yemeği için hazırlıklara başlamıştı. Tedirginlik omurgamdan aşağı süzüldü. Baş döndürücü bakışlar beni kamarama kadar takip etti ama kaç kez yerimde kimseyi bulamadım. Aceleyle odama girdim, en azından kapıları kapattığım anda bu his buharlaştığı için şükrettim.

On yedi

Ertesi sabah doğruca kütüphaneye gittim. Blight'la kaplı rüyalarla dolu bir gece beni gergin bırakmıştı ve dinlenmenin önemli olduğunu bilsem de kendimi saklanmaya ikna edemiyordum. Fernglove'ların hastalığı hakkındaki gerçeği ortaya çıkardıktan sonra olmazdı. Neler olup bittiğine dair yeni bir anlayışla, tarihlerinden bir parçanın ya da nadir bulunan bir bitkinin cevap olmasını umarak tekrar kitaplara daldım. Eczacı çantalarımı yanımda getirmiştim, pirinç tokalarını açtım ve çekmecelerin dışarı doğru zıplamasını ve şişelerin birbirine çarpmasını izledim. Hiçbir şeyi iyileştirmem gerekmiyordu ama tentürlerim ile Ever'lerin kendi büyülu karışımalarında kullandıkları bitki örtüsü arasındaki içerikleri çapraz kontrol ederken ilaçlarımın yanımda olmasını istiyordum.

Yeteneklerimizi ve güçlerimizi birleştirmek için bir şeyler vardı. Yeni iyileşen yaralarım bunun bir kanıtıydı. Henüz bir kalp bağı konusunu açmaya hazır değildim ama Ever büyüsunü kendi yarattıklarımla birleştirmenin yollarını araştırmak gerçek bir başlangıç gibi geliyordu.

Vücudum iyileşirken ve Orin şenlik sonrasıyla uğraşırken sessiz bir yalnızlık içinde iki gün daha böyle çalıştım. Dehşet saçtığım gecenin ardından kasaba halkını pek düşünmemiştim ama Orin'in yapacak çok işi vardı.

"Çok mu çalışıyorsun?" diye seslendi ve notlarımdan başımı kaldırdığımda onu elinde bir tepsi kahve ve işiyle açık kapı aralığında dikilirken buldum. "Biraz kafeine ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Doğrulmadan önce boynumu iki yana doğru uzattım ve sonra gülümsedim. "Kulağa çok hoş geliyor. Teşekkür ederim."

Odayı bir avuç kolay adımla geçti ve tepsiyi çantalarımın yanına . Fincanımı uzatırken başını masaya doğru eğdi.

tomes yığınları. "Şansınız yaver mi? Eski iplikçilerin hiçbiri bitkiler ve şifalı otlar konusunda senin kadar bilgili . Bunun yardımcı olacağını umuyorum."

"Ben de." Dumanı tüten kupaya hafifçe üfledim. "İlaçları karıştırmayı denemek istiyorum ama iplik onarımı olmadan bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmenin bir yolu yok."

"Bunun için hazır mısın?" Dikkatli bir yudum aldı, bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. "Senin ve Vora'nın bulduğu ilaçların vücudunda harikalar yarattığını biliyorum ama seni zorlamak istemiyorum."

"Gerçekten başka seçeneğim yok." Parmağımı fincanımın kenarında gezdirdim. "Basit iplik onarımı kardeşlerimi kurtaramaz ama belki bu işe yarar." Elbette hayatımın ipliğini bir hiç uğruna harcamayacağıma dair daha somut bir kanıtım olmasını isterdim ama keşfedilmemiş bir bölgeye doğru ilerliyorduk.

"O zaman yarın." Orin nazik bir parmakla yanağımı sıyırdı. "Tüm süreç boyunca yanında olacağım. Söz veriyorum."

"Şölenle ilgili her şey halledildi mi?"

Başını salladı. "Willowfell halkı anlayışlı olmaktan çok daha fazlasını yaptı. Yakın gelecekte ek bir etkinlik planlayacağıma söz verdim ve bundan fazlasıyla memnun oldular."

Starglens'ten bahsetmedi. Ya da, sanırım, *Starglen*. Sadece Jules kalmıştı. Kahvemden dikkatli bir yudum aldım ve vücudumu saran soğukluğu gidermeye çalıştım. Blight onları yaşamları için savaşılan vahşi hayvanlar gibi vahşileştirmişti. Önemli olan tek şey hayatta kalmaktı. Neredeyse ölüyor olmalarına rağmen, yaptıkları için onları ya da Orin'in hızlı tepkisini suçlayamazdım.

"Edira." Orin'in sesi sessizdi ve başımı ona doğru eğdim. "Ben iyiyim."

Yavaşça ağzını benimkine bastırdı. Yumuşak, sorgulayıcı ve aynı zamanda son özel anımızdan beri hissettiğim en güven verici şeydi. Damarlarımda yavaşça hareket eden bir ısı toplanmaya başladı. Ayrılmadan önce öpücüğü derinleştirdi ama eli belimde kaldı.

"Bugün ders vermem gerekiyordu." Alnını benimkine bastırdı. "Ama sırf seninle vakit geçirmek için iptal etme eğilimindeyim."

Derin bir nefes aldım ve alt dudağımı ısırarak kirpiklerimin üstünden ona baktım. Bakışları yoğun ve gözleri ağzıma kayarken boğazı düğümlendi.

Sert bir öksürük kucaklaşmamızı böldü ve Orin sinirli bir bakışla Tasia'yı mızraklamak için geri çekildi. Amalyss ile omuz omuza duruyordu,

İkisi de aramızda bakışırken kaskatı kesilmişlerdi.

"Evet?" İkisi de ilk konuşmayı yapacak kadar cesur olmayınca Orin sordu.

Amalyss'in boğazı düğümlendi. "Edira'nın derslerimizden önce eğitime kadar bize eşlik etmesi gerekip gerekmediğini merak ediyorduk. Rorik kahvaltıda bugün tekrar başlayacaklarından ."

Eğitim. İçimi çektim. Yıldızglens'le olanlardan sonra, Rorik'in seanslarımıza devam etmek için daha uzun süre bekleyeceğini düşünmüştüm. Görünüşe göre yanılmışım.

"İyi, ," dedi Orin gergin bir nefes vererek. "Edira'yı dışarıda bekle. Birazdan size katılacak."

Sanki oyalanmak için bir neden arıyormuş gibi tereddüt ettiler. Amalyss giderken başını eğdi ama Tasia kız kardeşini takip etmeden önce bana doğru son bir kez baktı.

"Yarın sadece biz olacağız." Orin son bir kez nazıkçe sıkarak alnıma tüylü bir öpücük kondurdu. "Bölmek yok."

Heyecan iliklerime kadar işledi ve masanın etrafına yığıdığım malzemeleri toplamaya başladık. Sadece dergiler kalana kadar özenle raflarına yerleştirdiğim kitapları bana uzattı.

Başparmaklarını sırtlarına sürterken bakışları sertleşti. "Keşke daha bilgilendirici olsalardı."

Belki de öyleydi.

Şüphelerimi yutarak boğazımı temizledim. "Rowena'nın günlüğünde eksik bir sayfa fark ettim. Bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

Bir an için ifadesi sertleşti. Bir tiksinti parıltısı mı?

Hayal kırıklığı mı? Her neyse, bakışlarında parladı ve bir anda kayboldu, yerini daha kederli bir bakış aldı. "Boş zamanlarında sık sık şiirler yazardı. Belki de burada bir tane ama araştırmasına ait olmadığını düşünmüştür."

Buna inanabilirdim. Belki de Seville'in bahsettiği şu efsanevi mektuplardan biriydi. Eğer ilişkilerini ya da her neyse onu başkalarının bilmesini istemeseydi, onu başkalarının bulması için bırakmazdı.

"Çalışmaları konusunda çok korumacıydı," dedim dergiyi rafa kaldırarak. "Ama bu bir yana, hâlâ önümüzde bir yol var. Kendi sihri mekale olarak Ever ilacının kısmını kullanarak başlamak ve bunun yanıklığı iyileştirme sürecine yardımcı olup olmadığını görmek istiyorum."

Başıyla onayladı. "Yarın için istediğiniz bir şey var mı?"

"Bir liste yazdım." Masayı ve ecza dolabımın yanındaki sıkışık yazılarla dolu kâğıt parçasını işaret ettim. "Bunları hazırlayabilirsen harika olur."

Orin onu aldı ve sayfayı karıştırdı. "Sabaha kadar birkaç şeyi kolayca alabilirim. Diğerleri bir ya da iki gün sonraya kalabilir. Başlamak için yeterli mi?"

"Evet." Göğsümde bir umut tohumu yeşermeye başladı. "Denemek istediğim birkaç farklı taktik var."

"Güzel. Enfekte olmuş geyiklerden biriyle başlayacağız." Orin parmaklarını bir kez daha yanağımda gezdirmek için yanıma geldi. "Ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Bunun üzerine elini benimkinin içine soktu ve benimle birlikte Amalyss ile Tasia'nın beklediği avluya doğru yürüdü, Waterstones birkaç adım . Orin'in derslerle ilgili yorumuna bakılırsa Flix'i bekliyordum. Ama Issa ve annesi? Ossanna sırtını bir ağaca dayamış, dikkatli bir sırtışıla duruyordu. Issa'nın hevesli bakışları hemen Orin'i buldu ve bana kaymadan önce biraz fazla uzun süre kaldı. Koyu renk saçlı Evers üçlüsüne kaşlarımı çattım ve yanımda Orin'in yürüyüşü sertleşti. Sonra iç çekti.

"Ossanna, Briar'la olanlardan sonra oğlunun katılımı konusunda endişeli olmalı." Sert bir el hareketiyle Amalyss ve Tasia'ya işaret etti, onlar da aramızdaki mesafeyi kapattılar. "Onu Rorik'e götürün. Döndüğünüzde derslere başlayacağız."

Midem sıkışmıştı. Ossanna gerçekten Orin'in oğlunu tehdit edeceğinden mi korkuyordu?

"Elbette," dedi Tasia kolunu benim koluma dolayarak. Benim onaylamamı beklemeden yürümeye başladı ve Amalyss de diğer kolumu tutmakta gecikmedi. Omzumun üzerinden Orin'e ve Waterstone'lara son bir kez baktım. Elini Issa'nın omuzlarının arasına koyup kulağına konuşmadan önce Ossanna'ya başıyla selam verdi. Gülüşü yumuşak esintiyle bize doğru gelirken sırtımdan aşağıya doğru bir rahatsızlık hissi yayıldı.

"Waterstone'lar için endişelenme," dedi Amalyss nefesinin , gözlerini yere dikerek. "Orin onların sana yaklaşmasına izin vermez."

Ben de Starglens için aynı şeyi düşünmüştüm ama belli ki kimse bunu tahmin etmemişti.

"Aileler arasında işler ..." Tasia bir an bocaladı, kelimeleri toplamak için ağzını açtı ama bir şekilde onları çıkarmakta zorlandı

dışarı. Sert bir nefes vermeden önce hayal kırıklığıyla burnunu kırıştırdı. "Her zaman gerginler diyelim."

Geçmiş bu işe karıştırmayacağız. Orin'in uyarısının anısı -ve beraberinde gelen hararetli güç gösterisi- zihnimde canlandı. Belki de kızlar Starglens'la olan kan davaları hakkında bir şey söylemekten çok korkuyorlardı.

"Lorelai yüzünden mi?" diye sordum. Starglens'ın saldırısının ardından, Blight'in ulaştığı gerçek beni başka bir şey soramayacak kadar bunaltmıştı. Dagas'ın kızı aklıma gelen en uzak şeydi ve ancak şimdi, gerginlik bu kadar açık bir şekilde yeniden alevlenirken onun adını hatırladım.

Tepeden aşağı inerken Amalyss tökezledi ama hemen toparlandı. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Bazı görevlilerin onun hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum." göz gezdirdim. "Ne olmuş? Yıldızglens'in Orin'e bu kadar kızmasının nedeni o mu?"

Tasia ve Amalyss, birincisi yavaşça nefes vermeden önce ağır bir bakış paylaştılar. "Yıllar önce Orin'in gönül bağıydı."

"O öldü," dedi Amalyss bir nefes sonra. "Orin bunun yanıklık olduğunu söyledi." "Oh." Omzumun üzerinden baktım ama Orin ve Waterstone'lar hiçbir yerde bulunamadı. "O zaman neden ona bu kadar kızdılar? Kimse bir tedavi bulabilmiş değil ki."

"Doğru, ama Dagas bunu asla atlatamadı. Özellikle de buraya taşındıktan sonra kötüleştiğinden beri." Amalyss boynunun yan tarafını kaşıdı ve ben de bu hareketle patlayan, yanıklarla dolu püstülleri hayal ettim. Cazibe için tanrılara şükürler olsun. Bakışlarımla hiç karşılaşmadı, sadece bir süre tırnaklarını inceledikten sonra elini yanında gevşekçe bıraktı.

Bozulmuş mu? Anladığım kadarıyla, Evers'in hastalığı yavaş ve acı verici bir ilerleme gibi görünüyordu. Ayrıca, yayılmayı engellemek için bir bandaj görevi gören cazibeleriyle, insanlar dakikalar içinde ölürken onlar yıllarca dayanabiliyorlardı. Aklım karıştı.

"Orin'in ... çok fazla büyüğü var." Tasia'nın sözleri boğazında düğümlenmiş gibiydi ve boğazını temizlerken kaşlarını çattı. "O çok güçlü."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim mırıldanarak, kardeşlerimin üzerini örten ve onların yaşamlarını koruyan büyü kozasını hatırlayarak. Yine de onları iyileştirmek için yeterli değildi. Henüz değil. Kızların arasına bakarken dudağımı çiğnedim. Yarın, ilaçlarımızı karıştırmayı deneyeceğim. Ama bu işe yaramazsa

...

Onu var etmek için konuşun ve bu sadece gerçekleşebilir.

Seville'in sözleri ya bir kehanet ya da bir lütuftu. Her iki durumda da, benim felaketim gibi hissettim. Ama ben daha fazla düşünmeden Rorik'e ve ata ağacına giden yolu bulmuştuk. Omzuna tünemiş Ywena'yla birlikte bana doğru gelmeden önce Amalyss ve Tasia'ya başıyla selam verdi. İkisi de kolumu sıktı ve başka bir şey söylemeden gittiler. Sabahki olayları gözden geçirirken onların gidişini izledim.

Rorik boğazını temizledi. "Ywena." Elini uzattı ve Ywena onun açık avucuna doğru kanat çırpıp parmaklarının arasında dans etti. "Lütfen Edira'ya geri dön."

Bana katılmayı bekleyen yaratığa bakarken, şenlik zihnimin ön saflarına geri geldi. Rorik'le dansım ve benden nasıl yalan söylememi istediği. Elini sırtımda hissetmem ve elini başka birinin belinde gördüğümde duyduğum alışılmadık rahatsızlık. Aynı el saatler sonra Dagas'ın kanıyla ıslanmıştı.

Çok güzelsin.

Ünlemi hiçbir şey ve her şey anlamına gelen güvenli bir gerçektir. O gece beni kendi eğlencesi için, anlamadığım bir oyunda piyon gibi kullanmıştı. Onun oyuncağı olmaktan bıkmıştım. Buraya eğitim için gelmiştim. Başka bir şey için değil.

Yavaşça Ywena'yı çağırdım ve narin ayaklarını tenimde karşıladım. Boynumun kıvrımındaki tercih ettiği tüneğine dönmeden önce parmaklarımın üzerinde bir nefes oyalandı. Ona yer açmak için saçlarımı kenara ittim ve iç çektiğini duyduğuma yemin ettim.

"hoş geldiniz," diye mırıldandım ona.

"Onu bir daha kaybetme." Rorik uzun bir süre ona baktı ve sonunda bakışlarını yüzüme çevirdi. "Anlaşıldı mı?"

"Onu ben kaybetmedim." Göğsümde bir öfke kıvılcımı çaktı.

Ağacın dibine yaslanırken ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Geceye onunla başladın ve onsuz bitirdin. Ben buna onu kaybetmek derim."

"Bunun sorumlusu Orin'di." Ona ters ters baktım.

Cevap veren bakışları beklediğimden çok daha yoğun bir şekilde içime işledi. "Biliyorum."

Keskin bir nefes verirken ellerimi hayal kırıklığı içinde havaya kaldırdım. "Sen imkansızsın."

"Senin kadar imkansız değil."

"Nesin sen, on yaşında mı?" Saçlarımı geriye doğru çekip, arazide yapacağım ısınma koşusuna hazırlanmak için düzgünce bağlarken ona yan gözle baktım. "İşte bu

Bir çocuktan bekleyeceğim türden bir karşılık."

Suçlamayı reddetme zahmetine girmedim. "Bugün koşmak yok. Nerede olduğunu değerlendirmem gerek."

Sustum.

"Değerlendirmek mi?" "Evet. Otur."

Önündeki boş alanı işaret ederken vücudu gergindi. Yere çöküp bacak bacak üstüne atarken kaslarım birbirine çarptı. Elini kürek kemiklerimin arasına yerleştirmek için arkamda çömelmeden önce sertçe beni iki kez çevrelemesini izledim.

"Bana nasıl hissettiğini söyle."

"Ne?" Omzumun üzerinden ona bakmak için yer değiştirdim ve o da beni tekrar yerime itti.

"Söyle. Bana. Nasıl. Hissettiğini. Hissettiğini."

"Kelimesi kelimesine tekrarlamak sorumu değiştirmiyor," diye karşılık verdim. "Ben *iyiyim*."

"Öyle misin?" Parmaklarının omurgama yaptığı baskı şiddetlendi. "Evet. İyi misin? Tuhaf davranıyorsun." Kaslarım hiç düşünmeden yer değiştirdi ve kendimi ona doğru eğilirken buldum. Sırtımı dikleştirmem için beni zorlamasını, küçümseyici bir şeyler söylemesini bekliyordum. ama o sadece çalışmaya devam etti.

"Her zamanki gibi gıcıkısın. Sanırım bu iyiye işaret." Sözleri her zamanki keskinliğinden yoksundu.

"Rorik, cidden-"

"Herhangi bir fikrin var mı ..." Duyabileceğim kadar sert bir şekilde yutkundum, sanki sözlerini tırmalayan duyguyu bir şekilde geri çekebiliyordu. Endişeye çok benzeyen bir duyguydu bu. Zorla nefes verdi. "Sadece nefes al. *Sessizce*."

. "Beni hizada tutmak için sesimi almaktan daha iyi bir yol var mı?" Birden aklıma Mavis ve onun durgunluğu geldi ve ürperdim.

"Sesiniz sorunun sadece bir parçası."

O de gözlerimi devirdim. "Evet, tanrılar var olmamı yasaklıyor."

"Bu sorunlu bir durum." Parmakları kürek kemiğim boyunca düğümlenmiş kaslara doğru ilerlerken ses tonunda bir şeyler değişti. "Gerginsin." Hatalı bir tendonu izole etmeden ve başparmağını sırtımın derinliklerine sokmadan önce nazik dürtmelerle birkaç yeri test etti. Ywena'nın el ve ayaklarıma tanıdık bir elektrik şoku göndermesiyle aynı anda öne doğru sıçradım.

Yerimde dönerek nihayet dokunuşundan kurtuldum ve ona ters ters baktım. "Tabii ki gerginim. Az önce bana varlığımın sorunlu olduğunu söyledin. Ve üstüne üstlük, unuttuysan söyleyeyim, az önce *saldırıya* uğradım."

"Sanki unutabilirmişim gibi." Kaşlarını kaldırırken elini bıraktı. "Hepsi bu mu?"

Verdiği cevapta o kadar lakayt, o kadar kaba bir şey vardı , onu gördüğümde bastırdığım tüm duygular yüzeye çıktı. Gündemini ilerletmek için benimle oynamasına duyduğum öfke.

Parmaklarının tenimde bıraktığı hissi özlüyordum. Daha fazlasını istediğim için şaşkınlık ve acı, özellikle de Orin'in kollarında huzur bulabileceğimi bildiğim halde. Ve korku. Rorik'in bu kadar ölümcül, bu kadar yıkıcı ve korkunç olmasına rağmen beni kaçtırmaya yetmemesinden duyduğum korku.

"Nazik olmak senin için neden bu kadar zor?" diye homurdandım. Ben tamamen dönüp nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yaklaştığımda olduğu yerde kaldı. "Buraya geldiğimden beri tek yaptığım yardım etmeye çalışmak, peki ne için? Her karşılaştığımızda devasa bir pislik olman için mi? Ailenin geri kalanının sana tepeden bakmasına şaşmamalı. O lanet ağzından güzel bir şey duyduğum tek zaman sarhoş olduğun zamanlardı."

Kaşlarını çatarak bana baktı ve dikkatli bir şekilde takındığı kayıtsızlık perdesi aralanırken bakışlarından bir merak titreşimi geçti. Dudaklarını birbirine bastırarak, yanaklarımın kızarmasına olacak kadar yoğun bir şekilde yüzümü inceledi.

Sonunda, dudakları günahkâr bir sırıtişle kıvrılırken başını öne eğdi. "Ağzımı mı düşünüyordun?"

İçimdeki öfkeli duygular durduğunda gözlerimi kııptım. Sonra geri çekilip burnumu işaret ve başparmağımın arasına sıkıştırırken bir inilti çıkardım. "İmkânsız."

"Aynen öyle. Şimdi arkanı dön." Omurgamın üzerinde küçük daireler çizerek yağurmaya devam ederken ona karşı koymadım. Yüzünden başka bir yere bakmak daha iyiydi. Tanrım, her geçen gün bir şekilde daha da derinleşen bir diken gibiydi. Yine de vücudum onun dokunuşuna doyamazken şikâyet etmek zordu. Ağrıyan her bir tendonum parmaklarının getireceği rahatlama için yalvarıyordu ve ben de onun bu sestten tatmin olmasını engellemek için bir iniltiyi ısırdım.

Sana kasıtlı olarak vereceğim tek acı, seni serbest bırakılmanın zevkini hissetmek için bekletmenin ıstırabıdır.

Tüylerim tepeden tırnağa diken diken oldu ve Rorik'in yüz ifadesini göremesem de parmaklarında küçük bir kıpırdanma oldu.

"Sinirine mi dokundu?" diye sordu,
sesi alçaktı. Hiç sinirlendi mi? "Hayır.
Ben iyiyim."

Ardından gelen sessizlik dayanılmazdı, söylenmemiş sözler aramızdaki boşlukta asılı kalıyordu. Sırtımda anlaşılmaz desenler çizerken bir sonsuzluk geçti, sonunda beni çalışacak kadar rahatlamış bulana kadar. Geri çekilmesini bekledim ama onun yerine öne doğru eğildi ve boynuma doğru yumuşak bir sesle konuştu. "Bugün sadece nefes alma üzerinde çalışalım."

"Neden?" Başımı omzumun üzerinden çevirmek istedim ama bu, az önce kaslarım üzerinde yaptığı muhteşem çalışmayı geri alacaktı. Beni bir arada tutan tendonlar tereyağına dönüşmüşken hâlâ dik oturuyor olmam şaşırtıcıydı. Onun dokunuşuna o kadar uyum sağlamıştım ki ne kadar yakınlaştığımızı fark etmemiştim, ta ki o bacaklarını açıp beni iki yanımdan kavrayana kadar. İki sert parmağını omzuma dayayarak sırtımı göğsüne yasladığında nabzım hızlandı.

Yumuşak sözleri havada süzülmeden önce bir nefes tereddüt etti. "Çünkü bedenim yeterince şey yaşadı."

Farkındalık hislerimi diken diken etti ve tereddüt, *suçluluk* duygusu Rorik'in sözlerinde birden o kadar belirginleşti ki kendiminkini bulamadım. Onun bu olaydaki yerini hiç düşünmemiştim. Ama o ağaçta asılı duran bana nasıl hatırlıyordum. Gözbebeği olmayan bakışlarındaki öfke ve hiddeti. Yumruklarındaki gerginlik.

Ben yanıt vermeyince Rorik boğazını temizledi. "Ve büyüünü kullanırken özellikle nefesini nasıl koruyacağını öğrenmen önemli." Sözlerinin tınısı omurgamın sütunlarında yankılandı. "Bedenim üzerinde bu tür bir kontrol kazandığında, belki de blight ile çalışırken ne kadar güç kullanacağını daha iyi seçebileceksin. Kardeşlerinle bunu başarabilmenin tek nedeni Orin'in sana zamanında ulaşmasıydı."

"Ve bunu biliyorsun çünkü?"

Bir an için kaskatı kesildi, sonra kısık bir kahkaha attı. "Orin söyledi. Başka nasıl bilebilirdim ki?"

"Sen karşımdayken benden nasıl bir şey yapmamı beklediğini hâlâ anlamıyorum." Ata ağacına ve ufka doğru ilerleyen güneşe bakarken zorlukla yutkundum.

"Öncelikle sihrini konuşturmanı *bekliyorum*. Tabii bunu yapmakta da zorlanmıyorsan."

Kelimelerin ağzımdan çıkmasına fırsat vermeden bedenim ay ışığının gücüyle parlıyordu. "Elbette bunu yapabilirim."

"Güzel. Şimdi göğsümün yükselip alçalmasını hisset. Kalbimin atışını." Başını omzuma indirdiğinde nefesi tenimde ılıktı. "Vücudunun da buna uymasını iste. Birkaç dakikada bir nefes alışımlı ve kalp atışımlı yavaşlatacağım. Bakalım ne kadar dayanabileceksin- ve gücünün kaymasına izin verme. İkisini aynı anda sürdürmeye odaklan."

Parıltım duygularımla birlikte keskinleşti ve azaldı. Kalbim vahşi bir at gibi kişniyordu ve Rorik'in sessiz kıkırdaması bana bildiğini söylüyordu. Çünkü tabii ki . Elbette bu egzersiz onun için çok kolay olacaktı. Benim sihrim Evers'inkinin yanında soluk kalıyordu. Karanlıkta göremezdim ya da bir oda ötedeki iğne sesini bile duyamazdım. Onlardan birine karşı koymaya çalışsaydım, Yıldızglens'le olan son mücadelemde de görüldüğü gibi, kaybederdim.

Böyle bir şey tekrar olursa nefes çalışması beni kurtaramaz. "Biliyorsun," dedi Rorik, sözleri bir fısıltıdan öteye geçmiyordu, "bu Eğer zihninin hızlanmasını engelleyebilirsen benim hızıma yetişmen daha kolay olur." "Bu imkânsız bir başarı," diye mırıldandım, sesimi aynı şekilde yükselterek onunki gibi.

Gülümsediğini duyar gibiydim. "Seninkine karşı vücudumu düşünmekle mi meşgulsün?" Bir parça kımıldadı, bir şekilde kendini daha da yakınlaştırdı. "Oldukça dikkat dağıtıcıyım. Buna devam etmek için bir neden daha. Eğer beni görmezden gelebiliyorsan, o zaman kimsenin yapamadığı bir şeyde ustalaşmışsın demektir."

"Kibrin sınır tanımıyor." Kalbim boğazıma çarptı ama ısıltım sabit kaldı. "İplik tamirinde daha iyi olabilmek için antrenman sanıyordum."

"Seni hayatta kalman için eğitiyorum." "Neden?"

Göğüs kafesinin yükselip alçalması yavaşladı ve ben de kendimi onun nefes alıp verme düzenine uymaya zorladım. Sonunda cevap vermeden önce ben yeni tempoya alışana kadar bekledi.

"Çünkü yaşamayı hak ediyorsun."

Çok yumuşaktı. Sözleri akşam esintisinde ancak bir fısıltı gibiydi ama yine de üzerime ağırlık gibi çöktüler.

"bunu hak edip etmediğim değil. Eğer iyileşirsem birkaç yıl içinde öleceğim. Umarım ölmeden önce birkaç kişiyi iyileştiririm."

Alay etti. "Tedavi etmen gereken tek kişiler kardeşlerin ve bu da sadece senin yaşam süreni etkilemeyecekse."

Nefesim ciğerlerimde sıkıştı. Ywena normalden çok daha yumuşak hissettiren bir elektrik sarsıntısıyla karşılık verdi. Ya da belki de benim şokum onun gücünün hissini köreltti. Her iki durumda da, suyun üzerinde seken bir taşın artçı etkileri gibi bir dalgalanma, her şey bir kez daha pürüzsüzleşene kadar ışığımın içinde dalgalandı.

Sesimi bulmam birkaç dakikamı aldı. "Burada bulunma nedenimin tam tersi bu. Ailen-"

Sözümü bitiremeden Rorik sözümü kesti. "Eğer ölmemiz gerekiyorsa, o zaman ölürüz. Ben yeterince yaşadım. Yeterince gördüm. Bu ölümsüzlük saplantısı, işte asıl hastalık bu." Kalın bir şekilde yutkundu ve bu hareket nefesinin daha belirgin bir şekilde yükselip alçalmasına neden oldu. Bedenim de içgüdüsel olarak buna ayak uydurdu. "Hiçbirimiz gerçekten *yaşamıyoruz*."

Uzun bir süre hiçbir şey konuşmadık. Bunun yerine böceklerin cıvıltısını dinledik ve güneşin ufukta batışını, ardında parıldayan yıldızlarla dolu çivit mavisi bir gökyüzü bırakışını izledik. Onun sözleriyle, nefes alıp verişlerinin azalan, kalbinin sırtıma çarpan sabit ritmiyle oturdum. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum, bunun en büyük nedeni evlerinde hastalıktan da öte bir hastalık olduğunu düşünmemdi ve onun sözleri de bunu doğruluyordu. Gece gökyüzünün kararmasını izlerken kalbime derin bir sızı yerleşti.

Tanrım, kardeşlerimi özledim. Sahip olduğum aileyi özledim. Annemin ve babamın hala hayatta olduğu ve günlerimizin kahkahalarla dolu olduğu ailemi. Artık pek bir şey yoktu. Fernglove Malikanesi'nin duvarları arasında böyle bir şey yoktu.

"Aydan daha parlak ve bir o kadar da istikrarlısın." Rorik boynumun kıvrımına doğru konuşurken çenesini omzuma dayadı. "Ben sana dokunurken bile nefesini korumayı başardın. İyi iş çıkardın."

Ortaya çıkardığımız bu garip huzur parçasını bırakmak istemeyerek sessizce güldüm. Malikânenin pencerelerinden tereyağı sarısı ışıklar birer birer canlanıyordu. Her an akşam yemeği için beklenebilirdik.

"Değerlendirmenizi geçtiğime sevindim."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sarhoş değildim," diye fısıldadı. "Ne?" Ne düşündüğünü anlayamadığım için sordum. "Şenlikte. Sarhoş olduğumu söylemiştin."

"Oh." Nereye gittiğini bilmiyordum ve o geceye dair anılarıma bakmaktan ve sanki ayıkmiş gibi hareketlerini çözümlmekten korkuyordum. Bazıları kışkırtıcıydı. Bazıları çileden çıkarıcıydı. Bazıları acı vericiydi. Hepsi de cehennem kadar tehlikeliydi. Yavaşça onun gevşek kucağından sıyrıldım ve serin akşam havasının sırtıma yerleşmesine izin verdim. Sadece bir düşünceyle gücümü geri çağırdım ve dünya etrafımızda karardı. Beni yakından izledi, her hareketimi inceledi.

Eğitim seansımız sırasında yaşanan her şey, sanki bu bir dersten daha fazlasıymış gibi çok çığ ve kişisel hissettirdi. Sanki bu an, günlerimin geri kalanında benimle birlikte yaşayacakmış gibi. Birden kendimi güçsüz hissettim. Onun alanında bir saniye daha nefes alamadım ve gözlerimin arkasına tuhaf bir sıcaklık batarken yoğun duygularımı yuttum.

"Jules için üzgünüm," dedim.

Bu ikimiz için de bir hatırlatmaydı. Bakışlarında vahşi ve vahşi bir şey parladı. Onun alaylarına kanmak çok kolaydı. Yapacak işlerim vardı. Hayatlarına değer vermese bile kurtarmam gereken insanlar ve Evers vardı.

"Edira, bazı şeyler var ..." Boğazı düğümlendi ve yüzünü buruşturdu. Gözlerini kapatıp sert bir nefes aldıktan sonra bir kez daha erimiş bakışlarını üzerime dikti. "Söylenmemiş yüklerin ağırlığını kemiklerimde taşıyorum."

Özür diler gibi konuşmasından nefret ettim. Daha önce, ondan açıklamasını isterdim. Şimdi sadece yorgundum.

"Ben de, Rorik." Ayağa kalktım ve pantolonumdaki kiri temizledim. "Ben de."

Ondan uzaklaşırken, hayatımın ağırlığını -gerçekleşmemiş hayaller ve kalp kırıklıklarıyla, söylenmemiş gerçekler ve yüklerle dolu bir hayat- arkama bakmadan omuzladım. Çünkü onun aksine, hayatta kalmak için yapmam gereken buydu.

O gece akşam yemeğini atlayıp doğruca kardeşlerimin odasına gittim. Tabutlarının dibinde yere uzanırken nefes alıp vermekten başka bir şey düşünmedim çünkü en azından Rorik bir konuda haklıydı: Yaşamayı hak ediyordum.

On sekiz

Ertesi sabah uyandığımda Rorik'le yaptığım antrenman bulanık bir anı olarak kalmıştı. Onun motivasyonunu anlamadığım sürece sözlerindeki gizli anlamı çözmenin bir anlamı yoktu. Duygularımla çok fazla oynamıştı. Orin'le yapacağım işe hazırlanmak gibi yapacak daha iyi işlerim vardı. Dudaklarımda sessiz bir gülümseme belirdi. O yanımdayken her şeyi yapabileceğimi hissediyordum.

Giysilerimi yerleştirirken malikâne sessizdi, gıcırdıyordu. Duvarlar ben hareket ettikçe beni izliyor gibiydi, sanki odasında dinlenen aile reisini iyileştirmenin bir yolunu bulabileceğimi biliyorlardı. Havada yoğun bir beklenti vardı ve hayal kırıklığına uğramamak için dua ettim.

Vora kapıyı çaldığı sırada elimi sarmaşık yeşili bluz ve taba rengi pantolonun üzerinde -Seville'le geçirdiğim günden kalma daha sade, krem rengi bir bralette ile birlikte- gezdirdim. Yanıt vermemi beklemeden içeri girdi, banyo yapmak için bitişikteki tuvalete yönelmeden önce giysilere kısaca göz attı. Konuşmadan beni yıkamasına ve giydirmesine izin verdim. Beni makyaj masasının önüne oturtup kemik rengi tarağını saçlarımda gezdirene kadar konuşmadı.

"Dün yemeğinde yoktun." Kaşlarımı kaldırdım. "Kim tarafından?"

"Orin. Ailenin birlikte yemek yemesini bekliyor ama yalnız kalmak bunu anlayışla karşılar."

"Rorik'le antrenman yaptıktan sonra yorulmuştum." Nefesimi sabit tutarken onun sözlerini duymazlıktan geldim. Vora çalışırken Ywena kucağıma tırmanmış, saçlarımı evcilleştirmesi için ona yer açmıştı.

"O kadarını anladım." Gerektiğinden daha sert çekiştirdi ve ben de aynadan ona kaşlarımı çatarak baktım. "Orin'le yemekte bir anlaşmazlığa düştüler."

Rorik de benim sorunlu olduğumu düşünüyordu. "Nedenini sorabilir miyim?"

Vora ellerini bıraktı. "Rorik bugün iplik tamir edeceğini öğrendi ve çok kızdı. Hazır olmadığını, dikkatin dağınıkken bile gücünü zar zor koruyabildiğini söyledi. Orin aynı fikirde değildi."

Aydan daha parlak ve bir o kadar da istikrarlısın.

Tanrıya şükür oturdum, çünkü Rorik'in ihaneti sanki bacaklarımı altımdan çekip almış gibi hissettirdi. Boğazımda bir ağrı kabarıırken vücudum inanılmaz derecede sertleşti. Paylaştığımız o özel andan sonra hâlâ yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyordu? Sıcaklık damarlarımda dolaştı ve pantolonumun kumaşını yumrukladım. Nereye varmaya çalışıyordu? Nefesime daha fazla odaklanarak yükselen öfkemi dizginledim ve Ywena'nın beni bir kez bile şok etmemiş olmasından memnuniyet duydum.

"Rorik düşüncelerini kendine saklamalı." Aniden ayağa kalktım, makyaj masasından uzaklaştım ve parfüm şişelerini kat kat kaidelerinden düşürme dürtüsüne direndim. Ywena bir an için başımın tepesinde çırpındıktan sonra tekrar boynuma yerleşti. "Onunla eğitimim bitti."

"Edira." Vora koşarak önümde durdu ve ellerini nazikçe kollarıma koydu. "Lütfen."

"Lütfen ne?" Onu başından savdım ve kapıya yöneldim. "değil. Zamanımı ayırmam gereken daha önemli şeyler var."

Kapının kesin bir gümbürtüyle arkamdan kapanmasına izin verdim ve hışımla merdivenlerden aşağı indim. Yemek odasıyla ya da masada bekleyen kahvaltı tabaklarıyla da uğraşmadım. Büyük ölçüde Lydia ya da Clesian'la sohbet etmek istemediğim için, onlar da merakla beni izlediler. Ben mutfaka ilerlerken onların kızları da şaşkınlıkla başlarını eğdiler. Oda, bir istasyondan diğerine koşuşturan, sanki sadece bir kahvaltı değil de bir şenliğe ev sahipliği yapacaklarmış gibi yiyecek, içecek ve zarif ikramlar hazırlayan telaşlı görevlilerle doluydu. Beni fark ettiklerinde oda durma noktasına geldi.

"Bana aldırmayın." Elimi sallayarak onları uzaklaştırdım, umarım bu hareket yeterince emredici olmuştur. Yeni pişmiş bir somun ekmeğe doğru döndüm ve bir dilim kesip üzerine fındık ezmesi sürdüm. Teker teker işlerinin başına döndüler, cilalı mutfak eşyalarının üzerinden bana bakıyorlardı. Fırınlara sıcaklığı

Oyalanacak kadar bunalmışım ve yemek yerken hayal kırıklığımı üzerimden attım. Ayaklarım tabii ki beni Orin'in çalışma odasına götürdü.

Rorik'e neler yapabileceğimi göstereceğim.

Hızlıca yaptığım kahvaltının son kalanını dudaklarımdan silerek Orin'in kapısını usulca .

"İçeri gelin," diye seslendi kâğıtların karıştırılması üzerine.

Seville'in yaptığını gördüğüm gibi odaya daldım, Orin'e doğru ilerlerken her adımda alanı sahiplendim. Kağıt yığınının başını kaldırıp kalemini dalgınca masaya bıraktığında gözleri irileşti. Çalışmamız için bir zaman belirlememiştik ama umurumda değildi. Sadece kollarını hissetmek istiyordum. Masasının etrafında döndüğümde Orin sandalyesinde arkasına yaslandı ve konuşmasını beklemeden kucağına tırmandım ve iki elimle yüzünü kavradım. Ağzım bir anda onunkinin üzerindeydi ve dilim onunkiyle dolanırken dudakları kolayca ayrıldı. Kendimi daha da yakınlaştırdığımda tenimin her santimi aydınlandı.

İnledi ve kalçalarını sıkıca kavradı, ancak alt dudağımla sonra geri çekildi. "Bu selamlaşmayı neye borçluyum?"

"Bugünün getirebilecekleri için heyecan diyelim." Boğazına hafif öpücükler kondurdum. Kalçalarını onunkilere doğru yuvarlayarak arkama yaslandım ve yeşil gözlerinde sıcaklık alevlenirken ona gülümsedim.

"Bütün gün bunu düşünürken nasıl odaklanacağım?" Yanağımla avuçladım, sonra elinin enseme düşmesine izin verdi ve parmakları saçlarımla arasında dolaştı. Kısıtlı bir güçle ağzımı kendi ağzına götürdü ve beni orada, zevkten bir nefes uzakta tuttu.

Onunla birlikte olma düşüncesi karnımın alt kısmında sıcaklık biriktirdi. Ywena'nın şokları da arzumu dizginlemeye yetmedi ama Orin dudaklarını dudaklarımda gezdirirken bakışları ona kaydı. Yüz ifadesinden kızgınlık akıyordu. Bir anda yok oldu ve ardında sıcak ve tehlikeli bir titreme bıraktı. Yumuşak parmaklarımla çenesinden aşağıya doğru inen serseri bir tendonu düzelttim.

"İyi misin?"

İç çekti ama gülümsemesi samimiydi. "Evet. Umarım zamanı geldiğinde seyircimiz olmaz." Başını hafifçe eğerek Ywena'ya doğru salladı.

Dişlerimle kulağını ısırarak, "Onu gönderebilirsin," diye fısıldadım. "Tabii ki yapabilirim." Memnun hırıltısı derinlerde bir yerden kaynıyordu göğsünde. "Ama geyikler zaten bekliyor."

"Daha sonra o zaman," diye düşündüm, hayal kırıklığımı nefesimin kontrolünü yeniden kazanmak için kullandığım aynı verimlilikle maskeleyerek. Kalp atışlarımı.

Orin bakışlarımı tuttu. "Kesinlikle."

Ayağa kalktı, alnıma bir öpücük kondurup beni yere bırakmadan önce beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Elimi hiç bırakmadı. Heyecan ve korku karışımı bir duygu içimde kaynaştı ve uzuvlarımda garip, elektriksel bir his yayıldı. Eski ben, iplik bükmekten ölüm cezası gibi kaçınırdı. Ama Fernglove'lu Edira? Orin'in parmaklarını sıktım, bedenim sadece onun verebileceği bir güvenle dolup taşı. Onun gücü vardı.

Ve yanıklığa son verecek kişi de ben olacağım.

Çalışma odasından birlikte çıktık. Kızlarıyla birlikte salonda duran Lydia ya da Clesian'la konuşmaya zahmet etmedik. Olacakları biliyor olmalıydılar. Bakışları aç gibiydi ama altında yatan umut ipliğini çok iyi tanıyordum, çünkü benim damarlarımda da aynı şerit dalgalanıyordu. Başımı eğerek Amalyss ve Tasia'yı selamladım. Eğer bu evde Mavis'ten başka birini iyileştirecek kadar nazik olmaya karar verirsem, bu onlar olurdu.

Ve Orin.

Rorik'in gergin ifadesi zihnimde parladı ve onu hızla uzaklaştırdım. Ben hazırdım. Olabileceğimi düşünmediği her şey olacaktım.

Sabah çimler sessizdi, orman durgundu. Ahırlara geldiğimizde etrafımızdaki hava nefesini tutmuş gibiydi. Çiftlik sahipleri ortalıkta yoktu ama hayvanların karnı doyurulmuş, ahırları tertemiz yapılmıştı. Malikânenin diğer sakinleri gibi hayvanlar da beklenti dolu yoğun bir dikkatle yaklaşmamızı izliyordu. Orin ahşap ağıl kapısının kilidini açarak bir saman yığınının üzerinde dimdik duran yalnız bir geyiğin önüne geldi.

Canavar, arabayı Fernglove Malikânesi'ne doğru çektiği günkü kadar muhteşem görünüyordu. Kolayca yirmi el boyunda, parlayan soluk gözleriyle bana bakıyordu. Boynuzları devasa boyutlardaydı ve her boynuzun dibinden fişkırان sarmaşıklarla kaplıydı. Parmaklarımı yosunlu derisinde gezdirmek, kürk tutamları arasında açan çiçeklere hafifçe dokunmak için can atıyordum. Her şeye rağmen sağlıklı görünüyordu.

"Bu Zotakoss. Evcilleştirebildiğimiz büyülü canavarlardan biri." Orin hayvana uzandı ve burnuna yumuşak bir el koydu. "Ona kısaca Zota diyebilirsiniz. Uzun yıllardır bizimle birlikte."

Zota cevap olarak kıkırdadı. Buhar burun deliklerinden kıvrıldı ve başını bir yele gibi saran yaprakların damlayan tellerine karıştı.

"Merhaba, Zota." Elimi uzattım ve burnunun önündeki boşlukta gezinmesine izin verdim.

Odağını bana çevirdi ve burnunu parmaklarıma dayamadan önce derin bir nefes aldı. Ağzının uzunluğunu nazikçe okşarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Kolay kolay ürkmez. Oh, ve işte bu." Orin elini pantolonunun ceplerinden birine sokarak kirli beyaz bir kremle dolu küçük, sık bir kavanoz çıkardı. "Denemek istediğin karışımlardan biri."

Onu alıp kapağını açarken sııttım. Ağrı kesici tentürlerimden birinin tanıdık kokusu ve yabancı, çiçeksi bir kokuyla karşılaştım.

Beyaz bir gözyaşı çiçeğinin toprak yaprakları, Evers'ın yeryüzü büyüğü kullanmasına karşılık olarak büyüyen özel bir çiçektir. Neyse ki Fernglove'bu yetenekte ön plandaydı ve Orin bir gece önce ayın ışığı altında topraktan kolayca bir tane çıkarmıştı.

"Teşekkür ," dedim ellerimi merhemle kaplayıp cildime izin verirken. Zota'nın iplerini onarıken bunun yanıklığın etkilerini azaltacağını umuyordum.

"Acele etmeyin ve hazır olduğunuzda başlayın." Orin birkaç adım geri çekilerek Zota'nın ahırının ahşap kaplamasına yaslandı. Kollarını kavuşturup yaratığa bir kez başını salladıktan sonra dikkatini ellerimin Zota'nın burnunun yanında durduğu boşluğa verdi.

Yakınına eğildim ve burnuna doğru yumuşak bir sesle konuştum. "Sana yardım çalışacağım."

Fernglove'a gelmeden önce büyüğü yaratıklar ve onların vahşi doğaları hakkında sadece korku hikayeleri duymuştum. Bu efsanelerden herhangi birinin Zota'ya dayandığından şüpheliydim, çünkü gözlerine bir bakış beni kazandı. Devasa bedeninin ağırlığı altında beni ezebilecek olsa da, varlığında nazik ve kibar bir şeyler vardı. Sanki sözlerimi anlamış ve yardımımı kabul etmiş gibi başını birkaç hararetle eğdi.

Alnımı ağzına yaslayarak gözlerimi kapattım. Kendimi merkezleyip damarlarımda uykuda yatan gücü çektiğimde nefes alışverişim yavaşladı. Kolaylıkla ateşlendi, canlandı ve parmak uçlarıma hoş, dalgalanan bir enerji akımı dolduğunda içimde hızlandı. Açtığımda

Gözlerimin üzerinde sihirli bir parıltı hissettim, aynı zamanda rahatlatıcı beyaz bir ışık parmaklarımı sardı.

Orin'in gücünün hafif kokusu havayı doldurdu ve onun Zota'nın görünüşündeki büyüü kaldırdığını fark ettim. Bir nefesten daha kısa bir süre içinde canavarın durumunun gerçekliğiyle yüzleştım.

Kemik ve sinew'den biraz daha fazlasıydı. Parlak postu gitmiş, yerine kurumuş, kösele gibi derisi dökülmeye yüz tutmuş bir yamalı bohça gelmişti. Zota'nın göğüs kafesi açıktaydı ve kafası, kaba bir askı girişimiyle çıkıntı yapan kırık kemikli bir kafatasından başka bir şey değildi.

Gözlerinin olması gereken yerde cansız ve soğuk çukurlar vardı. Her açıklık yanıklarla çevriliydi ve vücudunun her yerinde mide bulandırıcı sarı püstüller vardı. Parmaklarımın ağzıyla buluştuğuş boşluğuş bakarken elim titredi. Kas ve irinin sümüksü dokusu tenimi kapladı ve sert bir yutkunmayla safrayı bastırdım. Ölümün pis kokusu beni boğucu bir kozayla sararken gözyaşlarım gözlerimin arkasını sızlattı.

Zota'nın nasıl hala hayatta olduğuş beni aşırıyordu.

Nefes almaya devam etmek için kendimi zorlarken göğsüm itiraz edencesine kabardı. Bocalayamazdım. Şimdi olmaz.

"Sen çalışırken ben onun büyüünü kaldıracağım." Göz ucuyla Orin'i beni incelerken yakaladım.

Başımı salladım ve parmaklarımı ıslatan güç neredeyse kör edici bir ışığuş dönüştü. "Hadi daha yakından bakalım."

Zota'nın yaşam iplikleri merkez kütlesinden çiçek açtı ve gevşek bir şekilde gövdesinin etrafına düştü. Katrana bulanmış tellerinde neredeyse hiç hareket yoktu. Birkaçı çoktan taşlaşmış ve toz olup yok olmanın eşiğine gelmişti. Ama umut vardı. Yaklaşan yanıklığın altında hâlâ renk kırıntıları vardı. İpliklere hayretle baktım, tuhaf sessiz deniz mavisi tonunu alırken durakladım.

Kadim canavarların parçalarını varlığına yerleştirdi ve karşılığında ek güç ve kuvvet kazandı.

İlk Ever, Zota'nın atalarından almıştı. Görünüşuş göre hayvani büyü ve güç Evers'in ipliklerinin rengini ve yapısını değiştirmişti. Eğer Zota'nın ipliklerini onarabiliyorsam, Mavis'i iyileştirmenin de bir yolu olmalıydı. Ve kesinlikle kardeşlerimi de.

İlk başta nefes almaktan başka bir şey yapmadım. Yavaşça. Eşit bir şekilde. Belki de Rorik haklıydı. Ona herhangi bir kredi verme fikrinden nefret ediyordum, ama bir şey vardı

Sihrimi güçlendirmek için nefesimi yönlendiriyordum. Kalp atışlarım sonsuzluğa uzanan sessiz bir gümbürtüden başka bir şey olmadığında zaman yavaşladı.

Zota'nın saç tellerinden birine uzandığımda büyü içimde güçlü bir şekilde titreşti. Yavaşça bir tanesini elime doladım ve parmaklarımın arasına aldım. Çürümüş sıvıyı silmeye çalışmaktan daha iyisini biliyordum. Bunu kardeşlerimin telleriyle yapmak, dayanamayacağım bir güçle vuran ani tepkilerle sonuçlanmıştı. Yine de anlamadığım şey, yanıklığın Evers'i neden bu kadar farklı etkilediği idi. Hastalığa yakalanan ölümlüler hızla ölürdü. Ever'lerde ise zehir sanki oylanmak, varlıklarını kasıtlı bir yavaşlıkla yiyip bitirmek için tasarlanmış gibiydi, böylece her santimlerinin yok olduğunu hissediyorlardı.

Zota'nın iplerini onarmaya henüz başlamamıştım ama yanıklığın tenimi sızlattığını hissedebiliyordum. Her düzenli nefes alışımında kaslarımın ve kemiklerimin daha da derinlerine işliyordu ve beraberinde beni tamamen saran, nerede başlayıp nerede bittiğini anlayamadığım zonklayıcı bir ağrı geliyordu. İpliği incelerken görüş alanımda siyah noktalar dans ediyordu. Çamur parmaklarımın arasından kayarken köpürdü ve köpürdü, tenimi öperken buharlaştı.

Bağırsaklarımda dalga yayılan mide bulantısına karşı savaşırken nefes almak fırtınayı atlatmama yardımcı oldu.

Yavaşça ellerimi Zota'nın ipinin etrafında birleştirdim ve gücümün artmasını diledim. Kör edici bir ışık küresi parmaklarımın arasında kırıldı ve gölgeye dair her ipucunu kovaladı. Ancak katran, etimin yaşam ipliğiyle doğrudan temas ettiği boşluklar dışında kaldı. Gözlerimin arkasında acı çiçek açarken kulaklarımı bir cızırtı karşıladı. Her nasılsa, çamurun pişmesini izleyecek kadar uzun süre kendimi tuttum. Birkaç nefes içinde yeniden oluştu, ama bir an için parmaklarımın arasında sessiz deniz mavisinden başka bir şey görmedim.

Heyecan, yükselen rahatsızlıklara karşı geri itti ve iki kolumu da uzattım. Zota'nın telleri uzuvlarımı tamamen sararak cevap verdi ve bir an için hiçbir şey olmadı.

Sonra Zota'nın amansız illeti karşısında gücüm azaldı ya da belki de sihirli merhem etkisini yitirmişti, muhtemelen ikisi de. Bir nefesten kısa bir süre içinde, yanıklığı yakacak keskin bir parıltı olmadan onun ipliklerine sarıldım ve hastalık beni eğitemediğim hayvani bir vahşilikle vurdu. Çürümenin ve malçların iç gıcıklayıcı kokusu ahırı doldurdu ve soluk soluğa kalırken dilimde bunun acı tadını hissettim. Her nefes düzensiz ve keskindi, sanki ciğerlerimi kesen bıçaklar gibiydi.

Kemiklerim kalbimle aynı anda çarpan bir acıyla zonkluyordu. Ama midem çalkalanırken, yetersiz kahvaltımı kusmaya hazırlanırken bile, büyümü dizginlerken Zota'nın iplerinin geri çekildiğini gördüm.

Deniz mavisi ipleri.

Umut, üzücü bir nefes süresince , sonra da salgının kaybettiği zemini kolayca geri kazanmasını izlerken mutlak bir kesinlikle ezildi. Katran, görkemli iplikleri yapışkan bir siyahla kapladı ve yavaşça Zota'nın merkezine doğru solan yapraklar gibi kıvrıldılar.

"Edira!" Orin bağırdı.

Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Tamamen yere yığıldım, gücümün tamamen kaybolmasına izin verirken Zota'nın ayaklarının dibindeki toprak ve samana tutunmaya çalıştım. Orin oradaydı, beni ahır duvarına doğru çekti ve kollarına aldı. Bu hareket beni tekrar sarsmaya yetti ve sallanmam durana kadar gözlerimi kapattım.

Nefes al.

Her şey ağırdı. Ellerim. Uzuvarım. Düşüncelerim. Orin'in kucağının sıcaklığından güç alabildim ama kolları moraran kaslarımı demir gibi kavırıyordu. Kalp atışları kasabanın çan sesleri kadar gürültülüydü; nefesi beni de beraberinde götürmekle tehdit eden çalkantılı bir rüzgârdı. Gözlerimi açmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti. Bir şekilde başardım. Ahırda bir yer seçtim -Zota'nın su yalağı- ve sadece ona odaklandım. Duyularım sakinleşene kadar o benim çapam, tüm dikkatimin nesnesi oldu. Dünya nihayet normal eksenine döndüğünde ve karnımdaki bulantı durduğunda, Orin'e bakma cesaretini gösterdim.

"Ne oldu?" diye sordu, terden ıslanmış bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"," diye .

"Her şey ." Alnını alnıma bastırırken kaşları birbirine çarptı. "Sana hâlâ inanıyorum."

Yorgunluk kemiklerimin derinliklerine yerleşti. "Tekrar deneyeceğim.

Sadece dinlenmem gerek." "Tamam." Şefkatli bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve sonra

Beni kollarına aldı. Bilinçaltımın kurbanı olmak istemedim ama görüşümün kenarlarında çiçek açan karanlığa karşı koyamadım. Bu kadar uzun süre dayanmış olmam, eğitimimin ve Ever ilaçları ile sihrimin birleşiminin bir kanıtıydı. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve iç çektim. Eve dönüş yolunu hatırlamıyordum.

malikane ya da Orin'in beni yatağıma yerleştirmesi. Koşarken ayaklarının toprağıa çarpma sesinden başka bir şey hatırlamıyordum.

On dokuz

Zota'ya tekrar iplik geçirmeyi denemeden önce iki gün geçti. Ve yine başarısız oldum. Günlerce bu böyle devam etti - Orin'in dikkatli gözetimi altında iplik geçirmeye çalıştım ve her seferinde, yaptığım ve cildime sürdüğüm çeşitli merhemlere rağmen başarısız oldum. Tek teselli, hastalıkla her dansımın beni biraz daha güçlü kılmasıydı. Biraz daha sertleşiyordum. Üçüncü seferden sonra iyileşmek için sadece bir güne ihtiyacım vardı. Beşincisinde altı saat. Elbette Orin vücuduma kendini yenileme fırsatı vermek için dinlenmeye ve normal beslenmeye devam etmemde ısrar etti. Onun gözetimi altındaki iplikçilerin çoğu Zota'yla beş ya da altı kez karşılaştıktan sonra bir daha çalışamaz hale geliyordu. Benim durumum daha iyiydi ama uzun vadede ne tür bir hasara yol açtığımı bilmemize imkân yoktu.

Yedinci seferde, sihirli malzemeleri kendi tentürlerimle karıştırmak için ilk fikirlerimin hepsi tükenmişti. Her ilacın bir raf ömrü vardı ve hiçbiri Zota'nın hastalığını tamamen ortadan kaldırmama yetecek kadar uzun süre dayanmadı. Hatta başarısız girişimlerimden birinin ardından kütüphaneyi ziyaret ederek *Nadir Bitki Koleksiyonu ile Sloan'ın Lanetler ve Zehirler Rehberi*'ni aldım ve hiç duyulmamış bir şey hazırlamaya çalıştım. Orin, Vora'yı nadir bitkileri ve malzemeleri alması için gönderdi ve ihtiyacım olanları elde etmesi ley hattıyla bir haftasını aldı. Daha sonra Orin ben birlikte çalışarak vücuduma ikinci bir deri gibi yapışan kalın bir merhem yaptık.

Yanıklık onu birkaç dakika içinde yok etti.

Tüm bunlar boyunca Fernglove'da kardeşlerim dışında kimseyi görmedim. Ama diğer herkesten tedbirli davranarak uzak durdum. Her iplik onarma girişiminden sonra doğruca kamarama gidip banyo yaptım ve kirli giysilerimi poşetledim. Eğer üstesinden gelemeyecek kadar güçsüzsem

Orin hemen üzerime bir büyü tabakası atarak izlerin yayılmasını engelleyecekti. İsteyeceğim son şey istemeden de olsa bir görevliye bulaştırmaktı.

Ferngloves'lar risk altında olmasa da onları hâlâ göremiyordum. Bunun kasıtlı olduğundan şüpheleniyordum -Rin'in istediğim gibi çalışabilmem için beni serbest bırakma yöntemi- ama kendimi Sevilla'dan gelen keskin ve dikkatli bakışları özlerken buldum. Amalyss ve Tasia'nın kahkahalarını. Hatta Rorik'in bitmek bilmeyen alaylarını bile. Bunun yerine, günlerim Orin ve onun cesaretlendirici sözleriyle doluydu. Dokunuşunun sıcaklığı, dudaklarının yumuşak hissi, elini her sıktığımda hissettiğim istikrarlı güvence. Bu beni ayakta tutmaya yetiyordu. Gördüğüm diğer tek kişi Vora'ydı. Ben temizlendikten sonra ilaç sürmek ve kalıcı yansımalar hakkında homurdanmak için ziyaret etti.

Haksız da sayılmazdı. Şimdiye kadar görünüşümü bozan herhangi bir hastalık belirtisi göremedim ama hissedebiliyordum. Hareketlerimde sanki uzuvlarımı çamurda zorluyormuşum gibi bir durgunluk vardı. Beynimin üzerine bir sis perdesi çökmüştü ve kendimi sık sık kitaplarımdaki aynı satırları, kelimeleri tam olarak anlamadan tekrar tekrar okurken buluyordum. Teyzemin başına gelen şeyin bu olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Vora'dan günlüğünü başucuma getirmesini istedim ve her gece yeniden okudum, zihnim zayıflamaya başladıkça onun yapmacık diliyle daha fazla yakınlık hissettim. Yazdıklarının hiçbirisi eskiden kaleme aldığı şiirlere benzemese de, ilk günlerinden son günlerine kadar belirgin bir nitelik değişimi vardı. Her şey keskinleşti. Sertleşti. Sanki sadece gerçekler için enerjisi varmış da başka bir şey için yokmuş gibi.

Ama devam etmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Sanki yanıklık benim de geleceğimi biliyordu, çünkü kardeşlerimi daha büyük bir şevkle kemirmeye başlamıştı. Hemen fark etmedim ama birkaç gece üst üste ziyaret ettikten sonra kollarında ve boyunlarında yeni yaralar oluştuğunu görmeye başladım.

Zaman .

Zota'yı iyileştirmek için yaptığım onuncu başarısız girişimden sonra bir şeyler değişti. Bende değil ama Orin'de. O kadar çok şeye katlanmıştı ki, tekrar tekrar denememi izliyordu, ama her seferinde umudunu şişeleyip geri gömüyordu. Titreyen parmaklarıma bakarken gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Dokunuşunun boşluğunda hissettim. Anlamaya başlayamayacağım seviyelerde izlemek onun için acı verici olmalıydı.

Terden sıırıslık olmuşt bedenime dokunmadan yanıma otururken, "Bu umutsuz bir durum," diye mırıldandı.

Kucaklamasının sıcaklığını hissetmek için can atıyordum. "Çok yakınım. Bunu biliyorum." Bunun bir yalan mı yoksa gerçek mi olduğunu ya da bir önemi olup olmadığını anlayamadım.

Orin başka tarafa baktı. "Seni hayal kırıklığına mı uğrattıyorum?"

"Ne?" Ani hareketle gelen acıyı görmezden gelerek doğruldum. En azından bu tek taraflıydı. Zota seanslarımızdan büyük ölçüde etkilenmedi ve genellikle şu anda olduğu gibi başını bir saman balyasına dayayarak yere uzandı.

"Seni çok mu ?" Orin kafasını boşluğa sallarken içini çekti.

Ellerimiz birbirine değecek şekilde ona doğru ilerledim. "Orin, senin bununla hiçbir ilgin yok."

"Sırf bana inat olsun diye kendini tutmuyorsun, değil mi?" Bakışlarımla karşılaştı ve gözlerinde korkuyu gördüm. Çenesini ovuşturarak, sanki birlikte geçirdiğimiz tüm anları unutmuş gibi beni inceledi. Aramızda filizlenen ateşi. Beni onun hayatını kurtarmayı düşünmeye iten o adı konmamış duyguyu. Tüm bunları sorguladığı gerçeğini... Boğazıma acı verici bir gerginlik yerleşti.

"Bunu nasıl sorabiliyorsun?" Bu bir soru olacaktı ama sesimde bir tonlama yoktu.

"Kimse ölmek istemez." Bakışlarını ellerimize indirdi.

"Bu doğru olabilir ama seni yüzüstü bırakırsam kardeşlerimi de yüzüstü bırakmış olurum." Yavaşça, kararlı bir şekilde parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Ben de senin ölmeni istemiyorum."

Sessizlik bizi sardı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra dünyanın ağırlığını taşıyan bir iç çekti. Parmaklarımla çenesini sabitleyerek, bakışlarımla buluşmaya zorlayabilmek için yüzünü eğdim.

"Orin, ben ..."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona değer verdiğimi, onu *sevdiğimi* söyleseydim. İçim kıpır kıpır oldu. Arada çok fazla başka şey vardı. Hızla kısalan hayatımın uzunluğu. Etrafımızdaki felaket. Kardeşlerim. Onun ailesi.

Yavaşça onu öptüm. "Çok yakınım. Söz veriyorum."

Sonunda gülümsedi. Yumuşaktı ve geniş sırtış değildi ama bu da bir başlangıçtı. Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Senden şüphe etmek istememiştım. Keşke bunu senin için kolaylaştırmanın bir yolu olsaydı."

Onu var etmek için konuşun ve bu sadece gerçekleşebilir.

İşte yine oradaydı. O lanet olası, kışkırtıcı düşünce. Gücümü onunla paylaşmak çok mu kötü olurdu? Sihri beniyle paylaşmaktan çekinir miydi? Hiç sanmıyorum.

Ayak sesleri kulağımıza geldi ve Vora ahırın köşesini dönerek Zota'nın ahırının birkaç metre ötesinde durdu. Bir kez olsun bana bakmadı.

"Böldüğüm için üzgünüm ama Ossanna burada. Varlığınızı rica ediyor."

Orin ayağa kalkarken içini çekti. "Ossanna mı? Neden?"

"Söylemedi," dedi Vora. Malikâneye doğru bakarken sert ellerini önlüğünün üzerinde gezdirdi. "Onu bilirsin. Her zaman bir şeylerin peşinde koşar."

Orin'in gözleri kısıldı. "Gerçekten." Sonra bana: "Bugün kendini daha fazla yorma. Bir molayı hak ediyorsun." Eğilip parmaklarını çenemde gezdirdikten sonra beni derinden . Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde göğsümde bir rahatlama hissettim ve Vora'yla birlikte malikâneye dönerken gülümseyerek başımı salladım.

Öpücüğü beklediğimden çok daha uzun süre aklımdan çıkmadı ve uyuklayan Zota'nın yanındaki bölmede otururken - horultuları böceklerin sessiz cıvıltılarına mükemmel, rahatlatıcı bir fon oluşturuyordu - Orin'le bir kalp bağına paylaşma olasılığını düşündüm. Dünyada ona bağlı olmaktan daha kötü şeyler de vardı. Kısa bir süre önce Seville ile pazarda görülme fikrinden ürktüğümü düşünmek garipti. Şimdi ise kendimi onun kardeşine kalıcı olarak bağlamayı düşünüyordum.

Ayağa kalktığımda vücudum itiraz etti ama daha fazla oturamazdım. Son birkaç hafta içinde iplik tamirinin sonuçlarıyla nasıl daha iyi başa çıkabileceğimi öğrenmiş olsam da, attığım her adıma eşlik eden bir acı vardı. Bunu biraz olsun hafifleten tek şey nefesimi kontrol etmektir. En azından Rorik sonunda bana işe yarar bir şey öğretmişti. Kalp atışlarımın yavaşlamasını istediğimde acı da azaldı. nereye gittiğine dikkat ediyor, onu vücudumun en çok acı çektiği yerlere yönlendiriyordum.

Avlunun sessiz yollarında sürünerek ilerledim, yıkanmak ve sonra yatağa girmek dışında hiçbir şey düşünmeden hareket ettim. Kapıyı açtığımda ev ürkütücü bir şekilde sessizdi, koridorlarda ses ve hareket yoktu. Hâlâ yanmakta olan birkaç mum, çoğu kişinin geceyi burada geçirdiğini gösteriyordu ve cilalı zeminlerde parlak noktalardan çok gölgeler vardı. Karanlığın içinde ilerlerken, alçak bir

hırıltı havayı gümbürdetti. Bakışlarım zemini kesen ince, sert bir ışık huzmesine kaydı. Orin'in çalışma odası.

"Sana onlardan kurtulmanı söylemiştim," diye öfkeleni Orin. Sözlerindeki sıcaklık ve öfke o kadar alışılmadıktı ki kendimi kıpırdıyacak halde bulamadım.

Merak ve korku beni dışarıdaki ulu ata ağacı gibi yere kök salmıştı.

"Evet," dedi Rorik. Ayak sesleri duyuldu ve ardından sanki biri oturuyormuş gibi sandalye ayakları döşeme tahtalarına sürtündü. "İmha et. Öldürmek değil."

Orin ellerini masasına vurdu ve havaya savrulan kâğıtların öfkeli duydum. "Bu ima edildi."

"İmalar daha çok öneri gibidir. Ben sadece beni yapmaya zorladığınız şeyi yaparım." Rorik'in sıkılmış sesi kolayca duyuluyordu ve onu tembelce koltuğuna yaslanmış, başını tavana doğru eğmiş bir halde hayal etmekten kendimi alamıyordum. "Zelyria ve Briar çoktan gittiler. Jules da. Buradaki patlamasından sonra nerede olduklarını öğrenmiş. Beni bu yüzden mi çağırdınız?"

Şok neredeyse nefesimin kesilmesine neden oluyordu ama nefesim kesilmeden önce kendimi tuttum. Briar ve Zelyria'nın ölümlerini görmemiştim, sadece tahmin etmiştim ama Rorik gitmelerine izin vermişti. Göğsümden garip, beklenmedik bir sıcaklık yayıldı.

"*Jules rüzgâra kapıldı.*" Kelimeler Orin'in dudaklarından dökülürken sertti. "Bundan senin de sorumlu olduğuna şüphe yok. Bana kasten meydan okudun. Ossanna onları topraklarından geçerken görmemiş olsaydı haberim bile olmazdı."

Çalışma odasından yayılan büyü, hissedilir dalgalar halinde salonu dolduruyordu ve ben içgüdüsel olarak nefesimi en sık, en seyrek ritme kadar yavaşlattım. Gölgelemin içinde saklandım, heykeller ve saksı bitkileri tarafından gizlendim. Hiç ses çıkarmadım. Hareket etmedim. Orin'in gücü kadar baş döndürücü, her şeyi tüketen bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim. Boğucu bir baskıcılığı vardı ve boşalmaya yüz tutmuş bir yaz fırtınası gibi havada asılı duruyordu. Kulaklarımda uyarı zilleri çaldı. Eğer bu onun büyüünün sadece yüzeydeki haliyse, bununla başa çıkabilir miydim? Hatta onun kalp bağı olabilir, gücünü bedenime kabul edebilir ve aileme yardım etmek için kullanabilir miydim?

"Ossanna," diye alay etti Rorik. "Ne baş belası ama. Yine de beni ilgilendirmiyor."

"Beni sınama, Rorik." Orin'in sesi ölümcül derecede sakindi. "Tehlikede olan çok şey var."

Konuşma durdu ve onlardan biri beni gizlice dinlerken yakalarsa diye ayrılmak üzereydin ki Ywena aniden başladı. O ana kadar köprücük kemiğime dayanmıştı ama şimdi başını kapıya doğru çeviriyordu. Hafif bir ses çıkardı; evin gece için yerleşmesinden kaynaklanmış olabilecek sessiz bir gıcırtı. Sonra sanki bana olduğum yerde kalmamı söylüyormuş gibi göğsüme yaslandı.

Rorik'in sesi öncekinden biraz daha yüksek gibiydi. "Seni sınamak en sevdiğim eğlencedir. Babam bile buna engel olamadı."

Alçak bir hırıltı havada kaynadı. "Onun evervow'u bizi korumak içindi ama sen hâlâ sırf ona inat bizi riske atmanın yollarını arıyorsun. Harekete geçmeden önce düşün, yoksa meseleyi kendi ellerime alırım."

"Hayır, yapmayacaksın." O sırada biri ayağa kalktı ve kapının önüne doğru ilerledi. Rorik. Geniş sırtı küçük çatlağı dolduruyordu ama parlatılmış buklelerinin görebiliyordum. Sözlerinin sıcaklığı koridoru doldurdu. "Bunu yapamayacağını biliyorsun."

Orin, "Bir gün bunun bir yolunu bulacağım," dedi.

Orin'in sözleriyle tüylerim diken diken oldu. O kadar ölümcül bir eminlikle konuşmuştu ki söylediklerini anlamam bir anımı aldı. Bir evervow mu? Babaları tarafından mı bırakılmıştı? Neyi içeriyordu ki? Ve neden?

Rorik karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Göreceğiz bakalım."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu konuşma çok fazla kişisel, çok fazla geçmişle dolu gibiydi. Orin'in zorlukla kontrol altına aldığı öfkesinin tadını hâlâ alabiliyordum. Yavaşça uzaklaşırken tenimde ürperti dolaştı ve Orin'in hakareti peşimden geldi.

"Böceklerinize ve içinde yaşadıkları pisliğe geri dönün. Bu sana yakışıyor."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ama ayaklarımdan ses çıkmıyordu. Nefesim bile açık pencerelerden birinden evin içine doğru sürüklenen düzensiz bir akımdan başka bir şey değildi. Kendime sakın kalmayı, hareket etmeye devam etmeyi ve odamın güvenli sınırlarına ulaşana kadar gözden uzak kalmayı vasiyet ettim. Ama tam merdivenleri dönüp rahat bir nefes almak üzereyken, soluk tenimin parıltısı ve halı kaplı yolluk üzerinde hafif ayak sesleri beni olduğum yerde dondurdu.

Ama bulunacak hiçbir şey, hiç kimse yoktu.

Siktir et bu evi. Eğer beni yere kökleyen Ever'ın büyüğü değilse, koridorlarda uçan bir ruhtu. Burada huzuru bilen biri var mıydı? Sessiz mi? Rahat mı? Bundan cidden şüpheliydim. Bir süre boşluğa baktıktan sonra

dakikada koridorda yalnız olduğumu teyit ettikten sonra merdivenleri sürünerek ve odama doğru ilerledim.

Kapıyı kapattım ve kilitledim ama bunun bir önemi olduğundan şüpheliydim.

Çabucak yıkandım ve sonra kendimi yatağa attım. Neyse ki uyku beni çabucak aldı. Rüyamda Zota'nın altın böceklerle kaplı kurumuş bedenini gördüm. Orin ve Rorik'i arkalarındaki çürüyen malikâneye bağlayan katran karası bir yanıklık ipliğini. Seville'in mağrur kahkahası ve aynı anda hiçbir yerden ve her yerden gelen *evervow* kelimesinin fısıltısı. Dalgalı giysileri ve ağır gözleriyle ruhumun derinliklerine işleyen bir hayaletin.

Ve ben tüm bu kaosun içinde boğuluyorum ama kimseyi kurtaracak gücüm yok.

Ben de dahil.

Yirmi

Ertesi sabah Zota'nın tek başıma oturmuş, yaban mersini ve şekerle dolu bir çöreği karıştırıyordum. Çalışma odasına uğradığımda Orin çoktan uyanmış ve çalışıyordu; yazmakta olduğu mektubu bitirir bitirmez bana katılacağına söz vermişti. Ben ayrılmadan önce bakışlarını belli belirsiz bir noktaya dikti ve sıcak bir büyü boşluğu doldurdu. Geldiği gibi hızla kayboldu ve sonra Orin başını salladı. İpliklerini inceleyebilmem için Zota'nın büyüsunü kaldırmıştı ama gerçek bir iplik onarımı için beklememi rica etmişti. Öyle bile olsa, henüz gücümü ateşlememiştim. Onun yerine öylece oturdum. Her şey sessizdi. Malikane. Çimler. Ahırlar. Fernglove nefesini tutmuş, ne yapacağımı bekliyordu. Ve ben bilmiyordum.

Orin'i kontrol edip kahvaltı etmeden önce kardeşlerimin odasına uğramış ve bir kez daha hastalıklarının hızlandığını görmüştüm. Daha fazla yara, daha fazla kabarıklık, damarlarında daha fazla siyah çamur nehri. Soluk tenleri sanki yeni yıkanmışlar gibi parlak ve nemliydi ama ben daha iyi biliyordum. Vücutları onları canlı canlı pişiriyordu. İplerini de kontrol ettim ve onları gevşek ve katranla kaplı, çerçevelerinin etrafında gevşekçe kıvranırken bulduğumda şaşırmadım.

İç çekerek çöreği büyük ölçüde dokunmadan yere bıraktım ve ellerimi gökyüzüne doğru uzattım. Bir şeyler bulmam gerekiyordu. Hızlıca.

Zota neşelendi ve terk edilmiş kahvaltımı hedef alarak hevesle başını salladı. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. En azından seanslarımız onun kişiliğini tüketmemişti. Vücudunu yiyip bitiren bu hastalık olmasaydı ne kadar dinç olacağını merak etmeden duramıyordum. Keki alıp ona uzattım ve hiç tereddüt etmeden avucumun içinden yedi. I

Ellerimdeki tükürük ve kırıntıları fırçaladım ve bluzumun yakası kanadına sürtünürken Ywena boynuma doğru kaydı.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandım, saçlarımı geriye savurdum ve iki parmağımı tünek olarak ona uzattım. "Aç mısın? Ne yiyorsun ki?"

Görevini bırakmadan önce nefes alış verişimin düzenli olduğundan emin olmak istercesine bir an omzumu yoğurdu ve sonra elime doğru kanat çırttı. İğne inceliğindeki dili ağzından çözülerek yaban mersininin bulaşmış bir damlasını sıyırdı. Rorik onu beslemem için bana hiç talimat vermemişti ve o da nadiren yerini terk ediyordu. Diliyle birkaç gıdıklayıcı tur daha attıktan sonra uçtu ve beyaz bir çiçek kümesinin yanında toprağa düşmeden önce başımın etrafında dans etti.

Ayaklarıyla taç yapraklarını sıyırmasını ve sonra dilini çiçeğin merkezine daldırıp nektar aramasını sessizce izledim. Kısık bir iç çekiş büzülmüş dudaklarımın arasından süzüldü. Ölmekte olan bitkiden fazla bir şey alabileceğinden şüpheliydim. Tıpkı malikânenin geri kalanı gibi güzel görünmesi için süslenmişti ama eğer Orin'in söyledikleri doğruysa, o zaman burada yaşayanlar kadar kötü durumdaydı. Yine de Ywena . . .

Zihnimde bir anı canlandı.

Yanıklık biyolojilerini değiştirmiş gibi görünüyor, ancak onları öldürmek yerine hastalıklı bitkilerle beslenmelerine izin veriyor.

Dizlerimin üzerine tırmanıp kendimi Ywena'ya yaklaştıırken neredeyse Zota'yı tekmeleyecektim. Yanıt olarak durakladı ve başını bana doğru eğdi.

"Devam et. Yemeye devam et."

Eğer bir güve gözlerini , Ywena da kısdı. Ama sonunda yumuşadı ve bir kez daha çiçeğin özünden derin derin içti. Rorik'in sözleri havada asılı kalırken gücümü ateşledim ve iplik bükme büyümün etrafımda çiçek açmasına izin verdim. Zota'nınki gibi, Ywena'nın iplikleri de sessiz bir deniz mavisiydi, ama güzel tonlarını bozan tek bir siyah katran izi bile yoktu. En azından ilk başta. Ama sonra Ywena sonunda çiçekten kalan yaşam kırıntısını da güvence altına almış olmalıydı, çünkü dilini tekrar ağzına kıvırdı ve beraberinde getirdiği her şeyi yuttu.

Asi saç tellerinden birinin üzerinde siyah damlacıklar oluştu ve tüm ipliği hızla yapışkan, katran benzeri bir maddeye bulayarak tembel dönüşünü durdurdu. Bir an için başka hiçbir şey olmadı. Ywena ön ayaklarıyla yüzünü ovmaya devam etti ve başka bir hastalık belirtisi göstermedi. Diğer iplikleri hâlâ vahşi ve özgürdü, hastalıklı ipe tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Bu atıştırdığı ilk çiçek olamazdı, peki nasıl?

Ywena'nın içinden sanki serin bir esinti kanatlarını gıdıklamış gibi bir ürperti geçti. Hastalıklı iplik seğirdi. Ve sonra aniden kıvranmaya başladı, hepsi birbirine dolanana ve yanıklıkla düğümленene kadar kendini her yoldan sapmış telin etrafına sardı. Nefesim kesildi ve parmaklarımı uyuşukluk kaplarken ağzımı kapattım. Sürünen mürekkep siyahı hastalık, her bir ipliği kaplayana kadar diğer tellerine de yayıldı.

Ywena değil. Ona doğru koşarak ellerimi vücudunun iki yanına koydum, saç tellerine dokunmadım ama titreyen parmak uçlarımı yaklaştırdım. O benim için bir sabit haline gelmişti. Onun nazık şoklarına, ayaklarının boynumu hafifçe öpmesine, kanatlarının kulağımda çırpınmasına alışmıştım. Onsuz olmak istemiyordum.

Parmaklarımın arasında beyaz bir ışık oluştu ve kendimi bir kez daha iplik tamirine vermek üzereydim ki Ywena "*Bekle*" der gibi tek gözünü açtı.

Saç tellerindeki katran güzel bir şeye dönüştüğünde donup kaldım. Yapışkan çamur ya da esintiyle sürüklenip giden çatlak toz yerine, yanıklık merkezine doğru akan parıldayan bir mürekkebe dönüşmüştü. Kademeli yanıklık vücuduna akıyor, hızlı akan nehirler gibi yaşamının ipliklerinden aşağı akıyordu. İplikleri bir an karanlıktı; bir an sonra ise tamamen yanıklıktan arınmıştı.

Eğer gücüm aktif olmasaydı onu asla göremezdim. "Ywena," diye fısıldadım. Tek buydu. Yutmuştu ve hastalıkla bir bütün haline gelmişti ve o tamamen iyiydi. Sanki bu gerçeği vurgulamak istercesine uçtu ve boynuma yerleşmeden önce başımın tepesinde dans etti.

Başımı Zota'ya doğru salladım. Büyüm hâlâ bozulmamışken, onun yanık saç tellerine baktım. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Hastalığı sifonlayamıyor, ipliklerinden çekip hastalığı dışarı atamıyordu. Ama Ywena yapabilirdi. *Yapabilirdim.* Her yerden kaynaklanıyor gibi görünen bir hastalığı yeniden dikmek için imkânsız bir iplik aramak yerine, ya sadece onu alsaydım? Ywena'nın çiçeğe yaptığı gibi Zota'dan hastalığı uzaklaştırsam? Hepsini alabilir miydim? Bu süreçte hayatımın ne kadarını kaybederdim?

Yaşamayı hak ediyorsun.

Rorik anılarımda bile ısrarcıydı. Sözlerini bir kenara iterek odağımı Zota'ya çevirdim. Şimdilik teorimin doğru olup olmadığını görmem gerekiyordu. "Ywena," dedim Zota'yla bakışlarımı ayırmadan onunla konuşurken,

"Başka bir yere tüneyin. Kendi güvenliğiniz için."

Amacımı sezmiş olmalı, çünkü hiç tereddüt etmedi. Kanatlarını birkaç kez çırparak ahırın ahşap parmaklıklarına konmak için uygun bir yer aramaya başladı. Tenime baskı yapmasa bile Rorik'in öğretilerini unutamıyordum. Onları beynime, ciğerlerime kazımişti, böylece her nefes güçle doluyordu. Büyü.

Alabaster ışığı etrafımda büyüdü ve tüm bedenimi kaplamasını diledim. Her santimini. Ay ışığının kendisinden bir dikiş haline gelmiştim ve sadece Zota'nın ölmekte olan ipliklerine odaklandığımda dünya yok oldu.

Nefesimi tutarak kollarımı iki yana açtım ve felaketi karşıladım. "Gel."

Hastalıklı iplikleri ölümcül bir etkinlikle bana doğru süzülüyor, zehirlerini akıtmaya hevesli yılanlar gibi bacaklarımın ve kollarımın etrafında kayıyordu. Zihnim iplik ustalarının günlüklerinden birine geri döndü, ipliklerin belirli şekiller almaya zorlanması için sıkıştırılması ve inceltilmesi ile ilgili bir not vardı.

Bu onun son girişi olmuştu ama bir şeyler doğru hissettiriyordu.

Bir teli işaret parmağımla başparmağım arasında sıkıştırarak iğne gibi şekillendirdim ve derimin derinliklerine batırdım. İğne kolaylıkla geçerken acı patladı ve havayı kavuran keskin, metalik büyü tınısıyla ırkildim. Zota'nın ipliğini koluma diktim, hastalığı derime ördüm ve varlığımı onunkine bağladım. İlk ipliği damarlarıma sokar sokmaz, geri kalan dallar da hiç istemeden içeri daldı. Binlerce iğnenin keskin batışı uzuvlarımı perişan ederken, hastalık kemiklerimin derinliklerine dikildi. O katrana bulanmış dallar beni Zota'ya sanki onun kuklacısıymışım gibi bağlıyor, yanıklığın ondan bana geçmesini sağlıyordu.

Nefes almakta zorlanırken boğazım sıkıştı. Bir yumruk iç organlarımı yakalamış ve onları şiddetle düğüm haline getiriyordu ve kontrol edilemeyen bir titreme vücudumu ele geçirdi. Çalıştıkça kemiklerimden acı fışkırıyordu ama duramıyordum. Kollarımdan, bacaklarımdan, kaburgalarımdan parçalanıp koptu. Ekşi malç ve çürüme kokusundan ve kanımı pişiren bir sıcaklıktan başka bir şey yoktu. Kulaklarımı öyle bir çınlama doldurdu ki diğer tüm sesler kayboldu. Görüşüm kaybolunca paniğe kapıldım.

Neden bunu yapabileceğimi düşündüm ki? Dizlerim yere çarparken göğsüm titredi.

Kardeşlerim... düşüncelerimin üzerine bir sis çökerken beynim çığlık attı, isimlerini ve anılarımı alıp götürdü.

Ben hiçbir şeydim. Hiçbir şey.

Nefes al.

Kürek kemiklerimin arasında sanki bir el hafifçe sırtıma yaslanıyormuş gibi hafif bir sıcaklık oluştu.

Nefes al.

Yavaşça. Kasıtlı olarak. Burnumdan ağır bir nefes alıp tutarken çenemi sıkıttım. Sonra gevşettim. Göğsümdeki baskı bir parça azaldı.

Tekrar.

Başımı arkaya doğru eğerek, nefesimle dünyanın enerjisini içeri davet ettiğimi hayal ettim. Willowfell kırsalının tatlı, çiçeksi esintisiyle yaşamın ciğerlerime dolduğunu hayal ettim. Aile üyeleri arasında teneke fincanlarda paylaşılan taze kahvenin tadını hayal ettim. Kardeşler. Beni sıkıca tutan sıcak kolların hissini hatırlarken böceklerin vızıltısının kulaklarımı doldurmasına izin verdim. Beni koruyan.

Görüşüm malikânenin sesleriyle birlikte geri döndü ama hayatımın hislerine odaklanmayı bırakmadım. Zota'nın önünde diz çöktüm ve avuçlarımı toprağa dayayarak ahırının serin zeminine tutunmaya çalıştım. Nefes alışverişlerimin zorlaştığını ve uzuvlarımın acıyla delik deşik olduğunu belli belirsiz fark etsem de durmadım.

Çünkü işe yarıyordu.

Hastalıklı maddenin Zota'nın ipliklerinden süzülüşünü hastalıklı bir hayranlıkla izledim. Yapışkan, boğucu madde gitmişti. Yanıklık sıvılaşarak, ipliklerinden aşağıya ve damarlarıma doğru kayan huzurlu siyah mürekkep nehirlerine dönüşmüştü. Zota'nın iplikleri temizlendiği anda, vücudunun etrafında dönmeye başladılar, hastalıktan mutlulukla arınmış ve acı verici bir şekilde enfesti. Zota'nın güzelliğinin geri dönüşünü görünce boğazım tılandı. Yüzünün çukurluğu dolmaya başladı, gevşeyen deri parçaları yapraklar gibi toprağa düşüyordu. Kasların ve tendonların üzerinde taze bir deri oluşmuş ve bunlar artık hayatla dolmuştu. Postu parlaktı ve yelesi parlıyordu. O efsanevi ve güzel bir geyikti ve şu anda vücudumda yaygınlaşan hastalık olmasaydı, hasta olduğunu asla tahmin edemezdim.

Tüm bunlar olurken Zota kıpırdamadan duruyordu ama şimdi tam boyuna ulaştı ve sıcaklık ve neşe dolu uzun, tiz bir homurtu çıkardı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve onları silmek için gittiğimde parmaklarımı görünce sustum. Bedenim hâlâ siyah gecenin boşluğunda sıırılsıklamdı ama tenimin genişliğinde kör edici beyaz küçük noktacıklar açıyordu. Yıldızlar. Büyüm beni yiyip bitirmeye başladığında kozmosun vücut bulmuş haliydim.

yanıklık. Zota gibi ben de temizlenene kadar en son kararan parmak uçlarım oldu.

Bundan bir an sonra gücüm tükendi ve yaptığım şeyin ağırlığı bedenime çarptıkça tamamen yere yığıldım. Ama ne kadar ağrım olursa olsun, kafatasımdaki kıymık acısı ne kadar büyümeye devam ederse etsin, dünya ne kadar dönerse dönsün ya da yorgunluk beni ne kadar dibe çekerse çeksin, sadece neşe vardı.

. Bu süreçte kaç ipliğimi feda ettiğimi sadece tanrılar biliyordu, ama bir şeyleri iyileştirmiştım.

Bu hareket yüzümdeki kasları oyan bir bıçak gibi gelse de gülümsedim. Gülümsedim çünkü uyandığım sürece kardeşlerimi kurtarma şansım vardı. Mavis'i kurtarabilirdim. Ve belki, *belki* Orin'i bile.

Dünya kararırken gördüğüm son şey Ywena'nın uçup gitmesiydi. Orin gelirdi. Her zaman gelirdi.

Yirmi Bir

Ne kadar zaman kaybettiğimi bilmeden uyanmaktan gerçekten yorulmuştum. Her şey kaskatı kesilmişti ve düşüncelerim bulanıktı, bunu söyleyebilirdim ama en azından uyanıyordum. Gözlerimi açarken pürüzsüz çarşafların altında kıpırdandım. Odam sessizdi, perdeler çekiliydi. Komodinin üzerinde, yanında boş bir şişe olan bir kupa duruyordu ve daha iyi bakmak için dirseklerimin üzerine çıktığımda hiç sıvı kalmadığını fark ettim. Kesintisiz bir kaşıntı boğazımı gıdıkladı ve birkaç adım ötedeki şifonyerin üzerinde bir sürahi su gördüm.

"Elbette," diye homurdandım, uzaklara bakarak. Çarşaflar ne kadar rahat olsa da, susuzluğumu giderme fikri daha cazipti. Uzun bir nefesle kendimi destekleyerek, kendimi hareket etmeye zorlarken bir acı saldırısına hazırlandım. Ve hiçbir şey bulamadım. Kaşlarımı çatarak yatakta dik oturdum ve ayaklarımı yan tarafa doğru salladım, hareketin kolaylığı karşısında şaşırdım. Ayak parmaklarımı oynattım. Parmaklarımı. Bileklerimi döndürdüm ve boynumu bir yandan diğer yana uzattım. Hiçbir şey yoktu. Zekice, ayağa kalktım. Dünya kendi ekseninde duruyordu. Hiçbir şey olmadı.

İçimde bir huzursuzluk vardı. Ne kadar zamandır dışarıdaydım? Noam ve Nohr zihnimde canlanınca, su ihtiyacı hemen bir kenara bırakıldı. Yanıklığı iyileştirdikten sonra bu kadar sağlıklı olsaydım ... Aylar olabilirdi. *Aylar*. Kapağı doğru döndüm ve Vora odaya girmeden önce yolu yaralamıştım. Durakladı, paniklemiş yüz ifademi şöyle bir süzdü ve sonra gözlerini devirdi.

"Bir hafta oldu. Hâlâ hayattalar." Perdelere doğru ilerlemeden önce bir tepsi yemeği sehpanın üzerine bıraktı. Kuvvetli bir çekişle perdeleri iterek açtı.

"Daha uzun süre uyuyacağını umuyordum."

"Bir hafta çok uzun bir süre." Bakışlarım onunla kapı arasında gidip geldi. *Yaşıyor.*

"Evet, seni görmedim." Vora su sürahisini kaptığı gibi komodine doğru yürüdü, fincanı kaptı ve pratik bir kolaylıkla doldurdu. İçeceği bana uzattı. "Öldüğünü sanmıştım."

Suyu bir çırpıda boşalttım ve yeniden doldurması için ona uzattım. "O kadar kötü mü?"

Başını salladı. "Gece kadar soğuk. Terden sıırılsıklam olmuş. Nabızı neredeyse hiç atmıyor." "Peki ya Zota?"

"Şu anda tek endişen bu mu? Gerçekten." Bardağımı doldurdu ve sürahiyi gereğinden fazla güç kullanarak yere bıraktı. "Zota iyi. İyileşti. Orin kendinden geçmişti. Genç bir çocuk gibi sersemlemişti."

Düz sesi, içimde giderek artan heyecanı yatıştırmak için çok az şey yaptı. "Bunu yapabileceğimi biliyordum."

"Ama ne pahasına?" Vora arkasını dönüp sehpaye yöneldi; ekmek, peynir ve etten oluşan küçük bir tabak hazırladı ve oturmamı işaret etti.

"Durumunun ne kadar kötü olduğunu ne kadar vurgulasam azdır."

"Hiç öyle hissetmiyorum." Kanepeye uzandım ve tabağı elime aldım. Doyumsuz bir açlık içimi kemirdi ve ekşi mayalı kalın bir ekmek parçasını ağzıma attım.

"Çünkü sana ilaç verdim." Gözünü bile kırpmadı. "Seni uyutmak için senin tentürlerinle Ever ilacının bir karışımını kullanarak bir uyku ilacı hazırladım."

Tentürlerim. Yavaşça çiğnedim, daha fazla insanı kurtarmak istiyorsam elimde hangi ilaç karışımını bulundurmam gerektiğini merak ediyordum. "Ne kullandın?"

"Kediotu, lavanta, 'uyku' başlıklı şişelerinizden biri. En azından isimlendirme kurallarınız açık. Sonra da hepsini karıştırmak için birkaç nadir bitki ve büyü."

Daha sonra bu nadir bitkilerin bir listesini almam gerekecek. "Teşekkürler."

Beni yerken izlerken gözleri kısıldı. "Bana teşekkür etme. O benim lordumdu ..." Devam etmeden önce sanki bu cümle dudaklarından kazara dökülmüş gibi yüzünü buruşturdu. "Kendi güvenliğin için altında kalman konusunda ısrar etti. Ve kimsenin senden kısa sürede tekrar iyileşmeni talep etmesini engellemek için."

Orin. Göğsümde bir sıcaklık belirdi. "Zota'yı başka kim biliyor?" "Herkes biliyor." Dudaklarını büzdü. "Eğer uyanık olduğunu bilselerdi, onlar-"

Sanki bu düşünce onu çağırmiş gibiydi ve Orin sessizce kapıyı açarak kafasını odaya soktu. Elimde yemeğim, yanmayan ateşin yanında oturduğumu görünce sustu ve sonra gülümsedi. Bir anda yanımdaydı ve yüz hatlarındaki çocuksu çekicilik, sonsuz yeşil gözlerindeki saf heyecan beni büyüledi.

"Edira," diye mırıldandı.

Adım dudaklarında soluk soluğaydı ve kalbim küt atıyordu. "Merhaba."

Orin benimle göz temasını kesmeden Vora'ya "Bizi yalnız bırak," dedi. Önümde diz çöktü ve elleriyle dizlerimi kavradı ve lanet olsun ki kendimi bir kraliçe gibi hissetmedim. Bu bağlılığa ve hayranlığa layık biri gibi. Yemeğimi bir kenara bıraktım ve ellerimi onunkilerin üzerine koydum. Sıkıca kavradım.

Vora dudaklarını büzdü. "Orin, sanmıyorum-"

"*Lord* Orin," diye hızlıca araya girdi, beni biraz daha sıkıca kavradı. Kaşlarım birbirine çarptı. Beni bakarken yakaladı ve ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim, Vora. Edira'nın uyanmasını beklerken çok gergindim. Lütfen biraz yalnız kalabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Vora. Bir an duraksadı ve gözlerinde pişmanlık titreşti. Bunu itaatkâr bir yüz ifadesinin arkasına saklamadan önce bir anlığına görme şansım oldu. Neden böyle bir üzüntünün yüzünü gölgelediğini anlayamasam da, özellikle de son keşfinin ardından, bu bana yapıştı. Derimin altında, kaslarımın derinliklerinde, ulaşamayacağım bir yere yerleşmiş bir kıymık gibiydi. Giderken kaşlarımı çattım ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapattım.

"İyi misin?" Orin yüzümü avuçladı ve bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Sıcaklığa, neşeye ve umuda geri döndüm. Bu, Vora'nın tohumlarını attığı şüpheyi yok etmeye yetti ve onun dokunuşuna yerleştim.

"Ben yaptım."

Gözleri parladı. "Biliyorum. Edira, sen . . . inanılmazsın. Bana her şeyi anlat."

Ve anlattım da. Ona Ywena'da şahit olduklarımı -ki Orin'in dinlenmemi istemesi sayesinde henüz dönmemişti- ve bu teoriyi kendi büyüme nasıl uyguladığımı anlattım. Zota'nın illetini bedenime nasıl diktiğimi ve onu nasıl içime çektiğimi, hastalığı onun ipliklerinden nasıl temizlediğimi. Nasıl neredeyse unutulmaya yüz tuttuğumu ama yine de kendimi geri çekmeyi başardığımı. Ona Zota'nın ipliklerinin ne kadar güzel olduğunu anlattım.

"Ve yakında Mavis'in ," dedim sessizce, bakışlarıyla buluştuğumda. "Ve Noam'ın ve Nohr'un. Onlarla tekrar konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Ve yapacaksın." Orin'in beliren gülümseme beni içine çekti ve beni kollarının arasına çekerken kıkırdadı. Kendimi çok güvende ve sıcak hissediyordum ve boynuna sokuldum.

Beni kolaylıkla kaldırıp yatağa taşıdı ve yanına yatırdı. "Sanırım onlara Noam'ı savunmak için o çocuğa saldırdığın zamanı soracağım." Yanağımı okşarken gözleri neşeye doldu. "O anda kız kardeşleri hakkında ne düşündüklerini bilmek için sabırsızlanıyorum."

Sırıtırken alt dudağımı ağzıma götürdüm. "Muhtemelen haddimi aştığımı söyleyecekler."

"Çok değişken," diye mırıldandı. Alnını benimkine yasladı. "Sen ve benim ortak noktamız bu."

"Oh?" Burnumu onunkine sürttüm. "Nasıl yani?"

Nefes veriş i dudaklarımı ısıttı. "O anda tek yapmak kendini korumaktı. Harekete geçme arzusu seni tüketmişti. Bunu biliyorum çünkü büyükanneme her baktığımda bunu hissediyorum. Öleceğinden o kadar korkuyorum ki bazen kendimi kaybediyorum."

Göğsüm duygularla sıkıştı ve bir anda anladım. Ailesinin gözlerindeki o ortak açlık bakışı, ölümden duydukları korkudan kaynaklanıyordu. Varlıklarının her zerresiyle değer verdikleri birini kaybetme korkusundan. Kardeşlerimi kontrol ettiğimde ben de aynı şeyi hissetmişim.

"Anlıyorum." Hafif parmaklarımla Orin'in çenesini sıyırdım, sonra parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. Her parmağıma tüy kadar hafif öpücükler kondurdu ve karnımın derinliklerinde giderek artan bir sıcaklık canlandı. Ağzını kendiminkine yaklaştırdım.

Beni nazikçe öptü, elleri yüzümün kenarlarını avuçluyordu ve dilinin içeri kaymasına izin vermek için dudaklarımı araladım. Boğazının arkasından kısık bir inilti yükseldi. Orin başımı arkaya yatırdı ve tüm bedenim ona doğru eğilirken öpüşmemizi derinleştirdi.

"Bir haftadır bunu yapmak için bekliyordum," dedi usulca, ağzını benimkinin üzerinde tutarak.

Tüylerim diken diken oldu. "İyi ki daha fazla beklemek zorunda değilsin."

Başka bir şey söyleyemeden onu sertçe öptüm. Sözlerini yuttum ve tartışmaya yer bırakmadım. Sadece bir nefes için tereddüt etti ve sonra damarlarımda zevk yarışına neden olan bir ateşle cevap verdi. O

Parmaklarını saçlarıma doladı ve ilahi bir çekiştirme yaptı. nemli olan tek şey dişlerinin dudaklarıma aa sürtünmesi, dilinin benimkiyle kaynaşmasıydı. Bacaklarımin arasında baş döndürücü bir sıcaklık oluşmuştu ve tanrılara yemin ederim ki bunu anlayabiliyordu. Boğazının arkasından şiddetli ve vahşi bir şey kaynadı ve üzerime doğru eğildi. Elleri bol, uyluğa kadar uzanan uyku nlğmn altından kayarak karnımın yumuşak teniyle ve i amaşırımın etek boyuyla oynadı.

"Orin," diye ağır bir iniltiyle başardım.

"Yeterince iyi misin?" diye sordu, eli gğşm avuçlarken. tek şey buydu. Tükenmiş ve güçsüz olmalıydım ama Vora'nın karışımı ve Orin'in isteği beni daha önce hiç bilmediğim bir güçle doldurdu. Artık tek arzuladığım oydu. Ve onu elde edene kadar tatmin olmayacaktım.

"yleyim," diye fısıldadım.

"Sana istediğimi elde ettiğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" Sıcaklık bakışlarını kasıp kavurdu ve boynuma morartıcı öpücükler kondurdu. Köprücük kemiğime.

Göğüs dekoltemin st kısmı. Tüylerim diken diken oldu.

"Evet," demeyi başardım. Duyularıma tüm mantığa meydan okuyan şeyler yaptı.

Dudaklarını kasıtlı olarak tenimde gezdirip kulağımın kabuğunda durduğunda sözleri daha çok bir hırılıtlı gibiydi. "Seni istiyorum."

Döndüm ve ağzını kendi ağzımla yakaladım, onu içeri davet ettim ve parmaklarımı sırtında gezdirdim. Aramızda başka bir şey konuşulmadı. Gömleğinin düğmelerini açtı ve acı veren bir yavaşlık ve hınzır, kendinden emin bir gülümsemeyle kıyafetlerini çıkardı. Sonra elbisemi parçaladı ve i çamaşırlarımı çıkardı. Bakışlarındaki ham arzu, tenimde bir orman yangınına ışık tuttu ve her santimim onun tarafından dokunulmak için yandı.

Ve beni inkar etmedi. Dili vücudumu boydan boya dolaştı ve giderilmek için yanıp tutuşan derin bir arzuyu ateşledi. Ağzı beni daha önce hiç yemediğim bir şekilde tüketti ve sonunda dudaklarını kıvrımına bastırdığında kalalarımla ona doğru büküldü. Yaladı ve lezzetli zevk omurgamdan geçerken sırtım kavislendi. Gğşmn derinliklerinde bir yerden gırtlaktan gelen bir inilti ıktı.

O muhteşem diliyle beni unutulmanın sınırına itti ve tüm dünyam nefesinin hissine, nefesinin sıcaklığına daraldı. Bir inilti daha çıkardığımda, durmadan bana baktı ve sonra iki parmağını gbeğimin derinliklerine soktu.

"Siktir," diye bağırdım, ritmik bir şekilde ona sürtünerek daha hızlı hareket etmesi için yalvardım. Daha derine. O böyle bir şey yapmadı. Bunun yerine hızını yavaşlattı ve

klitorisimi terk etti, kalçalarımın yumuşak etini ısırdı. Vücudumun açıkça ihtiyaç duyduğu şeyi bana vermezse yanmak üzereydim. Altında yuvarlandım, dikkatini tekrar bariz arzuma çekmeye çalıştım ama tek yaptığı kıkırdamak oldu.

Ancak kıvranan isteklerimden tatmin olduğunda nihayet yer değiştirdi. Vücudumdan yukarı doğru sürünerek üzerimde pozisyon aldı, dudaklarıyla nefesimi çaldı ve iniltimi yuttu. Kadife gibi pürüzsüz ama granitten daha sert olan etkileyici uzunluğu kıvrımlarım boyunca kaydı. Acı verici, günahkâr bir yavaşlıkla. Kıvrımlarımın arasından kayışını hayranlıkla izledim, onu içeri sokmak için kalçalarımın açısı vermeye çalıştım ama başaramadım.

Ve sonra kendini soktu. Kendini orada tutup uyum sağlamama izin verirken bir küfür savurdum ve sonra ciddi bir şekilde itmeye başladı.

Birlikte hareket ettiğimizde parlak, harikulade acı, saf özleme dönüştü, karışık bir uzuvlar ve ısı karmaşası. İçimde derinlerde bir yerden, var olduğunu hiç bilmediğim bir yerden saf arzuyu çekip çıkarırken kendime dair tüm hislerimi kaybettim. "Bırakmanı istiyorum," diye fısıldadı, sesi alçak ve çakıllı çıkıyordu. Onun

Sözcükler zevke bir katman daha ekledi ve karnımın çukurundaki ihtiyaç sarmalı beklentiyle daha sıkı sarıldı. Daha derine iterken gözlerinden bir sihir parıltısı aktı ve aniden ince, ince bulutlar üzerimize uzandı. Yıldızlar tembel, göz kırpan bir inişle onlardan süzülüyordu. Büyünün her bir küçük parçacığı onun gücüyle, tutkusuyla şişirilmişti ve tenime dokunduklarında daha çok iliklerime kadar işleyen, filtrelenmemiş bir arzu şimşeği gibiydiler. Onun arzusunun hissiyle sarmalanmıştım ve bu beni tamamen ele geçirmişti. Etrafında paramparça oldum ve bir iddia gibi hissettiren bir kükreme çıkardı. Onun salıverilmesi benimkini takip etti ve bir an için sadece birbirimize bağlı kaldık. Başını alnıma yaslayarak gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. Yumuşakça. Sevgiyle. Yavaşça yana doğru yuvarlandı ve beni göğsüne doğru çekti.

"Bu ..." Kelimeleri zorlukla düşünebildim. Yazılı olarak var olmamışlardı. Vücuduma hissettirdiklerini hiçbir şey .

, kırılganlara bakarken sırtımda boş daireler çizdi. "Biliyorum."

Kollarıma başka bir yıldız tozu telaşı yerleşirken tenim karıncalandı. Daha şimdiden karnımda bir arzu kıpırdanmaya başlamıştı. "Ben bu büyünün hayranıyım."

"Ben de öyleyim." Elini uzattı ve birkaç parçacık avucuna düştü. Gözle görülür bir şekilde tüyleri diken diken oldu ve ben de ilerleyişini takip ettim.

boynundaki Fernglove armasını gördü.

Nazik parmaklarımla kırık kılıcın ve böceklerin izini sürdüm, sonra ani bir buz gibi soğuk parıltısı parmağımın ucunu, tam da kılıcın koptuğu noktayı ısırdığında . Bir anda oradaydı ve yok oldu, ben de düşünmeden irkildim. Büyü müydü? Belki, ama Orin'in gücü gibi hissetmemiştim. O sıcaklıktı. Yaz yağmuru ve bahar çiçekleri. Bu ise keskin, dondurucu bir kış gecesinin soğuk ısırtığı gibiydi.

Orin dönüp kaşlarını çatarak bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece bir spazm olmalı." Parmaklarımı büktüm. Yavaşça dövmesinin izini sürmeye devam ettim, sıcak, terden sıırılsıklam olmuş teninden başka bir şey hissetmiyordum.

Ben kılıcın ucuna tekrar ulaşamadan eli benimkini kavradı. "Söz mü?"

Sevişmemizin hemen ardından yüzümde beliren şüphe ve endişe ifadesinden nefret ediyordum.

Elimi yerden çekerek kaşlarını düzelttim ve alnında oluşan kanyonları kovaladım. Parmaklarımla saçlarında gezinmesine izin verdim ve buklelerini nazikçe çekiştirdim. Sonra dudaklarını öptüm. Derinden.

Gerginliğinin azaldığını ve ellerinin belimi kavradığını hissettiğimde geri çekildim. "Gördün mü? Her şey yolunda."

"Güzel." Beni tekrar öptü ve ben de onun dokunuşuna teslim oldum.

Büyüsü, varlığı, onunla ilgili her şey ciğerlerimden nefesimi çaldı. Tekrar seviştik, yavaşça, şefkatle ve saatlerin izini kaybettim. Onun adını kaç kez inlediğimi. Vücudumdan çıkardığı hislerden ve beni arzuladığını hissettirmesinden zevk aldım. Daha önceki tüm birlikteliklerimde hiç bu kadar şefkat görmemişim. O izin verdiği sürece, tamamen doyana ve enerjimiz tükenene kadar kendimi kaybetmek istiyordum.

Son büyüğü de dağılınca, terden ıslanmış saçlarımla tepesine hafif bir öpücük kondurdu. "Zamanımla başka bir şey yapmak istememi zorlaştırıyorsun."

"Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlayamıyorum."

Güldü ve sesi kemiklerimde yankılandı. "Öyle değil. Daha doğrusu, burayı tekrar düzene sokar sokmaz olmayacak."

Doğru. Blight. Kardeşlerim. Mavis. Başımı boynuna yaslayarak iç çektim. "Önce kardeşlerimi iyileştirmeyi denemek istiyorum. Eğer olmazsa."

Anlaşmamızda ilk önce kimin ipini çekmem gerektiği belirtilmemişti, Mavis'in mi yoksa onların mı? Orin'in elleri sırtımın alt kısmına dayanmamış olsaydı, parmaklarının ince seğirmesini hissetmeyebilirdim. Beni yakından izledi,

Yüz hatları sertti. Taktığı gülümseme sertti, sanki kelimelerle yerine oturtulmuş gibiydi.

"İyileşme hızım aynı kalırsa Mavis'i kısa sürede iyileştireceğim." Onu rahatlatmaya çalışırken huzursuzluk dilimi çözdü. "Sadece kardeşlerimin o kadar zamanı yok. Blight'ın ölümlülere karşı ne kadar çabuk etki ettiğini biliyorsun. Gittikçe daha hızlı ilerliyor. Onları ziyaret ettiğim son birkaç seferde daha fazla hastalık belirtisi buldum. Sen de büyüünün ne kadar dayanacağını bilmediğini söylemiştin."

Parmağını ağzıma bastırarak beni etkili bir şekilde susturdu. "Edira. Sorun değil. Ben *senin* sağlığını düşünüyordum. Eğer gerçekten deneyecek kadar iyiysen."

Oh. Bakışlarımı indirirken alt dudağımı ağzımın içinde yuvarladım. "Özür dilerim." "Özür dilemene gerek yok." Parmağını çenemin altından geçirdi ve dikkatimi kendisine çekti. Gülümsemesinde, yüzünü yumuşatan bir hüznü vardı.

ve aceleyle sonuca vardığım için beni uygun bir şekilde azarladı. Başımı salladım ve bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı. "Biraz dinlen. Sabah nasıl hissedeceğinizi göreceğiz."

Yanağıma nazik bir öpücük kondurdu ve sonra yataktan çıktı. Varlığının ani yokluğuna, havanın tenime serinliğine göz kırptım ve çarşafı göğsümün etrafında sıkıca çektim. "Kalamaz mısınız?"

"Eğer yaparsam, uyuyamazsın." Pantolonunu çekerken bana sırıttı. "Yine, bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum."

"Edira." Yatağa geri geldi ve eğildi. Sadece onun yakınlığı, görkemli çıplak göğsü bile ağzımı sulandırmaya yetmişti. "Dinlen. Sen hâlâ insansın. Vücuduna bir mola ver."

Hiç bir zaman o anki kadar Ever olmayı istememiştim. Aslında, ölümsüz olmayı hiç düşünmemiştim. Ama daha hızlı iyileşme, daha uzun yaşama fikri ... Birdenbire kısalan ömrümün ve Orin'le birlikte ortaya çıkardığım şeyin tadını çıkarmak için sahip olacağım birkaç fırsatın farkına vardım.

Ölmek istemiyordum. Henüz değil. Yakın zamanda değil.

Orin bana iyi geceler dilemeden önce alnıma son bir öpücük kondurdu. Birlikte ne kadar zaman geçirdiğimizi fark etmemiştim. Pencereden dışarı baktığımda saatin çoktan geç olduğunu anladım. Birkaç saat içinde çok şey kazanmıştım ve gün çoktan kaybolmuştu. Ve sadece çok fazla zamanım kalmıştı. Orin'in kapıyı arkasından kapatışını izlerken bacaklarımdan bir ürperti süzüldü.

Sen hala insansın. Ne şanslıyım. Sinirli bir nefes verdim. Kendimi henüz uyumaya ikna edememiştim. Bitişikteki banyoya doğru ilerledim, birkaç tuz ve yağ almak için ecza dolabıma ve ardından pençe ayaklı küvete yöneldim. Orin'in dediğini yapacaktım. Dinlenecektim. İyileşecektim. Vücuduma bir mola verdirecektim. Sonra sabah olduğunda kardeşlerimin yanına gidecektim.

Su gözlerimin önünde dolmaya başladığında dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Noam ve Nohr'a başardığım her şeyi göstermek için sabırsızlanıyordum. Onlara ne hale geldiğimi göstermek için sabırsızlanıyordum.

Yirmi İki

Ertesi sabah güneşle birlikte uyandım. Birkaç dakika içinde giyinmiş, yüzümü fırçalamış ve saçlarımı örmüştüm ve malikâne yeni yeni hareketlenmeye başlamıştı. Ama ne kadar çabalasam da sinirlerimi yatıştıramıyor ya da kendimi olduğum yerde kalmaya ikna edemiyordum. Gecenin çoğunu tavana bakarak geçirdim, önce Noam'ı mı yoksa Nohr'u mu tedavi edeceğimi düşündüm ve Nohr'da karar kıldım. Sonra durumu açıklayan ve ben iyileşene kadar uslu durması için ona yalvaran bir mektup yazdım. Ne kadar süre baygın kalacağımdan emin değildim ve Orin'in ona göz kulak olacağını bilsem de diğer aile üyelerinin ne yapacağı belli olmazdı. Elimde mektubuyla odamdan çıktım ve onların odasına girdim. Uykudaki hallerine bakmadan önce mektubu komodinin üzerine koydum ve umut göğsümde kabardı.

Ellerimi tabutlarının üzerine koyarken "Yakında," diye mırıldandım. Gözlerinin yeniden parladığını görmek, hastalandıklarından bu yana olan biten her şey karşısında bocalayan seslerinin tınısını duymak için sabırsızlanıyordum. Gözlerim Nohr'un göğsüne kaymadan önce yüzünde gezindi. Ve sonra olduğum yerde kalakaldım.

"Nohr?" Beni duyamadığını biliyordum ama adı yine de dudaklarımdan döküldü. Yanıklık bir gün içinde on kat artmıştı ve siyah damarlar onu boğmakla tehdit eden bir boğaz gibi boynunu sarıyordu. Göğüs yeni püstüller oluşmuş ve patlamıştı ve birkaç yerde açılan yaralar kaslarını oymuştu. Kemiklerinden çıkan ve sarı balçık ve siyah çamur şeklinde derisine yayılan yanıklığı görünce içim çalkalandı.

Onu *hemen* iyileştirmem gerekiyordu.

Topuklarımda üzerinde dönerek odadan hızla çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Pencereleleri açan ve pencereleleri kapatan birkaç görevlinin yanından geçtim.

kahvaltı için masaya. Orin'i ararken her dakika bana sonsuzluk gibi geliyordu. Koridorlarda koştum ve çalışma odasına daldım, ancak sandalyesini boş buldum.

"Orin!" Panik boğazımı tırmalarken olduğum yerde dönerek bağırdım. O neredeydi? Bu neden şimdi oluyordu?

Onu kütüphanede Rorik'le birlikte bulana kadar geldiğim yöne doğru hızla geri döndüm. Birbirlerine ters ters bakarak kısık sesle konuşuyorlardı ve ben durduğumda ikisi de bakışlarını bana çevirdi.

"Edira?" Orin başını yana eğdi. " oluyor?"

"Bu Nohr. O ölüyor." Takip edip etmeyeceğini görmek için beklemedim. Merdivenlerden yukarı çıktım ve kardeşlerimin odasına yöneldim. Orin ve Rorik de beni takip etti, Noam ve Nohr'un odasında hep birlikte durana kadar aceleci adımları yere çarptı. Titrek bir elimle Nohr'u işaret ettim. "Bak."

Orin beni nazikçe kenara çekti ve kardeşimin önünde durdu. Onu tepeden tırnağa incelerken gözlerini kısmıştı. Her geçen nefeste Orin'in yüz hatlarına hüznün çöküyordu ve ben hem onun konuşmasını hem de sessiz kalmasını istiyordum. Çünkü o anda her şey yolundaydı. İdare edilebilirdi. Nohr yaşıyordu ve onu iyileştirebilirdim. Nohr hâlâ buradaydı. Nohr. Sessiz, boğuk bir hıçkırık göğsümü parçaladı.

Rorik'in eli sırtımın alt kısmını buldu. "Nefes al."

Bu kelimeyi yırtıp atmak ve bir daha asla konuşamaması için zihninden yakmak istedim.

Ama sırf bana inat olsun diye yaptı. "Nefes al, Edira."

İçime çektiğim ürpertici bir nefesle dediğini yaptım. İçimi kemiren korkuyu hafifletmek için hiçbir şey yapmadı, ama parmaklarımdaki karıncalanma biraz da azaldı. Dudaklarımı birbirine yapıştırarak burnumdan derin bir nefes daha çektim. Kulaklarımdaki çınlama hafifledi. Yavaşça ona baktım. Yüz hatları gergindi, ifadesi maskelenmişti. Saklayamadığı tek şey gözlerindeki duyguydu. Korku, öfke, umutsuzluk ve aynı anda o kadar çok şeyle doluydular ki, hepsini nasıl bir arada tuttuğunu merak ettim. Böyle bir girdabın içinde nefes almayı nasıl başarıyordu? Ancak bakışları yumuşadığında elini çekti. Elini Ywena'nın tünediği omzuna götürdü ve Ywena parmaklarının üzerinde süründü. Zekice, onu bana getirdi.

"Rahatlık için, eğitim için değil."

Ywena'nın nazik dokunuşunu memnuniyetle karşılarken gözyaşlarımı zorlukla tutabildim.

Boynumun kıvrımına sokuldu ve onun varlığıyla ilgili bir şey beni toprakladı. Orin'in konuşmasını beklerken içimdeki son korkuyu da bastırıp sıkıca . Sonunda dikkatini bize çevirdiğinde, bakışları önce Ywena'ya kaydı. Benim bakışlarımla karşılaşmadan önce gözlerinde bir şey sertleşti.

"Yaşıyor ama durumu hızla kötüleşiyor." Orin ensesini tuttu. "Edira, onu iyileştirmek istediğini biliyorum ama-"

Zapt etmek için savaştığım tüm panik tekrar ortaya çıktı ve öne doğru hızlı bir adım attım. "Hayır. Bana yardım etmelisin. Bariyerden kurtul."

"Edira. . ." Benimle Nohr'un arasına girdi.

"Hayır!" Yumruklarımı Orin'in göğsüne vurarak bağırdım. "Çekil! Denememe izin vermelisin. Onu kurtarmama izin ver. Yap şunu Orin, yoksa ..." Düşüncelerim çılgıncaydı, nefesim sert ve hızlıydı. Ywena beni şaşırtmadı. En azından bir Ever sözüne sadıktı. "Eğer ölürlerse, anlaşma geçersiz olur. Mavis'e yardım etmeden gideceğim. Hiçbirinize yardım etmeden." Sözcüklerin tadı dilimde kül gibi kaldı ve kalbim yatakta sarmaş dolaş geçirdiğimiz günün ardından Orin'i ölüme mahkûm etme fikrinden tiksindi. Ama hiçbir şey öfkemi dizginleyemiyordu. Beni durduramazdı, şimdi değil. Şansım varken olmazdı. Beni bütün, önemli ve arzulanır hissettirdiğinde değil.

"Onu duydun, Orin." Rorik'in sesi tehlikeliydi. Alçak. Damarlarımda yanan ateşle eşleşen bir sıcaklık ve tehditle doluydu ve Rorik yanımda olduğu için minnettardım. "Bırakalım denesin. Durumunun bu kadar çabuk kötüleşmesi tuhaf."

Orin verdiği yanıtla zehir saçtı. "Sessiz ol." Sonra bana, çok daha yumuşak ve pişmanlık dolu bir sesle: "Sana izin veremem. Henüz değil."

"Söz vermiştin!" Kırmızı gördüm. Ona ne kadar değer verdiğimin, bunca zamandır bana ne kadar nazik davrandığının hiçbir önemi yoktu. Nohr'u iyileştirmeme izin vermezse, yanıklığın hepsini yok etmesine izin verecektim. Son Fernglove'a kadar.

"Lütfen." Orin önümde diz çöktü ve ellerimi kavradı. Ellerimi onun avuçlarından koparmamak için kendimi zor tuttum. "Dinle. Onu iyileştiremeyeceğini söylemiyorum. Eğer talep edersen peçeyi hemen kaldırırım."

Her kelimesine sarıldığımda nefesim kesildi.

"Ama denemeden önce, neler olabileceğinin farkında olmanı istiyorum." Başparmağı elimin arkasını okşadı. "Rorik'in de belirttiği gibi, durumu beklenenden daha kötü. Eğer bariyeri ortadan kaldırırsam, onu iyileştirmek için ne kadar zamanın olacağını bilemezsin. Dakikalar, belki daha az. Doğru.

Şimdi, sihrim hala çalışıyor. O bariyer sağlam kaldığı sürece bugün hiçbir yere gitmiyor. İki de gitmiyor." Bakışlarını yere indirdi ve yere doğru konuştu. "Tek istediğim onu iyileştirmen. Ama ya hazır değilsen ve o ölürse? Bir canavar üzerinde başarılı oldun ama bir insan üzerinde asla. Ya onların hastalığını yok etmek daha fazla zaman alırsa? Vermek zorunda olduklarından daha fazla zaman?"

"Onların ölümünü izleyemem," dedim sesim çatlayarak.

Orin'in tutuşu biraz daha sıkılaştı. "Bu dün olsaydı, hatta biraz olsun sağlık belirtisi gösterseydi, seni durdurmazdım. Çünkü bunu yapabileceğine inanıyorum."

Gözlerimden yaşlar süzülürken boğazım duygularla şişti. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Önce yöntemi mükemmelleştirin. İçimizden birinin üzerinde dene." Kendisi ve Rorik arasında bir işaret yaptı ve Rorik kaşlarını kaldırdı. "Bizim bedenlerimiz daha fazlasına dayanır. Onlar ve hatta Mavis kadar hasta değiliz. Tekniğini doğru yapmak için gerektiği kadar ayarla. Ve bunu başardığında, çünkü başaracağını biliyorum, Nohr'u endişelenmeden tedavi edebilirsin. Ve Noam'ı da."

Kalbim kulaklarımda gümbürdedi. O haklıydı. Haklı olmasından nefret ediyordum ama kardeşimi kurtarmayı ne kadar çok istesem de onun gerekçelerini inkâr edemezdim. Varlığımın her zerresiyle hazır olduğuma inanmıştım, ama gerçekten ne kanıtım vardı? Bir geyiği tedavi ettiğim için mi? Noam ve Nohr *kırıl-gandı*. Çok ama çok kırıl-gandılar. Yanıklığın ilerleyişinden belliydi. Eğer Evers olsalardı, daha fazla zamanımız olurdu. Daha güçlü olsaydım, hiç önemi olmazdı. Buraya gelmeden önce onları iyileştirmiş olurdum.

Vazgeçemezdim. Şimdi olmaz. Henüz değil. Hiçbir zaman. "Ben deneyeyim o zaman."

Orin'in yüzü düştü. "Madem ısrar ediyorsun."

"Nohr'da değil." Ellerini nazikçe sıktım. Duygularım öfke ve korkudan, boyun eğmiş anlayış ve umutsuzluğa sivrildikten sonra yapabileceğim en fazla şey buydu. Umarım yeterli olmuştur. Bana baktı, gözlerinde yanan bir soruyla. "Senden."

"Edira." Ayağa kalktı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Emin misin?" "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Rorik yerinden kıpırdamamıştı.

Ama ona bakmak için döndüğümde, sanki bir canavar onun yerini almış gibiydi. Cazibesinin bir kısmı kayıp gitmiş, mürekkebi ortaya çıkmıştı.

siyah gözleri ve sivri dişleri. Keskinleştirilmiş oniks boynuzları. Daha önce kolları yanlarından gevşekçe sarkıyordu; şimdi ise kollarında hiçbir rahatlık yoktu. Sertleşmiş, kaskatı kesilmiş her kasını görebiliyor, derisinin altında oluşan düğümleri hissedebiliyordum. Elleri beyaz yumruklar halinde kıvrılmıştı ve bize bakarken zorlukla nefes alıyordu.

"Gidebilirsin," diye tısladı Orin, beni çekerek.

"Hayatın üzerine değil." Bakışlarında altın rengi parladı. "Daha ziyade, onunkine değil.

Bunu yapmamalı."

"Haddini bil kardeşim." Orin aralarındaki mesafeyi birbirlerine yaklaşıncaya kadar kapattı. "Tabii seni çürümeye terk etmemi istemiyorsan."

"Onun yerine ben daha iyiyim." Rorik, Orin'in bakışlarının ağırlığı altında irkilmedi.

"Onun için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorsun." Orin kendi büyüsu kaybolurken homurdandı. Ama sadece birkaç özelliğini ortaya çıkarmakla yetinmedi, tüm serabının solmasına izin verdi. Derisini lekeleyen yanıklık umurunda değildi. Kardeşine bakmaktan başka hiçbir şey umurunda değildi. Kuyruğu arkasından açıldı ve tacı alnından içeri girerken aynı anda havaya fırladı. Ölüm ve çürüme kokusu küçük odayı dolduruyordu ama hiçbir şey sergilediği güç kadar boğucu değildi. Bir gün önce tadını çıkardığım yıldız tozuna hiç benzemiyordu. Bu görünmez ama yine de bir şekilde elle tutulur bir şeydi; yıldırım düşmeden önceki anlar gibi havayı dolduran saf enerjiden oluşan ham bir akımdı.

"Peki sen?" Rorik onun boşluğuna doğru eğildi. "O ilk olmazdı-" Orin ona sert ve hızlı bir şekilde vurdu ve yumruğunun çatlama sesi Rorik'in elmacık kemiği duvarlarda yankılandı. Rorik'in parçalanmasını bekliyordum ama tek yaptığı, sakarca bir gülümsemeyle başını kardeşine doğru eğmek oldu. Dudağının kenarında kan toplanmıştı ve dili onu için dışarı fırladı. Duvarı itip dişlerini gösterdiğinde Orin'in üzerinde yükseliyordu.

"Yeter!" Hareket etme cesaretini nereden bulduğumu bilmiyordum ama yaptım. Vücutlarının arasına girdim ve ellerimi sıkıca göğüslerine bastırdım. Aynı anda damarlarımda uyuyan gücü açığa çıkardım ve ay ışığının canlı bir görüntüsüyle dışarı taşmasına izin verdim. Sanki yanıklıklarının varlığını hissetmiş ve alanı istilasından kurtarmak istiyormuş gibi kolayca, isteyerek geldi. Gücüm bana kuvvet verdi ve Rorik ile Orin arasında yerimi korurken . İkisi de bu durumdan memnun görünmüyordu.

kendimi orada buldum ama önce Rorik yumuşadı. Duvara yaslanırken büyüğü kolayca yerine oturdu. Geriye kalan tek şey vücudumun üzerinde gezinen sonsuz siyah gözleriydi.

Sonunda Orin geri adım attı. "Özür dilerim, Eira."

Ellerimin yanlarıma düşmesine izin verdim ama gücümü sınırlamadım. Bunun yerine öfkeyle alevlenmesine izin verdim. "İkinizin nasıl bir geçmişı olduğunu bilmiyorum ama bu kararı *ben* vereceğim." Bakışlarını Orin'e çevirmeden önce Rorik'e ters bir bakış attım. "Denemeye hazırım. Ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Başımın üzerinden kardeşine bakıp böbürlenirken Orin'in dudaklarında kibirli ve memnun bir gülümseme belirdi. Neyse ki Rorik yemi yutmadı. Sadece bana odaklanmaya devam etti.

"Devam et o zaman," dedi, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Beni her şeyi sorgulamaya itmesinden nefret ediyordum. Ywena'ya ona katılmasını işaret etti ve ben de onun yokluğunun davet ettiği ani soğuğu görmezden gelmeye çalıştım.

Orin bana elini uzattı. "Ne zaman hazır olursan." Uzun bir süre parmaklarını inceledim.

Gücümün artmasına izin verirken, "Bunu göremeyeceksin," dedim. Vücudunu saran yaşam telleri tepki olarak çözüldü ve ışığa doğru uzandı. "Ama eğer başarırısam, bileceksin."

Başını salladı ve bakışlarındaki her şeyi tüketen açlık keskinleşti. Neden orada olduğunu anladım -özellikle de birlikte geçirdiğimiz özel andan sonra -Ama bir şey beni rahatsız etti. Gitmesini istedim. Onun yumuşak gülümsemelerini ve sıcak bakışlarını istiyordum. Bu ölüm korkusuyla dizginlenemeyen rahat kahkahalarını. Onun özgür olmasını istedim.

Parmaklarını hafifçe kıvrarak Orin'in iplerini çağırdım ve onlar da kolaylıkla bana doğru uçtular. Birkaç saniye içinde kollarımı, bacaklarımı ve karnımı sarmışlardı. Daha önce olduğu gibi, tek bir iplik aldım ve yanığı vücuduma dikmeye başladım, ama acı dayanılmazdı. Zota'nın iğnelerinin batmasına tahammül edebiliyordum ama bu sanki beyaz sıcak bıçakların derimi oyması gibiydi. Kaslarıma sızan yanıklık, beni hemen dizlerimin üzerine çökerten korkunç bir hastalığı da beraberinde getirdi. Acı uzuvlarıma yayıldı ve vücudum titremeye başladı. Görüşümde noktalar belirdi. Her nefes bir savaştı, her nefes alış camla doluydu ve her nefes veriş tuzla delik deşikti. Yanmayı durduramıyordum, beni içten dışa pişiren alevleri söndüremiyordum. Çılgılığımı bastırmak için dudağımı ısırdım ve kanın acı, bakırımsı rengini tattım.

Kalan azıcık enerjimle Orin'in iplerinden birine odaklandım. Onun hastalığı sadece bir hastalık değildi; önüne çıkan her şeyi yemek isteyen aç bir canavardı. Siyah katran, ipliklerinden derime sızarken köpürüyor ve köpürüyordu. Acıdan ya da belki de büyüden sayıklıyor olabilirdim ama her bir kabarcığın sivri dişli küçük bir ağız olduğuna yemin edebilirdim. Uzuvarımın üzerinde gezinirken, derimi yırttı. Kanımı içti. Kemiklerime yerleşti. Işığım ona karşı acımasızca savaştı, ama katran ve sarı balçık denizinde boğuluyordum ve hiçbir şey onu delemek kadar güçlü değildi.

Artık nerede olduğumu, çoktan ölüp ölmediğimi ya da ikisinin arasında bir yerde olup olmadığımı bilmiyordum. Yanıklık zihnimi ve kanımı pişiriyordu ve görüşüm odaktan uzaklaşıyordu. Ekşi malç ve çürüyen etin ağır kokusundan başka bir şey yoktu.

Alec'in sessiz bir anısı düşüncelerimin sınırlarını zorladı. Yanıklık onu da ele geçirdiğinde halüsinasyon görmeye başlamıştı. Hayal meyal, Rorik ve Orin'e nasıl görüldüğümü merak ettim. Yerde kıvranıyor, dindiremedikleri görünmez bir acıyla kıvranıyor muydum? Ya da belki de uykuya dalmıştım ve tamamen ulaşılmaz bir haldeydim.

Karanlığın içinde kaybolmak gerçeküstü bir şeydi. Bir noktadan sonra acı azaldı ve bana kalan tek şey, sonumla karşılaşmak olduğumu bilmenin dayanılmaz duygusuydu.

Zihnimin derinliklerinde bir yerden bir farkındalık titreşimi filizlendi. Tam olarak ulaşamadığım bir kaşıntı. Ne olduğunu bilmiyordum ama beni duraksattı. Yer değiştirdim ve ilk kez kendi ay ışığıyla aydınlanmış yaşam iplikçiklerimden birinin gözlerimin önünde belirmesini izledim. Havada bir kurdele gibi süzülürken, vücudumda yanıklığın ağırlığı olmadan dans ederken donup kaldım. Daha önce ipliklerimi hiç görememiştim. Bunların hepsi bir halüsinasyon muydu? Görünmez bir esinti onu yüzüme yaklaştırdı ve yıpranmış bir uç çekirdeğinden ayrılmakla tehdit etti. Ani bir bükülmeyle parçalandı, bir saç telinden daha büyük değildi ama bir şekilde hala parlak, görkemli ve güç doluydu.

Ölüyorsun. İpliğin süzülüp gidişini izlerken farkına vardım. Yıllar boyunca o küçük ipliklerden kaç tane dökmüştüm? Geriye kaç tane kalmıştı? Başımı eğip bir kez daha dönen yaşam ipliklerine bakmayı boşuna denedim. Ama ne zaman ay ışığıyla aydınlanmış uçlarını , yer değiştirip gözden kayboluyorlardı.

Zihnindeki kaşıntı her geçen saniye daha da artıyordu. Bu sadece yanlış bir düşünce değil, bir sesti. Adımı söyleyen biri. Beni geri getiren biri. Halüsinasyonun dokusu beni gömülü tutmaya çalışırken titredi. Blight etrafında dalgalandı ve köpürdü, uzuvlarımı sıkıştırdı ve başımı geriye eğdi. Yüzümdeki deliklerin etrafında süründüğünü hissedebiliyordum. Kulaklarıma. Gözlerimin. Burnumun.

Nefes al. Bu benim düşüncem miydi yoksa birinin haykırışı mı? İkisi birleşip tek bir emir haline geldi ve zihnindeki karabasanı sarstı. Aniden acı geri döndü. Organlarımı kesen bıçaklar kadar keskin, korkunç ve bitmek bilmeyen bir acı. Ve bununla birlikte, duyularımın geri kalanı uçarak geri geldi. Önce ses vardı. Camı kırmakla tehdit eden kulakları patlatan bir çığlık. Benim çığlığım. Sonra bir ağız dolusu kanın tadı geldi ve yapışkan sıcaklığını yanağımda hissedecek kadar başımı eğmeyi başardığımda öğürdüm. Sonunda, görüşüm. Orin'ipi hâlâ koluma dikiliydi ve ben hâlâ onun bedeninden hastalık çekmeye devam ediyordum. Sadece bir tane berrak akuamarin iplik görünce içim çalkalandı. Neredeyse hiçbir şey almamıştım. Rorik ve Orin bedenimin iki yanında beklerken ne olduğunu anlayamasam da çığlık atıyorlardı. Orin uzaklara bakıyor, görüş alanının dışında bir şeye ya da birine bağırıyordu. Ama Rorik sadece bana bakıyordu.

Gözlerimin açıldığını fark ettiğinde, "Eira, kes şunu," dedi. Ya da belki de hiç kapanmamışlardı. Bilemiyordum. Biri içlerine kum dökmüştü ve her göz kırpışımında sert bir sıyrık oluşuyordu. Yine de Rorik geri döndüğümü fark etti. Bir şekilde biliyordu. Elini kürek kemiklerimin arasına bastırmıştı ve nefes al komutunun beni kendime getirip getirmediğini merak ettim. Bu kelimeyi her eğitim seansında bedenime öyle bir yerleştirmişti ki, artık içsel bir tepki haline gelmişti. Kendimi yakalamak, değerlendirmek için inkar edilemez bir emir. Öksürdüm ve ağzımdan bir kan daha akarak bluzumu kapladı. Kurtarabildiğim azıcık kontrolle gücümü kapattım ve Orin'in ipliğinin bedenimden zorla çekilmesini rahatlatarak izledim.

Rorik'in diğer eli omzumdaydı ve tutuşu sıkılaştı. "Her yolunda. Sen iyisin."

Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. "Yalancı."

"Edira!" Boğuk sesimi duyan Orin bize doğru döndü ve beni hızla kucağına çekti. "Tanrılara şükürler olsun."

Rorik eskiden kollarında olduğum boşluğa baktı. Ellerine kan bulaştırmıştım ama silmeye zahmet etmemişti. Bir heykele dönüşmüştü,

Ondan gelen tek hareket göğsünün düzensiz bir şekilde inip kalkmasıydı.

"Neden daha önce durmadın?" Orin beni sıkıca bastırdı ve bedenim acı içinde çığlık attı. Dudağımı ısırdım ve irkildim.

"Yapamadım." Dünya dönmeye başladığında başım zonkluyordu. "." Zorla yutkundum ve sonra kanın ezici varlığı karşısında kustum. Aniden gelen öğürme, ayak parmaklarıma kadar bir başka acı dalgası gönderdi. "Vora."

"Zaten ilacı hazırlıyor." Orin titrek bir eliyle saçlarımı düzeltti. Üstü başı kan ve kusmuğumun kalıntılarıyla kaplıydı ama şikâyet etmedi. Beni kollarının arasına aldı ve kapıdan çıkmadan önce hiç tereddüt etmeden ayağa kalktı. Yanağımı omzuna dayayarak, ayrılmadan önce Rorik'e son bir kez baktım. Hâlâ hareket etmemişti.

Orin beni odama götürdü ve banyoya yöneldi, girdiğimiz anda banyonun sessiz büyüyle dolmasını emretti. Nazik parmaklarıyla beni kıyafetlerimden kurtardı ve bakır leğenin içine soktu. Bir zamanlar berrak olan sıvı anında pembe ve bulanık bir şeye dönüştü.

Uykuya karşı savaşırken dünya soldan sağa doğru eğildi. Gözlerim kısık olsa bile, başarısız iplik onarma girişiminin daha belirgin etkilerini görebiliyordum. Cildim kül rengi olmuş ve yer yer soyulmuş, tırnaklarım kırılğan bir sarıya dönmüştü. Bacaklarımda ve kollarımda çürükler oluşmuştu. Bir şekilde kaslarım tüm belirginliğini kaybetmişti ve kemiklerin üzerine dökülmüş gevşek bir deriden başka bir şey değildim. Dehşet vericiydi ama yine de korku hissetmiyordum. Varlığımı delik deşik eden tek his yorgunluktu. Ve tanrılar, buna yenik düşmek istiyordum. Çok huzurlu olurdu.

"Önce ilaç, sonra uyuyabilirsin." Orin'in sesi beni sarstı ve küvetin içinde irkildim. Vora bir ara banyoya girmişti ama girişte donup kalmıştı. Yüzü parşömen solgunluğundaydı, dudakları ayrık ve gözleri genişti. Elindekini Orin'e uzatmadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı ve o da kalın ve sıcak bir fincanı dudaklarıma bastırdı.

Hepsini içtim.

"Onu yakaladığınızdan emin olun. Batmak üzere."

Vora'nın sözleriyle birlikte güzel bir hiçlik geldi ve Orin'in kollarımın altından kayan ellerini hissederek uzaklaştım.

Yirmi Üç

Bu kez uyandığımda yataktan çıkmak için acele etmedim. Vücudum Vora'nın ilacını almadan önceki halinden daha iyi hissediyordu ve kaslarıma dolgunluk geri dönmüş ve morluklar cildimden kaybolmuş olsa da, zihnim hala çok uzaktaydı. O kadar uzun zamandır savaşıyor ve eğitim alıyordum ki sonunda başarısız olmuştum. Tüm bunların amacı neydi? Neden iyileştirme amaçlı bir sihirle donatılmışken, sadece tedavisi olmayan bir hastalıkla karşı karşıya kalayım? Bu gerçeğin acısı, yaşadığım herhangi bir fiziksel rahatsızlıktan çok daha büyüktü ve çarşafların altında kendi üzerime kıvrılıp dünyadan saklandım. Kardeşlerimden. Ölümlerinden.

Vora ve Orin beni sık sık kontrol ama konuşacak gücüm yoktu. Başarısızlığı kabul etmek kardeşlerimin kaderini kalıcı olarak pekiştirecekmiş gibi hissediyordum. Zihnim sürekli olarak Blight'la olan tüm karşılaşmalarımı gözden geçiriyordu. Her şeyin başlangıcına geri döndüm, ailemin ölümünün anısını canlandırdım. Bir sis, ufukta bir serap gibiydi ama her olayı yeniden yaşamak ve mümkün olduğunca çok bilgi toplamak istiyordum.

İçimi çekerek başımı pencere camına yasladım ve tertemiz çimenlere baktım. Odamın cumbalı penceresinin yanındaki bankta oturuyordum, yanımda soğumuş çay ve bisküvi tepsisine dokunulmamıştı. Vora her an temizlemek için geri gelebilirdi. On gün. On gün geçmişti ve ben ailemi kurtarmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Kapıdan yumuşak bir ses geldi ve Vora sessizce içeri girdi. O da en az benim kadar umutsuz görünüyordu, gözleri kısılmıştı. Ben iyileşirken neredeyse hiç konuşmadı ve bunun için minnettardım. Orin ziyarete geldiğinde, gelecekteki girişimler ve kardeşlerimin hala hayatta olduğu bilgisiyle beni yatıştırmaya çalıştı. Bunu biliyordum. Odamdan çıktığım tek zaman

tabutlarının yanında yere uzanıp ağlamak. Ama gözyaşlarımın sonuncusunu birkaç gün önce kurutmuştum ve Orin'in güvencelerinden bıkmaya başlamıştım.

"Bugün çay yok mu?" Vora yanıma gelip tepsiyi sessizce sordu.

Başımı salladım. Dışarıda bir ırgat geyikleri açık bir tarlaya götürüyordu. Zota diğerlerinden farklıydı. Hareketleri kıvrak ve güçlüydü ve diğerlerine kendisiyle oynamaları için yalvarırcasına sık sık hoplayıp zıplıyordu. Kaç yaşında olduğunu, yaşının tedavimin başarısıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Bundan şüpheliydim ama bir cevap bulmaya çalışıyordum.

"Orin yürüyüş için ona katılmanı istedi."

Vora'nın bakışları vücudumda geziniyor, bir şeyler arıyordu. Biraz hareketin zihnimdeki ağrıyı hafifleteceği umuduyla kendi başıma yıkanmış ve giyinmişim. Belki bir yürüyüş yardımcı olabilirdi.

Vora'nın bakışları yumuşadı. "Ya da ona uyuduğunu söyleyebilirim."

Göz ucuyla ona baktım. "Hayır, yok."

pencere kenarına yerleşti. "Çok fazla yük taşıyorsun."

"değil." Odağımı tekrar pencereye ve Zota'ya çevirdim. Doğuştan gelen hayvani büyü ve Orin'den aldığı glamour bandajı, enfeksiyonun boyutuna rağmen onu hayatta tutmuştu. Blight bir ölümlünün canını almak konusunda hızlıydı ama bir Ever'a saldırdığında bu kasıtlı ve uzun süreli bir saldırıydı. Yıllarca sürecek bir şeydi, ta ki acılar sonunda çok fazla gelene kadar.

Nohr ya da Noam'ı iyileştirmeye çalışmanın nasıl olacağından, tepkimin bu kadar içgüdüsel olup olmayacağından emin değildim. Korku kemiriyordu. Eğer başarısız olursam ve onlardan biri kollarımda ölürse, asla hayatta kalamazdım.

"Özür dilerim, Edira. Keşke yardım etmek için daha fazlasını yapabilseydim." Vora çaydanlıkla oynadı. "Keşke birlikte karıştırdığımız ilaçlar senin üzerinde işe yaradığı kadar blight üzerinde de işe yarasaydı."

Karışım. Ever tedavilerini kendi tentürlerimle birleştirmeyi düşündüm. İki şifa uygulamasını bir araya getirmekle ilgili bir şey vardı.

Uzuvlarımdan adrenalin akmaya başladı. "Vora, Orin nerede?" "Avluda."

Beni dikkatle izledi.

"Gitmem gerekiyor." Ayağa fırladım ve ayakkabılarımı ararken bir daire çizdim. Derimin üzerinde karıncalanma hissi dans ediyordu. Cevabı biliyordum.

Güç paylaşımı. Gönül bağı. Yeterince beklemiştim. Bunca zaman tereddüt etmişim çünkü gerçekten bilmiyordum, gerçekten güvenmiyordum ama artık güvenmiyordum.

Göğsümden bir sıcaklık yayıldı. Onu seviyordum. Bunu itiraf etmekten çok korkuyordum. Ölümüm yaklaşırken sadece kısa bir süre sürecek bir şeyi kabul etmekten çok korkmuştum.

Daha sıkı tutunmak için bir neden daha.

Orin'in sözleri zihnimi, ruhumu doldurdu ve günlerdir beni rahatsız eden korkular uzaklaştı. Blight'tan birlikte kurtulmanın bir yolunu bulabilirdik. Sihirlerimizi birleştirirsek her şeyin üstesinden gelebilirdik. Blight da dahil.

"Sana ne oldu böyle?" Vora tepsiyi bıraktı ve ayağa kalktı. Ben odada dönüp dururken gözleri hareketlerimi takip etti, sonunda ayakkabılarımı bulup hızla yerlerine sabitledim.

"Orin'den gönül bağım olmasını isteyeceğim."

"Ne?" Bir an dondu kaldı, sadece bakışları beni takip ediyordu. Sonra benimle kapı arasına girdi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Lütfen." Konuşmak için ağzını açtı ve sonra zorlukla yutkundu. "Her soruyu sor. Kesinlikle emin olun."

"Vora." Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Eminim. Bunun tek yol eminim." Onun elinden kurtulup koridora çıktım ve hızla merdivenlerden birinci kata indim. Vora ben ilerlerken adımı seslendi ama ben durmadım. Avluya açılan çift kapıyı ittim ve Orin'i taş bir bankta oturmuş, bir elinde küçük bir kitap tutarken buldum. Bu manzara karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ayaklarım kaldırım taşına çarptı ve yaklaştığımda sayfalardan başını kaldırıp bana baktı. Gülümseyene kadar yüz hatlarında rahatlama ve şok birbirine karıştı. "Eira?"

Önündeki banka çöktüm ve kitabını parmaklarının üzerine kapattım. "Ne yapacağımı biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne hakkında?" "Yanıklık."

Gözleri büyüdü, gülümsemesi ışıldadı. Heyecanımı zar zor dizginleyebiliyordum ve onun yanıtı kararlılığımı daha da artırdı.

"Ne yapacağız?"

Biz. Ellerini ellerimde tutmak için yer değiştirirken dudağımı ısırdım. Karnımın çukurunda sinirlerim karıncalandı. Onunla her etkileşimim bu kadar kolayken birdenbire bir endişe patlamasıyla sarsılmak tuhaftı. Doğal. Yine de

Ondan kalbimin bağı olmasını istemek, onu bana bağlamak her şeyi değiştirdi. Bu adamı, bu Ever'ı sevmiştim. Biz zaten bir takımdık.

"Senin kalp bağı olmak istiyorum." Sözlerimi geri alamadan aceleyle söyledim. "Güç paylaşımı açısından diğer bazı Ever'ler kadar çok şey sunamayacağımı biliyorum ama-"

"Evet." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni sertçe öptü. Ani cevabı üzerime çökerken gözlerimi kııptım. Neden onun gücünden yararlanmak istediğimi anlamasını sağlamak için daha fazla açıklama yapmayı bekliyordum. Hevesle kabul etmesine hazırlıklı değildim ve bu sadece kararımdan daha da emin olmamı sağladı. Kollarımı boynuna dolayıp onu derinden öperken yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Bir süre sonra alnını benimkine yaslamak için geri çekildi. "Her şeyi düzene sokmam için bana bir gün ver."

Burnumu onunkine sürttüm. "Bir törene ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

"Sadece biz." Parmaklarını yanağımanın yanında sallanan ay ışığı saç teline dokundurdu. "Yine de bağı başarılı olması için gereken birkaç şey var. Onları alacağım ve sonra birlikte olacağız."

"Ve sonra umarım seni iyileştirebilirim. Ve Mavis'i. Ve kardeşlerimi." Gözlerinde herhangi bir tereddüt belirtisi aradım ve bulamadım. Bunu yapabileceğime inanıyordu. *Bana* inanıyordu. Göğsümde bir sıcaklık oluştu ve onu tekrar öptüm.

"Sihrimizi harmanlayarak," diye mırıldandı dudaklarıma karşı ve ben de başımı salladım. "Evet."

Ellerini yüzüme götürdü ve yanaklarımı kavradı. "Seninle tanıştığım andan itibaren özel olduğumu biliyordum."

Bir tur daha derin öpücükten sonra hazırlıklara başlamak için izin istedi ve ben de gülümseyerek gidişini izledim. Umutla. İçimde kıvılcımlandı ve bir orman yangını gibi büyüdü, her uyanık düşünceyi tüketti ve şüpheyi küle çevirdi. Yine de eve geri döndüğümde, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Malikâneye baktığımda Mavis'in balkonda durduğunu ve bakışlarının bana kilitlendiğini gördüm. Vücudumda kabaran tüm sersemlik bir anda buharlaştı ve onun sessiz bakışlarını üzerimde tutarken donakaldım. Hiç hareket etmedi. Sadece izledi. Nabzım normale dönene kadar bekledim ve sonra yavaşça eve doğru yürüdüm. Balkon korkuluğuna yaslanmıştı ve hareketsiz olmasına rağmen bakışları

her adımımı takip ederdi. Gözleri tenime bir hedef kazınmıştı, öyle ki görüş alanından çıktığımda bile izlerini hissedebiliyordum.

Ne oluyor be? Ellerimi kollarımda gezdirdim ama soğukluk devam etti. Gördüğü ama hiç bahsetmediği şeyleri merak etmekten kendimi alamıyordum. Felaket dolu varlığının sessiz tuzaklarının ötesinde hangi sırlar yatıyordu?

Yirmi Dört

Törenimiz özel olacaktı ama bu Fernglove'daki herkesin Orin'le benim kalp ikizi olma planımızı öğrenmesine engel değildi. Mavis'in ağır bakışlarından kurtulduktan birkaç dakika sonra Seville beni fuayede buldu ve sırtarak sürükledi. Bayan Marlow'un dükkânında bu fikri ortaya atan oydu. Başından beri bu fikre sıcak bakacağımı bilip bilmediğini merak ediyordum.

Yine de gözlerinde, kendine özgü kibirli gülümsemesinin ötesinde öfkeyi ima eden sert bir parıltı vardı. Bunu dile getirmek yerine, zahmetsizce sevecen bir görevli rolüne büründü. Beni özel odasına götürdü, orada göz kırpan kristallerle kaplı dökümlü bir elbise bulana kadar dolabını inceledik. Sanki hayatımda gördüğüm en güzel şey değilmiş gibi küçümseyici bir iç geçirdi ve yeterince uygun olduğunu düşündü. Zaman daha fazla özel kreasyona izin vermiyordu. Elbisemi bir koyduktan sonra Tasia ve Amalyss yüzlerindeki geniş sırıtışları ve muziplikleriyle odaya daldılar. Ellerinde de şarap vardı. Seville'in ciyaklaması beni çok şaşırttı.

"Bu iş görür," dedi gözleri parlayarak. O anda kaygısız, genç ve güzeldi. Günü selamlamaya hevesli bir sabah yıldızına benziyordu ve bu manzara karşısında nefesim kesildi. Hepsine. Yarattığım umuttan besleniyorlardı ve bir kez olsun sadece ... onlardılar. Bilmece ya da tehdit yoktu. Kaba hareketler yoktu. Kristal kadehlere şarap doldurdular ve bir daire içinde dans edip gülerken kollarını birleştirdiler.

Ve o anda onları da iyileştirmek istediğimi fark ettim.

Görünüşe göre, kalp bağı törenleri tipik olarak daha ihtişamlı ve hazırlıklıydı - çünkü onlar Evers'ti ve her şey bir gösteriydi - ama

Orin'in taleplerini yerine getirdiler ve mevcut olanla yetindiler. En çok değer verilen ön koşul, kimsenin kıyafetlerini giymediği ve ciltlerinin ay ışığında içmesine izin verdikleri gizli bir Ever kaplıcasında bir hafta boyunca banyo yapmaktı. Bunun yerine, görevliler dört bakır leğen getirdiler ve malikanenin büyüğü onları ağzına kadar sütlü suyla doldurdu. Bedenlerimizi küvetlere sokarken her şeyi bıraktık. Korkuyu. Şüpheyi. Birlikte, neredeyse bir aile gibi hissettik.

Gece boyunca konuştuk ve cilveleşme hikâyelerimizi paylaştık. Tasia ve Amalyss'in hiç hikâyesi yoktu ama Seville bunun, şenlikte biriyle yaşadığı son karşılaşmanın tüm övgü dolu ayrıntılarını paylaşmasına engel olmasına izin vermedi, yine de kadının adını vermeyi reddetti. İlk romantik karşılaşmamın pek de hoş olmadığını öğrenince hepsi dehşete düştü ve beni eksik bırakan adama lanet okudular. Bir Ever için en büyük aşağılanma, üzerine titrenmemektir ve bu düşünce karşısında kendi kendime kıkırdadım.

Banyodan sonra, kısık ateşin önünde yumuşak postların üzerinde çıplak bir şekilde uyudular. Bir süre ben de onların yanında çıplak yattım. Hiçbir zaman çıplak bir bedene yanağımı çevirecek biri olmamıştım ama onların yanında tenimin içinde kendimi rahat hissetmenin bu kadar kolay olmasına şaşırmıştım. Onların da benim yanımda bu kadar rahat olmalarına şaşırmıştım. İlk defa, Willowfell'de geride bıraktığım hayatın dışında bir hayat hayal ettim.

Peki ya kardeşlerin? İsteseydim Orin burada kalmalarına izin verirdi. Eğer isterlerse, de sorun olmazdı. Hepimiz yaşamayı hak ediyoruz.

Rorik'in şeytani sırtışı zihnimi doldurdu. Çekilmez çok bilmiş.

Amalyss, Tasia ve Seville'in aksine, uyku benden kaçtı. Bu yüzden, ateş közden başka bir şey olmadığında ve horlamaları dayanılamayacak kadar gürültülü hale geldiğinde, kıyafetlerimi buldum ve sessizce Seville'in odasını terk ettim. İkinci katta sürünürken koridorlar karanlıktı. Etrafta kimse yoktu, ki bu saat göz önüne alındığında şaşırtıcı değildi, ama yine de hızımı artırdım.

Malikâne yerleşirken derin bir inilti havaya karıştı ve midem sıkıştı.

Sadece eski bir ev.

Duvarlar öfkeli bir gıcırtı daha çıkardı.

Kulaklarım çınlıyordu ve karanlığa sertçe bakmaktan irileşmiş gözlerim yanıyordu. Arkamda ya da önümde hiçbir şey yoktu ama yine de gözlerin baş döndürücü ağırlığı bir kez daha sırtımın derinliklerine gömülürken iğnelerin tenime battığını hissedebiliyordum. Gözümden kaçan bir şeyi yakalamak için olduğum yerde döndüm.

Çevresel görüşümde beyaz bir şey: görünmez bir esintide dalgalanan fildişi bir perde ya da ... Bakışlarım keskinleşti.

Orada, koridorun kıvrımında tek başına duran, gözlerini kırpmadan ruhuma dikmiş minyon bir kadın vardı. Bir çığlık boğazımı parçalamakla tehdit etti, ama dudaklarım ayrılırken hayalet tek, zarif bir parmağını dudaklarına bastırdı. Hayır, hayalet değil. Mavis. Çığlığım dilimin ucunda kayboldu ama yine de kendimi kıpırdayacak halde bulamadım. Saçları dalga dalga etrafına dökülüyor, ince bedenine yapışan beyaz muslin geceliğiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Etek ucunun göğüslerinin üzerindeki kesimi, Fernglove armasının imzası niteliğindeki kabzasını ortaya çıkaracak kadar alçaktı ve dalgın bir şekilde tek bir parmağını kabzası boyunca gezdirdi. Sonra aynı parmağını bana doğru kıvırdı ve beni kendisine katılmaya çağırdı. Aile üyelerinden birinin yardımı olmadan bu kadar hareket ettiğini hiç görmemiştim.

Tabii gözlerden uzakta durup bunca zamandır beni o acımasız, hüzünlü gözlerle inceleyen o değilse.

"Sen," fısıldadım hızla önünde dururken. "Buraya geldiğim andan beri beni izliyorsun. Neden? Ne yapıyorsun?" Yakınlarda Seville ya da Lydia'yı bulmayı umarak etrafıma bakındım. Mavis tamamen yalnızdı.

Bana kaşlarını çatı ve bir kez daha parmağını dudaklarına götürdü. Sessizlik o zaman. Ailenin geri kalanına kıyasla çok küçüktü, sanki yaşlanmak onu mezara değil de çocukluğa götürmüş gibiydi. Ama o gösterişli ihtişamın altında ne yattığını biliyordum. Henüz onu görememiştim ama yine de biliyordum.

Bana sırtını dönerek, sağlığı hakkındaki tüm önyargılarıma meydan okuyan istikrarlı bir yürüyüşle ilerledi. Ancak birkaç adım sonra göğsünde daha ağır bir yükselme ve alçalma, alnında hafif bir parlaklık fark ettim. Bu ana hazırlanmak için ne kadar enerji depolamıştı? Ne istiyordu? Sormak için ağzımı açtım ama kelimeler tam olarak şekillenemedi bana sert bir bakış fırlattı. Odasının girişi olduğunu anladığım çift kapının önünde durdu ve açmam için eliyle işaret etti.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ona bakarken parmaklarım topuzun üzerinde duraksadı. Kısa bir an için gitmeyi düşündüm. Ama gözlerindeki bir şey beni gitmekten alıyordu. Bana sanki son umuduymuşum gibi bakıyordu. Tek şansı. Mavis korkmuştu. Onun enfeksiyonu ailedeki en kötü enfeksiyondur ve muhtemelen Orin'le birlikte yanıklığı başarılı bir şekilde tedavi etmek için çalıştığını biliyordu. Denememi istedi.

Elimi yıpranmış metal topuzun üzerine koyarken dudaklarım aşağıya doğru kıvrıldı. "Seni henüz iyileştiremem. Ama biraz daha beklersen, deneyeceğim."

Gözlerini kırptırdı. Sonra başını salladı ve bir kez daha kapıyı işaret etti. "Pekâlâ." Bizi içeri alırken iç çektim. İçeri gireceğimize tam olarak ikna olmamıştım.

En azından beni anlıyordu. Onu sağ salim yatağına yatıracak, sonra da kendi başına dolaştığını birilerine haber verecektim. İçeri girerken loş ışıklı mekâna şöyle bir göz attım. Malikâneyi oluşturan daha süslü odalara kıyasla onun odası şaşırtıcı derecede uysaldı. Alçak bir sehpanın yanında iki yüksek arkalı sandalyenin bulunduğu küçük bir oturma alanı vardı.

Ondan önce, taze odunlarla dolu sessiz bir ocak. Şömine rafı uzun saplı güller ve bir avuç dolusu değerli taşla süslenmişti - bazıları ham ve işlenmemişti; diğerleri ise kusursuz bir şekilde parlatılmış ve mükemmel bir şekilde yerleştirilmeyi bekliyordu.

Bir tanesi tamamen dikkatimi çekti. Bir bilyeden daha büyük değildi ama dolunay kadar parlaktı ve içinde bir kalp gibi çarpan parıltılı bir ışık vardı. Bir mücevher. Ona doğru yaklaşırken ağzım açık kaldı.

Everjewel'ler benim türüm için özeldir.

Mavis bakışlarımı takip etmek için duraksadıktan sonra ona doğru ilerlerken Orin'in sözleri kafamın içinde çınladı. Titreyen parmaklarıyla onu aldı ve bileğine bastırdı. Parıltı bir saniyeliğine keskinleşti ve sonra azalmaya başladı.

"Bunda bir sorun mu var?" Ben sordum.

Mavis sadece kaşlarını sertçe birleştirerek bana baktı. Sonra bakışlarını hiç ayırmadan şöminenin üzerindeki mektup açacağını aldı ve ön kolunun alt tarafını yırtarak açtı. Kolay bir hareketle taşı keşiğin içine kaydırıldı. Kan bileğini bir bilezik gibi sardı ama hiç bağırmadı. Bir kez bile. Görünmez büyü, yara kapanana kadar etrafındaki boşluğu bir kış sisinin ürpertici serinliğiyle doldurdu ve sonra mücevher sanki hiç var olmamış gibi yok oldu.

Bizi biz olarak tutmaya yardımcı oluyorlar.

Yerdeki kan lekelerine dehşet içinde bakarken Orin'in sözleri tekrar zihnimi doldurdu.

Mavis gevşek çeneme bakarak yüzünü buruşturdu ve etkili olması için bileğini bir kez daha bana doğru itti. Sonra elimi tuttu ve parmaklarımı artık iyileşmiş olan çizgiye bastırdı. Ani bir soğuk dalgası tenimi ısırdı ve irkildim. Dokunuşum ne kadar uzun sürerse o kadar acı verici oluyordu. Kışın derinliklerinde metal bir direği kavramak gibiydi ve tam donmanın parmaklarımı ele geçireceğini düşündüğümde, zonklayan soğuk . Taş sanki

Kas ve sinir arasında gidip geliyordu ve buzöpücüğü uzaklaştı. Tamamen dağıldığında Mavis beni serbest bıraktı.

"Bütün everjewel'lar mi hissediyor?" Ellerimi birbirine sürtüp olabildiğince sıcaklık yaymaya çalıştım.

Arkasını dönmeden önce birkaç nefes boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu. Yavaşça, pirinç kulplu çok sayıda çekmeceyle tamamlanmış küçük, bağımsız bir yazı masasına doğru ilerledi. Hemen peşinden gitmeyince, zayıf bir el işaretiyle beni çağırdı.

Dikkatle onun yanına doğru ilerledim ve bakışlarım yaldızlı bir çerçeve içindeki büyük boy bir tabloya takıldı. Tahtta oturan bir kadının etrafında birkaç Ever bir arada duruyordu. Boyunda tanıdık bir şeyler vardı, küçük ama güçlüydü. Parlak, buğday rengi saçları bir battaniye gibi omuzlarına dökülüyordu ve gülümsemesi genişti. Parlak. Yüz hatlarını incelediğimde farkına vardım.

"Bu senin ailen."

Mavis benimle resmin arasına baktı ve başını salladı. Titrek bir parmakla tahtta oturan Ever'ı işaret etti.

"Bu sensin," dedim hayretle. Aralarında göz gezdirirken bunu şimdi görebiliyordum. Mavis onun tasvirine benzemiyor değildi; sadece onun, eskiden olduğu kişinin resmi çok daha canlı ve canlıydı. Ever'lerin geri kalanına yeni bir takdirle . Mavis'in sandalyesinin yanında saçları onunkiyle aynı renkte olan bir kadın oturuyordu ama gözleri bahar çimenleri kadar taze ve canlıydı. Pembe teni kızarmış, dudakları dolgun ve parlıyordu. Önünde küçük bir kız, bir yanında da iki oğlan çocuğu duruyordu.

Seville, Orin ve Rorik. Kadın onların annesiydi, Mavis'in kızı. Lydia'yı güçlükle tanıdım. Mavis'in sandalyesinin karşı tarafında duruyordu ve Clesian'ın kollarına sarılmış, onun geniş göğsüne yaslanırken neşenin ve şefkatin resmini çiziyordu. Gülümsemesi göz kamaştırıcı ve tamamen yabancıydı. Portrenin etrafında daha önce görmediğim iki adam vardı ve yüzlerini incelemek için kendimi yaklaştırdım. Mavis elini uzattı ve parmağını Lydia ile arasında duran Ever'ın üzerinde gezdirdi. Kestane rengi saçları ve sıcak kahverengi gözleri vardı ve gülümsemesi ifadesinin her santimini dolduruyor gibiydi. Mavis onun yüzünü nazıkçe okşadıktan sonra geri çekilerek göğsünün üstündeki boşluğu sıyırdı. Kalp bağı. Bunu anlamam için söylemesine gerek yoktu. Gözlerindeki bakıştan anlayabiliyordum. Özünden yayılıyor gibi görünen sevgiden.

"Keşke onunla tanışabilseydim," dedim ve başımı eğerek bir an için bakışlarını yakaladım. Başını sallayarak masasına doğru döndü. Elini çekmecelerden birinin üzerinde gezdirdi ve bir kilit duydum. Çekmece gevşek kağıt yığınlarını ortaya çıkarana kadar pirinç kolu yavaşça çekti. O eşyalarını karıştırırken ben de resme son bir kez baktım. Geriye kalan tek kişi meşe kahverengi saçlı ve koyu zümrüt gözlü bir Ever'dı.

Seville, Orin ve Rorik'in babası. Öyle olmalıydı. Zümrüt gözleri Orin'inkilerle aynıydı ve dudakları Seville'in sık sık kullandığı o keskin, küçümseyici sırıtişla kıvrılmıştı. Bir santim öne eğildim ve resmi incelerken gözlerimi kısarak baktım. Rorik diğerlerinden biraz ayrı duruyordu ve ifadesi gergindi. Bir eli Orin'in omzunda, diğer eli de annesinin omzunda olan babasıyla aralarında hiçbir benzerlik yoktu. Zihnimin derinliklerinde bir farkındalık filizlendi ve dikkatimi tekrar Rorik'e yönelttim.

Ressam, sanki paletinde saçlarını oluşturan tüm bakır tonlarını doğru bir şekilde tasvir etmek için yeterli renk yokmuş gibi, yanık buklelerine özel bir özen göstermişti. Gözleri öylesine mükemmel, öylesine niyetle işlenmişti ki gerçek de olabilirlerdi. Ve gölgeleri benzersiz bir şekilde ona aitti. Sadece bir ortak özelliği vardı: elmacık kemiklerinin keskin kesimi.

-Annesiyle birlikte.

Keskin bir dürtme dikkatimi çekti ve Mavis'in zarf şeklinde katlanmış bir kâğıdı kolumun arkasına sapladığını görmek için değiştirdim.

"Benim için mi?" Hiç düşünmeden aldım. Akçaağaç şurubu renginde balmumundan bir mühürle kapatılmıştı, ortasına zarif bir *F* harfi basılmıştı. Üstünde küçük, kıvrımlı bir el yazısı vardı:

Tek başına aç.

Boynumun dibinde serin bir ter oluşurken korku kollarımı ve bacaklarımı doldurdu.

Kalın bir yutkunmadan sonra Mavis'in bakışlarıyla karşılaştım.

"Nedir bu?" Parmaklarımı zarfın etrafına daha sıkı sarmakla yetindi.

Hayatımda hiç bu kadar çok bir şey düşürmek istememiştim. Yine de Mavis'in yalvaran bakışlarında ısrarcı, neredeyse korkulu bir hava vardı. Konuşmaya çalışıyormuş gibi boğazını sıktı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Tek bir gözyaşı kaçıp yanağını ikiye ayırana kadar gözlerini camsı bir parlaklık kapladı.

"Mavis," diye fısıldadım, kâğıdı daha sıkı kavrayarak. "Oluyor?"

Dudakları ayrıldı. Kapandı. Tekrar ayrıldı. Kelimeleri bir mengenenin kısılcacında boğuluyormuş gibi boğuk bir ses çıktı.

"Zaman yok. Açın."

Tüylerim diken diken olmuştu, nefesim sert ve düzensiz bir şekilde çarpıyordu ve beni normale döndürmek için şok edecek Ywena yoktu. Mavis'in vıraklayan sesi kulaklarımı doldurdu ve kalbimi hızlandırdı. Parmaklarım mührün çıkıntılarını ve oluklarını takip etti. *Yalnız aç.* Ya bu da Amalyss ve Tasia'nın ilk geldiğimde oynadıkları pazarlık gibi bir oyunsa? Etrafımda yardımına koşacak kimse yokken hangi tehlikeli şeyi tek başıma serbest bırakacaktım? Parmağımı kıvrımın dudağının altında gezdirirken küçük bir parça balmumu döküldü.

Dünyam o boşluğa kadar daraldı. Geri alınamayacak bir şey yapmaktan bir nefes uzaktaydım. Bu gerçeği iliklerime kadar hissettim. Bakışlarım tekrar portreye kaydı. Artık var olmayan o mutlu aileye.

kime güvendiğinize dikkat edin.

Vora'nın uyarısı aklıma gelmeyeli uzun zaman olmuştu ama yine de görevini yerine getirmişti. Parmağımı mühürden çektim. Tam konuşmak için ağzımı açmışım ki yatak odasının kapısı içeri doğru sallandı ve Lydia odaya girdi. Geceliği buruş buruştu, gözleri ağır ağır kapanıyordu. Yüz ifadesinde daha önce hiç tanık olmadığım bir hüznün vardı ve Mavis'in odasına yürümek yerine ayaklarını sürüyerek giriyor gibiydi.

"Anne, uyanık mısın? I-" Lydia beni görünce dondu kaldı.

Gözümü kırptım ve Mavis yer değiştirmişti. Çok fazla bir şey değildi, sadece ellerimi vücuduyla gizlemek için önümde sonsuz küçük bir adımdı, ama bunu o kadar hızlı yaptı ki, sanki her zaman benimle kapı arasında duruyormuş gibi görünüyordu. Ve sonra yaşam gücü gecenin içinde buharlaşıyor gibiydi. Önümdeki hayaletimsi Ever'a bakarken içimi bir ürperti kapladı. Bir zamanlar araştıran bakışları şimdi cansız ve boştu. Titreyen bedeninde eski canlılığından eser yoktu, ne kadar geçici olsa da. Onun gücü, onun ruhu, basitçe gitmişti.

Ve dünyamı kendi ekseninde döndürdü. Kâğıdın avucuma batması birden bıçak gibi geldi ve ellerimi arkamda birleştirerek onları gözlerden sakladım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Lydia, sözleri keskindi. Mavis'in hareket etmesiyle aynı süre içinde soğukkanlılığını geri kazanmıştı ve üzüntünün tüm izleri göz kamaştırıcılığıyla aynı etkinlikte gizlenmişti.

"Mavis'in kapısı açıldı." Elimi yavaşça hareket ettirdim ve zarfı pantolonumun kemerine sokmak için bluzumun arkasına kaydardım.

"Yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

Lydia'nın gözleri Mavis'le benim aramda kısıldı. "İhtiyacı olan tek şey blight için bir tedavi. Ve sen Orin'in gücüne erişene kadar bunu sağlayabileceğini sanmıyorum."

"Tamam." Mavis'in yanına geldim ve omzuna nazik bir el koydum. Hiç tepki vermedi. Ona iyi geceler dileyip Lydia'nın yanından geçerken bile. Koridora girdiğimde kapıyı arkamdan çarptı. Arkama bakmadan geri döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde odama doğru yürüdüm. Ancak kapıları kilitleyip mandalları iki kez kontrol ettikten sonra Mavis'in hediyesini belimden çıkarmaya cesaret edebildim.

Parmaklarımın arasında hafifçe ovuşturdum, bir kez daha mürekkep inceledim. Parmağımı mührün üzerinde bir kez gezdirdim. Ve sonra kırdım.

Bir sihir dalgası, bir ses ya da balmumu ortadan ikiye ayrıldığı anda etkisini gösterecek bir tür ayrıntılı büyü bekliyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Fark ettiğim tek değişiklik, kâğıda sinmiş gibi görünen hafif bir yaprak kokusuydu.

Ama parmağım başlangıçta katlanmış olan pürüzlü kenar boyunca ilerlediğinde, elimde ne olduğunu anladım - halamın tanıdık, düzgün el yazısını görmeden önce bile.

Notunu okurken boğazım düğümlendi.

Ben buldum. Ölümsüz kalmak için everjewel'lara ihtiyaçları var. Nedenini bilmiyorum ama yanıklık etkilerini zayıflatmış. Yayılmayı durdurmak için onları vücutlarına gömüyorlar. Orin bu yüzden benim gücümü istiyor. Beni kendisiyle kalp bağı kurmaya ikna etmeye çalışıyor çünkü daha güçlü bir şeye ihtiyacı var ve ikna etmeye çalıştığı ilk kişi ben değilim. Büyümü almasına izin vermektense ölmeyi yeğlerim ve korkarım ki bu yaklaşıyor.

Bu notu Mavis'e bıraktım. Diğerleri çok yakından izleniyor. Orin'in mücevherini şüphe uyandırmadan bulabileceğine inandığında bunu sana verecek. Taşın gücü bizimkine benziyor ve bizim büyüümüze tepki veriyor. Yeterli zamanım kalmadı. Onu bulup yok etmelisin. Evden birinin yardımına ihtiyacın varsa, önce ailenin evervow'unu bozman gerekecek. Hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece var olduğunu biliyorum. Keşke sana daha fazlasını anlatabilseydim, daha fazla yardım edebilseydim.

Kime yazdığımı bile bilmiyorum ama Elena, eğer kendini burada bulduysan, seni sevdiğimi bil. Sana inanıyorum.

Kendini kurtar.

Tüm sesler monoton bir parazite dönüştü ve mektubu bıraktım. *Rowena.* Ciğerlerimden ürpertici bir nefes çıkarken, derimin üzerinde ısırgan bir his dolaşıyordu. Orin yerine ölümü seçmişti. *Ölümü.* Ve şimdi bile, mezarın ötesinde, beni bu kaderden kurtarmaya çalışıyordu.

Orin'in mücevherini bul. Onun izini sürerken parmaklarımda hissettiğim keskin, buzöpücüğü hatırladığımda kalbim boğazıma çarptı.

Dövme. Mavis'in taşı koluna soktuktan sonra bileğine dolan soğuk fısıltı.

Panik kadar işlemiştı. Az önce Orin'le ettiğim her şey . . .

Gözlerim yaşla dolarken görüşüm bulanıklaştı. Beni önemsedığını sanmışım. Acı göğsümde alevlendi, kalbimden örümcek ağı gibi yayıldı ve uzuvlarımı kızgın bir utanç kapladı. Ona *güvenmişim*.

Orin ve benimle ilgili her anıyı taradım. Paylaştığımız her anı, her ince bakışı ya da güven verici el sıkışı. Parmaklarının yanağıma değmesi, sıcak sözlerinin sesi, dudaklarının hissi. Çığlık atmak istedim. Bu doğru olamazdı. Rowena yanılıyor olmalıydı.

Kendini kurtar.

Notu aldım ve sözlerini tekrar okudum. Zihnim dönüp duruyordu. Tüm bunlar doğru olsa bile, Orin'in bedeninde saklı bir mücevheri nasıl yok edebilirdim? Rorik'le aldığım dersler beni buna asla hazırlayamazdı. Bu ailevi evervow da neydi? Ve kardeşlerim. Yaşamlarını sürdürdükleri tabutları acı çeken endişelerime merhem olmuştu ama şimdi tabutları kırılmaz birer hapishaneye dönüşmüştü. Anahtarı olan tek kişi Orin'di.

Yere çöktüm ve sessiz, acı dolu bir çığlık attım. Ne yapmam gerekiyordu? Cevap *istiyordum* ama kime güvenebilirdim ki? Orin benimle tanıştığı andan beri hikâyeler uyduruyordu. Ortak öykümüzün yaratıcısı oydu, kollarına düşmem için temkinli bir şekilde zemin hazırlayan oydu.

Çünkü kasabaya biraz daha fazla para atsa ne fark ederdi ki? Fazlasıyla parası vardı.

Kardeşlerimi hayatta tutmak mı? Büyü onun genişleyen gücünü neredeyse hiç tüketmiyor gibiydi.

Her nazik hareket. Dikkatle düzenlenmiş her an.

O lanet olası bir Ever'dı ve bunu en başından bilmeliydim. O benim gücümü istiyordu, beni değil. Tıpkı teyzemin ve bizden önceki tüm iplikçilerin istediğı gibi. Biz harcanabilir piyonlardık.

Neredeyse kâğıdı buruşturacaktım ama kırıksıklıklar dikkatimi çekince Rowena'nın notunun altında farklı bir elle yazılmış birkaç satır daha gördüm.

*Rowena'ya daha önce güvenmediğim için özür dilerim. Çok geç olana kadar bilmiyordum.
Kızım bunun için canını verdi ama hiçbirimiz konuşamıyoruz. Zeverin
Ignatus Embergrave.*

Hepimiz özgür olmak istiyoruz.

İsmi okuduğum anda kemiklerime bir ağırlık çöktü ve büyüünün metalik tınısı havayı yaktı. Bu sadece bir isimdi, ama harfler göz kapaklarımın arkasını yakıyor gibiydi, öyle ki kalan büyüü kovmak için gözlerimi kapattığımda bile hala mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Bu Tanrı'nın unuttuğu malikânede neler oluyordu böyle?

Kendim dışında kimseye güvenemiyordum.

Bu gerçek beni ve girdap gibi dönen duygularım yatıştı. Yıkılamazdım. Şimdi olmaz, kardeşlerimi iyileştirmeye bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Heartbond'a devam etmek zorundaydım. Noam ve Nohr'a yardım edecek kadar uzun süre kendimi toparlamalıydım. Şu anda bile, teyzemin geride bıraktığı bilgilerle zihnim tamamen paramparça olmuşken, Orin'in iyiden başka şey olduğu düşüncesi kalbimi sızlatıyordu. Ya Rowena'yla ? Ya bu onun çaresizlikten yaptığı bir şeyse ama şimdi daha fazlası olduysa? Daha iyi bir şey?

Kırılğan mantığım karşısında dudaklarımdan kırılğan bir kahkaha kaçtı. Bunun doğru olmasını istiyordum ama doğru olduğundan şüpheliydim. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve sonra banyoya yöneldim.

Bakır küvetin önünde durduğumda gözlerimi kapattım ve uzun bir nefes alarak kendimi merkeze aldım.

Zeveerin Ignatus Embergrave.

İsim, ölmekte olan yaprakların kaldırım taşına sürtünmesi gibi zihnimde tıngırdadı. Önemli hissettirdi. Güçlü. Eczacı çantamda bir kibrit buldum ve Rowena'nın son sözlerinin üzerine bıraktım. Ve muhtemelen Mavis'in.

Sadece küle dönüştüğünde hareket ettim. Leğenin suyla dolmasını diledim ve kalıntıların çözülüp akıp gitmesini izledim.

Yirmi Beş

Orin'in dönmesine ve törenin başlamasına sadece birkaç saat kalmıştı. Bana kalpbağı olmadan önce kendi ritüelini tamamlaması gerektiğini söylemişti ama bunun ne anlama geldiğini açıklamamıştı. Her neyse, duygularımı yerine oturtmak için biraz zamanım olduğu için mutluydum. Ve cevapları bulmak için. Elbette okuduğum kitapların hiçbirinde mücevherlerin varlığından kısaca bahsedilmesinden başka bir şey yoktu; görünüşe göre büyüleri her şeyden önce korunuyordu. Bu malikânedeki herhangi birine güvenebileceğimden şüpheliydim ama belki de onları masum bir konuşmayla kandırıp gizli gerçekleri ortaya çıkarabilirdim.

Odamdan çıkıp merdivenlere yönelirken seçeneklerimi tarttım.

Mavis masadan kalkmıştı. Mektubu teslim etmek için kalan azıcık enerjisini de çoktan harcamıştı ve Lydia'nın beni odasında bulduktan sonra Mavis'i yalnız bırakacağından şüpheliydim.

Bu da elbette Lydia'nın söz konusu olmadığı anlamına geliyordu - şaşırtıcı olmayan bir şekilde, zaten o öfkeli Ever ile başlamazdım - ve vekaleten Clesian. Amalyss ve Tasia belki. Ama eğer ailelerinin ulaşabileceği bir yerdeyseler, o zaman kesinlikle olmazdı.

Vora'ya sorabilirdim ama o kendini lorduna adanmıştı. Onunla yüzleşmeye hazır olmadan önce Orin'e bir şey söyleme riskini göze alamazdım. O zaman Sevilla ya da Rorik. Ayaklarım fuayeye çarptı ve durakladım, pencerelerden sessiz ormanın üzerinde tepelenen şafak ışığına baktım. Seville, Söğüttepesi'ne yaptığımız yolculuk sırasında Rowena'dan övgüyle söz etmişti. Ama ya Seville Rowena'yı Orin'in beni kandırdığı gibi kandırmışsa? Seville'in Orin'e sesini yükselttiğini hiç görmemiştim.

İki kardeşimi de sevmiyorum ama hangisini biliyorum.

Hafızamın sisi içinde bile sözlerinin ardındaki yakıcılığı inkâr edemezdim. Sevilla değil o zaman.

Bakışlarım koridoru geçerek Orin'in çalışma odasına gitti. Kapı açıktı, ışıklar sönüktü. Boş oda bir mağaranın ağzı gibiydi ve fısıltılı, tıkırtılı bir nefes alış veriş omurgama bir ürperti gönderdi.

Onun evervow'u bizi korumak içindi, ama yine de sırf ona inat bizi riske atmanın yollarını buluyorsunuz.

Orin'in sözlerinin hayaleti içimde farkındalık yarattı. Ailevi evervow. Bunu Rorik'le tartışıyordu. Başlamam gereken yer orasıydı. Rorik'in kardeşinden nefret ettiği bir sır değildi ama bu nefretin sadakat üzerinde bir etkisi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hepimiz özgür olmak istiyoruz.

Umarım Mavis haklıydı.

Avluya açılan çifte kapıdan içeri girdiğimde beni sert bir hava karşıladı. Sabah sessizdi, uykulu çimler, çevredeki ormanın üzerinden süzülen gün ışığının zayıf akıntılarıyla zar zor uyanıyordu.

Bakımlı çimler için cilalı patika yolları terk ederken botlarım çimenlere çarpıyordu. Bir keresinde dedikodu yapan görevlilerden Rorik'in güneşle birlikte kalkıp ata ağacının altında tek başına antrenman yaptığını duymuştum. Her ne kadar tepeden aşağı inip onu kıvranan ağaç kabuğuna sıkıştırmak ve bir kez olsun açıkça konuşmasını talep etmek istesem de, bunun en iyi yol olduğundan şüpheliydim. Onu tanıyorsam, muhtemelen bundan hoşlanacaktır.

Yumuşak bir homurtu dikkatimi çekti ve yerden başımı kaldırıp baktım. Rorik gömleğini ağacın alçak dallarından birinin üzerine sıyırmıştı ve çıplaktı, bir elinde kılıç tutuyordu. Kılıcı havada ustaca, geniş bir kavis çizerek savurdu ve ucu toprağa çarpmadan hemen önce hamlesini durdurdu. Sırtındaki her kas gergindi, omuzları belirgin ve genişti, Fernglove arması omurgasına işlenmişti. Kırık kılıç tam ortada mükemmel bir şekilde duruyordu ve saran böcekler kürek kemiklerinin üzerinden dışarı fırlıyordu. Talimlerini yaparken yaptığı her sert harekette, kaslarının üzerinde uçuşuyorlardı. Tendonları boyunca dans ettiler. O hareket ettiği anda hareket ediyorlardı.

İstesem benim için Orin'i kalbinden bıçaklayıp bıçaklamayacağını merak ettim.

"Yapabiliyorken bir göz at." Rorik yüzüme dönmeden konuştu ve kılıcını havada savurmaya devam etti. "Yakında, tepki görmeden bunu yapamayacaksın."

Öfkem tam anlamıyla, sınırsız bir öfkeye dönüşmekten kıl payı uzaktı ve alev almaya ne kadar yakın olduğumu bilmiyordu. Konuşmadan önce bir an için yanağımın içini ısırđım. "Tepki mi? Peki bu neyi gerektiriyor?"

"Nasıl bilebilirim ki? Kalp bağına sor."

Sözlerinde görmezden gelemediğim bir ısırik vardı, kendi gizli öfkemle eşleşen bir ısırik ve dudaklarımı sert bir çizgiye bastırdım. "Yaptığım şeyle ilgili bir sorunun mu var?"

Kesin bir gümbürtüyle kılıcını toprağı a sapladı ve bana doğru döndü. Göğsünün belirgin düzlemlerine, karnı ve beli boyunca uzanan kıvrımlara ve oluklara bakakalmamak imkânsızdı. Kesinlikle muhteşemdi ve bakışlarında bir anlık gergin bir hayal kırıklığı olsa da, beni bakarken yakaladığında buharlaştı. İçten içe yanan bakışlarını farklı bir sıcaklık doldurdu ve dudakları sivri köpek dişlerini ortaya çıkarmak için kıvrıldı.

"Seninle ilgili bir sürü sorunum var." Nefes almak için neredeyse hiç yer kalmayacak şekilde aramızdaki boşluğu kapattı. Göğüs kafesinden aşağı bir ter damlası yuvarlandı ve dalgınca onu fırçaladı.

Hareketi takip ettim ve dans ederken parmaklarının belimi keşfetme hissini hatırladım. Çenemi sıkıştırıp hiçbir şey söylemeden beni öpmekle tehdit etmeden önce çeneme hafifçe dokunuşunu. Sonra Rowena'nın mektubunu açtığım andan beri biriken tüm öfke ve kalp ağrısı ön plana çıktı ve ayaklarının dibine zehir tükürdüm.

"Senin ve bu aile karmaşasının derdi ne?" "Her şey." Yüzümü araştırırken kaşları gerildi. Ben

Hayatımda hiç o anki kadar dikkatle incelendiğimi hissetmemiştim. Altın rengi bakışları tenimde ağırlaşmıştı ve bu sadece damarlarımda daha fazla sıcaklığın dalgalanmasına neden oldu. "Kendini neye bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Nasıl ki?" Tersledim. "Söyle bana Rorik, bu lanet yerden nasıl sağ çıkabilirdim ki?" Her kelimeyi tehditle doldurdum, bir kez bile geri adım atmadım. "Burada kimse dürüst değil. Seni kurtarmamı mı istiyorsun? Aileyi kurtarmak mı? Neden kurtarayım ki? Hiçbirinize güvenemem!"

"Ve yapmamalısın!" diye kükredi. İfadesi öfkemi parçaladı, çünkü mantıklı gelmiyordu. Kesinlikle öfke vardı. Ama çaresizlik de vardı. İstirap. Bana bakarken boynundaki kaslar derisine doğru . "Ve ben senden hiçbirimizi kurtarmanı istemedim. Aksine, sana yaşamanı söyledim."

Tartışmak için ağzımı çoktan açmıştım ama o anda sözlerim kesildi çünkü haklıydı. Fernglove'a adım attığım andan itibaren bana bir iplikçi olarak değil, bir insan olarak davranmıştı. Kaba ve duygusuzdu elbette ama neyi tedavi ettiğim umurunda bile değildi. Başarılı olduğumda da beni övmezdi. Ona göre gücümü her kullanışım hayatımı boşa harcamaktı.

Sessiz bir kararlılık hissi kemiklerimi doldurdu ve kelimelerim yumuşak çıktı. "Bana geçen gece Orin'le onun çalışma odasında ne konuştuğunuzu anlat."

Rorik'in omurgasına bir şimşek çaktı, tüm öfkesi bir nefesten daha kısa bir sürede uçup gitti. Gözleri kocaman açılmıştı. "Seni hissettiğimi biliyordum."

"Merak ettim." Boğazının sanki konuşmak istiyormuş ama konuşamıyormuş gibi çalışmasını izledim. Onun yerine çenesini sıktı ve açtı. Kalın kalın yutkundu. Orin'le konuşması kesildiğinde Ywena tepki vermişti. Rorik onunla bir şekilde iletişim kurmuş, kalmam için onu teşvik etmiş olmalıydı. Bu konuşmayı duymamı istemişti. Ona güvenebilir miydim?

"Bana ne istersen sor, Eira." Bakışlarının yoğunluğu kemiklerime işledi. "Lütfen."

Beni bitiren o tek kelimeydi. Çok fazla ağırlık, çok fazla duyguyla dolu gergin bir yalvarış. Rorik asla bir şey istemezdi ama bunu istedi.

Ben de mecbur kaldım.

"Evervow nedir? Orin'in bahsettiği mi?"

Rorik'i geride tutan görünürde hiçbir bağ yoktu, ancak formunda hızla ilerleyen ve kaslarını gevşeten ani bir serbest bırakma vardı.

Söylenmemiş yüklerin ağırlığını kemiklerimde taşıyorum.

Görünüşe göre, bu malikanede benden daha fazla bağlı olan biri vardı. Ve şimdi o özgürdü.

"Sonunda." Elini boğazına götürdü. "Oraya varabileceğinden emin . Evervow, varlığından haberdar olmadıkları sürece bu konu hakkında kimseyle doğrudan konuşmamızı engelliyor. Yıllar içinde birkaçı benzer yollarla bunu öğrendi."

"Ywena bu yüzden kalmamı istedi. Dinlemek için." Göğsümde umut çiçekleri açmaya başladı. Eğer Rorik bu aile sırrını benimle paylaşmaya istekliyse, o zaman belki onu kırabilirdik. Belki kardeşlerimi kurtarmama yardım edebilirdi. "Yemin neyi gerektiriyor?"

"Hiçbir Fernglove bir diğerine ciddi şekilde zarar veremez. Topraklarımızı da bir seferde birkaç aydan fazla terk edemeyiz. Ve son olarak, hiç kimse eskiden babam olan ve şimdi Orin olan evin reisine dışarıdan karşı gelemez."

Rorik kaşlarını çatarak malikâneye baktı. "Orin ailenin iyiliği için şey istiyorsa, itaat etmeliyiz."

"Ve hepiniz bunu kabul mü ettiniz?" İnanmaz bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Kasıtlı olarak değil." Rorik'in dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Babam sözleşme yapmakta ustaydı. İnsanları kendi iradesine bağlamaktan zevk alırdı ve güçlüydü. Yine de yanığın onu canlı canlı yemesini engelleyecek kadar güçlü değildi." Kehribar rengi gözlerinde bir memnuniyet pırıltısı parladı.

"Çok hoş birine benziyor," diye mırıldandım. "Baban neden böyle bir yemin etsin ki?"

Bakışları kararırken Rorik ensesini kavradı. "Soyadı.

Onur. Babam şeyden önce düzene ve görünüşe önem verirdi ve annemin *günahını* gizleme takıntısı evervow'a yol açtı."

"Sınırları aşmak mı?"

"Ben babamın kanından değilim. Seville ve Orin benim üvey kardeşlerim. Ben bir Fernglove'um çünkü babam annemin cilveleşmesini birilerinin öğrenmesi fikrinden nefret ederdi. Kapalı kapılar ardında beni tanımayı reddetse de onun oğlu gibi davranmam bekleniyordu. Tiksintisi aşikârdı ve kardeşlerim onun yerine geçmeyi kendilerine görev edindiler. Çok az huzur vardı. Çok fazla acı.

"Ama evimizin duvarlarının dışında"-Rorik ağaç dallarından birine bakarken ellerini esnetti-"her şey yolundaymış gibi davrandılar. Buna dayanamadım. Babam bozulan aile bağlarını, değerli Fernglove ismini sağlam tutmak için evervow'u yaratana kadar sık sık öfkelenirdim."

Bakışlarını gövdeden ayrılan kalın bir dala doğru takip ettim. Hangi uzvun hangi merhum aile üyesine ait olduğunu bilmeme imkân yoktu ama o kola baktıkça içinde belirgin bir kötülük havası oluşuyordu. Ağır bir duraksamadan sonra başını salladı ve gömleğini alıp kolayca yerine yerleştirdi.

"Rorik." Bakışlarına kazınmış onlarca yıllık acıyı gördüğümde kelimeler bulmakta zorlandım. Sevgisiz bir evde büyümeyi hayal bile edemezdim, kardeşlerimin bana ihanet etmesinden bahsetmiyorum bile. Noam ya da Nohr beni Seville ve Orin'in yaptığı gibi terk etseydi...

Geçmişi ne kadar korkunç olursa olsun, hikâyesi inkâr edemeyeceğim bir gerçeği ortaya koyuyordu: Buraya karşı hiçbir sevgi beslemiyordu. Rowena'nın mektubundaki kelimeleri aklımda evirip çevirdim. Eğer Rorik'in yardımını istiyorsam, yeminimizi bozmamız gerekiyordu.

"Bundan kurtulmanın bir yolu var mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Evlilik yeminleri bozulmak için değildir. Annem bir yolunu bulmaya çalıştı ama başarılı olup olmadığından emin değilim."

Baş döndürücü bir bilme hissi uzuvlarımı doldurdu. İsim. Anahtar bu olmalıydı.

"Rorik"-kollarını kavradım-"Bir yolunu bulabilirim. Ama bunu dikkatlice yapmalıyız."

"Sen neden ?" Gözleri ellerimle yüzüm arasında gidip . "Nasıl?"

Kelimelerim aceleyle döküldü. "Rowena bana bir mesaj bıraktı. Sanırım yapabilirim ama henüz değil. Hâlâ Orin'le konuşmam gerekiyor, o yüzden-"

Rorik sanki suratına bir tokat atmışım gibi keskin bir adımla geri çekildi. "Gönül bağı. Sana söylediğim onca şeyden sonra hâlâ onunla birlikte olmak mı istiyorsun?" Gömleğinin yakasını düzeltip sertçe çekerken tısladı. "Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum ama söylemeye çalıştığım şey bu değil. Sadece ihtiyacım var-" "Ossanna ile birlikte. Ve Issa'yla."

Issa'yı ve onun dalgalı siyah saçlarını hayal ederken duraksadım. Onu son gördüğümde sessizdi, annesi ve erkek kardeşiyle birlikte Fernglove'un dışındaki çimenlerin üzerinde duruyordu. Derslere katılmasına gerek yoktu ama bu onu uğramaktan alıkoymuyordu.

"Neden?"

Rorik bana ters ters baktı. "Ossanna'ya anlaşmalarının şartları hakkında güvence veriyor. Issa'nın birkaç yıl içinde onun kalp bağı olması gerekiyordu." Gözleri kalbime düşmeden önce yüzümü taradı. "Onlara senin ömrünün kısaldığını ve bunun verdiği söz üzerinde ne kadar az etkisi olduğunu ."

Daha küçük, daha zayıf bir parçam başka bir acı dalgasının altında kaldı. Her şey göz önüne alındığında, şaşırmamam gerekirdi. Ama yine de gözlerimin arkasına bir sıcaklık yayıldı. Dün, umut dolu bir mutluluğu paylaşmıştık ve şimdi ... bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Düşünceler suda batan ağırlıklar gibi yerlerine oturdu.

İlk olarak, Seville'in sözleri:

*Yıllar önce elmas benzeri parçacıklara dönüşen yıldızları
çağırabilen biriyle tanışmıştım. Çok güzeldi.*

Sonra fuayedeki siyah saçlı görevli:

Bilirsiniz işte, çok çabuk vefat etti

Ve tabii ki, Amalyss:

Özellikle de buraya taşındıktan sonra kötüleştiği için.

Nefesim daha sert, daha hızlı kesildi. Lorelai'nin Orin'in eski sevgilisi olduğunu biliyordum ama noktaları birleştirmemiştim. Yıldızlar. Biz bir araya gelirken kullandığı sihir. Dilime acı bir madde doldu ve sert bir yutkunmayla onu geri ittim. Lorelai Starglen, Orin'le bağ kurmuş ve kısa süre sonra ölmüştü.

İlk kez de değil.

Görevlinin fısıldadığı sözler zihnimde canlanırken ellerimi iki yanımda birleştirdim. Orin kimsenin kontrol edemediği bir kara duldu ve ben onun ağına düşmüştüm. Sakladığı başka ne kadar gücü vardı? Rorik haklıydı. Neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama artık Orin'in kasıtsız piyonu olmayacaktım.

"Tüm bu bilgiler ne kadar mide bulandırıcı olsa da," dedim kendimi bir nefesle çelikleştirdikten sonra, "yine de hiçbir şeyi değiştirmiyor. Onunla kalp bağına ihtiyacım var." Rorik tartışmak için ağzını açtı ve ben de ona sert bir bakış fırlattım. "Umursadığım için *değil*. Ama kardeşlerim onun elinde ve eğer tabutlarını açıp hayatlarını kurtaracaksam, o zaman Ever büyüsüne ihtiyacım var."

Rorik, başlangıçta hazırladığı öfke dolu cevabı geri çekecek kadar sağduyuluydu. Bunun yerine bir elini saçlarında gezdirerek uçlarını hafifçe çekti. "Ve sen Orin'in bunun olmasına izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Mücevherini yok edersem başka seçeneği kalmayacak."

Sessizlik. Rorik hareketsizdi, hesaplıyordu. Sıkı bakışları yüzümde oyalanıyordusanki sözlerimin geçerliliğini gözden geçiriyor ve haklılık payı olup olmadığına karar veriyordu. "Peki nerede sakladığını biliyor musun?"

"Evet." Parmaklarımdaki buzun keskin ısırığını asla unutmayacağım. "Ama büyüyle bile onu alt edecek kadar güçlü olabileceğimden emin değilim."

"Sen ." Kaşları birbirine yaklaştı.

"Normalde bu bariz küçümsemene gücenirdim ama bu durumda haklısın." Yavaşça öne bir adım attım ve aramıza koyduğu mesafeyi kapattım. "Ama eğer seni evervow'dan azat edersem..."

Cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum. Ondan kardeşinin isteklerine karşı gelmesini istemek başka bir şeydi, benim cinayet için pazarlık yapmam ise tamamen başka bir şey. Gözleri saf bir üzüntü ifadesiyle doldu. "Bu işe yaramayacak. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalısın, Edira. Eğer onunla gönül kurarsan, bir Fernglove olursun, bu da şu anlama gelir-"

Acı bir yırtılma, bir dikişin güçlü bir şekilde yırtılması gibi havayı böldü. Malikânenen yayılan ve sessiz dolduran bu koku ensemdeki tüyleri diken diken . bir çürüme kokusu soğuk bir havada bize doğru geliyordu.

esinti ve beraberinde derin, yanlış olduğunu bildiğim bir his geldi. Gücüm ben emretmeden merkezimden fışkırdı. Ağzımız açık bir sessizlik içinde dururken yumuşak ışık Rorik'i ve beni sardı.

Sonra eve doğru döndük. Bu duyguyu biliyordum. Bununla üç kez karşılaşmıştım. Önce ailemle, sonra Alec'le.

Ölüm buradaydı.

Yirmi Altı

Malikânenin ihtişamı solmuş, kıvrılmış duvar kâğıtları gibi dökülüyordu. Düşen her şerit esintide ürkütücü bir gözyaşı gibiydi ve bu manzara karşısında tüylerim diken diken oldu.

Malikânelerini tüm yanıklık izlerini gizleyecek şekilde büyülediklerini biliyordum ama *bunu* beklemiyordum. Çürüyen, kokuşmuş sarmaşıklar duvarlara tırmanıyor ve çökmekte olan cepheyi parçalıyordu. Harç yerine, tuğlaların arasından kesilmiş süt renginde fokurdayan bir sızıntı damlıyordu. Köpüren balçık havuzları binayı bir hendek gibi çevreliyor, yumuşak toprağı yiyip bitiriyor ve malikâneyi erken bir mezara hazırlıyordu. Çürüme ve ekşi malç kokusu o kadar yoğundu ki öğürdüm. Hiçbir uyarı olmadan, büyük girişin yakınındaki bir avuç spor patladı ve basamakların etrafındaki havayı hardal sarısı parçacıklardan oluşan ince bir spreya yağmuruna tuttu.

Ve bu sadece malikaneydi. Tüm eyalet, büyük bir titizlikle katmanlandırılmış olan cazibenin toz haline gelmesiyle çürümüş bir karmaşaya dönüşmüştü. Arazinin rengi solmuş, ayaklarımızın altındaki çimlerin artık altın sarısı kahverengiye dönüşmüştü. Özenle budanmış çitler, bir zamanlar yaprakların yeşerdiği yerlerde dikenli iskeletlerden başka bir şey değildi. Çiçekler? Gitmişlerdi. Çiçek yoktu.

Güneşe doğru uzanan sapsız yoktu. Sadece çürüme ve hastalıktan oluşan geniş bir alan topraklara ve ağaçların bulutsuz gökyüzünü bıçak gibi kesen çorak kemiklere dönüştüğü ormana yayılıyordu.

Sesimi zar zor çıkarabiliyordum. "Neler oluyor?"

Rorik'in gözleri vahşiydi. "Bilmiyorum."

Malikâneye doğru fırladı ve beni peşinden koşturmak zorunda bıraktı. Sihrimi yatıştırmaya çalıştım, Fernglove'un dönüştüğü mutlak mezara tepki olarak damarlarımda kakan gücü azaltmaya çalıştım, ama

yapamadım. Bu yüzden her kalp atışında içimden atmasına izin verdim, uzuvlarımı kaplayan kaymaktaşı ışığında elimden geldiğince rahatlardım. Çok uzağa gitmemize gerek yoktu. Rorik ve ben giriş fuayesine açılan çift kapıdan içeri daldığımız anda yerde yığılmış birini bulduk. Kendi üzerine katlanmış, dizlerini göğsüne çekmiş ve kollarını sıkıca sarmıştı. Kırılğan saçları arkasında dağılmıştı ve derisi yaralarla kaplıydı. Her delikten iltihaplanmış ve tüm vücuduna yayılmıştı. Parmakları seğiriyordu. Nefesi tiz, ürpertici bir hırıltıydı.

"Büyükanne," diye hıçkırdı Seville, neredeyse cansız bedeninin yanında diz çökerken.

Mavis. Mavis'ti. Resimde gördüğüm hayat dolu kadının kurumuş bir kabuğuydu. Belki birkaç dakikası kalmıştı. Gücüm tamamen yerindeyken, hala merkezine bağlı tek bir iplik görebiliyordum. Katranla kaplı olmayan bir santim bile yoktu ve şimdiden sertleşerek aşılmaz bir yüzey haline gelmişti. Yakında, sadece toz olacaktı.

"Bir anda yere yığıldı. Onu sarmaya çalıştım ama vücudu bunu reddetti," dedi Seville gözyaşları arasında.

Onu sarın. Hemen kardeşlerimi yüzen tabutlarında hayal ettim ve Seville'in Mavis'i kurtarmak kullandığı büyü her ne ise bariyerlerini etkilememiş olması için tanrılara dua ettim.

Seville'in elleri Mavis'in başının etrafında amaçsızca çırpınıyordu. Lydia ve Clesian da oradaydı. Kollarını kızlarına dolamış, vücutlarını yanlarına doğru bastırmışlardı. Amalyss ve Tasia gözlerini kocaman açmış, ağızları açık dehşet içinde bakıyorlardı.

Rorik çenesini sıkıca kapatırken kalın kalın yutkundu. "Seville, hortumlamayı bırakmalısın. Malikânedeki büyüünün her zerresini çoktan çektin. Bir dahaki sefere kendini tüketeceksin."

"Hayır!" diye bağırdı ve kendini Mavis'in titreyen bedeninin üzerine attı. Şimdiye kadar onu çevreleyen büyü aurasını fark etmemiştim. Kardeşlerimin bulunduğu tabutlarla aynı renkteydi ama Seville o yeşil sisi Mavis'e yönlendirmeye çalışsa da hiçbir şey tutmadı. Seville'in gücü onun sihrini -tüm sihirlerini- yiyip bitirdi ve birdenbire önümde çırılçıplak kaldı. Göğsümde bir nefes sıkışmıştı. Seville her zaman genç görünürdü. Kusursuz.

Şimdi, kollarında can çekişen aile reisine şaşırtıcı derecede benziyordu. Bakışlarında yanıklık, korku ve hararetle bir öfke vardı. Rorik'e baktım ve sustum.

Tanrılar. Büyülü özelliklerinden bazılarını daha önce görmüştüm: alt tarafı altın olan parlak kanatları, samur boynuzları ve sivri dişleri. Mürekkep siyahı bakışlarındaki sonsuz duygu derinliğini. Ama varlığında daha fazlası, çok daha fazlası vardı. Yanardöner bir parlaklık, derisini altın renkli bir dış iskelet gibi kaplıyordu ve gözleri kadar koyu olan hançer gibi tırnakları vardı. Yanıklık kollarındaki oyulmuş kasları kemiriyor ve yanaklarında çiçek açıyordu. Köprücük kemiğinin altından sarı balçık ve püstüller filizlendi ve bir ağacın dalları gibi boğazına doğru yayıldı. Rorik'i ölümle kaplı görmek kalbimi titretti.

Sorun zaten hastalıktan sıırsıklam olmuş olması değildi; sorun hiç de umurunda değilmiş gibi görünmesiydi. Ölmek üzere olan büyükannesine bakarken bakışlarında teslimiyetten başka bir şey yoktu.

Tenimi bir ürperti kapladı. Bunu o istemişti. Belki diğerleri için değil ama kesinlikle kendisi için.

"Sen," dedi Seville, keskin bakışlarını bana çevirerek. "Kurtar onu. Lütfen."

Göğsümde boş bir büyüdü. "Yapamam. Henüz yapamam."

"Yalancı!" diye bağırdı. "Ona yardım edebilirsin. Ama yardım etmeyeceksin." Gözyaşları yanaklarını ikiye bölerken ayaklarıma tükürdü. Gözyaşları çenesinde açılmış bir yaranın kenarından akıyordu ve köpüren yanık, gözyaşlarını yakaladıkça zevkle kıvranıyor gibiydi. Sanki onun üzüntüsünden, acısından keyif alıyordu.

"Seville, bir bak." Rorik malikâneyi işaret ederken sözleri yumuşak ama otorite doluydu. Her şey içten dışa çürüyordu.

Blight, tavanda sürünen, kirişlerden damlayan ve mobilyaların içine sızan siyah ve sarı renklerden oluşan bir yamalı bohçaydı. Hava, ağır bir çarşaf gibi her şeyin üzerine çöken sarı tozla kaplıydı. Dönüşükleri şeyden kaçış yoktu. Tüm bunlardan saklanmak için kullandıkları kolektif cazibe artık gerçeği gizleyemiyordu. Seville, büyükannesine yardım etmek için kullanabileceği herhangi bir güç kırıntısını ararken onu yok etmişti.

"Hiç zamanımız kalmadı," dedi Rorik. "Edira ancak bu kadarını yapabilir."

İsmimi duyunca Mavis'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Zorlu bir hırıltıyla başını çevirmeye ve bakışlarımla buluşmaya çabaladı. "Gel."

Herkes durdu. Ölüm isteğinin ağırlığı havayı doldururken zaman yavaşladı ve ben yanağımın içini ısırdım. Aileye baktım ve mutlulukla yüz ifadelerinin şüpheden arınmış olduğunu gördüm. Sadece Rorik'in kaşları Mavis'in yanına düşüşümü izlerken birbirine yaklaştı.

"Ben buradayım." Onu iyileştiremeyeceğimi biliyordum ama yine de ölümünü kolaylaştırabilirdim. Işığım, sürüklenen sporları engelleyen nazik bir bariyerle bizi kapladı. Sarı kar taneleri ölümlerine doğru sürüklenirken ve tenimde yanarken yumuşak tıslamalar alanı doldurdu. Yatıştırıcı enerjiyi parmak uçlarıma kadar ittim ve Mavis'e aktarılmasını, acısını almasını diledim.

Bakışları hiç yumuşamadı.

"Konuş."

Gözleri kapanmadan ve nefesi önce söylediği son şey buydu. Ve son ipliği de olurken, benim sihrim de sonunda yok oldu.

"Büyükanne." Seville hafif parmaklarını Mavis'in alnında gezdirdi.

"Ne demek istedi? *Konuşmak* mı?" Lydia onun kucağından çıkıp temkinli bir adım atarken Clesian sordu. Nefesi sertleşirken gözleri yaşlarla doldu. Daha hızlı.

"İnsanlar eninde sonunda gerçeklikle bağlarını koparırlar." Sesimi alçalttım ve nabzımı sabit tuttum. Henüz değil. Kardeşlerimi kurtaracak güce sahip olana kadar olmaz. "Ne demek istediğinden emin değilim."

Lydia'nın gözleri kısıldı. Daha fazla araştırmak istercesine ağzını açtı ama buna bulamadı. Tam o sırada Orin hızla odaya girdi. Dış dünyadan yıkık dökük eve açılan eşikten geçerken büyü bozuldu. Seville'in gücü, Orin'in varlığıyla aniden keskinleşen büyüye çalabildiği kadar çaldı ama Orin irkilmedi. Bunun yerine sessizce etrafı taradı, yerdeki yanıklık görüntüsüne ve büyükannesinin cesedine baktı.

"Seville, bu kadar yeter. O öldü. Cesedini ağaca götürün ki diğerlerine katılabilin," dedi sessizce.

Son bir titrek hıçkırıkla boyun eğdi. Gücünü toplayarak kollarını büyükannesinin altına soktu. Mavis'in vücudunun bir kısmı tuttuğu yerde parçalandığında titredi ama dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak kendini çelikleştirdi. Uzaklaşırken arkalarında gri-sarı bir kül ve yanıklık izi bıraktılar.

"Lydia, Clesian, size ihtiyacım var. ." Orin sesi kesilince yutkundu ve gözlerini kısıtı. Burnundan uzun, ağır bir nefes alırken burun delikleri alevlendi.

Acısı çok *inandırıcıydı*. Kusasım geldi. Ama hoşnutsuzluğumu gösterip onu geliştirmekte olan planımdan haberdar etmektense sessiz kaldım. Yine de.

, Rorik'in ifadesi sertleşti ve boynundaki bir tendon gerildi.

Kendini toparladığında Orin doğruldu ve bir kez daha ailesinin bakışlarıyla karşılaştı. "Tören için gerekenleri toplayın. Size daha sonra katılacağız."

Sevilla gibi, dördü de başka bir şey söylemeden ayrıldı. "Tören mi?"

Ağzımdan kaçırdım. Dengeli olmak için çok fazla. Tören tam olarak İstedğim, ihtiyaç duyduğum şeydi ama Mavis'in ölümünden sonra bu bana yanlış geldi. "Peki ya Mavis?"

"Sevilla onu gömecek. Törene katılamayabilir ama sorun değil. Yas tutmaya ihtiyacı var." Orin yanıma geldi ve nazik bir el ile yanağımı avuçladıktan sonra elini belime doğru indirdi. Onun dokunuşuyla öfke derimin yüzeyini tırmaladı ama elini çekip içine tükürmedim. Henüz.

Ancak benim dilimi tutmam o kadar kolay olmadı. "Peki sen?"

Gözleri ağzıma kaydı ve o kadar derin bir nefes verdi ki, bu nefes sanki kemiklerinden kaynaklanıyordu. "Büyükannemi özleyeceğim. Ama olanları değiştiremem, sadece bunun başka birinin başına gelmesini önleyebilirim. Bunu önleyebiliriz."

Şu anda bile onun şurup gibi sözlerinin kararlılığını sorgulamama neden olmasından nefret ediyordum. "Mavis gitti. Pazarlığımıza ne olacak? Kardeşlerim güvende mi?"

Orin dehşete düşmüş gibi bakacak kadar zekiydi. "Edira, onlara asla zarar vermem. Buraya gelmenin sebebi Mavis olabilir ama şimdi kalmanı istememin sebebi o değil." Ay ışığının aydınlattığı bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra parmak eklemine çenemde gezdirdi. "Bunu biliyorsun."

Bunun üzerine Rorik alay etti. Bakışlarından gece parıltısı geçti ve bir onun bir katil olduğunu hatırladım. Yansıyan altın rengi parıltı doğrudan kardeşini hedef alan bir tehditti ve yeminimi bozarsam Orin'e saldıracağına tüm kalbimle inanıyordum - benim için değil, kendisi için. Ve bu benim için yeterli bir güvenceydi.

"Sanki gerçekten kalmasını *istiyormuşsun* gibi." Rorik' sırtışı vahşi, sözleri sertti.

Orin bana yaklaşırken cevap vermedi. Beni sahipleniyordu. Belimdeki parmakları, herkesin kolektif öfkesini uzakta tutan evervow'un prangaları gibi sıkıldı.

Rorik başını bana doğru eğdi ama bakışlarını kardeşinden ayırmadı. "Eira, yapabiliyorken git. biliyorum ama tek yolu bu. Yap şunu

Şimdi burada kimseye bağılı değilken."

"Onun kardeşleri benim elimde," diye homurdandı Orin, öne doğru küçük bir adım atarak. Kendi patlamasıyla, gerçek niyetinin nihayet su yüzüne çıkmasıyla gözleri bir genişledi.

"Kardeşlerim *sende* mi?" Tutuşundan kurtulmaya çalışırken içim çalkalandı. "Bu ne demek oluyor Orin?"

Bakışları yalvarırcasına döndü ama artık görebiliyordum: zümrüt gözlerinin kenarlarını geren gerginliği, alnındaki seğirmeyi ve ağırlığının bir ayağından diğerine huzursuzca . "Özür dilerim Eira. Öyle demek istememiştim. Bu kadar kısa sürede çok şey oldu ve ben bunu iyi idare edemiyorum. Töreni yaptıktan sonra-"

"Sen bir *Fernglove* olacaksın," diye araya girdi Rorik. Gözleri o sıcak ve umutsuz parlıyordu ki donup kalmaktan kendimi alamadım. "Yemin, Edira. Onun gücüne sahip olsan bile yine de ona hesap vereceksin."

Sözleri karşısında dizlerimin bağı çözöldü. Şu lanet *evervow*. Kardeşlerimi kurtarmak için Orin'in gücüne ihtiyacım vardı ama ona kalben bağlanmadan bunu elde edemezdim. O zaman da yemine sadık kalacak ve lanet şeyi bozmak için lanet olası ismi söyleyemeyecektim.

Ama eğer elimi şimdi oynar ve ismi haykırırsam, Rorik istediği gibi hareket etmekte, Orin'i açıkça istediği gibi unutulmaya terk etmekte özgür olacaktı. Ama ne amaçla? Kardeşlerimi kurtaracak sihrim olmayacaktı. Orin'in isteklerine karşı hareket ettiğim anda tabutları bir anıdan başka bir şey olmayacaktı ve kemikleri üzerinde ziyafet çeken blight sonunda yemeğini bitirecekti.

Ben sessizlik içinde dönerken, Orin inanılmaz derecede hareketsiz kaldı. Nefesini tamamen silmenin bir yolunu bulup bulmadığını sorgulamama yetecek kadar uzun bir süre kıpırdamadan öylece durdu. Sonra dudaklarını vahşi bir hırıltıyla geri çekerken yüzüne öfke çöktü. Rorik'e öfkelenmem için beni arkasından itti.

"Ona söyledin. Nasıl söyledin?"

"Ona söylemişsin." Rorik'in yüzünü tehlikeli, dişli bir gülümseme kapladı. "Geçen gece Yıldızglens'i tartışırken seni duymuş."

Orin'in parmakları seğirdi. "Onu çok uzun zamandır manipüle ediyorsun."

"Şimdi de öyle mi yaptım?" Rorik'in gözlerinde öfke parlıyordu. "Bu büyüleyici." "Ne kadarını biliyorsun?" Orin bakışlarıyla beni hizaya getirdi. Malikâne

Kökler döşeme tahtalarının arasından fırlayıp karmaşık bir ağa dolanırken ayaklarımızın altında titriyordu. Dikenler ağaç kabuğunu iterek hançer gibi etrafımızı sardı.

Bu şiddetli güç gösterisi karşısında korku boğazımda düğümlendi.
"Yeterince biliyorum."

"Sanırım bu ayrıntılı planınızın bir parçası değildi." Rorik sıırttı. "Yazık."

"Sessizlik!" Orin kükredi. Hâlâ büyümekte olan köklerin oluşturduğu karmaşanın içine adım attı, dikenlerin pantolonunu yırtmasına ve derisini delmesine aldırmadı. "Senin sonunu getireceğim."

"Deneyebilirsin." Rorik Orin'in öfkesinden zevk alıyor gibiydi ve sadece kollarını açarak onları genişçe itti. "Ben buradayım."

Orin'in ihtiyacı olan tek davet buydu. O kadar hızlı hareket etti ki hareketini zar zor yakalayabildim. Bir an oradaydı ve hemen ardından Rorik'e öyle bir kuvvetle çarptı ki duvara çarptılar. Ev ani darbeye inledi ve çürümüş enkaz etraflarında parçalanmaya başladı.

"Edira!" Rorik kardeşinin altından bağırdı. "Çık dışarı!"

İkisinin de yüzünü göremiyordum. Ev çökmeye başlamıştı ve sarı toz bulutları havayı ve ciğerlerimi doldurmuştu. Etrafımızdaki tüm duvarlar . Resim çerçeveleri yere düştü ve cam kırıkları ahşaba . Malikânenin dışında bir yerlerden çığlıklar yükseliyordu ve artık boş olan pencere çerçevelerinden birinden, titreyen çimenlerin üzerinden kaçan görevlileri gördüm. Muhtemelen hepsi Sevilla'nın büyüü ilk bozulduğunda oradan ayrılmış ve geri dönmek için bekliyordlardı ama şimdi yer çöktüğü için her şeyden hızla uzaklaşıyorlardı. Sadece bir kişi fuayeye, Orin'in öfkeli büyüünün ve yanıklığın ortasına doğru koştu. Vora.

"Kardeşlerimi almamız gerek!" Bağırdım ve o da kamaralarına doğru hızla harekete geçti. Yardım etmek için peşinden gittim ama keskin dikenlerle kaplı bir kök yerden fırlayarak arkasındaki merdivenleri yıktı. Tüm malikâne yıkılmadan önce oraya varması için dua ettim. Etrafımdaki sarmaşıklar sanki canavarlarmış gibi kıvranıyor ve çırpınıyorlardı. Bana saldırdılar, derimde yaralar ve kanlı sıyrıklar bıraktılar. Her ısırın tokatta acıdan irkiliyordum ama önemli olan tek şey evin gıcirtısıydı.

Büzülmüş köklerin üzerinde tökezledim ve diken yatağına düştüm. Karnımın yumuşak etine saplandılar ve kollarımı, bacaklarımı deldiler. Hatta yanaklarımdan birini bile. Kendimi zorlayarak ayağa kalktığımda acı vücuduma yayıldı. Dikenlerden biri kopup kalçama saplandı ve bacağıma arkamda sürükledim. Yukarı çıkmanın başka bir yolu olmalıydı, evime ulaşmanın başka bir yolu.

Kardeşlerim. Ama tavan çoktan çökmeye başlamıştı ve başımın hemen üstündeki kirişlerden bir avize sarkarken donup kaldım.

Rorik'in nereden geldiğini bilmiyordum. Sadece Orin'i bir şekilde üzerinden attığını ve tek koluyla belime sarılıp beni yolumdan biliyordum. Avize, kristal parçalarından oluşan şiddetli bir püskürmeyle patladı ve Rorik bizi duvardaki bir delikten dışarı fırlattı. Giriş kapısı arkamızdan çöktü ve o da yıkılmakta olan malikânenen birkaç metre uzağa fırladı. Yüzümü tararken gözlerinde bir rahatlama titreşimi belirdi.

Ve sonra Orin yumruğunu Rorik'in şakağına indirdi.

Rorik geri uçtu ama hemen ayağa kalktı ve Orin'e doğru koşmaya başladı. Sınırsız bir şiddetle çarpıştılar, yumrukları ete değerken ikisi de hırlıyordu.

"Durun!" ığlık attım ama beni duymadılar. Malikânenin çöküşünden kimse bir şey duymıyordu. Renklerinden ve yapraklarından sıyrılmış kemikli ağaçlar toprağı deldi ve evi bıçak gibi kesti. Pürüzlü uzuvları büyümeye devam ettikçe pencereler kırıldı ve devasa, çorak bir meşe kirişleri delip güneşe doğru tırmandıkça çatı çatladı.

Çatlaklar toprağı parçaladı ve her şeyi balçık ve çamurla kaplayarak bir sel halinde dışarı aktı. Rorik ve Orin birbirlerini yumruklamaya devam ederken dehşet içinde bakakaldım.

Birbirlerine ciddi şekilde zarar veremezlerdi. Evervow onlara izin vermezdi. Ama sihir devreye girmeden önce bu daha ne kadar sürecekti? Koşarken kalbim küt küt atıyordu. yaradan kan akıyordu ama acının yakıcılığını ve görüşümden beliren noktaları görmezden geldim.

Orin'e ilk ben ulaştım ve kendimi ona doğru attım. Sanki hafif bir esintide baldırına çarpan inatçı bir kedi kuyruğundan farksız mışım gibi beni kenara itti. Yere düştüm ve yuvarlandım, ciğerlerime sporlar dolunca kendimi yanıklığa buladım ve öksürdüm.

"Edira!" Rorik yanımdaydı ve beni kaldırıyordu.

"Uzak dur ondan!" Orin hırladı. Öfke ayaklarının dibindeki yanığı körükledi ve sanki bir fırtınanın merkezindeymiş gibi köpüren yüzeyde dalgalanmalar oluştu. "Uzak durmalıydın. Yeterince mahvettin."

"Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun? Nefret ettiğim insanlarla çevrili olmak?" Rorik yanımdan ayrılmayı reddetti. Pazılarında kesikler vardı ve göğsündeki bir yaradan kan sızıyordu. Ama uzun sürmedi. Blight saldırmak için bir fırsat gördü ve hiç tereddüt etmedi. Katran benzeri maddenin aç pençeleri derisinin üzerinde gezindi ve yaralara yerleşti. Ve içinden sarı balçık ve

Patlamaya ve daha fazla hastalık yaymaya hazır püstüller. Rorik acı çekiyorsa bile bunu belli etmiyordu.

Çevresel görüşümde, Vorayı evin yan tarafında, önünde kardeşlerimin yüzen tabutlarıyla gördüm. Onları enkazdan uzaklaştırıyordu ve bu manzara karşısında içimde adrenalin yükseldi. Yaralı bacağımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koştum ve vücut ağırlığımı Noam'ın tabutuna doğru ittim. Vora başını salladı ama Nohr'u taşımaya odaklandığı için hiçbir şey söylemedi. Onları evin arkasındaki kasvetli, dar merdivenlerden aşağı indirmeyi nasıl başardığı beni şaşırtmıştı ama bunu başardığı için minnettardım.

Ben iterken gözlerimden yaşlar döküldü. Noam çok yakındaydı. Onu görebiliyordum, zayıflamış bedenini ve solgun yüzünü görebiliyordum. Nohr'u da. Aralarına baktım, nihayet durduğumuzda iliklerimde bir kararlılık oluşuyordu.

Rowena'nın Orin'e olan nefreti zaten benim de nefretimdi ama ona ihtiyacım vardı. Onun asla anlayamayacağı bir şekilde ona ihtiyacım vardı, çünkü teminat olarak kullandığı kimse yoktu. Koruyacak bir ailesi yoktu. Vora'ya baktım, gözlerim yaşlarla doluydu ve onun bakışları da hüznle doluydu.

"Teşekkür ederim." Kolunu bir kez sıktım ve Orin ile Rorik'in hâlâ öfkeli olduğu enkaza doğru yola çıktım. Orin, Rorik'i bir ağaca fırlatmıştı ve parçalanmış çatırtı çimenlerin üzerinde yankılandı. Kardeşine ters ters bakarken göğsü kabarmıştı ve ben de o anda yanına geldim.

"Orin, bunu düzeltebilirim. Her şeyi düzeltebilirim," diye yalvardım. Ellerimi göğsüne koyduğumda gözlerinde öfke ve korku birbirine karıştı. Hâlâ kardeşlerimi iyileştirmeme izin vereceğine dair küçük umudumdan vazgeçemedim. Onlar güvende olduğu sürece benim gücüne sahip olabilir, ne isterse yapabilir. "Lütfen. Töreni şimdi yapabiliriz. Bana kalp bağın de, bana gücünü ver ve-"

"Cidden hâlâ bunu istiyor olamazsın," tısladı Rorik ve ben de dönüp bana hançer gibi baktığını gördüm.

"Kalbimle bu şekilde konuşma," diye öfkelenildi Orin. Eli benimkini buldu ve sıkıca kavradı. "Çürüyeceksin. Seni öldüremeyebilirim ama asla iyileştiremeyeceğim ve o da iyileştiremeyecek. Ve Blight'ın nihayet bizi senin lekenden kurtardığı günü kutlayacağım."

Ailenin geri kalanı Orin ve Rorik'in savaşının kenarlarında bekledi. Seville bile geri dönmüştü, vücudu acıdan harap olmuştu ama bakışları kötülükle doluydu. Hiçbiri işin bu noktaya gelmesine şaşırmış görünmüyordu. Sadece izlediler ve beklediler. Görevliler çoktan kaçmıştı. Büyü

onları bu beladan korumuştı, ama şimdi? Hastalıkla delik deşik olmuş bir diyarda? Bir kesikle yok ve Orin'in bunu umursamadığı çok açıktı.

Geriye kalan tek kişi Vora'ydı. Kardeşlerimi kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı. Ondan yardım istediğimde iki kere bile düşünmemişti. Ama neden? Bakışları Rorik'e sabitlenmişti ve gözlerinde korku toplanırken ellerini önünde sıkıca kavuşturdu.

Yıllardır lordum için çalışıyorum.

Onunla yaşadığım her etkileşim birbirine karıştı ve gözlerimin önüne serildi. Orin'in emirlerine karşı gelmemem için beni nazıkçe uyardığı tüm zamanlar. Onun kalp bağı olma kararımla ilgili tereddütleri. "Lordum "u saygıyla söylerken Orin'in adını şiddetle telaffuz edişi. Bedenim ve zihnim dinlenmeye ihtiyaç duyduğunda, onu uzak tutmak için beni uyutma şekli.

Rorik. Fernglove'da çalışmasının sebebi oydu. Orin'in değil, onun emriyle bana göz kulak olması için görevlendirilmişti.

"Rorik'in seni izin verme." Orin'in bana olan tutumu sıkılaştı. "Anlaşma onlar için Mavis'ti ve bak." Vora'nın yanında kardeşlerimle birlikte oturduğu yeri işaret etti, sanki malikânenen güvenli bir şekilde kaçmalarını sağlayan oymuş gibi. "Hâlâ güvendeler. O öldüğü anda ben de ölmelerine izin verebilirdim."

Basit bir cümleyle her şeyi yoluna koy, tehditle örtülü cevapsızlığına hayret ettim.

"Söyle bana, onları iyileştirmeme hiç izin verecek miydin?" Bastırılmış tüm öfke içimde parçalandı ve sözlerime sızdı. "Yoksa bana sadece uygun gördüklerini iyileştirmemi mi emredecektin?"

"Burada kötü olanın ben olduğumu mu düşünüyorsun?" Bakışlarındaki zehirle Rorik'in üzerine yürüdü. "Ona güveniyor musun?"

Rorik sustu.

"Güven mi?" Gülme sırası bendeydi. Garip, manyakça ve kırılmanın eşiğindeydi ama durduramadım. "Hiçbirinize güvenmiyorum. Nasıl güvenebilirim ki? En azından Rorik bana yalan söylemedi."

Orin'in cevap gülümsemesi damarlara kadar buz gibiydi. "Ona kardeşlerini sor. Her şeyi nasıl bildiğini sor. Sor. Merak etme. Cevap verecektir. Evrim yemini, benim isteğime uymasını emrediyor."

"Edira." Dudaklarındaki ismim nefes nefese bir yalvarış gibiydi. "Yapma."

Dünya ayaklarımın altından kaymaya başladı. "Ne demek istiyor, Rorik?"

"Sana ne demek istediğimi söyleyeyim." Orin beni bıraktı ve Rorik'i boynundan yakalamak için ileri atıldı. Orin onu yavaşça kaldırdı, böylece Rorik'in ayak parmakları çimlerin üzerinde zar zor kayıyordu. "Böceklerle olan yakınlığı. Onlar üzerindeki kontrolü. Gerçekten çok kullanışlı, çünkü kimse onları umursamıyor." Orin'in tutuşu sıkılaştı ve Rorik hırıldadı. "Bir altın böceğin her şeyi takip edebilmesi ne kadar komik. En iyi tarafı da ne? Böcekler yanıklıktan rahatsız olmaz. Sporlar bacaklarına yapışabilir ve kolaylıkla diğer insanlara geçebilir. Noam ve Nohr gibi."

Kalbim boğazımda düğümlendi. Sesler bir hiçlik uğultusu içinde kayboldu. Noam. Nohr. Rorik'e bakarken gözlerim yaşlarla doldu. Orin'in kurtulmak için ellerini bir kez bile kaldırmadı. Onun yerine sadece bana baktı. Konuşamıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Boş gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Her şey en başından beri planlanmıştı.

"Neden?" Sesimi zar zor bulabildim. "Sana hiçbir şey yapmadılar."

"Yoksa gelmezdin," dedi Orin omuz silkerek. "Mavis çıkış yolundaydı. Geri kalanımız da çok geride değil. Bir tedaviye ihtiyacımız vardı."

İstediğimi alırım.

"Bunu en başından beri planlamıştın," dedim fısıltıyla. Orin'e bakarken gözyaşlarım sel oldu. "Düşündüm ki ..."

"Yanlış düşünmüşsün."

Öfke ve kalp acısını daha önce tanıdığımı sanıyordum. Rowena'nın uyarısını okuduğum anda, her an taşmakla tehdit eden hararetli bir öfkeyle dolup taşmıştım. Ama bu. *Bu*. Kulaklarımda sonsuz bir uğultu çalkalanırken uzuvlarımı bir uyuşukluk kapladı. Kalbim bir savaş davulu gibi göğüs kafesime çarpıyor ve cırcırlı nefesim safranın buruk tadını taşıyordu. Zaman yavaşladı. Gözyaşlarım beni ele geçirmekle tehdit ederken görüşüm bulanıklaştı ve sonra her nefes, her ses, her düşünce Orin'de keskinleşti.

Bu öfkeydi. Ve onu, yanarken görmek istedim.

Kızım bunun için canını verdi ama hiçbirimiz konuşamıyoruz.

Mavis'in notu bedenimde alevlenen ateşin çırasıydı. Gücümü kimseye vermeyecektim. Ama Orin'inkini yok ederdim.

"Zeverin . . ."

Orin ve Rorik'in omurgalarına şimşekler çaktı ve sustular. Sözcük dudaklarımda ancak bir fısıltı halindeydi ama gücü havayı gerginlikle doldurdu.

Orin'in Rorik'i kavrayışı gevşedi. "Ne dedin sen?" ". . . Ignatus . . ."

"Edira, ne yapıyorsun?" Orin bana doğru bir adım attı.

Ne yapıyordum? Boynundaki o mücevheri çıkarıp zavallı varlığına son verebilmek için ne gerekiyorsa onu yapıyordum.

". . . Embergrave."

Metalin metale çarparken çıkardığı ses havada çınlıyordu, sanki prangalar sökülüp taş fırlatılmış gibiydi. Aramızda bir elektrik dalgası kabardı ve sonra patladı. Herkesin ayaklarını yerden kesen bir rüzgârla dışarı doğru fırladı ve araziye ürkütücü bir sessizlik çöktü.

"Evervow'u kaldırdın." Orin önce ayağa fırladı. "Nasıl?" Bana dizginlenemez bir öfkeyle baktı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Güzel. Bırakalım kaybetsin. Bırakalım değer verdiği her şeyin kontrolünü kaybetsin.

"Mavis." Kendimi yukarı çektim ve acıya karşı bir küfür savurdum. "Sevgili olmaktan çok uzaktasın, Orin. Düşüşünü izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Ne yaptığının farkında değilsin," diye öfkелendi Orin. Sonra bakışları Rorik'e kaydı ve sustu.

Rorik'in bakışlarını cinayet doldurdu ve yavaşça ayağa kalktı. Başını bir o yana bir bu yana çevirdi, sonra ellerini büktü. Arkasında, kanatları sırtına yerleşmeden önce genişçe gerilerek açıldı. Bir elini havaya kaldırdı, sanki hâlâ etrafımızda dolaşan görünmez büyü akımlarını sıyrıyormuş gibi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Kimin aklına gelirdi ki?" diye mırıldandı. "Anne, bunu gerçekten yaptın. Babamı alt ettin. *Sevgilinin* adı."

Orin'in gözlerinde öfkeli bir şey parladı. "O senin baban *değil*."

Rorik'in sırtışı saf şeytandı. "Biliyorum."

Ve sonra saldırdı. Aralarındaki mesafeyi bir nefeste kapattı ve yumruğunu Orin'in yüzüne indirdi. Orin'in burnundan kan fişkırdı ve kırılan bir kemiğin mide bulandırıcı çıtırtısı kulaklarımı doldurdu. Orin geriye doğru yuvarlandı ama birkaç saniye içinde ayağa kalktı. Ayaklarının dibindeki topraktan kökler fişkırmaya başlayınca toprak gümbürdedi. Dikenli bir dal yerden fırladı ve Rorik'in koluna saplandı. Kolunu delip geçti ama Rorik tereddüt etmedi. Sadece eliyle bir hamleyle kopardı ve yana fırlattı. duran Ever'ı tanımakta güçlük çekiyordum. Yüz hatları daha keskin, bakışları şiddetli ve nefret doluydu. Rorik zincirlerinden kurtulmuş bir yırtıcıydı. Onu Orin'in iradesine bağlayan evervow gitmişti.

Rorik, kardeşine tekrar çarparken ölümcül bir isabetle hareket etti. Orin, sırtı malikânenen kalma bir enkaz yığınının çarpana kadar uçtu. Ama o da güçlüydü ve bir taş levhayı tuttuktan sonra etrafında dönerek bize doğru fırlattı. Bize doğru yükselirken güneşi engelledi. Hayır, bize doğru değil. Bana doğru.

Düşüşünü izlerken zaman yavaşladı. Beni kolaylıkla ezecekti ve kaçma şansım yoktu.

En azından bu aileyle işim biterdi. Bu karmaşa.

Rorik önüme atladı ve kollarını yüzüne siper etti. Döşeme ona çarptı ve etrafımıza moloz yağdı. Tökezleyerek geri çekildi ve benden birkaç santim ötede tek dizinin üzerine düştü. Nefesini tutarken omuzları öne doğru yuvarlandı. Ona bakmaya zor dayanıyordum. Beni ölümden kurtarmış olması önemli değildi. Tek görebildiğim kardeşlerimin hasta yüzleri, hastalıklı formlarıydı. Orin'in emriyle olmuş olabilir ama Noam ve Nohr'un durumundan Rorik sorumluydu. Yanıklığı damarlarına tek başına o göndermişti. Burada olma sebebim oydu.

"Yardımlarını istemiyorum," dedim, sesim ölümcül bir fısıltıya dönüşmüştü.

Bana bakmadı. "Biliyorum. Ama yine de veriyorum. Bana mücevherinin nerede olduğunu söyle."

Kaşların birbirine çatıldı. Bu yanıtı beklemiyordum ama kabul edecektim. İntikam almak için bir fırsat yakalamıştım. Onun yanından geçip Orin'e baktım ve derimin yüzeyinin altında öfke kabardı. "Boynunda. Kılıcın ucuna. Yok et onu."

"Zevkle." Rorik vahşi bir canavar gibi saldırdı ve tırnaklarıyla Orin'in yan tarafındaki eti kesti. Orin karşılık olarak uludu ve sonra Rorik'i üzerinden söküp attı. Dişlerini göstererek birkaç metre ötede ayaklarının üzerine düştü.

İki dağın çarpışması gibi bir araya geldiler ve açıklık vuruşlarının şiddetiyle gürlendi. Rorik pençe gibi tırnaklarını Orin'in şahdamarına doğru uzattı ama Orin suyun akışkanlığıyla hareket etti. Bir anda kayboldu ve Rorik'in arkasına geçerek yumruğunu doğrudan böbreğine indirdi. Rorik uçtu ve Orin gülmek için başını geriye eğdi.

"Bana karşı dayanamayacaksın," diye tükürdü Orin, Rorik'e doğru yürürken. Orin'in parmaklarından yanardöner büyü akıntıları damladı, yanıklığa sıçradı ve zeminde sarsıntılar yarattı.

Rorik onu her zaman tanıdığım avcı gibi hareket ediyordu ve Orin'i görüş alanına alırken gözlerinde öfke yanıyordu. Bu bakış beni iliklerime kadar ürpertmeye yetti ama sessizce onu devam etmesi için teşvik ettim. Rorik saldırdı ve bu sefer

hedefiyle buluştu. Parmakları Orin'in boynunun yumuşak etini pençeledi ve acı veren bir yırtılmayla gizli mücevheri çıkardı ve sonra sıçrayarak uzaklaştı.

Sonra da parmaklarının arasında ezdi.

Gördüğüm manzara beni rahatlattı. Orin'in işi bitmişti. Rowena'nın benim için planladığı şeyi başarmıştım ve artık o olmayacaktı. Herkesi kurtaramamıştım ama en azından bu sefil varlık sonsuza dek gitmiş olacaktı.

Tüm bunlar olurken Orin hiç kıpırdamadı. Sonra birdenbire gülmeye başladı. Bu hareket yarasından kan fışkırmasına neden oldu ama elini yaranın üzerine vurma zahmetine bile girmedi. Vücudundan bir büyü aurası yayılmaya başladı ve iki parmağını doğrudan Rorik'e doğrulttu.

"Bunun benim tek mücevherim olduğunu mu sanıyorsun? İçimde daha fazlası saklı ve onları asla bulamayacaksın." Bakışları vahşiydi, sözleri dehşetin gürleyen bir çağlayanı gibiydi. Kökler Rorik'in etrafında patladı ve onu yere zincirledi. Onu toprağa gömen kalın gövdelere doğru kükredi ama birkaç saniye içinde kısırıldı. Topraktan kaynaklanan yanıklık ciddi bir şekilde artarak vücudunu kapladı ve onu kalın bir siyah çamur tabakasıyla kapladı.

Orin kıkırdadı. "Yazık, bunca yıl senin aşağılayıcı varlığına katlandıktan sonra daha tatmin edici bir kavga bekliyordum."

Rorik'in ifadesinde vahşi, kontrolsüz bir öfke vardı ve kasları Orin'in tutuşuna karşı şişti. "Seni öldüreceğim."

"Sanırım şimdi yapabilirsin, eğer yeterince güçlüysen. Ve ölümden bahsetmişken ..." Orin dikkatini bana çevirdi. "Unuttuysan diye söylüyorum." Bir elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Ses daha çok bir gök gürültüsünü andırıyordu ve havada yankılanarak kemiklerimi sızlattı. Bir tutam

Parıldayan yeşil büyü eline doğru aktı ve derisine işledi.

Vora çığlık attı.

Başımı ona doğru, kardeşlerime doğru salladım ve mezarlarının buharlaşıp yere düşmelerini izledim.

Koşarken panikle attığım bir çığlık boğazımı parçaladı. Bacağımdaki acı ya da nefesimin yanması umurunda değildi. Noam ve Nohr'a ulaşmak dışında hiçbir şey umurunda değildi.

Orin bir yerlerde güldü. "İstedığimi alacağım."

Ona bir şey vermeden önce ölebilirdim. Gücümü açığa çıkarırken ay ışığı tüm bedenimi kapladı. Büyüm gözlerimi ıslattığında Noam'ın ve Nohr'un ipleri göründü.

Tellerinde hiç renk kalmamıştı. Sadece katılaşmanın ve küle dönüşmenin kalın katran.

"Hayır!" Çığlık attım.

"İşe yaramayacak." Orin'in sesi büyüyle güçlendi ve tüm açıklığı doldurdu. "Ben olmadan olmaz."

Kardeşlerime ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm. Balçık çamuru bacaklarımı ve kollarımı kapladı ve göğsüm çökme tehlikesi geçirdi. Çılgın bakışlarım onların formları üzerinde gezindi. Bilinç yavaşça yüzlerine geri döndü, hemen ardından acı dolu bakışlar geldi. Sonra da çılgınlık. Dengesiz kıkırdamaları ve saçma sapan konuşmaları etrafımda fokurduyordu.

İpliklerine uzanırken "Hayır," diye hıçkırdım. Her birinden birer tane aldım, iğneler haline getirdim ve doğrudan kollarıma batırdım. Yanıklık bulaşmış iplikleri vücuduma temas ettiği anda, hastalıklı ipliklerinin geri kalanı da içime işledi. İki ayrı kaynaktan gelen yanıklık özümde akarken gözlerimin arkasında acı patladı. Yanan gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

Kurtarın onları. Kurtar onları. Lütfen, onun yerine beni al.

Adrenalin içime doldu ve kardeşlerimi yakınımda tutarken acının bir kısmını önledi. Orada olduğumu fark etmediler bile. Vora yerde bana katıldı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Gözleri dolu ve cam gibiydi ve bana bakarken yutkunmak zorunda kaldı.

Tellerindeki yanıklık sıvılaştı ve sonsuz siyah nehirler gibi içime aktı ve bedenim içten dışa doğru pişti. Işığım azaldı. Görüşüm dalgalandı. İkisini de kurtarmak için yeterli gücüm yoktu.

Kardeşlerim ölmek üzereydi.

"Bana istediğimi ver Edira, belki onları bağışlayabilirim." Orin yaklaştı ve iki parmağıyla Rorik'i işaret etti: "Bunu kaçırmamı istemem." Onu zincirleyen dallar yerden fırladı ve Rorik'i de beraberlerinde taşıdılar. Kabuk parçaları Rorik'in etrafında kırılırken, Rorik zincirlere karşı direndi. Ama ne zaman kurtulmayı başarsa, onu sıkıca bağlamak için topraktan daha fazla sarmaşık ve kök fişkırıyordu.

Olabilir. Orin onları asla kurtaramazdı.

Gücümün son damlaları merkezimden fişkırdı ve dışarı doğru itilerek kardeşlerimi yatıştırıcı beyaz bir ışıqla kapladı. Hastalık hâlâ ipliklerinden bana doğru ilerliyordu ama adrenalinin kendine has bir büyü vardı ve bir şekilde bedenimi saran acıya yenik düşmemi engelliyordu. Eğer onları iyileştiremezsem, umarım ben de onlarla birlikte giderdim.

Vora benden öteye, Rorik'e baktı. Dudakları birbirine yapıştı. Yavaşça bakışlarını tekrar bana çevirdi. Sözleri bir fısıltıdan öteye geçmiyordu: "I

Bana ya da ona güvenmediğinizi biliyorum ama kardeşlerinizi kurtarmak istiyorsanız, bırakın olsun."

Balçıktaki ince bir değişim dikkatimi çekti. Tohum ekmeye hazırlanırken toprağın çalkalanması gibi hafifti ve sonra yüzeyden çok net ve güzel bir sihir şeridi koptu. Parlak altın rengindeydi, ışıltılı ve umut doluydu. Hayatımı bu yola sokan böceğin tonu. Bakışlarım Rorik'e perçinlendi. Parmakları avucunu gizlemek için kıvrılmıştı ve büyü elinden kolayca kayıyordu. Bacağından aşağıya ve toprağa doğru izini takip ettim. Şimdi parmak uçlarımda nazikçe bekleyen kurdeleye kadar. Yavaşça, tenime dokunmadan ön kolumun etrafını sardı.

Sanki izin bekliyormuş gibi orada asılı kaldı.

Gönül bağı. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. Rorik'e baktım, bulanık ifadesine. Kardeşlerime bulaşan aynı hastalıkla sıırılsıklam olmuş bedeninde dans eden yaşam ipliklerine baktım. Verdiği ölüm cezasına.

"Onu istemiyorum," dedim Vora'ya bakışlarını kırmadan.

"Biliyor," dedi Vora arkamdan. "Umurunda değil. Sana istediğini verecek ve seni kendi haline bırakacak."

Orin bana doğru birkaç adım daha attı ve gülümsedi. Kazandığından o kadar emindi ki. "Eee, Edira? Kararın nedir?"

"Kabul ediyorum." Ama bu onun için değildi. Ve bir şekilde, Rorik biliyordu.

Büyünün altın şeridi tenimde sıkılaştı ve aramızda gerginleşti, uhrevi bir parlaklıkla yanarken balçık ve yanıklık saçtı. Aynı anda, kardeşlerimin iplikleri ani güç akışıyla damarlarımdan çekildi ve önümde yarı yarıya yanıklıktan arınmış halde durdular. Orin dondu kaldı. Sanki kalp bağımızın katılmışmış büyüsunü hissetmiş gibi Rorik'ten bana baktı. Farkındalık ona çarptı ve Rorik'e doğru dönerken kükredi.

Büyü tenime sızarken zaman yavaşladı. Bir farkındalık hissi yerine oturdu ve aniden birbirimize bağlandık. Rorik'in kaslarındaki gerginliği, sunacağı şeyi kabul etmem için dua ederken aklını kurcalayan endişeyi hissedebiliyordum. Ve sihri. *Sihir*. Uzuvarımda kabarıp damarlarımı altın rengine dönüştürdü ve bedenimi çevreleyen ışıık parıltılı, yaldızlı beneklerle tozlandı.

Ve sonra, ilk kez, yaşam iplerim gözle görülür bir güç gösterisiyle etrafımda canlandı. Enerjiyle kıvrandılar. Rorik'in büyüyle. Bir *amaç uğruna*. Odağımı Orin'e daralttım ve onlar da yüzlerce

daha küçük iplikçikler ve aceleyle dışarı doğru fırladılar. Birkaçı yere saplandı ve bedenimi yukarı doğru itti, böylece gökyüzünde yanıklığın ve hastalığın üzerinde süzıldüm. Geri kalanlar aileye çarptı. Seville'e, Lydia'ya, Clesian'a ve kızlarına.

Kardeşlerim.

Rorik bile. Ama Orin değil. Asla Orin değil.

Ve sonra damarlarım onları hastalıklarından arındırdı.

Siyah katran vücutlarından, yaşam ipliklerinden, altımızdaki topraktan çekildi ve bir barajı yıkmışım gibi saç tellerimden aşağı aktı. Herkes dehşet ve hayranlık içinde izledi. Vücudum ani hastalık saldırısıyla, dalga dalga üzerime gelen yanıklığın uzuvlarıma yaydığı acıyla kavruluyordu. Nefesim sertleşirken görüşümün kenarları bulanıklaştı. Rorik'in bana seslendiğini hayal meyal fark ettim ama başım gökyüzüne doğru eğilmişti ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek bluzumu ıslattı.

Gözyaşı değil. Kan. Yakut kırmızısı damlacıklar büyüümün ışığında mücevher gibi görünüyordu.

Mide bulandırıcı bir sıvı şırıltısı kulaklarımı doldurdu ve Orin'in bir kök çağırıp onu doğrudan Rorik'in karnına gönderdiğini görece kadar başımı eğdim. Kan ondan da tıpkı benim içime aktığı gibi akmaya başladı. Elleri hemen karnına gitti ve kıpkırmızı. Sonra bana baktı ve gözlerinin rengi donuklaşırken gülümsedi.

Hayatının hem bağımız hem de iplerim aracılığıyla titrediğini hissettim ve çığlık attım. Sahip olduğum her şeyle çığlık attım. Çığlık çünkü Orin çok şey çalmıştı ve Rorik'i de çalmasının neden önemli olduğunu anlamasam da buna izin veremezdim.

İntikam duygusu içimi ağzına kadar doldurdu ve acıyı kovdu; iplerimden birine Orin'e çarpmasını emrederken kolumu yana attım. Bu onu yere yapıştırdı ve ben de büyüümle ayaklarımın tekrar yere basmasını diledim. Yavaşça ona doğru yürüdüm.

"Benim gücümü istedin." Sesimin tınısını tanımakta güçlük çekiyordum. Baş döndürücü, derin ve büyüyle doluydu. "Al onu."

Bir elimle birkaç iplik daha çağırdım ve bunları vücudunun çeşitli noktalarına yönelttim. Yüzeyin altında saklanan hafifçe parlayan mücevherlere. Mücevherlerdeki büyüümün benzerini tanıdım ve tanıdıkça zonkladılar. Orin onları benden saklayamazdı. Artık saklayamazdı.

Bileğime bir fiske vurdum ve teller etine saplandı. Sahip olduğum her şeyi onlara yönlendirdim ve ailesinden çektiğim lekeyi yeniden yönlendirdim. Kardeşlerimden. Onun planlarının bir yan ürünü herkesten. Orin'in her şeye sahip olmasını istedim. Bizim çektiğimiz gibi acı çekmesini.

Mücevherler bir anda paramparça oldu ve Orin çığlık attı.

Cildindeki yaralar daha fazla yanıkla iltihaplanırken varlığına siyah sıvı doldu. Göğsünün genişliğinde püstüller oluştu ve patladı ve gözleri başının arkasına yuvarlandı. Ve sonra sarı balçık ağzında köpürdü ve dişlerini kapladı. Hastalık boğazından aşağı kayarken öğürdü. Gözlerinden katran sızdı. Kulaklarından. Burun deliklerinden. Bir krala yakışır güç ve güzellikteki görkemli Ever gitmişti. O bir mezardan başka bir şey değildi.

Tüm vücudunu bir titreme kapladı ve son bir kez hırıltılı bir nefes verdi. Sonra hareketsiz kaldı. Gözlerimizin önünde parçalandı, arkasında kemiklerden başka bir şey bırakmadı. Atalar ağacına katılma şansı olmayacaktı. Bunu hak etmemişti. Geride kalan yanıklık sertleşip kül oldu ve sessiz bir esinti onu alıp götürdü. Gitti.

"Güle güle Orin." Daha fazlasını söyleyebilirdim, onu dünyanın sonuna kadar lanetleyebilirdim ama gücüm çöktü ve onunla birlikte ben de çöktüm. Görüşüm kararırken yere sertçe çarptım ama hislerim dağılmadan önce Noam ve Nohr'un şaşkın seslerini duyduğuma yemin edebilirim.

Yaşıyorum. Yeterince şey yaptım.

Yirmi Yedi Rorik

Eira dokuma battaniyenin altında tamamen hareketsizdi. Başını bir yastığa dayamıştı, gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralanmıştı. Bakmaya dayanamadığım bir manzaraydı ama yine de kendimi oradan ayrılmaya ikna edemiyordum. Her şeyin sorumlusu benken olmazdı.

Edira çimenlerin üzerinde bayıldığında, Vora harekete geçti. Malikânenin enkazını yırttı ve ailem ona öylece bakarken onlara yardım etmeleri için bağırdı. Hayatım boyunca Lydia'nın bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Clesian ve kızlarıyla birlikte Edira için derme çatma bir barınak inşa ettiler. Az önce tanık olduklarımızdan sonra şaşırtıcı derecede sakin ve nazik olan dünyevi sihirleri, Edira'nın hareketsiz formunu oyan ve çevreleyen bir ağaç doğurdu. Yosunlar zengin ağaç kabuğunun üzerinden süzülerek bedeninin altındaki toprağı yumuşattı ve Amalyss ile Tasia'nın bileklerini şaklatarak çakıl taşı büyüklüğündeki beyaz çiçekleri Edira'nın yanında açmaya teşvik etmelerini şaşkınlıkla izledim.

Hareket etmem birkaç acı dolu dakikamı almıştı. Orin'in karnımda bıraktığı yaradan kan sızıyordu ve gömleğimi çıkarıp karnımı sıkıca sarmıştım. Daha sonra düzgün bir şekilde giyinip bakımını yapacaktım ama o anda tek istediğim Eira'ya ulaşmaktı. Adrenalin işin geri kalanını hallederek acıyı donuk bir zonklamaya dönüştürdü ve ben de Vora'nın yanına koşarak Edira'nın bir kirişin altına sıkışmış olan ecza kutularından birini sabitlemesine yardım ettim. Bir nefes sonra Vora, Edira'nın yanında diz çökmüştü ve parmakları şişeler arasında ustaca manevralar yaparak tentürleri sabitliyor ve mırıldanıyordu

malzemeler yüksek sesle. Seville, Lydia'nın Fernglove'un dağınıklığını toparlamasına yardım etmek için geri dönmekten önce kollarından bir battaniye ve yastık çıkardı.

Günler geçti ve Eira hâlâ kıpırdamamıştı. Küçük, oyuk ağaçta kaldım ve ailem enkazı yavaşça temizlemek için büyülerini çağırırken açık kemerden izledim. Malikâne tanınmayacak kadar yıkılmıştı ve çevredeki binaların çoğu da büyük hasar görmüş olsa da en azından hâlâ ayaktaydılar. Lydia ve Clesian emirleri vermekte hızlı davrandılar ve Seville'in onları tartışmadan kabul ettiğini görünce şaşırdım. Ama bakışları mesafeliydi, güneş battıktan çok sonra bile hep ufka takılıyordu.

Lydia ve Clesian ile bir hafta çalıştıktan sonra Seville nihayet Edira'nın barınağına yaklaştı. İçeri girerken boğazı düğümlendi ve acaba o da benim gitmeyi reddetmemle aynı sebepten mi uzak duruyordu diye düşündüm: suçluluk duygusu.

"O nasıl?" diye sordu.

"Değişiklik yok." Edira'nın hareketsiz bedenine baktım.

Seville uzun bir süre beni inceledi. "En azından daha iyi görünüyor."

Yaptı, bunun için tanrılara şükürler olsun. İlk başlarda vücudu solmuş, derisi kat kat soyulmuş, nefesi kesik kesik ve kesik kesik almıştı. Ama her geçen gün vücudu iyileşti. Kasları belirginleşti ve rengi yavaş yavaş uyuyan formuna geri döndü. Sabırlı olmaktan çok uzaktım ve her saat, her dakika acı verici bir sonsuzluk gibi .

"Neden?" Seville sordu ve bakışlarımı ona çevirdim.

"Neden ne?"

"Neden umursuyorsun ki?"

Orin bana onu gözetlememi ilk emrettiğinden beri kendime sorduğum soru buydu. Belki de kardeşlerini ne kadar derinden önemseydiğini içindi - daha önce hiç deneyimlemediğim ve anlamakta zorlandığım bir şey. Belki de onu Fernglove'a getirdiğim gün bana bakış şekline kaynaklanıyordu. Sanki çok önemliymişim, sanki hayret edilecek biriymişim gibi. Ya da belki kurnaz zekası ve o akşam yemek masasında her şeyi analiz etme şekliydi. Ya da belki de bana eteklerin beni bıçaklamasına engel olmayacağını söylediği zamandı. Ya da bana vurmaya çalıştığı gün. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım ve hayatım boyunca her türden insanla karşılaşmıştım. Başından beri çekmişti.

Ama bunları Seville ile paylaşmak istemediğim için daha sakın bir şeyde kıldım. "Acı çekmekten yorulmuştum."

"Doğru." Seville, annemizle aynı bilme duygusuyla gözlerimin içine baktı. Bundan nefret ediyordum. "Eğer uyandığında seni canlı canlı yemezse, ona teşekkür ettiğimi söyle."

Bakışlarım tekrar Edira'ya kaydı. "Geldiğinde burada olmayacak mısın?"

"Olmalı mıyım? Hiç sanmıyorum. Biri, o bir şey yapmaya çalışırken iyileşmek için ." Başını sallamadan önce kendi kendine homurdandı. "Ne de olsa, Eira'nın az önce yaşadıklarını göz önünde bulundurarak bizimle pek bir şey yapmak isteyeceğinden şüpheliyim."

"Ben de yapmazdım," dedim kollarımı göğsümde kavuştururken. "Yine de onu kurtarmaya çalışmadığına şaşırdım."

Kendimi bildim bileli bana karşı hep onlar vardı. Gerçek varisler hataya karşı. Annemizin ölümünün sebebi bendim. Şu anda bile Seville ters ters bakıyor ama ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyordu. Hesaplıyordu. Düşüncelerini toplarken ince kaşları birbirine çarptı ve sonunda bir iç çekişle rahatladı.

"Lorelai ..." Dudaklarını birbirine bastırdı ve devam etmenin güvenli olduğuna kendini ikna edercesine başını salladı. "Onun gönül bağı olmak istedim. Rowena'yı da önemsiyordum."

Lorelai Starglen, Orin'in eski biri. Gözlerimin önünde puslu bir anı canlanmaya başladı: Seville, onca yıl önce, öfkeden kaskatı kesilmiş ve dudakları neredeyse kaybolacak kadar ince, Lorelai ve Orin'in kalp bağlama töreninde sessiz duruyordu. Ve sonra Lorelai'ın öldüğü gece koridorlarda duyduğum o tek, yürek burkan çığlık. Hayatımda ilk kez Seville'in kapısını çalmayı düşünmüştüm. Yürümeye devam ettim.

Ve Rowena. Omuzlarım gevşedi. "Bilmiyordum."

"Kimsenin bilmesini istemedim. daha güvenliydi. Orin yine de öğrendi. Her zaman öğrenirdi." Buz yeşili bakışlarını öfke doldurdu ve her zaman sahip olduğu öfkenin benimle ya da geçmişimizle hiçbir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Göstermekten çekindiği duygularını saklayarak ürperdi ve dudaklarına bir sırıtış yerleşmesine izin verdi. "Görünüşe göre şu anda kalp boncuğu toplayan sensin."

"Sona giden bir yol." Kelimeler dilimde kül gibi yanıyordu ama doğruydı. Edira'yı pek tanıımıyordum. Birbirimizle özgürce konuşma fırsatımız hiç olmamıştı ve şimdi o da asla istemezdi. Hele kardeşlerine yaptıklarından sonra. Seville'in yanından geçerken Noam ve Nohr'un Vora'ya bitki toplamada yardım ettiklerini gördüm. Malikânenin çöküşüyle birlikte mallarının çoğu yok olmuştu ve Edira'nın vücudunu ayakta tutmak için sürekli bir kaynağa ihtiyacı vardı.

başarısız olmaktan. Edira'nın çalışmaları hakkında onları bilgilendiriyor, sorularını çekinmeden yanıtlıyorduk. Onlara gerçeği borçluyduk ve bunu saklamak için hiçbir nedenimiz yoktu. Artık yok.

"Ve onun sonu çoğundan daha erken olacak." Seville'in sözleri sertti ama ses tonu öyle değildi. Sesindeki nezaket beni duraksattı ve dikkatimi tekrar ona yönelttim. Edira'yı sanki arkadaşmışlar gibi belli belirsiz bir sıcaklıkla izliyordu.

Ben bir şey söylemeyince bana ağır bir bakış fırlattı. "Ne yapacaksın?"

"Edira hakkında mı?" Ben sordum.

"Eira, malikâne, madenler." Seville, Lydia'nın sanki yeni bir yapının planını belirliyormuş gibi araziye işaretlediği yere baktı.

Bir yerlerde Clesian ve kızları korku içinde ormana kaçan geyiklerin izini sürmeye yardım ediyordu. Orayı terk edebilecekleri halde hiç vakit kaybetmeden rutinlerine dönmüşlerdi. Ama yine de kaldılar.

"Madenlerin canı cehenneme." İştah kabartıcı mücevherlerle dolu mağaraları çevreleyen yanıklık dolu toprağı hayal ederken kaşlarını çatarak hiçbir şeye bakmadım. "Ailemize yetecek kadar mücevherimiz var ve artık yanıklığımız yok. Ayrıca, ne bilemeyeceğimiz kadar çok paramız var. Eğer kasaba halkı kendi kazançları için kendi risklerini göze alarak bunları çıkarmak isterlerse, bu onların bileceği bir iş."

Seville, "Sanırım bu kararı mülkün başı olarak sen verebilirsin," diye çekingen bir tavır takındı.

"Benim için değil." Bu unvan karşısında irkildim. "Bence Lydia ve Clesian burayı işletmekten mutlu olurlar."

Seville bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, "Belki senin yerine, ama kalıcı olarak değil," dedi. "Şok edici, biliyorum."

"*Benim* mi?" Tereddüt etmemek mümkün değildi. "istemiyorum. Onlar değilse bile, kesinlikle sen."

"Bence annemin kimin sorumlu olmasını isteyeceği oldukça açık. Lydia zaten onun isteklerini yerine getirmekten bahsetti." Seville'in sözlerinde zerre kadar küçümseme yoktu. Aksine, ses tonunu dalgalandıran parça pişmanlık vardı. "Bu bir yana, daha fazla Ever Edira'nın yanıklığı iyileştirme yeteneğini öğrendiğinde ne olacağını düşünüyorsun? Görevlilerimiz büyü bozulduğu anda kaçtı. Birkaçı geri dönmeye başladı ama hepsi değil. Onun yetenekleri mutlaka ortaya çıkacaktır."

Göğsümün derinliklerinde bir yerden istemsiz bir hırıltı koptu ve köpek dişlerim dudaklarımın yumuşak etine takılmak için keskinleşti. "Onlara izin vermeyeceğim"

Ona dokunmayın. Yeterince şey yaptı."

"Biliyorum ama gerçek değişmedi. Onun için gelecekler." Sanki devam etmek istemiyormuş gibi ağır bir nefes verdi. Ama yine de devam etti. "Özellikle de Embergrave'ler."

Nabzım daha da yükseldi ve yumruklarımı iki yanımda birleştirdim. Dudaklarım kıvrılırken içimde öfke mayalandı. Zeverin. Bunca yıldır onun hakkında hiç konuşamamış, adını bile fısıldayamamıştık. Gerçek babam hakkında çok az şey biliyordum. Ama tüm Evers'ler Embergrave'lerin ne kadar kana susamış ve korkunç olduklarını bilirdi. Tehlikeliydiler ve Glaes'teki çok sayıda küçük Ever ailesi üzerinde nüfuzları vardı. Kimse onlara karşı çıkmadı ama ben çıkardım. Eira için, malikanelerini yerle bir ederdim.

Büyümün bir dalgalanmayla kaybolmasına izin verdim. Aramızdaki boşlukta büyü çatırdadı. "Ne tür bir güce sahip oldukları umurumda değil. Aileleri ya da kontrolleri altında kaç kişi olduğu umurumda değil. Hepsini öldüreceğim. Kimse ona dokunmayacak."

Seville cevap veremeden göğsümde bir farkındalık kıvılcımı çaktı ve dünyam dondu. Küçüktü, alacakaranlıkta hayata göz kırpan ilk yıldız gibi, ama aynı şekilde parlaktı. Ve onunla birlikte, kalbimle eş zamanlı olarak uzuvlarımda atan rahatlatıcı bir sıcaklık geldi. Nefesim ciğerlerimde sıkıştı. Yavaşça bakışlarımı Edira'ya çevirdim. Ve sonra o inledi. Yumuşak ses havayı doldurmadan önce ortak bağımız sayesinde uyandığını hissetmiştim. Seville doğrulurken gücüm aceleyle gitti ve büyüüm tekrar yerine kaydı. Elena'ya bakmak için etrafıma göz gezdirdi ve gözlerinde zirve yapan korku dağıldı.

"Tamam, Rorik. Birlikte o zaman." Omzuma yumuşak bir el koydu, kardeşlik ilişkimiz hakkında bildiğim her şeyi tamamen alt üst etti ve sonra el sallayarak veda etti. Sözlerini sindirecek zamanım yoktu, zaten umurumda da değildi. Çünkü o anda tüm dünyam Elena'ya ve onun artık ayrılmış gözlerine dönmüştü.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve birkaç dakika boyunca ağzını çalıştırdı. Sonunda konuştu. "Su."

Saniyeler içinde dizlerimin üzerine çökmüş, dana derisinden bir matarayı nazikçe ağzına yerleştirmiştim. Su Edira'nın dudaklarına döküldü ve çenesini çevirene kadar derin derin içti. Mataranın kapağını kapattım ve yanına koydum.

"Nasıl hissediyorsun?"

Korkunç bir dakika boyunca bana baktı ve tüm anıların aklına geri geldiği anı gördüğüme yemin ettim. İçindeki bulanıklık

Gözleri bir nefeste buharlaştı ve beni iliklerime kadar donduran soğuk, mesafeli bir öfkeyle bana kaşlarını çattı.

"Ben iyiyim. Kardeşlerim nerede?"

"Vora'nın ilacınız için bitki toplamasına yardım ediyorum. Kısa süre içinde dönecekler, söz veriyorum."

"Söz mü? Verilen sözlerden bıktım." Boğazının arkasından kırılgan bir kahkaha yükseldi ve başını yastığa bastırarak tavana baktı. Yayılan, birbirine bağlı ağaç dallarına ve sarmaşık tellerine kaşlarını çattı. "Neredeyim ben?"

"Vora seni taşımayı reddetti. Fernglove'un dışında derme çatma bir barınaktasın. Artık uyandığına göre seni buradan çıkarabiliriz."

"Güzel. Burayı bir daha asla görmek istemiyorum."

Nedenini anlayabilsem de, sözleri beklenmedik bir şekilde içimi yaktı. Fernglove'da kalma fikrinden bu kadar nefret ediyorsa, şüphesiz o da benim için aynı şeyi hissediyordu. Doğrudan kalbimden kaynaklanan, alışılmadık bir çaresizlik duygusu içimi burktu.

Gönül bağı.

Onun da gözleri büyüdü ve birden bana dik dik bakmaya başladı. "Bunu istemiyorum. Seni *hissetmek* istemiyorum."

"Aramaya gelmediğin sürece orada olduğumu bilmeyeceksin. Yemin ederim." Benden sonrasıyla uğraşmasını engellemek için her duygumu ondan saklıyor, hem zihnen hem de bedenen kendimi ondan uzak tutuyordum.

"Daha fazla söz." kaçırdı, ama öfkebakışlarının yokluğu boğazıma çöken suçluluk duygusunu yatıştırmaya yetmedi.

"Edira, özür dilerim."

Bakışlarıma karşılık vermedi.

"Bu sözlerin asla yeterli olmayacağını biliyorum. Ve ne kadar doğru olursa olsun hiçbir açıklama yaptıklarımı telafi edemeyecek." Beni affetmesi için yalvarmak istedim. Güvercin grisi gözleriyle beni hedef aldığı anda kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Her seferinde içimi parçalıyorlardı ve beni çıplak ve arzulu bırakmaları zerre kadar umurumda değildi.

Gözlerini camsı bir parlaklık kapladı ve ciğerlerimdeki hava çığlık atarak durdu. Hareket edecek gücü yoktu ve ona dokunmaya cesaret edemedim, bu yüzden tek yapabildiğim tek bir gözyaşının serbest kalmasını ve yavaşça yanağından aşağı inmesini izlemektir. Bu beni tamamen yıktı.

Sonunda konuştuğunda, sözleri ancak fısıltı halindeydi. "Teşekkür , Rorik. Kardeşlerimi kurtarmama yardım ettiğin için."

O lanet gözyaşı çok yavaş akıyordu. Parmaklarım onu silmek için yandı. "Bir şey değil."

"Ama bu olanları değıştirmez." Yavaşça bir kez daha bana baktı. "Yaptığın şey için seni asla affedemeyeceğim. Başından beri hasta olmalarının sebebi sensin."

Kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyordu. Beni kardeşimin gazabından kurtarmıştı ve kalp kırıklığı bir yana, son günlerinde ona huzur vermek için her şeyi yapardım. Bu uzak durmak anlamına gelse bile. *Özellikle de* uzak durmak anlamına geliyorsa.

"Vora'yı ve kardeşlerini getireyim." Gitmek için döndüm, sadece sığınağının eşiğinde bir an durakladım. Ona istediğı her şeyi söyleyebilmesi için son bir şans verdim. Bu kalp bağımızda öfke ve pişmanlıktan başka bir şey olması için son bir fırsat.

Hiçbir şey söylemedi.

Arkama bakmadan çıktım.

Yirmi Sekiz

Oturma odamızdaki yeni döşenmiş kanepenin yeni favori mobilyam oldu. Bayan Marlow'un beni Seville'le gördükten sonra daha kaliteli kumaş kullanmaya karar verdiğini tahmin ediyordum ama artık Ferngloves'larla hiçbir bağlantım olmadığını bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. İç çekerek minderlere yaslandım ve parmağımı zengin çivit rengi kumaşa hafifçe gezdirdim.

İki ay. Hayatımın iki ayını Fernglove'larla geçirmiştım. Orin'in ölümünden sonraki haftaları da sayarsam daha fazla. Vücudum böylesine devasa bir ölçekte yanıklık yutmanın etkisinden kurtulmaya çalışırken günlerce bilincimi kaybetmişim. Görünüşe göre Vora, kendi başıma yapabilecek kadar sağlıklı olana kadar kimsenin beni hareket ettirmesine izin vermemiştir. Ancak Rorik'i gönderecek kadar kendime geldiğimde, garip bir şekilde yumuşak olan yosun yatağı yerine yüksek bir karyolaya yatırılmama izin verdi.

Birkaç saatten fazla uyanık kalabilmem için iki hafta daha geçmesi gerekti ve bu nedenle anılarım bulanıktı. Kesin olarak bildiğim tek şey, ilk konuşmamızdan sonra Rorik'in hiçbirinde olmadığını. Sözüne sadık kalmış ve beni Vora'nın yetenekli ellerine bırakarak ortadan kaybolmuştu. Onun ve kardeşlerimin arasında bana fazlasıyla . İyileşirken yanımdan hiç ayrılmadılar ve yardımlarını ne kadar takdir etsem de, sürekli endişelenmeleri yorucu olmaya başlamıştı. Bu yüzden eve dönmeyi talep ettim. Hayatlarımıza geri dönmeyi. Ne Vora ne de kardeşlerim buna karşı çıktı.

Hâlâ birkaç adımdan fazla tek başıma hareket etmekte zorlanıyordum ve kolayca yoruluyordum. Vora'ya defalarca hayatına devam etmesini, beni Noam ve Nohr'a bırakmasını söyledim ama o bunu reddetti. Bunun yerine mutfakta koşturup bana yemekler ve sağlığıma yardımcı olacak tentürler sundu. Bir gün gideceğine söz verdi ama henüz değil. Onu göndermek için acele etmediğimi fark ettim.

Kardeşlerim madenlerdeki işlerini bıraktılar ve diğer zanaatlara yöneldiler. Noam'ın her zaman babamız gibi bir aħřap ustası olmak istediği ortaya ıktı. Nohr atlarla ilgileniyordu. Aileyi ayakta tutmak için hepimiz isteklerimizi gmyorduk. Artık buna gerek yoktu. Orin'le yaptığım anlaşma hiç para içermiyordu ama bu Lydia ve Clesian'ın ben ayrılırken arabaya birkaç çuval dolusu para yüklemelerine engel olmadı.

"Kızlarım için," demişti Lydia ve ben de anlamıştım. Artık onların da bir şansı vardı.

Miktar inanılmazdı ve ailemizi çocuklarımızın ailelerini -eğer öyle bir şey olursa- yıllarca geçindirecek kadar paramız olacaktı.

Vora daha önce evimizle Fernglove arasında birkaç kez gidip gelmişti ve malikneden geriye kalanlara yaptığı son ziyaretinde sicime sarılı kuk bir paket ve bir mektup getirmişti. Ywena da onunla birlikte dnmşti ve gördüğüm manzara karşısında yüreğim burkuldu. Görünmez bir akıntının üzerinde kolaylıkla bana doğru kanat ırpımış ve sonra boynumun kıvrımına sokulmuştu.

Kuk paketi ve mektubu açmadan şifonyerime koymuştum. İşaretsiz ve sadeydi, bu da bana yeterince şey anlatıyordu. Seville'in özenli, süslü bir imza kullanmadan bir şey hediye etmiş olması mümkün değildi.

Rorik'i sormadım. Nerede olduğunu bilmek isteseydim, onu bulmanın zor olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Göğsümde bir sıcaklık titreşimi belirdi ve parmaklarımı dalgınca göğüs kafesimin üzerinde gezdirdim. Kalp bağı hâlâ sağlamdı. Sanki çok uzaklardaki bir köprünün ucunda duruyormuş gibi onu hissedebiliyordum. Ama o bana bakmıyordu, ben de ona bakmıyordum. Yakında bir gün, ölüm nihayet beni eve kabul etmeye hazır olduğunda, bağlantımız ortadan kalkacak ve o da hayatına devam edebilecekti. Belki de gerçekten bir kalp ikizi bulurdu. Hâlâ hayatta olmamın tek sebebi onun bysyd. Bana yaşattığı her şey için ondan ne kadar nefret etsem de, en azından bunun için ona teşekkür edebilirdim. Bana birkaç yıl daha bahşedilmişti. Kardeşlerimin büyümelerini izlemeye yetecek kadar zaman.

n kapı çalındı ve başımın arkasını kanepenin çerçevesine yasladım. "Vora? şuna bakabilir misin?"

Cevap vermedi. Ywena boynuma doğru kaydı ve ben de ona parmağımı uzattım.

zerine sıçradı ve kanatlarını bir kez ırttı.

"Burada değil mi?" Gözlerini incelerken düşüncelere daldım. Daha nce Ywena ile iletişim kurmak için Rorik'in gücüne pek ihtiyaç duymamıştım ama şimdi düşünceleri -daha çok zihnimde hızla hareket eden bir dizi görüntü gibi-

gün. Vora biraz ot toplamak ve kasaptan et almak için dışarı çıkmıştı. Noam ve Nohr tarlada uzanıyorlardı.

Sessiz bir iniltiyle kendimi kanepeden ittim. Her kemiğim gıcırıyordu. "Geliyorum."

Kapıya doğru yürüdüm ve çekerek açtım. Bayan Marlow yüzünde parlak bir gülümseme ve elinde ince beyaz bir kâğıda sarılmış bir paketle girişte duruyordu. Bana uzattı.

"Doğrudan Sevilla'ya teslim etmeyi umuyordum, ama o sizin için sipariş ettiğine göre . . ." Omuz silkti. "Parası ödendi bile. Umarım beğenirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedim paketi alırken. Ellerimde hafifti ve soluk pembe bir kurdeleyle bağlanmıştı.

"Onu bir daha gördüğünüzde lütfen bana yollayın. Seveceğini düşündüğüm bazı yeni parçalarım var," dedi hevesli bir gülümsemeyle.

Kasaba halkı hâlâ Fernglove'lar tarafından çalıştırıldığını sanıyordu ve ben de onları düzeltmeye hevesli değildim. Eğer gücüm her zamanki lordlarım ve leydilerim için ayrılmışsa, onlar için erişilebilir değildi. İplik onarımı için pasif-agresif ricalarla uğraşmak istemiyordum. Her zaman olduğu gibi tonik ve tentür almaya devam edebilirlerdi. Sihrimi kendim kullanabilirdim.

Bayan Marlow veda etmek için başını hafifçe eğdi. Oğlu kapıda onu bekliyordu ve beni görünce el salladı. Toman. En azından burnu hâlâ düzgündü. İçeri girmeden önce gülümsedim ve el salladım.

Ywena saçıma konmadan önce başımın etrafında kanat çırpı.

"Ben açarım, sheesh." Kurdeleyi çektim. "Sabırsızsın."

Sargının düşmesine izin verdim ve parmaklarım hareketsiz kaldı. Bayan Marlow'un dükkânında durup Seville'in bana zırh giydirmesine izin vermeyeli bir ömür olmuştu. Yaldızlı, ipeksi kumaş parmaklarımın üzerinde sıvı gibi hareket etti ve siyah dantel ve oniks kristallerini sıyırdım. Boğazıma ağır bir şey oturdu. Tüm hayatımı raydan çıkaran altın böceklerle aynı parlaklıktaydı.

Rorik.

Onun adını duyunca aramızdaki bağ daha da sıkılaştı. Ywena omzuma doğru kaydı, ayakları çıplak tenime nazık bir öpücük kondurdu. Benimle hiçbir şey paylaşmıyordu ama yine de dokunuşundan hüznün fişkırıldığını hissettim. Onu özlemişti. Benim de bir parçam özlüyordu.

Yavaşça yatak odasına doğru ilerledim ve kapıyı kapattım. İç çamaşırlarını yatağımın üzerine koydum ve şifonyere döndüm. Çekmeceyi açıp sade bir şekilde paketlenmiş paketi ve mektubu çıkarırken boğazımda bir sıkışma oluştu.

Önce parşömeni açtım ve Rorik'in sıkışık el yazısını inceledim.

Ywena seninle kalmak istedi. Hediye seni sana daha önce vermeliydim.

Notu bir kenara bırakarak pakete baktım. Nefesim göğsümde sıkıştı ve neredeyse Ywena'nın beni şok etmesini dileyecektim. Hareket etmeme yardım etmesine, beni yönlendirmesine ve Rorik'in benim için bıraktığı her neyse ona doğru itmesine ihtiyacım vardı.

Yavaşça ipi çözdüm ve altın tokalı, cilalı maun bir kutuyu ortaya çıkarmak için ambalajı sıyırdım. Parmaklarım soğuk metalin üzerinde tereddüt etti.

"Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Ywena'ya sordum.

Hayır, istemedi. Ama açıp öğrenmemi istedi.

Tokayı çözerek kapağı açtım ve ipek astarlı kutunun içinde duran bir deri parçası buldum. Nefesim vücudumu terk etti.

Titreyen bir parmakla, yıpranmış deriye işlenmiş çiçeğin izini sürdüm. Annemin eseri idi. Fernglove'a gitmeden önce giysilerimin geri kalanıyla birlikte yakılıp kül edildiğini düşündüğüm deri parçası.

O gecenin anısı içime çöktü ve mutfaktaki leğenin üzerinde durup geceye baktığımı, deri parçasını işaret parmağımla başparmağım arasında ovuşturduğumu hatırladım. Noam ve Nohr'un banyoları için su kaynatıyordum ve gözümü aya dikmişim. Daha sonra, hayatlarını kurtarmak için Orin'le pazarlık yaparken altın böceğin kırıslara yapıştığını görmüştüm.

Rorik'in böceği.

Biz tanışmadan önce bile ve geçmişimin bu parçasının benim için ne kadar önemli olduğunu anlaması ve yok olmasını engellemesi hiç zamanını almadı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aktı ve annemin derisini sıkıca tuttum. Sessiz bir hıçkırık göğsümü parçaladı. Ondan nefret etmek acı veriyordu. Umursamak daha çok acıtiyordu. Deriyi kalbime bastırdım ve gözlerimi kapattım, aramızda gerilen altın bağı açıkça görüyordum.

Onu otlatmayı ve orada olduğumu bilmesini sağlamayı düşündüm. Kapıma gelirse nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Ama öğrenmek istiyordum.

Tam aramızdaki gergin bağı deşmek üzereyken, karanlık bir şeyin parıltısı dikkatimi çekti. Altın nehrin içinde, saldırmak için bekleyen bir engerek gibi sürünen, siyah katrandan oluşan sümüksü bir iplik vardı. Dehşet içinde izledim.

Çeneler oluştu ve tembelce büyüü kemirdi. Aklımdan panik geçti.

Onu iyileştirdiğimi sanmışım. Hepsini iyileştirdiğimi sanmışım.

Ancak hastalık bağlarımız boyunca sürünmeye devam ettikçe, hastalığı kovalamanın bir şey, nedenini kökten kazıyıp ortadan kaldırmanın ise tamamen başka bir şey olduğunu fark ettim.

Bu hastalık bir türlü . Ve Rorik'in büyüü bedenimde titreşirken bile, tekrar ortaya çıkmasını engelleyecek kadar güçlü olabileceğimden emin değildim.

Teşekkür

Geçtiğimiz birkaç yıl benim için hem kişisel hem de profesyonel anlamda zorlu geçti ve bu kadar çok insanın sevgisi ve desteği bugün burada olamazdım.

Görünüşe göre üçgen en güçlü form ve Alexa Martin ve Lindsay Landgraff Hess sayesinde buna tüm kalbimle inanıyorum. Biz üç kişilik bir tarikatız ve buna bayılıyorum.

Alexa, teşekkür . Kalbimin en derinlerinden teşekkür ederim. Bu süreç boyunca büyük inanç sıçramaları yaparken ağlamamı, içimi dökmemi ve durmaksızın dönüp durmamı dinledin ve kez bile benden şüphe etmedin (hatta daha da ileri gitmem için beni cesaretlendirdin). Dürüstlüğünüz ve desteğiniz için ve aklımı tamamen kaybettiğimi düşünmediğiniz için (sadece kısmen!) size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Lindsay, sen büyüdüğümde olmayı umduğum her şeysin. çıktığı kadar bağırdığın, çalışmalarımı desteklediğin ve beni konfor alanımdan çıkmaya teşvik ettiğin için sonsuza kadar minnettarım. Sen tam bir cevhersin ve herhangi bir mücadelede yanımda olmasını isteyeceğim ilk kişisin. Ben inanmadığımda bile sözlerime inandığın için teşekkür ederim.

Piper J. Drake, ses tahtam ve yazı sprint arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Sen sırtımı yaslayabileceğim harika bir omuz ve yetenekli bir yazarsın. Seni arkadaşım olarak görebildiğim için minnettarım, üstelik sadece herhangi bir restoranda en iyi yemekleri nasıl sipariş edeceğini bildiğin için değil.

Stefani Sloma, beni asla terk etme. Ömür boyu benimle kalacaksın. Beni savundun, destekledin ve beni kendimi onurlandırmaya ittin.

kimsenin sahip olmadığı bir şekilde. Dünyadaki tüm güzel taşları hak ediyorsun.

Kimberly Whalen, sen harika bir menajer ve harika bir . Bu kitaba bir şans verdiğiniz ve potansiyelini en başından gördüğünüz için teşekkür ederim. Bana ve çalışmalarına olan inancınızı asla unutmayacağım.

Ariana Sinclair ve tüm Harper Voyager ekibine teşekkür ederim! Sizler olmasaydınız burada olamazdım ve bu kitaba verdiğiniz destek beni gözyaşlarına boğdu ve duygulandırdı (en iyi şekilde!).

Yeni ve eski okurlarıma, değerli zamanınızı kitaplarımla geçirmeyi seçtiğiniz için teşekkür ederim. Bu hikâyeleri sizin için yazıyorum. Umarım yarattığım dünyalarda neşe bulursunuz ve devam eden desteğiniz yüzümde bir gülümsemeyle oturup yazmamın nedenidir.

Aileme ve arkadaşlarıma teşekkür . Günlerce, haftalarca kendimi eve kapatıp sizlerle iletişim kurmayı unuttuğumda gösterdiğiniz anlayış için teşekkür ederim. Benim OG destek sistemim olduğunuz ve beni dinleyen herkese yazar olduğumu gururla söylediğiniz için teşekkür ederim.

Ve tabii ki iki sevgili çocuğum Remmy ve Ronin'e. Anneniz sizi sonsuza dek ve daima seviyor. Bana getirdiğiniz neşe, başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde bardağımı dolduruyor. Kahkahalarınız ve maskaralıklarınız dünyamı aydınlatıyor ve ikiniz de olmasaydınız bugün olduğum kişi olamazdım.

Yazar Hakkında

MAXYM M. MARTINEAU gündüzleri kreatif direktör yardımcısı, geceleri ise fantezi yazarıdır. Lisans derecesini ASU'dan İngiliz edebiyatı alanında aldı ve şu anda kocası ve iki vahşi çocuğuyla Arizona'da yaşıyor. Son romanının taslağını hazırlamadığı zamanlarda video oyunları oynamaktan, televizyon programlarını izlemekten ve tabii ki okumaktan hoşlanıyor.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

**Maxym M. Martineau tarafından da
yazılmıştır.**

Kayıpların Gölgeleeri

Canavar Büyücüsü serisi

Sürgünler Krallığı

Donmuş Prens

Parçalanmış Taç

Bookperk

[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını alın doğrudan gelen kutunuza gönderilir.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

YANIKLIK EVİ. Telif Hakkı© 2025 Maxym M. Martineau tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Harper Voyager ve tasarım HarperCollins Publishers LLC'nin ticari markalarıdır.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı Kerry Rubenstein Kapak

illüstrasyonu Leo Nickolls

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Martineau, Maxym M., yazar.

Başlık: Karanlık ev : bir roman / Maxym M. Martineau. Açıklama:

Birinci baskı. | New York, NY : Harper Voyager, 2025. |

Özet: "Sarah J. Maas ve Rachel Gillig okurları için Maxym M. Martineau'dan etkileyici, karanlık, yaratıcı ve romantik yeni bir gotik fantezi düolojisinin ilk romanı."- Yayıncı tarafından sağlanmıştır.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024010349 | ISBN 9780063391192 (ciltli) | ISBN 9780063391215 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Romantik kurgu. | Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3613.A786329 H68 2025 | DDC 813/.6-dc23/eng/20240311 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2024010349> adresinde mevcuttur

Dijital Baskı MART 2025 ISBN: 978-0-06-339121-5

Baskı ISBN: 978-0-06-339119-2

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway New
York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

